

DOMÁCNOST BOŽÍ díl 3. svazek 2.

JAKOB LORBER

Kapitola 178.

Úspěšné zpracování 97 rádců Danelem. Odpor zdánlivého Krále Midehala jako osla a jeho pokoření a obrácení.

7. prosince 1843

1. Po slovech Ohladových byl Danel ve své mysli pln radosti a slíbil mu, že u ostatních vše vynaloží, aby také je pohnul k úplnému obrácení.
2. Poté se obrátil ihned k ostatním rádcům a vysvětloval jim, jak to jen dovedl velmi názorně, milost Boží. Po slovech Danelových se všichni obrátili až na jednoho.
3. Tento jeden však nebyl nikdo jiný než zdánlivý král. U něho se začala teprve nyní náležitě ozývat vládychtivost, neboť měl před očima její úplnou ztrátu.
4. Neboť jako zdáním král požíval všemožného obřadného vyznamenání, a to mu bylo nade všecko. Nyní však měl vše složit! To mu nebylo příjemné.
5. Začal tudíž přemýšlet, jak by mohl opět nabýt své ztracené hodnosti.
6. Danel to dobře pozoroval a byl již nabit, aby vrhl několik blesků na hlavu zdánlivého krále, avšak jeden z deseti ministrů přistoupil k Danelovi a pravil:
7. „Stačí, že se obrátilo nás devadesát osm; na jednom oslu však beztoho nic nezáleží! Neboť kdo nechce vést své bratry bez přirozené, mravní a duchovní síly, nýbrž chce je ovládat, riskuje. Jeho bratři ho již velmi brzy poznali jako takového, a proto mu také posadili korunu hlouposti na hlavu.“
8. Věru, na tomto muži ani přival časů ničeho nezmění; neboť jeho hloupost tu stojí jako skála.
9. Rozmetejte hory, dejte třást Zemi jako listím stromů v bouři, zatemněte Slunce a nechte Hvězdám nebeským padat k Zemi – a tento muž tu bude neochvějně stát!
10. Neboť osel se nebojí mohutné pracky mocného tygra, ani jeho rozemílajícího zubu, neboť ví přece ihned jako proroci, že by se před ním musely silnější bytosti stydět, kdyby mu něčím ublížily.
11. Neboť hloupost bývá dokonce vždy i otcem zlomyslnosti a lži velmi respektována, a osel se nemusí bát jeho lstí! Neboť hanba, ta tlačí také satana; proto on si s osly nikdy nezádá!
12. Ať si tedy jen zůstane sedět na trůně a vládne mezi stěnami nad mouchami a komárky; a nádherná koruna ať také zdobí jeho našedivělou hlavu!
13. A jestliže velmi nemnohými, vždy stejnými slovy nechá ve svém paláci zaznívat mocně hlas jako vládce, ať se mu poslouží hojnou pící!
14. Tak to uděláme, a tak ať to zůstane. Král ať si zahání pěkně čas pouze žraním a spaním a bráněním se proti mouchám!“
15. Tato satira zbavila domnělého krále téměř smyslů, a proto začal přímo zuřit.
16. Řečník oněch deseti uchopil ho však za uši a svou zázračnou mocí mu je vytáhl v pravé uši oslovské a poté pravil: „Hle, to je. koruna! Trůn bude následovat!“

17. To zapůsobilo na domnělého krále, jenž slul Midehal, tím se stal pokorným a také se obrátil; ale uši si podržel po celé tři roky.

18. Tento příběh, že zdánlivý král obdržel oslí uši, se pak stal známým v celé krajině, ano i na výšině, a udržel se v různých básních i u pozdních potomků.¹

* * *

Kapitola 179.

Ohladova bratrská a pravá královská řeč k Danelovi. Jednomyslnost mezi 110 shromážděnými ku blahu všech.

9. prosince 1843

1. Poté se však obrátil Ohlad opět k Danelovi a řekl mu:

2. „Nuže, příteli a bratře, hle, také Midehal byl obrácen jistě tím, že mu ministr natáhl Boží silou uši, a tím obrátil jeho vnitřní hloupost na venek; a tak bychom již dosáhli podle vůle Páně znamenitého účelu. A lid? Velká je všude jeho temnota - zde v městě, v daleko se prostírajících předměstích a v městech Lim, Kira, Sab, Marat, Sincur, Pur, Nias, Firab, Pejel, Kasul, Munia a Tiral, a tak také u ještě dalších vazalů

4. Na nás je, abychom tyto národy obrátili v městech, jakož i na venkově, kdekoli jen někde lidé bydlí. Všude je domovem, jak to i se mnou dobře víte, modlářství, jakož i skutečná bezbožnost.

5. My sami máme na tom velkou část viny, a tak je tedy nyní také tím více naší povinností, abychom všem těmto národům přinesli opět světlo, které jsme jim větším dílem vzali.

6. Pán Sám nám razil cestu nejstrašnější bouří ohně; na nás však je nyní, abychom se chopili této příležitosti a moudře ji použili ke cti a chvále Toho, který nám prokázal tak velikou milost tím, že nám opět znovu rozžehl věčné světlo života, které v nás bylo zcela vyhaslé.

7. Abychom však byli schopni přinést toto světlo opět všem národům, budeme navštěvovat chrámy Páně. V nich obdržíme náležitou posilu a potřebnou k tomu plnou moc a sílu.

8. Duch Páně přijde na nás a pomaže nás novou silou a probudí v nás pravého Ducha lásky a všeho životního světla z ní; a s tímto světlem přistoupíme pak k národům a osvítime je světlem živé milosti z Boha a pomažeme novým duchem na děti j e d n o h o svatého Otce, který nás již od počátku vyvolil za Svě děti

9. A tak se tedy připravte všichni na zítřejší den; neboť ještě před východem Slunce vstoupíme do chrámu, a pustíme se pak také ihned do vznešené záležitosti pravé lidovlády ve jménu jediného Boha, jelikož On nás k tomu vyvolil a pomazal. Tak se staň!

10. Když Ohlad skončil toto oslovení, dostalo se mu velké pochvaly, a všichni rádcové i s velmi upokořeným domnělým králem se jali hlasitě chválit a velebit Boha, že jim dal tak milého a moudrého krále.

11. Všichni co nejochotněji přijali přednášku a těšili se nadmíru na to, až začnou ve jménu Páně působit.

12. A Ohlad se svými 10 ministry požehnal oněm devadesáti devíti, a oni se pak odebrali do starého hradu, kde se posílili a vzdali společnou chválu Pánu.

* * *

Kapitola 180.

Průvod 110 shromážděných do chrámu k přijetí požehnání. Ohnivá moře a Ohladova moudrá uklidňující řeč. Vstup do chrámu.

11. prosince 1843

¹ Odtud také asi řecká pověst o králi Midasovi, který byl rovněž ozdoben oslíma ušima. Další paralela (podobnost) se nachází ve spisu „Třídenní scéna“ (12-letý Ježíš v chrámu), také při této chrámové scéně nechybí Midas s oslíma ušima. (vyd. orig)

1. Příštího jitra asi dvě hodiny před východem slunce přišel již Ohlad se svými ministry k oněm devadesáti devíti a k své velké radosti našel je všechny již velmi slavnostně připravené k vejítí do chrámu.

2. Mužové, ženy a děti stáli tu shromážděni pospolu, a služebnictvo čekalo na rozsáhlém nádvoří na své velitele.

3. A ježto tu bylo tedy vše připraveno, byla také hned nastoupena cesta k prvnímu chrámu.

4. Když došla celá velká společnost k předsíni, tu sjelo ihned tisíc blesků se zlaté střechy chrámu do velké předsíně. Zároveň však pokynulo deset ministrů všem okolním srščím horám, a hory v okamžiku vyrazily ze svých kráterů nebetyčné plamenné sloupy; a nesmírné spousty kouře s řítícími se plameny pokryly brzy viditelnou oblohu.

5. Tento zjev učinil na našich devadesát devět přemocný dojem; neboť viděli před očima svou smrt, tedy jak o n i si to představovali.

6. Za velkého chvění a třesení se přiblížil Danel k Ohladovi a pravil: „Ó, mocný, Bohem pomazaný králi! Ušetři nás, a nenech nás přece tak bídě zahynout, neboť strašná je tvá moc a síla!

7. Kdo tu bude s to vedle tebe obstát? Kdo bude moci být tvým poddaným a žít? Neboť než se nadá, obejmou jej již plameny tvé moci a spálí jeho tělo na popel!“

8. Ohlad však pravil Danelovi: „Nestarej se o tak pošetilé věci! V á ž n o s t je to, kterou Pán ukazuje tobě, jakož i všem tvým druhům; a kdyby vám byl Pán neukázal tuto vážnost, nebyli byste hodni přijmout zde mocné požehnání, kterým povedete národy k světlu života z Boha!

9. Proto pryč s pošetilým strachem, a zcela pryč s chvěním a váháním; neboť Bůh, ano, věčný, láskynejplnější Otec to je., jenž vám nyní přichází vstříc v nejprudším ohni ze Své neko-nečné nejsvětější lásky k vám!

10. Neboť ne já, a ne tito ministři jsme s to odvolat blesky ze střechy a všechn tento oheň Země, ale jen Bůh Sám koná toto z lásky k vám, aby vás ještě důkladněji připravil na Svůj vám žehnající příchod v chrámu!“

11. Tato slova postačila, aby zbavila Danela jakož i jeho druhy velké úzkosti a vlila mu odvahu, by vstoupil do předsíně a pak také – po opravdovém probuzení živoucí pokory a lásky – do chrámu.

12. Poté dal Ohlad rychle otevřít ihned bránu předsíně a vstoupil pak sám v největší úctě s celou velkou společností, vzdal tu dík Pánu a odebral se pak do chrámu, kam ho smělo následovat jen našich deset. Celá ostatní společnost musela však zůstat v předsíni; neboť do chrámu směli vstoupiti jen zasvěcení.

* * *

Kapitola 181.

Ohlad u oltáře před Pánem. Varování Páně a zákaz klevetivých návštěv a zábavných společností.

12. prosince 1843

1. Když Ohlad vstoupil s deseti ministry do chrámu, padl tu ihned před oltářem na tvář a modlil se k Bohu, aby byl milostivý a milosrdný oněm 99 bratrům se zdánlivým králem.

2. Pán pravil z bílého oblaku: „Ohlade! Shlédl jsem na tebe i na tvé bratry a potěšil jsem Se tím, že jsou obráceni a že obrátili své srdce a svou duši ke Mně; ale mám ještě něco proti nim, a to je velmi významné pro jejich ducha!

3. Ve světě se to sice jeví slušné, také spravedlivé a zcela nevinné; ale ne tak se to jeví Mně.

4. A co je to, co mám proti nim? Poslyš!

5. Mají vášeň, že u jistých jim blízkých rodin konají pod všelikými přátelskými záminkami, které si sami činí, návštěvy, a naopak zase návštěvy přijímají. Z této zlé vášně není vyňat ani sám Danel jako nejmoudřejší.

6. Mužové mají velkou radost, dostávají-li návštěvy krásných žen a velice se těší, mohou-li takovým krásným ženám návštěvy opět oplácet.

7. Ženy však naproti tomu velice dychtí po mužských návštěvách. Čím je jich více a čím jsou častější, tím se stávají veselejší a docela bláznovsky vlídnější.

8. Ženy navštěvují sice naproti tomu muže méně než ženy, ale tu by často celé nebe zlostí ohněm vzplálo, o jak strašně přehloupých věcech tu spolu klevetí.

9. Čím je to nesmyslnější, bezcennější a hloupější, tím větší jim to činí potěšení, a čím titěrnější, čím bláznivější, čím hloupější a čím žertovnější a směšnější, to bývá u takové společnosti žádanější, tím je také ta společnost příjemnější a váženější, a proto zejména bývá ráda navštěvována.

10. Obzvláště však ženy – mladé i staré – přihlížejí k tomu, aby se do takové společnosti, kterou ze základu nenávidím, dostavilo vždy několik mladých mužů, kteří se náležitě vyznají ve dvoření a přitom však také dovedou pořádat všeliké veselé hry, aby jimi zjednali ženám příjemné obveselení, a čím nesmyslnější a hloupější, a čím prázdnější a bezvýznamnější jsou takové hry, tím jsou také oblíbenější, a obzvláště tehdy, jsou-li prováděny pěkně urostlými jinochy.

11. Hle, takové ženy a takové děti má tvých 99 bratří. Žena Danelova je mezi nimi ta největší klepna! Věru, to je Mně ošklivost ošklivostí!

12. Raději bych choval ve Svých ústech tisíc let zdechlinu, než abych na takovou galantní milovnici společnosti i jen na sekundu z dálky pohlédl!

13. Důvod toho spočívá v tom, že je to nejlepší způsob, jak Duchu ze Mne zkazit a usmrtit, neboť při takových schůzkách se učí jak žena, tak muž, nejlépe na Mne zapomínat a zcela se vrhat do jedovaté hadí náruče veselému a lichotivému světu.

14. Kdo v takové klevetivé, hravé, žvanivé a smějící společnosti myslí na Mne, ač mu přece musím v každém okamžiku život udržovat?!

15. Proto také proklínám všechny takové společnosti, kde se lidé navštěvují kvůli o b v e s e l o v á n í, a nikoli, aby si pohovořili a se poučili o M n ě A i když jsou takové společnosti sebe skrovnější, přece jen jsou proklaté, zejména, jsou-li k nim přibírány děti, v nichž tím bývá udušeno každé lepší símě ihned.

16. Jdi tedy a zvěstuj tuto Mou vůli svým 99 bratrům. Ti ať učiní rovněž tak svým tupým ženám a dětem; a řekni, že Já Svou milostí nikoho dříve nepožehnám, dokud nebude mít svůj dům takto uspořádan!

17. Nebude-li toto zlo do kořene vyhubeno, pak dám takovému světu místo milosti Svůj soud! Amen.“

* * *

Kapitola 182.

Ohladova pošetilá prosba k Pánu. Důležité společenské pokyny Páně. Kde jsou dva anebo tři pospolu ve jménu M é m, tam jsem Já uprostřed nich.

13. prosince 1843

1. Poté však pravil Ohlad v nejhlubší pokoře Pánu: „ Pane, Tvé přesvaté jméno budiž posvěceno a Tvá vůle se staň vždy, jakož i věčně!

2. Já, nejubožejší, bídný červ před tebou v prachu své úplné nicotnosti se nicméně odvažuji z důvodu své velké nesnáze se k tomu na něco zeptat, a Ty, ó, Otče, naplněný nekonečnou láskou, slitováním a trpělivostí, nebudeš se zajisté za to na mne hněvat.“

3. Pán pravil z oblaku: „Povstaň tedy, a mluv. Já položím ucho Své k tvým ústům.“

4. Ohlad povstal a pravil: „ Pane, řekni mně podle Své milosti, nemáme my, lidé, nikdy své sousedy navštěvovat a se svými bratry a sestrami nikdy se, ani způsobem zcela čestným, bavit?

5. Hle, vždyť my, ubozí lidé, máme na této hubené Zemi beztoho málo obveselujícího. Musíme-li se také ještě zcela vystříhat vzájemných družných návštěv a rozhovorů, pak nám nezbývá zcela nic jiného, než se napěchovat někam do díry a tam ohlodávat vlastní nejtrudnější dlouhou chvíli.

6. Proto bych Tě, Pane, ve jménu všech svých bratrů a sester, prosil, abys v tomto ohledu aspoň trochu zmírnil Svou vůli. Nebylo by Ti libo dát mně pravidlo, ano dokonce zákon, podle něhož by se směly přece jen nějak scházet společnosti?!”

7. A Pán pravil na to Ohladovi: „Já jsem věděl, že také ty jsi ještě nemocný osel. Žádáš toto ode Mne proti všemu Mému řádu!

8. Hle, vole, na půdě zemské rostou požehnané i prokleté rostliny, keře, stromy a plody. Požehnané pocházejí z nebe a prokleté z pekla. Plody tohoto druhu jsou nezřídka vábivější než plody prvního druhu. Nechtěl bys také tady říci: „Pane, odejmi jim smrtelný jed, abychom jich mohli požívat jako plodů požehnaných?!”

9. Já však pravím tobě: Toho nikdy neučiním, neboť Já jsem beztoho zasázel na j e d n u prokletou rostlinu 30 požehnaných, a to bude zajisté dost.

10. K tomu je ti ještě ponecháno na vůli prokleté rostliny vyplenit a pěstovat samé požehnané. Není toho dost?

11. Tak jsem také člověku dal j e d n u společníci a jednu pomocnici, a hle, první člověk Adam byl s tím spokojen. Chcete tedy být víc než byl první lidský pár na zemi?!

12. Nemá každý otec své děti a rovněž i každá matka?! A nemá každý vlastník domu svou čeleď, své služebníky a děvečky, kteří jsou také lidé?! Co tu chcete ještě více?

13. Adam měl jen j e d n u ženu a později své děti a neměl služebníky, ani děvečky, a byl s tím spokojen. Proč tedy vy chcete víc, než bylo dáno z Mého řádu Adamovi?!

14. Vy nenasytové, vy chcete p r o t o víc, že nemáte dost na Mně! Já jsem vám příliš málo, proto chcete zábavy světa! Chcete se smát a klevetit a hrát ve veselých kroužcích, protože Já vás nudím!

15. Adam měl dost na Mé společnosti a Evě postačil Adam a její děti, a proto žil 930 let spokojený i bez společenských her. Proč vy tedy chcete víc?

16. Já však pravím tobě, jelikož jsem tě již pomazal: Budete-li se navštěvovat ve jménu Mém, jako to činil dokonce Adam u svých dětí, pak vám také bude každá společnost požehnaná, neboť kde dva anebo tři jsou shromážděni ve jménu Mém, tam jsem Já uprostřed nich.

17. Kde se však tvoří nějaké společnosti návštěv kvůli jakýmkoli světským radovánkám, tam bude satan mezi nimi a bude podle své chuti rdousit své děti!

18. Proto se Mne dále netaž – nechceš-li se Mne tázat naposled - nýbrž jdi rychle, a splň Mou vůli. Amen.“

* * *

Kapitola 183.

Ohlad zpravuje Danela a rádce o vůli Páně. Danel se diví zdánlivé malichernosti Boží. Souhlas mužů a „ale“ žen.

14. prosince 1843

1. Po této řeči se Ohlad bil v prsa, načež se co nejlouběji poklonil před oltářem a šel pak ihned ven k 99 čekajícím bratrům, povolal tu ihned k sobě Danela a řekl mu vše, jak to slyšel od Pána.

2. Danel však naproti tomu pravil: „Věřu, kdybys mě byl tento stav věcí nevyložil nyní s tak vznešenou vážností, sotva bych byl uvěřil, že by se velký, vznešený, svatý Bůh zabýval takovými maličkostmi.

3. Nicméně musí však na tom něco záležet, neboť Pán nám chce při neodložení této takto zjevené neřesti Svou milost zadržet a chce nám zato dát jen trpký soud.

4. Já ihned oznámím vůli Páně. Za sebe a svůj dům ručím. Tu již nebude jistě žádné společenství a žádná společnost nebude již navštěvována, leč způsobem, jak to chce mít Pán, totiž jen v Jeho nejsvětějším jménu.

5. Ale co se týká ostatních, nemohu ručit za to, co oni budou poté dělat.“

6. Ohlad pravil: „O to se zatím nebudeme starati ani ty, ani já; tu již Pán učiní po Svém.“

7. Poté se ihned Danel obrátil k oněm devadesáti osmi, jakož i k dětem a ženám, a oznámil jim vůli Páně právě tak, jak ji slyšel od Ohlada.

8. Mužové se hned podle toho obrátili, ale ženy a dospělejší mládež se jaly vzlykat a někdy skrytě dokonce plakat a spílat a pravili:

9. „Tak nemohl Bůh mluvit! To je výmysl Ohladův, deseti kouzelníků s výšiny a nyní také proslulého Danela, jenž se dovede vždy náležitě podle větru točit.

10. Proč nás tedy nemá také ve společnosti několik mužů milovat?

11. Pročpak tu máme být jen pro jednoho muže a jen pro j e d n o h o se strojit a krášlit?

12. Proč nemají mít naše dcery příležitost činit si všelike známosti s mladým mužským světem, aby si tu mohly zvolit muže, který se jim nejvíce líbí?

13. A proč nemají naši synové poznávat děvčata? Mají tedy nakonec zůstat bez žen? Kde se však, mimo společenské kroužky, naskytuje k tomu příležitost?!

14. Mimoto navštěvujeme beztoho jen samé čestné starošlechtické domy a ony opět navštěvují nás

15. Bůh nemůže být vůbec moudrý, jestliže od nás něco takového požaduje! Kdybychom při tom dělali něco špatného, pak by to bylo něco jiného, ale my se při tom bavíme jen vždy nejnevinnějším způsobem! Jak to může být moudrému Bohu protivné?!

16. Danel však jim řekl: „Ženy, vy reptáte na Boží ustanovení! Nevíte, jak On ještě vždy tvrdošjně trestal?! Vám se zdá být ta věc, o niž Se zde Bůh zajímá, příliš malicherná; proto pravíte, že Bůh není jistě moudrý.

17. Slepé pošetilky! Kdopak stvořil malého komára, kdo roztoče, kdo nesčíslné červíčky v bažině, kdo vlasy vaší hlavy? Nejsou to samé zdánlivé nejvyš nepatrné věci?! A přece Se jimi velký Bůh obírá!

18. Kdo však mimo mistra ví lépe, co jeho dílu prospívá?! Dává-li nám však zde Sám velký Mistr životní pravidla, zda je nemáme ihned co nejvděčněji přijmout a je následovat?!

19. Zdá-li se v á m být toto zlo malé a nicotné, protože jste si na ně již navykli, má být proto také takové u B o h a ?

20. Pán Se nebude navěky nikdy řídit podle naší velké pošetilsti. Záleží však na nás, jeho tvorech, abychom my se řídili podle Jeho vůle, neboť jedině On zajisté ví, co nám prospívá!

21. Neotráví však j e d n a kapka jedu 10 mázů vody již tak, že ji nemůžeme nikdy prospěšně a beze škody požívat?! Kdyby se však jedna zdravá kapka vody vložila do 10 mázů jedu, učiní také tato kapka jed neškodný?

212. Tak je smrt mocnější než život, a my jej můžeme velmi snadno ztratit! Proto je třeba náležitě pravidla a žít podle toho, jak to chce Pán života! Pochopte mne, a nikdy nereptejte. Amen.“

* * *

Kapitola 184.

Ženy se táží Danela na vysvětlení. Danelova světla plná odpověď týkající se společenských klepařských návštěv a jejich zhooubného vlivu na duši a ducha v člověku.

16. prosince 1843

1. Po této řeči Danelově seskupilo se několik jinochů a žen a obrátili se následující řečí na Danela:

2. Ctěný a vysoce vážený druhu našich mužů a otců! Poslouchali jsme tvou řeč, s nejnapjatější pozorností a našli jsme v ní leccos pravdivého a dobrého, leccos však také nesrozumitelného!

3. Proto se tě tážeme, co jsi vlastně chtěl říci onou kapkou jedu v 10 mázech vody a pak opět naopak onou kapkou vody v 10 mázech jedu a co tím, jak bychom se měli ve jménu Božím ve společnostech scházet. Dej nám o těchto dvou hlavních bodech bližší vysvětlení, aby nám v tom bylo jasno!“

4. A Danel sebral ihned všechny smysly dohromady a poté pravil: „Poslyšte mne tedy; chci vám s milostí Páně, která na mě jasně září tamto z jeho svatyně, vysvětlit věc tak jasně, jak za nejjasnějšího poledne jasně tu svítí slunce, které nyní ovšem sice nesvítí, protože je pokryto nejhustšími spoustami kouře, který čadí z hořících hor.

5. Jste nádobami ještě zdravé, živé vody, která je váš život z Boha, společnosti jsou však pro vašeho živoucího ducha jed, a to z t o h o důvodu, že v nich všelikým hloupým klevetěním a tlacháním, dále tím, že se necháváte hloupě sladce uctívat – obyčejně na účet hanebného snižování a nactiutrhání jiných, většinou pokojných lidí – a dále ještě všelikými hloupými hrami s vaší touhou po smíchu zapomínáte stále víc a víc na Boha a nakonec začínáte ve svém až příliš často povzbuzovaném polechtávání pýchy myslit a skutečně se domnívat, jako by všechen svět tu byl jen kvůli vám, a jako by na vašem klevetění a vaší přízni závisela spása celého světa.

6. Hleděte, to je proti vši lásce k bližnímu, proto proti božskému řádu a je to tudíž **jed** pro život vašeho ducha, který vám byl původně vdechnut Bohem jako zdravá, živá voda!

7. Kapka tohoto jedu je tolik jako sebemenší a neškodnou se zdající návštěva ve jménu světa ve vás. Otráví snadno celého zdravého ducha, takže se potom stává bezmocným, sklesne ve vaši duši a právě tím však vaši duši povzbuzuje, že se pak stává velmi citlivou v polechtávání pýchy a začíná stále víc a víc hledat, jak a kde by našla právě uznání své vznešenosti.

8. A to vše činí proto, že následkem ochromení, otrávení ducha nemá již žádného vůdce nahoru a nakonec se považuje sama za vládnoucí životní princip, což je však v nejvyšší míře pochybené z důvodu sice skrytého, avšak nicméně nanejvýš důležitého, protože naše duše jako živoucí substance našich těl jsou zdola, a jedině jen duch je shora, aby vysvobodil odpadlou duši od jejího starého škváru v době tohoto pozemského života.

9. Toto se však může stát jen milostí Boží tehdy, když nevynakládáme vše možné, abychom zahubili svého ducha, nýbrž zařizujeme svůj život podle svaté vůle Toho, jenž nám jej dal jako nejvyšší dobro navěky.

10. Nyní myslím, že je dostatečně jasně vysvětleno, co znamená jedna kapka jedu v 10-ti mázech zdravé vody.

11. Co se však týká opaku, to je zajisté až příliš jasné, než aby se o tom mělo ztrácet mnoho slov. Je-li člověk jednou zcela ztracen, polepší ho jedno slovo pravdy?!

12. Jako nebude možno uhasit mocný požár jednou kapkou vody, právě tak také nepořídí dobré napomenutí u světsky zkaženého. Jděte k požáru hory a uhasťte jej jednou kapkou vody, můžete-li.

13. Tak jsem nyní nechal padnout do vás již velmi mnohým zdravým kapkám živé vody; ale vaše stará vášeň dosud plane, a já ji nepovažuji ještě za uhašenou, a bude se muset na vás vylít jistě ještě zcela mocná průtrž mračen, než budete úplně uhašeni ve své velké pošetilosti. Já myslím, že také to je zajisté dost jasně řečeno.

14. Co se však týká jedině správných návštěv ve jménu B o ž í m, je to zajisté až příliš jasné, než abych se měl o tom rozvláčněji rozprávět.

15. Proto zachovávejte napřed přesně v sobě to, co bylo řečeno, a pak se již samo sebou ukáže, jak se máme ve jménu Božím navštěvovat. Pochopte to dobře ve jménu Toho, jehož milostí jsem mohl takto k vám mluvit. Amen.“

* * *

Kapitola 185.

Ohlad chválí Danela za jeho dobrou řeč a pobádá ho, aby za ni poděkoval Pánu.

18. prosince 1843

1. Poté se odebral Danel opět zpět k Ohladovi a řekl mu: „Bratře, pomazaný, pravý králi, plný moci a milosti od Pána, který vládne jako jediný Bůh a řídí od věčnosti svatě a přesvatě všechny věci a bytosti, ty jsi byl nyní na vlastní oči a uši svědkem, jak jistě jsem vyřídil, pokud mně to jen bylo možno, zvučným hlasem našim ženám a dětem vůli Páně. Zda to však prospěje, za to nemohu ovšem ručit.

2. Milost Páně a tvá tobě propůjčená královská moc kéž zde způsobí zdar!“

3. A Ohlad, nad dřívějšími řečmi Danelovými zcela užaslý, řekl: „Věru, tak, jako jsi nyní mluvil k ženám a dětem, jakož i nepřímě ke všem bratrům ty, sotva bych mluvil já sám!

4. Neboť tvá slova k tomuto lidu zněla tak pravdivě a obsažně, jako by byla vyšla téměř bezprostředně z úst Páně.

5. Věru, kde by takováto slova zůstávala snad bez účinku, tam by nepomohlo již nic jiného než soud a nejostřejší trest.

6. Jsem však předem toho dobrého přesvědčení, že jsi, nejmilejší bratře, nadarmo nemluvil; neboť slyšel jsem a viděl, jak nakonec všichni, kteří co nejmocněji začali vcházet do sebe, zejména při příležitosti, kdy jsi podal onen nádherný obraz o jedovaté kapce v 10-ti mázech čisté, zdravé vody a tak také naopak.

7. Nechme je nyní náležitě strávit tvá slova a uvažovat o nich, a jsem úplně přesvědčen, že se podle nich zařídí a podrobí se jim, až přejde duch slova úplně do jejich celé bytosti.

8. Prokyselená již jsou; přistoupí-li k nim ještě teplo lásky k Pánu, pak toto těsto, které jsi nyní zadělal, začne již z vlastní, v sobě samé vyvinuté síly stoupat. Rozumíš mi, co tím chci říci?

9. Pojd' však nyní se mnou k bráně chrámové a padni tam před nejsvětější přítomností Páně na kolena a poděkuj Mu z hloubi srdce za milost, kterou jsi byl s to tak moudře mluvit, a popros však Pána také o zdar svých slov!

10. A já půjdu před tebou do chrámu a učiním totéž před nejsvětějším oltářem Páně v přítomnosti svých ministrů, a bude-li tě pak Pán volat, tehdy povstaň a vstup s nejvyšší úctou a s nejpokornější láskou do chrámu a Pán Sám ti tu dá pokyn, co máš činit. A tak tam tedy ve jménu Páně vejde! Amen.“

* * *

Kapitola 186.

Slova Páně Ohladovi a Danelovi o pravém uctívání Boha. Ohlad a Danel, potomci Kisehelovi. Vyzvání Páně všem národům k pokání.

19. prosince 1843

1. Když přišli k bráně chrámové, padl Danel ihned na tvář a modlil se, jak mu to Ohlad poradil.

2. Ohlad pak šel ihned v nejvyšší úctě do chrámu a padl tam k zemi před oltářem a jal se v srdci modlit k Bohu.

3. Bůh, Pán a Otec mu však ihned z bílého oblaku pravil: „Ohlade, pravím tobě, povstaň; neboť není třeba, aby ses přede Mnou válel v prachu.“

4. Neboť kdo Mne vyznává láskou v srdci, ten činí dost, a kdo je v pravdě pokorný v duši, ten také činí úplně dost. Vše ostatní, co s tělem činíš, nemá přede Mnou žádnou cenu, neboť není to nic jiného než mrtvý obřad a přináležejí to jen k marnivosti světa a vyznačuje to všelikou slepotu a pošetilost lidí.

5. Povstaň tedy a jdi k bráně, vyzvi Danela, ať ve jménu Mému učiní totéž. Až povstane, přiveď ho do chrámu, a Já Sám mu zde zjevím, co vše by měl ve jménu Mému konat.“

6. Ohlad hned povstal a šel a vyřídil Danelovi vůli Páně. Danel rovněž ihned povstal a následoval Ohlada do chrámu.

7. Když tu oba stáli před oltářem Páně, pravil ihned Pán Danelovi:

8. „Daneli, Já tě znám; jsi potomek Kisehelův, který kdysi za dob Lamechových velmi mocně přikázal ve jménu Mému Lamechovi, aby zde postavil tento chrám.“

9. Kisehelův třetí kmen odešel proti Mé vůli dolů do nížiny, a ty jsi sedmé koleno potomků Kisehelových

10. Věru, kdybys nebyl, jako Ohlad, z Kisehela, nikdy bych vám neotevřel cestu k chrámu. Jelikož jste však synové Mého věrného Kisehela a lze vás jako takové dobře poznat podle vašeho zpočátku odbojného ducha, jako tomu bylo kdysi u Kisehela, slitoval jsem Se nade vším lidem ještě jednou jen kvůli vám a budu jej skrze vás ještě jednou hlasitě k Sobě volat.

11. Tebe, Ohlade, jsem pomazal, a ty jsi tímto pomazáním přivedl ke Mně v nejkratší době svého bratra Danela a ještě ostatních 98 bratrů, proto bude tvé království v tomto městě zajištěno na tak dlouho, dokud budeš v tomto pomazání jednat podle Mého slova a těchto deset svědků zde ti půjde vždy mocně k ruce, neboť také oni jsou děti Kisehelovy.

12. Ty, Daneli, budeš však tímto Mým slovem pomazán. Vkládej na své bratry ruce ve jménu Mém, aby také oni byli pomazáni!

13. Poté však jděte do všech krajin Země a kažte všude vážné pokání. Dostaví-li se, pak jděte dále, a čiňte podobně. Nedostaví-li se však pokání, pak zvěstujte Můj hněv a Můj zaslíbený soud, který nepřestane, dokud nenastane úplné obrácení. Nyní přijmi Mé požehnání.“

14. Tu Pán požehnal viditelnou rukou z bílého oblaku Danelovi a potom mu poručil, aby se dal ihned do přikázaného díla. Zejména mu však nakázal, aby proti společnostem použil ohně.

15. Danel toto vše Pánu přislíbil a odebral se i s Ohladem a deseti ministry ihned k přikázanému dílu.

* * *

Kapitola 187.

Žehnání 98 misijním poslům. Nářek žen a uklidňující slova řečníka deseti.

20. prosince 1843

1. Když přišli do předsíně, děkovali všichni z nejhlubšího základu svých srdcí Pánu a chválili jeho nevýslovnou dobrotu; a Ohlad zavřel pak opět chrám a odebral se s Danelem a deseti ministry k oněm devadesátosmi a vyřídil jim vůli Páně.

2. Když oněch 98 co nejochotněji vše přijalo, vkládal Danel ihned ruce, a oni byli ihned naplněni duchem a silou z Pána a jali se Ho ihned ze všech svých sil velebit.

3. Zároveň se odebrali z předsíně ven, kde je očekávaly ženy a děti. Ty také ihned seznámily s vůlí Páně.

4. Když se však ženy a děti dozvěděly, že jejich mužové a otcové budou muset jít ven do světa, pro jejich pojmy nekonečně velkého a širého, a že je opustí na dlouhý čas, anebo snad také navždy, tu začaly ženy a děti strašně naříkat. Některé plakaly, některé kvílely, některé si rvaly vlasy a jaly se tato Boží ustanovení strašně tupit.

5. Tu předstoupilo oněch deset ministrů před ženy a děti a zcela vážně jim přikázali, aby mlčely, jinak že by se musely obávat velmi mocného trestu.

6. Tato velitelská slova se vylila jako viditelné plameny s hromovým hlasem na ženy a odrostlé děti a přiměla ihned všechny k mlčení.

7. Když byly ženy a děti umlčeny, tu k nim pravil jeden z deseti ministrů:

8. „Mějte přece trochu rozumu! Copak se chcete Boží vůli vzpírat?“

9. Plní-li vaši mužové vůli Páně, opustí vás snad všemohoucí?!

10. Budiž budoucně vaší starostí, abyste se líbily Pánu nebes a země; o vše ostatní se starat nemusíte, neboť tehdy Pán již beztoho učiní to nejlepší.

11. Kdyby však vaši mužové nechtěli plnit vůli Páně kvůli vaší pošetilosti, pak by dal Pán padat na Zem oheň z nebes, a všichni byste pak i se svými muži v plamenech božského hněvu velmi zle zahynuli.

12. Řekněte, bylo by vám to milejší, než když vaši mužové odejdou a velmi mocně splní vůli Páně a Pán se zde o vás postará?“

13. Těchto několik málo slov přivedlo ženy a děti opět k rozumu, takže svým mužům a otcům žehnaly a prosily Pána, aby je opět přivedl, bude-li to jeho vůle, ve zdraví zpět.

14. A ze vzduchu bylo slyšet hlas, který pravil: „Má vůle – časem, zde i tam! Staniž se, čeho třeba! Amen.“

15. Poté se odebrali všichni domů, a již příštího dne odešlo našich devadesátdevět za mocného požehnání; jen Midehal pro své dlouhé uši – zůstal doma.

* * *

Kapitola 188.

Tříletá misijní práce 99 poslů. Velký vítězný oblouk díku. Pohana Páně.

21. prosince 1843

1. Během tří let rozšířilo oněch devadesát devět již všude slovo Boží, setkali se sice všude s více méně malými překážkami, které však snadno přemohli svou zázračnou mocí.

2. V ještě kratší době byl přiveden Hanoch i s rozsáhlými předměstími, z nichž některá byla velmi tvrdošíjná, opět dosti do pořádku.

3. Čtvrtého roku se vrátilo oněch devadesát devět zcela zdravých zpět a podali Ohladovi potěšitelnou zprávu, že je nyní vše opět v pořádku.

4. Ohlad a oněch deset ministrů učinili za to Pánu velkou děkovnou obět', k níž byl pozván lid celého Hanochu.

5. Tato obět' pak záležela v tomto: Na jednom velkém volném místě mimo město dal Ohlad zbudovat nesmírně velký vítězný oblouk. Jeho výška byla sto loktů a délka a šířka byla jako výška. Stavební látkou byl vesměs bezvadný bílý mramorový kvádr.

6. Za rok bylo toto dílo nadmíru velebného, nádherného vzhledu dokončeno; a podobně jako v chrámu, byl na vrcholu vítězného oblouku umístěn vysoký oltář z nejčistšího zlata a na oltáři byla postavena nová velká zlatá tabule, na níž bylo velkými diamanty a rubíny vysázeno nejsvětější jméno Jehova.

7. Tisíce a tisíce rukou na tom pracovalo. Lidé všech hodností dělali přitom střídavě náde-
níky.

8. Když tu stálo dokončeno toto dílo, jehož již samo postavení patřilo k aktu velké děkovné oběti, tu teprve byl, jak bylo již svrchu zmíněno, svolán lid z celého města a Ohlad konal potom před tváří nescetného davu se svými deseti ministry a s devadesáti devíti posly velmi slavnostní vjezd s hlasitým chválením a velebením Pána.

9. Po tomto vjezdu, jehož velkolepá, bohatá nádhera daleko předstihovala vše nyní představitelné, odebral se Ohlad s deseti ministry a ještě s ostatními devadesáti devíti do chrámu a přinesl nejprve v srdci Pánu úplně živoucí děkovnou obět'.

10. Pán však pravil Ohladovi: „Ohlade, ty jsi učinil, co jsem od tebe nežádal.

11. Postavil jsi Mně z velké vděčnosti oblouk. Pravím tobě: Učinil jsi dobře Ale Mé jméno jsi obnažil. Hle, to jsi neučinil dobře, neboť Mé jméno musí být to nejvnitřnější!

12. Jdi tedy a postav z pokání za tuto chybu nad obloukem chrám stejný s tímto zde, aby Mé jméno přišlo do jeho nitra, jinak napomůžeš modlářství. Jdi tedy a učiň to. Amen.“

13. Ohlad vyšel celý zkroušený z chrámu a již příštího dne započal přikázané dílo.

* * *

Kapitola 189.

Nový chrám na vítězném oblouku. Předměstí hospod, počínající pohanství. Tříštění názorů ze zjištěných zájmů.

22. prosince 1843

1. Za rok byl chrám podobný chrámu Lamechovu hotov a ostatní plošina vně chrámu u vítězného oblouku byla urovnána a obroubena zlatým zábradlím, aby ti, kdož chodí kolem chrámu, nemohli, přijít do nebezpečí, že spadnou z vysoké plošiny oblouku.

2. Nádherně vypadala nyní tato budova a byla navštěvována denně tisíci a tisíci lidmi, kdežto vnitřní chrám byl navštěvován jen velmi nemnohými, dílem z bázně, dílem však také proto, že nebyl zrovna v půvabné části města.

3. Během deseti let se vytvořilo kolem vítězného oblouku nové město, které se skládalo ze samých hospod, a mnozí poutníci nalézali v tomto novém hospodářském městě za velmi mírný poplatek žádoucí zaopatření, a to bylo správné a chvalitebné.

4. Ale jiné zlo se začalo časem vyvíjet, a to nezáleželo v ničem jiném než v jakémsi šířícím se pohanství, které spočívalo v tom, že se lidé začali přít a určovat, ve kterém ze tří nyní jsoucích chrámů je Bůh nejmilostivější a nejlaskavější.

5. Ve vnitřním Lamešském chrámu jistě ne; neboť tam se prý blýská a hřmí vždy ze střechy, takže nikdo vedle něho není jist životem!

6. V chrámu na hoře to vypadá až příliš lehkomyšlně, a nevypadá to tedy, že by tu byl Bůh se Svou milostí velmi štědrý

7. Ale v novém chrámu je prý Bůh na milosti nejbohatší a zároveň nejštedřejší; proto ať je tam také nejvíce navštěvován a uctíván!

8. Že se proti této theosofii vzepřela zejména ona část obyvatelstva Hanochu, která měla své obytné domy a ozdobené hospodské kaple kolem Lamešského chrámu, je zajisté jasné; jenže se však nevzepřela pro skutečnou pravost chrámu, nýbrž pro bídný výdělek, a p r o t o dokazovala jedinou pravost toho chrámu, který na Boží rozkaz zázračně postavil Lamech v sedmi dnech.

9. Takto rozumovali také k svému prospěchu hospodští, kteří se usídlili kolem hory, na níž stál chrám moudrosti, a pravili: Co nám všem prospěje vaše zbožnost při časté návštěvě nového chrámu, zůstáváte-li přitom hloupí?! Tam nahoře je pravý, Bohem častokrát navštěvovaný chrám, kde Bůh udílí moudrost. T a m jděte. Věru, tam dosáhnete moudrosti.“

10. Ohlad a všichni jeho ministři viděli sice tento nešvar, ale nic nedělali, neboť lid, jenž putoval ze všech končin sem k novému chrámu, byl velmi zbožný a vždy zcela dojatý a chválil tu nadmíru jméno jediného Boha. Proto musel Ohlad k tomuto boji tří stran zcela klidně přihlížet; neboť na venek uhájila každá své právo.

11. Ustanovil u nového chrámu dobré lidové učitele, kteří tam poučovali moudře lid, ale při tom nemohli strany srovnat.

12. A jak velmi jedovaté ovoce se objevilo časem z tohoto zájmového tříštění, ukáže to další.

* * *

Kapitola 190.

Udržení pořádku v Hanochu až do smrti Ohladovy a deseti ministrů. Dronel, syn Ohladův, králem. Dronelovo reptání na Pána.

23. prosince 1843

1. Dokud žil Ohlad a oněch deset ministrů a oněch devadesát devět bylo stále všestranně činných, aby udrželi všeobecný řád, šlo to celkem dost dobře dál, ačkoliv se jim nikdy úplně nepodařilo v tak velkém městě zahladit úplně veškeré zlo.

2. Neboť byla sice zastavena divadla, boje zvířat a galantní společnosti a návštěvy byly dovoleny jen k poctě Boží, ale bohatou náhradou za to byly zbožné pouti, a těchto Boha uctívajících schůzí se pak používalo, jak to již při takových příležitostech úsilím satanovým bývá, velmi vhodně k všelijakým účelům, kterých se zde nechci blíže dotýkat.

3. Ale jak bylo řečeno, to byl nyní plevel mezi pšenící, který býval pílí a horlivostí Ohlada a jeho ministrů stále pečlivě, pokud to jen bylo možné, plet.

4. Ale jeho syn, který ho následoval ve vládě, stal se již mnohem nedbalejší.

5. Když jsem ho napomínal v chrámu k horlivosti, pravil: „Pane, dej mi zázračnou sílu deseti ministrů mého otce, který tím po 30 let spravoval šťastně celý národ země, a já jej sto let ještě šťastněji povedu. Ale dáš-li mně, Pane, zázračnou sílu, pak mi ji nedávej ode dneška do zítřka, nýbrž na celý můj život, a já budu lid bez ministrů spravovat!“

6. Takto žádal ode Mne vždy zázračnou sílu, když jsem ho napomínal k horlivosti a také mu vždy sliboval, že budu již beztoho co nejzázračněji pomáhat, kdykoli by potřeboval ve spravedlivé horlivosti Mé pomoci.

7. Ale on s tím nebyl spokojen, přímo se na Mne rozzlobil a pravil: „Nechceš-li mně, Pane, propůjčit zázračnou sílu, nýbrž chceš jí jen Sám při mimořádných příležitostech používat, při čemž však mimoto musím často ještě po celé dny o ni prosit, pak jdi T y na trůn a vládni S á m mase, a nech mne přitom na pokoji.“

8. Ježto tedy tento nástupce Ohladův byl takto stále se Mnou v roz míšce, protože jsem mu pro jeho hravost nemohl dát zázračnou sílu, proto si také dal na vládě jen zcela vlažně záležet.

9. Pouti nabývaly stále více převahy, proto také společnosti nabývaly stále více převahy, a poutnických míst přibývalo

10. A tak se také pohanství stále více šířilo; neboť lidé se nyní klaněli deskám Jehovovým a nikoli živě Mně ve svých srdcích.

11. Trestal jsem všelikým soužením lid i krále; ale kdo se jednou stane vlažným, tomu již nelze mnoho pomoci.

12. Po trestu anebo také při každém trestu přišel sice král ke Mně do chrámu, ale ne, aby Mne snažně prosil o milost a slitování, nýbrž aby Mi vyčinil a činil Mně všeliké zchytralé námitky.

13. Tak přišel jednou ke Mně, když jsem pro velmi mocně se šířící smilstvo poslal do města malý mor, který během týdne usmrtil 200.000 lidí, ovšem jen v jedné části města (Hanoch měl tehdy i s předměstími 12,000.000 obyvatel) a pravil:

14. „Pročpak rdousíš, Pane, tak pomalu? Nech rázem celé město i se mnou vymřít, pak učiníš rázem konec všemu nešvaru!“

15. Trestal-li jsem ho za to při podobných setkáních, tu pravil: „Jen bij! Je přece také ctí, je-li takový slabý král Hanochu trestán Svým Bohem a Pánem.“

16. Poslal-li jsem na něho nemoc, pak se dal donést i s lůžkem do chrámu a tam se se Mnou po tak dlouho co nejstrašněji hádal, až jsem mu musel opět nemoc odebrat. Časem sliboval, že Mne bude poslouchat, časem však Mně dokonce vyhrožoval

17. Věru, tento král, který slul Dronel, dovedl náležitě vystavovat zkoušce Mou trpělivost! Já jsem však přesto dopustil 50 let vlády, protože Mne mimo své žalostné hodiny přece jen velice miloval.

18. Co však bylo dále, ukáže další!

* * *

Kapitola 191.

Převzetí vlády Kinkarem, synem Dronelovým. Dronelova řeč k Pánu při poděkování. Odpověď Páně. Falešná přísaha Kinkarova. Nebezpečí naturalismu.

27. prosince 1843

1. Dronel měl pak syna, jenž slul Kinkar. Tomuto synovi odevzdal vládu ještě za svého života. Neboť ježto během 50 let si nemohl vyžebrot, ani vynutit od Boha zázračnou moc, pravil:

2. „Pane, po celých padesát let jsem se namáhavě soužil velkou tvrdošíjností lidí! Ty jsi viděl sice vždy mou velkou nesnáz – a přece jsi mně nechtěl pomoci. A když jsem Tě prosil o tu jistou pomoc, která by záležela v zázračné moci, tu jsi ustoupil, a buď jsi mi nedal většinou zcela žádnou odpověď, anebo odpověď vyhrožující anebo dokonce trestající.“

3. Já jsem však přesto z vlastních sil konal, co jsem mohl, a nikdy jsem nezapomínal na Tebe! Lid jsem miloval víc než svůj život, proto jsem se také vždy s tebou hádával, když jsi mu ubližoval.

4. Nyní jsem však zestárl, zeslábl a velice se znavil a mám velkou touhu po odpočinku.

5. Můj prvorozený syn Kinkar je silný muž a má hlavu a srdce na pravém místě. Jemu odevzdám žezlo, korunu a trůn, a nádheru v chrámu vkládám svými rukama do rukou jeho. Učiň rovněž tak i Ty, Pane.

6. Neboť cokoli nyní učiním, nečiním v zájmu svém, nýbrž v zájmu Tvém a Tvého lidu. Nebudeš zajisté také chtít jednat proti Svému zájmu?!”

7. Pán pravil Dronelovi: „Poslyš, lidé Mně přerostli přes hlavu. Dělají, co chtějí a Mé rady dbát nechtějí. Proto jim dám volnost.“

8. Ty jsi učinil podle své rady svého syna králem. Proto ať je také králem bez nejmenší námitky, neboť ty jsi přece nikdy neuposlechl Mé rady, ježto jsi chtěl všemu lépe rozumět než Já, Tvůrce všech věcí!

9. Jak však nyní propouštím lid, tak propouštím také krále a také chrám a Moji andělé a Můj oblak nebude v něm nikdy přebývat.

10. Dejte si však pozor, jak se budete chovat ve své úplné nevázanosti!

11. Od nynějška vás nebudu ani kárat, ani nějak trestat až do doby, kterou jsem ustanovil.

12. Blaze vám, zastihnu-li vás činnými v Mé vám dobře známé vůli, ale běda vám v opaku!

13. Hanochu, ty ležíš hluboko; nad tebou bude vyliť prvý príval Mého hněvu! Amen.“
14. O tom všem poučil Dronel zcela dobře svého syna Kinkara a odevzdal mu tím vládu, nicméně mu však předtím přísně doporučil, aby nevnucoval lidu žádný jiný zákon než zákon, který dal Ohladovi Pán.
15. Kinkar to při živém jménu v chrámu potvrdil přísahou.
16. Když však Kinkar přísahal, tu také ustoupil Duch Páně z chrámu, neboť Kinkar činil falešnou přísahu, kterou zamýšlel porušit, jakmile jeho otec Dronel zemře.
17. Dronel šel však proto do chrámu a spatřil v něm holý oltář. I zesmutněl a volal k Pánu; avšak jeho volání pronikalo k hluchým uším. Opustil tedy chrám a šel a zpravil o tom Kinkara.
18. Kinkar však pravil: „Veškerá příroda je přece také dílo Boží. Nechce-li již Bůh, abychom uctívali Jeho jméno, pak budeme uctívat Jeho díla! Není to také tolik?“
19. Dronel za to Kinkara pochválil, a tím položil základní kámen ke všelike modloslužbě.

* * *

Kapitola 192.

Král Kinkar sběratel zákonů Božích a spisovatel dvou knih „Svaté písmo a vaše spása“ a „Svaté dějiny Boží.“ Dronel chválí Kinkarovu práci.

28. prosince 1843

- Po roce se však radil Kinkar se svým otcem Dronelem a pravil: „Otče, poslyš mne; právě mně projela hlavou dobrá myšlenka.“
- Hle, Bůh se nám stal nevěrným, a to nám – kteří přece nejsme padlí na hlavu – bez jakéhokoli pochopitelného důvodu! My však nechceme splácet stejné stejným, nýbrž chceme činit právě opak a chceme Mu tedy zůstat tak věrni, jako se toho jistě ještě nikdy pro všechny Svě věčnosti nikde u Svých tvorů a na nich nedožil.
- Z toho důvodu jsem dal během tohoto roku sbírat všude Boží zákony a sepsal jsem je do knihy.
- Ano, poslal jsem dokonce posly na výšinu. Poslové tam našli nadmíru staré lidi, kteří prý skutečně osobně znali onoho báječného prvního člověka této Země. Ano, žije prý ještě jeden velmi prastarý muž, který jet vrstevníkem téhož Lamecha, který tu postavil oba chrámy.
- Poslové shledali v těchto horalech nadmíru důmyslné mudrce a obdrželi od nich celou knihu plnou božské moudrosti. Tato kniha je prý od jistého Henocha, jenž prý byl neobyčejně zbožný, takže byl proto ve stálé viditelné přítomnosti Boha jako jeho velekněz.
- Hle, takovýchto vpravdě svatých pokladů jsem se dovedl zmocnit. Zde v rukou nosičů spatřuješ knihu tři stěvíc dlouhou, dva stěvíc širokou a jeden stěvíc vysokou, skládající se ze 100 silných kovových listů. Tento kov je směs zlata, stříbra a mědi.
- Hle, tyto listy jsou popsány úplně ostrým písátkovým písmem, a není ani jedno slovo ode mne, nýbrž, cokoli jsem se někde v nížině, jakož i na vysočině o Bohu dozvěděl, z čeho vyzírá i jen v nejmenším nějaký zákon, zapsal jsem zcela věrně do této knihy.
- Ty víš, že jsem v psaní písátkem velmi zběhlý; proto mně také bylo možné napsat celou tuto knihu v jenom roce.
- Tato kniha obsahuje však podle toho tedy výlučně jen vůli Boží pro lidstvo Země. Ať tedy zůstane věčnou vládní knihou, a ať se nikdy nedostane mezi lidi žádný jiný zákon než jedině zákon, který je psán v této knize.
- Tuto knihu položíme pak k počtě Boží s velkými obřady do chrámu, a bude jako čisté slovo Boží zaujímat místo dřívější svatyně.
- A ustanovím k tomu kněze, kteří budou tuto knihu vždy studovat a podle ní pak lid všude učit.
- A kniha se bude nazývat „Svaté písmo“ (Sanah scritt! A vaše spása (Seant ha vesta).“
- Kdokoli by však z té knihy něco odebral anebo k ní svévolně něco přidal, ten bude také ihned smrti potrestán
- Mám však ještě jednu knihu v práci, v níž budou zaznamenány všechny skutky Boží a Jeho vedení, a tato kniha, z níž je již tisíc listů hotovo od kovodělníka Arbiala, bude slout „Svaté dějiny Boží“ /Seant hias elli)! Co říkáš, otče, tomuto mému podniků?“

15. Když to Dronel od Kinkara uslyšel, byl nadmíru potěšen a pravil:

16. „Věřu, ty jsi pro Boha již v j e d n o m roce více učinil než já v padesáti! Proto ti také Bůh jistě požehná. Nepožehnal ani mému otci Ohladovi; neboť ani on, ani já jsme se ještě nikdy o výšinu nestarali.

17. Všechna chvála tudíž Bohu, Pánu, a tobě, mému nejmilejšímu synu a nyní nejdůstojnějšímu králi tak velké říše!

18. Vše se staň podle tvé vůle, můj nejmilejší synu a králi! Amen.“

* * *

Kapitola 193.

Kinkarův zákoník na chrámovém oltáři. Ustanovení kněží znalých písma. Kinkar „místodržícím Božím na Zemi.“ Duchovní úpadek Hanochu.

30. prosince 1843

1. Touto chvalořečí byl Kinkar uveden do velmi ješitně radostné nálady, a proto dal již příštího dne s velkým obřadem donést do chrámu jím sepsaný zákoník a položit ho tam na oltář.

2. Když pak kniha ležela na oltáři, tu povolal Kinkar ihned 100 nejrozumnějších mužů, kteří byli přítomni obřadu přenesení knihy, a ustanovil je knězi a dal jim jako přísnou povinnost tuto knihu pilně číst a studovat, aby z ní pak mohli před lidem podle řádu božské moudrosti mluvit.

3. On sám se učinil ovšem veleknězem a jako takový žádal však také téměř božskou úctu.

4. „Místodržící Boží na Zemi“, „Badatel božské vůle pro lidi této země a badatel skryté božské moudrosti“, také „Držitel Boží moci“ a „Syn nebe“, to byly – vedle ještě několika opisů – jeho stanovené kněžské tituly.

5. Také se nikdo nesměl nazývat po něm prvý, nýbrž v nejvyšším a nejbližším případě stý, neboť od č.1 až do č.100 spojoval v sobě všechny hodnosti, a proto nestačilo nazývat jej nejctihodnější, nýbrž musel být považován za Jedině nejctihodnějšího (rovněž také za Jedině nej-moudřejšího) a všude musel být pozdravován a každý se musel vůči němu považovat za nejne-důstojnějšího.

6. Krátce a dobře, to ustanovení knihy v chrámu učinilo Kinkara ztřeštěným, a teprve když byl během deseti let hotov s dějinami Božími a dal pak také tuto knihu donést ve zlaté skříni do chrámu, tu byl pak také však celý rozrušený.

7. Poněvadž kněží jím ustanovení znali jeho slabost, dávali mu tituly, o nichž se dosud ještě nikomu ani nezдалo.

8. Tak jeho velké velekněžské jméno bylo psáno zcela malými značkami na převelice dlouhém kovovém pásku měřícím 1100 loktů.

9. Tento pás byl svinut a ve svitku byl rovněž v chrámu uschován a vysoce uctíván.

10. Při velkých slavnostech býval tento pás rozvinut a spirálovitě tažen kolem chrámu a velké jméno bývalo pak z pásu 100 knězi vyslovováno tak, že na jednoho kněze připadlo 11 loktů.

11. Potom však měl Kinkar ještě různá poněkud kratší jména, která byla též ne podobném plechovém pásu napsána.

12. Tato menší jména musela býti vyslovována týdně jednou. K vyslovení těchto jmen bylo třeba tří dnů, kdežto velké jméno – ovšem při velkých slavnostech – mohlo být, šlo-li to dobře, přečteno teprve za týden; neboť 1100 loktů dlouhý a loket široký pás byl, jak již bylo poznamenáno, úplně popsán od shora dolů malými znameními

13. Tak se měly věci již v průběhu sotva 20 let v Hanochu. Nyní nebude již zatěžko pochopit, jak začal Hanoch klesat.

14. Co následuje, ukáže však toto vše v nejjasnějším světle.

* * *

Kapitola 194.

Kinkarova naučená moudrost. Doba rozkvětu vynálezů a umění v Hanochu. Rouhavé zaslepování a vzdělávání Hanochitů.

2. ledna 1844

1. Když byl Kinkar pro svou literární horlivost lidem až nad hvězdy povýšen, tu teprve se jal náležitě přemýšlet, co by měl dále činit a vynalét, čím by mohl u lidu stále a stále ve vysoké úctě a v odůvodněném uctívání růst.

2. Byl velmi vynalézavého ducha a sepsáním obou knih byl pln naučené moudrosti; proto mu bylo také snadno tvořit všeliké věci a vynalézat všeliká umění.

3. Během několika málo let oplýval Hanoch vynálezy a všelikým uměním; neboť horlivost králova oživovala všechny ostatní lidi. Všichni mysleli nyní jen na to, aby něco vynalezli, a pak aby takový vynález položili k nohám králi.

4. Všeemožné stroje, o nichž pozdější potomstvo ještě nyní nemá ani pojmu, byly vymyšleny v Hanochu, jakož i v ostatních městech.

5. Tak byly zavedeny zejména stroje tažné, hnací, vrhací, lisovací a zdvihací, jimiž se dokázaly věci, o nichž nemá nynější svět ani ponětí – a také je lépe, že je nemá.

6. Tak měli vrhací stroje, jimiž bylo možné metat břemena 1000 centů těžká na míle daleko s nejstrašnější prudkostí, při čemž však ovšem hlavní úlohu hrálo vynalezení vázané elektřiny, kterou dovedli tak zesílit (zhustit), že tím dokázali opravdu strašné věci.

7. Také vymysleli střelný prach a pušky, pergamen, papír; také moc vodních par jim byla známa a dovedli jí mnohonásobně používat.

8. Krátce a dobře, ve všem, co má nynější svět, co se týká vynálezů a umění, byl Hanoch, jakož i také ostatní města, o plných 1.000 let vynálezů napřed, a to v krátké době.

9. Tak optika nepatří snad jedině této době; v Hanochu dovedli také konstruovat velké zrakové přístroje. Také v aerostatice (větroplavbě balonem vyd.orig.) se vyznali mnohem lépe než nyní (v.r.1844; vyd.orig.) Hudba byla nadmíru pěstována, jak tomu však již bývalo od dob La-mechových.

10. Ničím nemylo možné Kinkarovi učinit větší radost než nějakým novým vynálezem, a proto také v Hanochu denně pršely nové vynálezy a zlepšení vynálezů již jsoucích.

11. Také výtvarná umění byla velmi pěstována; a tak vypadal Hanoch brzy jako nesmírný kouzelný palác a Kinkar se považoval téměř již za Boha, k čemuž zajisté nejvíce přispěl jeho dosud žijící otec.

12. Kinkar říkával po všechny okamžiky: „Kdybychom uctívali Boha v Jeho nezbadatelné podstatě, stáli bychom ještě na prvním stupni vzdělanosti, jelikož Ho však ctíme v Jeho dílech, jsme nyní téměř již Bohu rovni, neboť také my jsme tvůrci, a to ušlechtilějšího druhu.“

13. Co tu však bylo dále, ukáže následující.

* * *

Kapitola 195.

Nesmírná bohatství Hanochu a jeho přirozené následky. Kinkarova smrt. Japell, Kinkarův syn, jako nástupce. Japellova politika a zákony.

3. ledna 1844

1. Že takovými tisícerými vynálezy byl také velice podporován obchod se zahraničními národy, netřeba se asi zmiňovat, že však tím také ovšem město Hanoch nadmíru zbohatlo pozemskými statky, bude zajisté také každému pochopitelné.

2. Ale jaké následky mělo toto velké bohatství! to tehdy lidé ještě netušili.

3. Jaké však má vůbec následky bohatství? Uvidíme.

4. Přirozené následky bohatství jsou: Vládychtivost, necitelnost k chudým a potřebným, stále mocněji se probouzející pud po smyslném ukájení těla, který sluje chlípnost, rovněž tak lichva, lakota, závist, nenávisť, hněv, zlost, bezbožnost, žravost, obžerství, modlářství, zlodějství, loupení a vražda. To jsou zcela přirozené následky bohatství.

5. Objevily se tedy také v Hanochu? Dokud žil a vládl Kinkar, byly tyto neřesti ještě zastřeny. Když však po 43-leté vládě našel Kinkar násilnou smrt v jednom stroji a když nastoupil vládu jeho syn Japell, začalo hned jít všecko naruby.

6. A jako byl jeho otec velice naplněn činným duchem vynalézavosti, rovněž tak velice byl Japell vzorem politika. Čeho všeho však nemůže prohnáný politik k svým účelům užít?!

7. On totiž trpěl tudíž vše, ale pod jistými zákony. Tak se smělo za něho krást, ale jen do jistého obnosu. Avšak při krádeži se muselo přistoupit k dílu úskočně; neboť dal-li se zloděj polapit, měl okradený trestní právo a mohl podle libosti zloděje potrestat.

8. Tento zákon byl zcela způsobilý k tomu, aby v krátké době vytvořil nejrafinovanější zloděje, zároveň však také, aby udržoval obyvatele měst a venkova ve stálé bdělosti; nicméně však byl ustanoven trest smrti na to, kdyby sáhl zloděj na bohatství kněží, státních úředníků, dokonce na poklad krále.

9. Za takových okolností byl také lup zákonitě dovolen, ale strana, která měla být oloupena, měla vlastní právo obrany. Lupič však byl povinen odevzdat vždy třetinu lupu státní pokladně, jinak by byl navždy ztratil právo k loupení. Neboť lupič byl králem samým zákonitě oprávněn a tímto oprávněním byl jaksi šlechticem, asi tak, jako bývali v dřívějších dobách po Mém zrození loupeživí rytíři. Zloději však nebyli zákonitě omezeni, a měl tudíž právo krást každý.

10. Tento král vydal pak také zákon, podle něhož všechna děvčata stavu občanského byla volná. Každý muž měl tedy právo kdekoli s občanskou dcerou souložit. Avšak otec měl právo vykoupit si roční šlechtictví. Pak byla jeho dcera chráněna, ale jen na rok! Potom byla opět volná a muselo býti vykoupeno nové šlechtictví, chtěl-li otec mít svou dceru dále chráněnou. Tato výsada vynášela králi ohromné obnosy.

11. Kdo si po 10 roků za sebou kupoval malé šlechtictví, mohl se v 11. roce ucházet o velké šlechtictví; ale stálo také desetkrát víc než šlechtictví malé.

12. Kdo chtěl mluvit s králem, musel to učinit krátce, neboť bylo dovoleno jen 10 slov; o jedno slovo více způsobilo, že se každé slovo od počátku muselo zaplatit librou zlata.

13. Jak se dovedl Japell zmocňovat bohatství, o tom v dalším více.

* * *

Kapitola 196.

Veřejné školy a divadla v Hanochu. Jappelova vyzvědačská soustava. Tanec, hudba, a estetická představení. Péče o chudé z politiky. Láska a politika jako navzájem protikladné póly.

4. ledna 1844

1. Již od doby Ohladovy byly sice v Hanochu veřejné školy, které jeho syn Dronel velice zdokonalil a Kinkar velice rozšířil a zavedl do jiných měst.

2. Ale Japell zřídil k tomu ještě několik set všelikých gymnázií, v nichž se vyučovalo veřejně všelikým uměním, například tanci, hudbě, sochařství, malířství, plavání, létání pomocí aerostaických prostředků, jízdě na koních, oslech, velbloudech, slonech; šermu, střelbě luky; pak také střelbě z pušek, vynalezených Kinkarem.

3. Pro všechna tato pojmenovaná i ještě množství nepojmenovaných umění a oborů zřídil Japell učiliště a na všech místech své velké říše ustanovil učitele. Z toho povstali brzy všelijací obveselovatelé lidu a ukazovali se mu v různých divadlech za peníze, z nichž museli však vždy odvést třetinu státní pokladně, a to z toho důvodu, že podobné užitečné ústavy, v nichž se učilo takovými uměním, dal král zbudovat lidu, a tím dal mládeži příležitost naučit se užitečným věcem, za kteréžto naučení musela však ovšem učící se mládež platit své učitele.

4. Tím získal Japell již zase velké obnosy a i v politickém ohledu to, že lid následkem ustavičně nových podívaných zapomínal na útisk, a nadto ještě chválil krále nade všecko zlato.

5. Aby byl lid co možno ohlupován a učiněn vůči každému tlaku necitlivým, k tomu není vhodnějšího prostředku nad tisíceré podívané a obřady. Tím bývá probuzena nejvyšší povrchní touha po lelkování, kterou člověk klesá do čistě zvířecího stavu a pak tu stojí ve světě jako nějaká hloupá kráva před novými vraty.

6. Takové tedy byly opět hojné plody znamenité politiky Jappelovy.

7. Byli ovšem v Hanochu, jakož i v jiných městech a osadách, leckterí rozumní myslitelé, kteří ještě nezapomněli na Mé slovo; ale předně nesměli mluvit, protože Japell opatřil říši náležitě vyzvědači, a zadruhé oni sami nakonec nacházeli zálibu na všelikých skutečně nevybraných

ších uměleckých produkcích a přitom dosti často prohlašovali, jak to a ono slouží ke cti lidskému rozumu.

8. Ze všech umění asi nejvíc působily na lid tanec, hudba a obzvláště pak tak zvaná estetická představení.

9. Tato estetická představení záležela v tom, že nejkrásnější dívky a také nejkrásnější jinoši vystupovali ve všelikých půvabných úborech v nejsvůdnějších postaveních na nádherném jevišti, a to ovšem za doprovodu hudby.

10. Mladé umělce a umělkyně mohli pak chlípníci po každém představení – ovšem za velký peníz – mít, a to jinochy chlípné ženy a děvčata chlípni muži.

11. Tento umělecký ústav vynášel králi nesmírné obnosy a k ohlupování přispíval nejvíce.

12. Co však Japella udržovalo ve zcela zvláštní přízni u lidu, bylo to, že pečoval o chudé přijímáním do nemocnic, a proto nebylo vidět nikde žebráky, nýbrž jen blahobyť.

13. Že však chudí nebyli v nemocnicích zrovna nejlépe zaopatřeni a museli pracovat, aby si tu pokud možno zasloužili dosti hubenou stravu, lze seznat jistě z toho, že všechna tato zařízení byla jen plody politiky Japellovy; neboť láska a politika jsou nejvyš protichůdné póly, neboť láska je příslušenstvím nejvyššího nebe, politika však příslušenstvím nejspodnějšího pekla, má-li za základ hrabivost a vládychtivost.

14. A co Japell dále ještě učinil, ukáže následující.

* * *

Kapitola 197.

Dobyvačná politika Japellova, jeho ministrů a kněží. Skvělé vítězství popsou Istí. Noe a jeho lid zůstávají věrni Pánu. Japellova odměna kněžím. Zavedení kastovnictví.

5. ledna 1844

1. Japellův duch brzy objevil, že na Zemi jsou ještě leckterí národové, kteří mu nejsou poddáni. Proto se radil se svými ministry a kněžími, jakým způsobem tyto národy co nejsnáze podmanit.

2. Ministři radili použít vojenskou moc, kněží však zcela chytře radili, aby se k těmto národům poslali vyslanci.

3. Ať káže těmto národům o velikých přednostech Hanochu, a pošlou sem pak přátelskou cestou od každého národa vyslance. My je zde pak co nejlídněji přijmeme, ukážeme jim všechny své vynálezy a umělecké výrobky, a přijdou-li pak našim přednostem na chuť, pak je pozveme a vyzveme je, aby se k nám připojili. Tak se s námi stanou jedním národem a tedy účastníky všech našich výhod.

4. Až se potom tito vyslancové národů navrátí opět k svým národům a budou jim vypravovat o všech těch divuplných výhodách Hanochu, pak zajisté nebude nikde národa, který by se s námi ihned nespojil a neuznal naši svrchovanou slávu.

5. Bylo by si jen třeba, aby takoví vyslanci neobjevili u nás žádné stinné stránky. Tyto stránky záleží však nyní většinou ve svobodném zlodějství a právu lupičském. Tyto dvě zvláštnosti musejí být vůči cizincům zpočátku zcela zrušeny, jinak budou cizinci již na cestě odstrašeni a pak se obrátí a nás proklejí.“

6. Tato chytrá kněžská rada se ovšem zalíbila králi, a on ji také uvedl ihned v činnost.

7. V krátké době bylo vysláno na všechny strany v karavanách na tisíc vyslanců, aby vyhledávali všechny skryté národy, nalezeným zvěstovali radostné poselství z Hanochu.

8. Nejsnáze bylo možno nalézt obyvatele výšin, a to nejprve děti Boží, pak Horadality a odtud ještě množství národů.

9. Jen Sihinité, Meduhedité a Kahinité, jakož i rádcové z doby Ohladovy do Egypta se vystěhovavší nebyli nalezeni.

10. Nejvyš ochotnou slušností a nadmíru jemnou výmluvností vyslanců, kteří byli většinou samí tisící násobní umělci a zároveň konali před nalezenými národy představení v nejrůznějších uměních, byli v krátké době všichni ti národové získáni pro Hanoch.

11. I děti výšiny se podaly až na dům Lamechův. Lamech zemřel právě v době, když Hanoch vyslal tyto chvalitebné vyslance. A tak tu byl Noe se svými třemi bratry, pěti sestrami a se

svou ženou, která byla dcerou Muthaela a Puristy, a se svými pěti dětmi již jen jediný, který se nedal oslepit apoštoly Hanochu, nýbrž zůstal Pánu úplně věrný.

12. Japell byl nad tímto vítězstvím nadmíru potěšen, a ježto mu tuto tak moudrou radu dali kněží, udělil jim výsadu úplné svobody a k tomu povinné ujištění, že on a každý jeho potomek se podrobí vždy jejich ustanovení.

13. Ještě téhož roku zavedli kněží kasty a veškeren lid byl rozdělen na určité třídy, v nichž musel každý člověk pod trestem smrti tak dlouho zůstat, dokud se nemohl za peníze vykoupit.

14. Podle toho byly ustanoveny kasta otroků pod jménem „lidští soumaři“, kasta vojenská, občanská, šlechtická, umělecká, kněžská a ještě několik kast.

15. Kasta otroků byla nejčtenější. Proč? O tom v dalším.

* * *

Kapitola 198.

Mocenská politika kněží. Potlačování kasty otroků. Zavedení zpovědi a inkvizice. Hanoch peklem lidstva.

8. ledna 1844

1. Stále vzrůstající moc kněžská se Japellovi sice nelíbila, neboť poznával, že následkem sjednaných výsad musel tancovat, jak kněží pískali, ale co měl dělat?

2. Kněží se jednak až příliš zahnízdili do svědomí nižších lidí, jednak však dovedli jasněji vidoucí šlechtu tak znamenitě na oltářiček posadit, že králi nebylo možné čelit jednání kněží ani mocí lidové masy, ani autoritou šlechty, neboť nepatrný lid i šlechta drželi s kněžími. Král neměl pro sebe ani ty, ani ony.

3. Jak jednali kněží, že se jim dostalo takové vážnosti?

4. Kněží zakládali vždy pevněji a pevněji jednou se svolením královým zavedené kastovnictví.

5. Dokud ještě nenavrstvili převeliké hromady pokladů ve svých objemných pokladnicích, dotud také bylo možné zakoupit se do vyšší kasty penězi.

6. Když však měli kněží jednou nepřehledné množství zlata, byla v kastovnictví brzy učiněna zcela jiná ustanovení, a to taková:

7. Jen z kasty otroků bylo ponecháno ještě možné zakoupení do nižší občanské kasty; každá jiná kasta byla však tak ustálena, že se již nikdo nemohl ani všemi poklady světa do ní zakoupit.

8. Zejména nedosažitelná zůstávala pro každého nanejvýš tajupně jednající kasta kněžská; neboť ta nenechala ani s a t a n o v i pohlédnout za své spády. Dovedla své plány tak chytře a nejvýš jemně utkané provést, že nebylo možné na ně nikomu přijít a snad se dozvědět, co zamýšlela.

9. Proto se také tedy král stal před kněžstvem tak nedůvěřivým, že se nakonec zcela uzavřel a nikoho k sobě již nepřipustil.

10. To však byla právě zase dobrá voda na mlýn kněží; neboť teprve nyní byla jejich vláda úplná.

11. Kněží vyhlášovali lidu zákon za zákonem jako od krále vycházející, o čemž král nevěděl ani slůvka. Řetěz za řetězem byl kován kolem kasty otroků.

12. Když však tato kasta začala příliš naříkat, bylo jí ze strany kněžské jako nejpřísnější pokání pod trestem smrti zakázáno mluvení a omezena také možnost zakoupit se do nepatrné kasty občanské; zato však mohl každý maloobčan býti odsouzen za zcela nepatrný přestupek do kasty otroků, a to proto, že pak veškerý jeho majetek připadl kněžstvu.

13. A jak však potom žila kasta otroků? – Právě tak jako dobytek!

14. Šlechtici a velkoobčané kupovali od kněží otroky – ovšem zcela nahé, neboť otrok nesměl šaty nosit – a stavěli pro ně chlévy jako pro dobytek.

15. Tito otroci byli pomocí kovového prstenu kolem ledví a řetězu náležitě upevněného na prstenu připevněni ke dlažbě a byli od něho uvolněni jen tehdy, když byli hnáni k práci.

16. Na počtu otroků zakládala se vážnost šlechtice a velkoobčana; proto tato kasta otroků byla rozmnožována.

17. Každý šlechtic a velkobčan se tedy snažil nakoupit co nejvíce otroků, a kněži neměli také nic žádanějšího na práci, než jen „dělat“ další otroky.

18. Aby se však toto co nejsnáze uskutečňovalo, zavedli jakousi zpověď a inkvizici. Kdo tedy byl povolán k zpovědi, tomu nepomohlo nic od otroctví.

19. Více netřeba říkat. Dvacet let po prvním založení kast se stal Hanoch ubohému lidstvu peklem.

* * *

Kapitola 199.

Odpor kněžské kasty proti prohlášení druhého syna Japellova za krále. Smrt krále Japella. Podstata politiky. Nový zdánlivý král. Druhý syn Japellův na výšině u Noema.

9. ledna 1844

1. Japell zemřel v 25. roku své vlády hořem; neboť chtěl dosadit za krále svého druhorozeného syna, protože prvorozený syn byl nemocný, zcela zmrzačený a dementní slaboch.

2. Kněži mu to však přísně odepřeli. Řekli: „Království spočívá na prvorozenství, a nikoli na schopnosti a způsobnosti k vládě!

3. Kdyby velké Božství a všechna malá božství chtěla, aby vládl nad Hanochem moudrý král, pak by byla nechala stát se moudrým prvorozeného, jelikož však chtěla za krále Hanochu dementního mrzáka a slabocha, nechala ho také takto zrodit a ani ty, králi, jako otec, ani my, kněži, jako vždy svatí a věrní sluhové velkého božství jakož i malých božství, nemáme právo učinit jiná opatření, než jaká stanovila božstva.

4. My, kněží, jsme pak ode všeho božstva ustanoveni proto, abychom učili lid poznávat vůli všeho božstva a co nejpřísněji dohlíželi na to, aby tato vůle byla vším lidstvem plněna.

5. Ty však jsi také člověk, i s tvou královskou korunou, a proto nejsi osvobozen od naší kněžské moci, která je nám dána ode všeho božství!

6. Můžeme ti žehnat, ale také tě můžeme v plné moci proklet. Jsi-li však proklet námi, pak jsi také proklet vším božstvím!

7. Proto vlož korunu na hlavu svého prvorozeného syna, nechceš-li být námi proklet, nýbrž požehnán.

8. Tvůj druhorozený syn však musí podle úradku bohů buď přestoupit do naší svaté kasty, anebo se před veškerým lidstvem musí zřít po dobu svého života koruny a pak prchnout až na konec naší říše.

9. Bude-li se však zdráhat to či ono učinit, pak bude proklet a veřejně přede vším lidem zardoušen.“

10. Toto oznámení ze strany kněží naplnilo mysl Japellovu nejhlubším hořem, takže těžce onemocněl a poté také v krátké době zemřel, nezanechav žádného ustanovení.

11. Jeho osud byl tedy podobný osudu všech politiků, že totiž v jemných osidlech, která nastavili, našli nakonec sami vlastní zánik.

12. Neboť politika je plodem nedůvěry, nedůvěra plodem zkaženého srdce a zkažené srdce, v němž není láska, je dílem satanovým. Proto politika je rovnocenná s peklem, neboť peklo se skládá z nejprohnanější politiky a satan sám je velmistrem vší politiky.

13. Japell byl vzorem vší politiky a nakonec se stal její obětí

14. Když zemřel, byl prvorozený syn ihned povýšen za krále – ale ovšem jen na oko. Proč? To se dá velmi snadno uhadnout.

15. Duhorozený syn však tajně uprchl se svými třemi sestrami a s některými ze služebnictva přímo na výšinu do krajiny, kterou obývali dříve děti poledne, a žil tu zcela skryt tři roky.

16. Teprve po třech letech byl objeven syny Noemovými. Oni to oznámili Noemovi a Noe šel a najal tohoto uprchlíka do svého domu a učil jej poznávat pravého Boha. Vyučil ho i práci tesařské.

* * *

Kapitola 200.

„Práce“ nového krále. Nelidské zacházení s chudými cizinci v Hanochu.

10. ledna 1844

1. Lid v Hanochu však nového krále vůbec neviděl, neboť byl ihned za božského uctívání ve svém hradě uzavřen a nemusil tu nic jiného dělat, než jen jíst nejlepší věci, smilnit a nejvýš prominout občas nějakému cizinci trest smrti, což ovšem u domorodců nemusel nikdy činit, neboť oni většinou věděli, jak to bylo s králem.

2. A jak se dělo prominutí trestu smrti?

3. Cizinec, který se učinil hoden smrti podle nových zákonů již tím, když se přiblížil bez peněz na 1000 kroků k městu Hanochu, byl ihned pochopen uchopen a přiveden před přísný soud kněží, v jejichž prsou nebyl ani atom lásky.

4. Kněži se ho tázali na důvod, proč si dovolil bez peněz se přiblížit k svatému městu boha všech bohů.

5. Když nešťastný vyšetřovanec zcela upřímně snad přiznal, že je velmi chudý a že šel do tohoto velkého města proto, aby v něm našel podporu, tu prohlásili kněži, že se tím učinil hodným trestu smrti, že však záleží na božském vládcu tohoto města, jakož i celého světa, zda mu chce darovat život, či ne.

6. Poté byl podzemní chodbou dvěma pochopy a dvěma nižšími kněžími veden ke králi. Když přišel před trůn krále, musel se položit na tvář a nesměl promluvit ani slova.

7. Král však věděl pak již jako stroj, co má při takových počinech činit. Musel totiž na chvíli povstat z trůnu, pak musel třikrát proklet chudobu a pak levou nohou třikrát velmi hrubě stoupnout na hlavu prosebníka o milost, takže žadateli o milost vyšla nezřídka krev z úst i z nosu. A tento výkon byl šťastným osvobozením od trestu smrti.

8. Takto omilostněný byl pak s krvavým obličejem veden opět touž cestou před soud kněží. Kněži chválili pak – ovšem pro forma – velkou dobrotu všemohoucího vládce celého světa a pravili pak k omilostněnému:

9. „Ježto jsi ty, nejbídnější soumar velkého všemohoucího vládce tohoto města jakož i celého světa, obdržel takovou převelikou milost, je také nyní tvou nejsvědomitější povinností, abys v tomto svatém městě z vděčnosti po tři léta sloužil jako pravé tažné a nákladní zvíře! Proto budeš na tři roky prodán nějakému koupěchtivému, a výkupné za tebe budiž malou děkovnou obětí ze strany tvé převeliké ničemnosti za nekonečnou milost, které se ti dostalo od krále!“

10. Po této útěšné přednášce byli vysláni ihned poslové pro koupěchtivé velkoměšťany. A když tito velkoměšťané vždy jistě přišli, tu byl cizinec ihned odevzdán tomu, kdo nabízel nejvíce, a byl opatřen poučením, jak se má jako soumar chovat.

11. Toto poučení záleželo v tom, že takový soumar nesmí pod trestem krvavého potrestání nikdy ani slovo promluvit, ani se sobě rovnými, ani se svým vznešeným vlastníkem, dále nesmí být nikdy nemocný a ještě méně si snad dokonce naříkat, kdyby mu někdy něco scházelo. Dále má být soumar spokojen s pící, která se mu podává, a při práci má být neúnavně činný; a bude-li z jistých příčin vlastníkem sebevíce trestán, nesmí se však nicméně pod trestem smrti postavit na odpor a nikdy snad dokonce plakat a naříkat. Nesmí také nosit šat, nýbrž musí být vždy nahý.

12. Po přednesení takového mírného poučení byl pak cizinec přijat kupcem a zařazen ihned do stájí, v nichž se to nezřídka hemžilo krysami a myšmi, mezi ostatní soumary.

13. To se obvykle stávalo s chudým, který se přiblížil k městu. Jen boháč se směl po výkazu svého pokladu odebrat do města, musel však být velice na stráž, aby nebyl okraden anebo oloupen.

14. Přišel-li se však snad někdo ze zvědavosti podívat na toto město a měl-li příliš málo peněz anebo jiných pokladů, bylo mu vše ihned vzato a byl jako vyzvědač buď k smrti zbit, anebo, byl-li to silný člověk, byl bez milosti a pardonu prodán za soumara.

15. Bylo-li takto dopadeno chudé děvče, bylo ihned jako nevěstka prodáno tomu, kdo nabízel nejvíce, a potom muselo se sebou nechat dělat, co se líbilo kupci. Zdráhalo-li se, bylo k tomu ostrými pruty přinuceno.

16. Takto tomu bylo v Hanochu a ne o mnoho lépe ve všech ostatních obcích a městech, které byly pod Hanochem.

17. Co dále – o tom příště.

* * *

Kapitola 201.

Opětně objevné cesty. Bádání pokolení v Hanochu. Noe a vyděračská karavana. Pomoc Páně a zvěstování soudu.

11. ledna 1844

1. A opětně vysílali kněži celé karavany z Hanochu na objevné cesty, aby pátrali v nejbližších pásmech zemských, zda se snad nenachází někde národ anebo poklady, které by se hodily pro velké pokladnice mocných kněží v Hanochu

2. Také vysílali badatele pokolení, jejichž prací bylo pátrati přesně ve všech městech a místech, kdo je potomek Kainův a kdo Setův z výšiny.

3. Neboť kněží, šlechta, jakož i král, byli vesměs potomky Setovými z výšiny, zplození s dcerami nížiny.

4. Pět let trvalo toto vyšetřování a ukázalo se, že potomků Setových v nížině bylo o devět desetin více než potomků Kainových. Sotva víc než desetinu čistých Kainistů bylo možno nalézt mezi Setity.

5. Výsledek tohoto vyšetřování byl ten, že všichni Kainisté byli povoláni a pak byli bez rozdílu jejich dosavadního stavu učiněni věčnými otroky; a všechn jejich majetek připadl ovšem kněžím.

6. Z mužů, kteří byli ještě silní, stali se soumaři a z mladých krásných žen a děvčat nevěstky velkého veřejného serailu, kde každý muž mohl té či oné použít za určité poplatky, které byly určeny dílem pro udržování serailu, dílem však také na kněžský fond. Staří a slabí, jak mužského, tak ženského pohlaví, byli však zabiti.

7. Ovoce tohoto vyšetřování bylo tedy velmi vydatné; ale ovoce karavan vyslaných do zemí, k národům a za poklady nedopadlo tak příznivě.

8. Nalezli skutečné Sihinity, Meduhenity, jakož i také již četné potomky vystěhovavších se rádců v Africe, ale všude velmi špatně pochodili, neboť kam přišli, tam museli buď zůstat a dát se použít k nižším pracím, anebo byla jejich údělem smrt.

9. Jedna malá karavana 100 mužů našla na neštěstí na výšině na zpáteční cestě dům Noemův a žádala od něho ihned velkou daň neboť pravila:

10. „Bydlíš sotva den cesty od svatého božího města, jsi zřejmě jeho poddaným a nezapltil jsi ještě nikdy ani stüber (* jméno zastaralé mince. vyd.) daně! Proto zaplat' nyní nejméně za sto let, a to za rok libru zlata, celkem 100 liber! Jestliže to nezapltilš, budeš i se svým domem prodán a vržen do otrocké obruče!“

11. Noe však pozdvihl ruku a pravil: „Ó, můj Bože, můj milý, svatý Otče! Hle, nyní potřebuje Tvůj sluha Tvé pomoci. Zachraň mne z rukou těchto dravých zvířat!“

12. Sotva Noe tato slova vyslovil, uhodil mocný blesk doprostřed karavany, která našla, ovšem teprve na zpáteční cestě z tehdy pustých krajín dnešní Evropy, dům Noemův, a usmrtil tři muže karavany.

13. Tu se otázal Noe poněkud uleknuté karavany: „Trváte dosud na svém nejvyšším nespravedlivém požadavku?“

14. A karavana s ohavným křikem přisvědčila.

15. Noe však pozdvihl opět ruku a do karavany udeřilo deset blesků a usmrtilo 30 mužů a rovněž tolik velbloudů.

16. A opět se otázal Noe těch, kteří zůstali ještě na živu: „Trváte ještě na svém požadavku?“

17. A až na deset mužů trvali všichni na svém požadavku

18. A Noe dupl nohou zcela rozčilen na zem a země se otevřela a pohltila všechny, kteří tu byli mrtví i živí až na deset mužů, kteří svůj požadavek již neopakovali.

19. Velká byla nad tím hrůza zbylých ještě deseti a oni prosili Noema za ušetření a milost.

20. Noe však pravil: „Jděte a zvěstujte všem ďáblům v nížině, čeho jste byli svědky, a řekněte jim: Naplněna je míra ošklivosti! Pán se rozhodl, že pošle soud na všechny svět. Ještě krátkou dobu a nebudou ti, kteří vás poslali ke mně, ani jejich celá říše a lid. Soudem Božím jim zaplatím daň! Amen

21. Poté prchalo oněch deset odtud.
22. Co dále – v následujícím.

* * *

Kapitola 202.

Návrat 10 zachráněných zvěďů do Hanochu, jejich výslech kněžími a jejich zchytralá zpráva o cestě.

13. ledna 1844

1. Když se však těchto deset uprchlíků blížilo v nížině k městu Hanochu, šel jim ihned vstříc, jako obyčejně, celý houfec pochopů a žoldněřů, a dotazovali se jich, odkud jsou, jaký je jejich úmysl a kolik mají pokladů.

2. Oněch deset však pravilo: jsme vyslanci tohoto města a vracíme se z pátračky, kterou jsme museli před zhruba pěti lety podniknout. Učinili jsme velmi důležitý objev, který musíme sdělit kněžím, proto nás nechte nerušeně jít dál, nechcete-li být zítra prodáni jako soumaři.

3. Jak však vidíte, je našich 10 velbloudů zatíženo velkými poklady, proto učiníte dobře, poskytnete-li nám odtud ke kněžím bezpečný doprovod. Neboť co nesou velbloudi, patří kněžím, své zlato si však neseme v kapsách svého šatu. Proto jděte, a chraňte nás před lupiči a zloději, a my vás před mocnými kněžími pochválíme.

4. Po této řeči se pochopové a zbrojnoši umírnili a doprovodili 10 zvěďů ke kněžím.

5. Když však oněch deset přišlo ke kněžím, nastala ihned přísná zkouška, která začala především v ohledávání pokladů, které byly na hřbetech velbloudů.

6. Když byly poklady v úplné hodnotě převzaty, pak si teprve museli poslové nechat prohlédávat kapsy, zda mají tolik, aby je to mohlo chránit od stavu otrockého.

7. Ukázalo se však, že mají třikrát tolik, než je třeba k osvobození od stavu otrockého. Proto museli dvě třetiny odevzdat, neboť zatím byl vydán zákon, podle něhož každý maloměšťan směl mít jen tolik zlata, aby ho to jednoduše uchránilo od stavu otrockého. Jelikož však tito poslové byli též ze stavu maloměšťanského, postihl zákon také je.

8. Teprve po této zkoušce byli tázáni, jaké objevy učinili.

9. Jeden z deseti, jenž byl dobrým řečníkem a v politice nebyl nezběhlý, odpověděl:

10. „ Přemocní sluhové všech bohů a věrní uchovatelé knih Kinkarových! Viděli jsme země, v nichž jsou zlaté hory; ale žádná duše jich neobývá. – to však je to nejmenší.

11. Nalezli jsme řeky a potoky, v nichž teče víno, mléko a med a našli jsme lesy, v nichž rostou pečená jablka. To však také není ještě všecko.

12. Neboť našli jsme také cestu, která vede ke hvězdám, a našli jsme tam tak nesmírně krásné panny, že nám při tom přecházel sluch a zrak. Ale to není ještě všechno.

13. Poblíž cesty ke hvězdám jsme však také našli tak obrovsky velké lidi, že kdyby sem jen j e d e n přišel, rozdrtil by svým krokem s největší snadností naše město. To však není všecko.

14. Poslyšte! Sotva malý den cesty odtud bydlí na jedné hoře prastarý muž. Vše kolkolem je nám již dávno poddáno, jen dům a lid tohoto muže ne. Nikdy nám ještě nezaplatil ani stüber!

15. Nalezli jsme jej a nutili, aby zapravil dávno dlužnou daň.

16. Ale běda! Tento muž je jistě nějaký bůh! Když jsme trvali na svém požadavku, tu zdvihl ruku a ihned sjelo 1000 blesků mezi nás a vše zabilo! Potom dupl do země, a země se otevřela a pohltila všechny usmrčené i s velbloudy a poklady nezměrné hodnoty.

17. My jsme se však dali na útěk a onen strašný muž křičel za námi: „Vypravujte to ďáblům v nížině!“

18. Nejvyšší přemocní sluhové všech bohů! To je. naše kořist od a až po z. Učiňte z toho, co chcete, nás však nechte jít domů.“

* * *

Kapitola 203.

Jednání mezi knězi a 10 zvědy a jejich povýšení do kněžské kasty.

15. ledna 1844

1. Kněži však pravili: „Má-li se ta věc skutečně tak, pak jste učinili – zejména s objevením zlatých hor – nekonečně důležitý objev, předpokládajíc, že cesta k nim není příliš daleká a není snad spojena s příliš velkými obtížemi. Jen jestli snad oni obři neovládají ty hory?!

2. Co se týká onoho starého člověka na výšině, necháme ho, jakým je, nejsme-li s to jej nějakým chytrým způsobem chytit, neboť s takovými kouzelníky není dobře zacházet s násilím, tak se s nimi nic nepořídí!

3. My vám však přísaháme, že se stanete kněžími, budete-li s to získat kouzelníka Istí! Neboť mohl by nám pak svou kouzelnou mocí zcela snadno dopomoci k zlatým horám za předpokladu, že by mohl také ony obry snad rovněž tak silou živlů přemoci, jako přemohl vaše druhy, a zejména za předpokladu, že vaše výpověď o tomto kouzelníku je úplně správná.

4. Neboť vy jste chytří lišáci! Může také snadno být, že se vaši druhové, o nichž jste uvedli, že byli tímto kouzelníkem zničeni, s velkými poklady odtud vzdálili a že zakládají někde na Zemi říši na nás zcela neodvislou! Běda však potom vám, přijdeme-li na to!“

5. Zvědové však odpověděli: „Závisí-li pravda naší výpovědi na správnosti existence tohoto poloboha a jeho skutek na našich družích, pak pošlete ihned nahoru k němu spolehlivější sluhly, anebo jděte sami nahoru, a nebude-li ta věc taková, jak jsme vám ji sdělili, pak nás můžete žhavými pruty k smrti potrestat.

6. Jako však to je. pravdivé a vy to takovým shledáváte, pak, můžete podle toho také naše ostatní výpovědi změnit. My však k tomu nechceme dodat již ani ano, ani ne. Zkoumejte a posuďte.“

7. Ježto však kněží vyslechli od poslů takovou řeč, pravili : „Z vaší řeči jsme poznali, že jste mluvili od počátku až do konce pravdu, proto vás tedy také ze své plné moci a všemoci jmenujeme skutečnými vyslanci a povyšujeme vás ze stavu maloměšťanského do stavu středoměšťanského, v němž smíte nosit zbraně. Ale za to musíte hledět, abyste nám učinili kouzelníka potřebným přítelem.“

8. Poslové pravili: „Učiníme, co je možné, ale za zdar nikdy neručíme. Neboť jak dobře tento člověk zničil bleskem a rozestoupenou zemí naše druhy, právě tak dobře to může učinit také nám všem, jestli to jen v nejmenším zpozoruje.

9. Co kdyby si dupl svou nohou dolů směrem k Hanochu, a země by se pak pod námi rozpoltila a pohltila nás i s městem do nekonečné propasti?! Co potom?

10. Proto bychom byli toho mínění, že by bylo jistě spíš záhodno nechat toho nejvyšší nebezpečného patrona zcela nerušeně být, než jej nějak dál vyhledávat, neboť nemůžeme vědět, zda naše plány neprohlédl a jak by se pak k nám choval.

11. Avšak trváte-li na svém požadavku, tu musíte podle toho jednat, ale za úspěch ručit nemůžeme.“

12. Kněží pravili „Dobrá, porozuměli jsme vám; váš úsudek je dobrý. Svoláme na tři dny velkou radu, a co se tu usnese, podle toho se také bude jednat. Vy však musíte být radě přítomni, a proto oblečete kněžský šat a budete přivtěleni do naší kasty!

13. Pro nyníjšek však jděte domů; udělejte tam pořádek a přijďte pak se ženou a dětmi sem do rady.“

* * *

Kapitola 204.

Tajná porada deseti vyslanců a jejich rozhodnutí docílit chytrými prostředky dobrých účelů.

16. ledna 1844

1. Když však oněch deset opustilo sbor kněží, tu se mezi sebou nesmírně podivili a pravili:

2. „Nyní zcela jasně vidíme, kde jsou našemu kněžstvu střevice příliš těsné! Jeho nebe, o němž lidu káže, je zlato. Aby toto zlato získalo, přikročuje k mimořádným prostředkům.

3. Kdo kdy zažil, aby byl někdo od té doby, co kněžstvo na sebe strhlo veškerou vládu a moc, z kasty maloměšťanů povýšen do nejvyšší kasty kněží?!

4. A nám se nyní tohoto ohromného štěstí dostalo! A proč? Protože jsme se vyznali, až na jedině pravou událost na výšině, ve lhaní!

5. My však již tušíme, kam to asi s naším nastávajícím kněžstvím směřuje. Ale jen počkejte, vy zlatem lemovaní lišáci, váš plán s námi, abychom vám pak jako spoluzájemci razili cestu k zlatým horám, bude vám učiněn proklatě horký! Jistě již při prvním kroku stáhnete zpět své ďábelské nohy! Ale bude příliš pozdě; neboť vylejeme na vás plamenné moře, a pak můžete hledět, jak z něho vyjdete!

6. Budeme sice muset učinit nejhroznější přísahu věrnosti před velkými kupami ohně a před nepřehlednými propastmi, které učinili pod zemí a naplnili hady a všelikou jedovatou havětí, než budeme vrženi do kněžských šatů, ale to naši věci újmu neučiní! Budeme sice ústy přísahat, ale v prsou zároveň klít, a tak si námi kněžstvo posadí na tělo žravou hlízu, kterou mu žádný Bůh nevyлéčí!

7. Budeme sice razit cestu do zlatých hor naší chytrosti, po nichž bude muset kráčet veškeré kněžstvo, ale v pozadí necháme na ně číhat obry naší zloby a naší zuřivosti. A bude-li se ten prohnaný zástup blížit k tomuto žhavému pozadí, pak stačí znamení – rozumějme! – a obři s nepřekonatelnou mocí vystoupí a pod svými kroky rozdrtí veškerou tu havěť.

8. A pak teprve ukážeme lidu cestu ke hvězdám a zavedeme jej do země v něm samém, kde nalezne nejnádhernější panny čistých poznatků, a do země, kde teče víno, med a mléko v pravém nadšení pro ryzí, pravdivé a dobré!

9. A pak také nalezne pečená jablka na stromu života a jeho pravého, čistého poznání!

10. Přitom ať zůstane; kletba však každému zrádci z nás! Neboť nyní záleží na nás, a my můžeme podle našeho plánu zachránit od jistého zániku sami sebe a všechen lid. Proto budme všichni jako jeden o sobě mezi námi, a dílo se musí zdařit.

11. Jestliže jsme dovedli kněžstvo tak dalece ohromit, že nás činí dokonce kněžími, pak bude v takovémto volnějším poli jistě tím snadnější tyto bídničky tak tepat, že z nich nakonec nezbude nic jiného než nanejvýš historické jméno.

12. Na tom jsme se usnesli, a tak to co nejpřesněji a nejvěrněji provedeme! Amen, mezi námi, amen!"

13. Teprve po tomto spiknutí se odebralo oněch deset do svých domovů. Dali tu vše do pořádku a pak se odebrali se ženami a dětmi do sboru kněží k nastávající velké radě.

14. Co se však v radě dělo, ukáže se v dalším.

* * *

Kapitola 205.

Deset zvědů před radou 5.000 kněží a ve zkoušce ohněm.

17. ledna 1844

1. Asi 5.000 prvých kněží bylo shromážděno ve velkém otevřeném sále, který byl zbudován na způsob amfiteátru, a s velkou touhou a dychtivostí očekávali deset zvědů.

2. Když zvědové nyní též v poněkud úzkostlivém očekávání toho, co přijde, přišli do tohoto otevřeného sálu, byli ihned obklopeni kněžími a vedeni přímo do podzemní chodby, na jejímž konci bylo vidět velký oheň.

3. Byli vedeni blíž a blíže k tomuto ohni a brzy v určité vzdálenosti objevili, že uprostřed mocných plamenů bylo množství vyjících, do červena rozžhavených lidí.

4. Tento oheň byl však jen klamným ohněm, jenž se podobal ohni, jaký se dnes provádí na divadlech průsvitnou nad kolem pohyblivou a plameny pomalovanou jemnou látkou; jenže zde v Hanochu byl klam tím dokonalejší, že se tu v určité vzdálenosti nikdo nedomníval nic jiného vidět než naprostý, nejvýš mocný oheň, jenž však nevydával ani nejmenší teplo.

5. Když našich deset spatřilo tuto vražednou podívanou, bylo jim zcela podivně u srdce. Rádi by se byli otázali: „Co s tím? Kdo jsou ti, co tam vyjí?“, leč hned při vstupu jim bylo co nejdůtklivěji naznačeno, aby při všem, co uvidí, mlčeli, jinak bude s nimi zle.

6. Od ohně byli vedeni jinou chodbou a došli brzy k nádrži asi 40 sáhů hluboké a mající asi 90 sáhů v obvodu a opatřené zábradlím.

7. Kněží tu zapálili smolný věchet a vrhli jej dolů do propasti. Tím byla propast osvětlena a v nejhlubším místě bylo možno spatřit množství havětí, jako i množství ohlodaných koster, které

ovšem nebylo tak přesně možné rozeznat, aby se dalo určit, zda jde o kosti lidské, či zvířecí. Byly však jen zvířecí, a to z velmi velkých zvířat, neboť lidské kostry nebyly by v hloubce 40 k rozeznání.

8. Neboť zde vše směřovalo k podvodu, který měl vzbudit velkou úzkost. Tak byli i hadi a ostatní havěť vytvořeni jen uměle a měli pohyb mechanický; neboť přirozená zvířata nebyla by snadno viditelná v hloubce, do níž bylo možné se dostat tajnými, ale velmi prostrannými točitými schody, aby tu bylo možno řídit mechanismus hadů, draků a krokodýlů.

9. Tato nádrž byla zbudována pod přirozenou jeskyní, jejíž velký prostor propůjčoval propasti ještě větší vážnost.

10. Uváží-li se nyní tyto dva klamné jevy a vedle toho laiky, nebude zatěžko pochopit, jak strašná úzkost přepadla našich deset poslů, když museli při této propasti přísahat, že se bez nejmenšího odporu podrobí všem ustanovením velekněží, nechtěli-li být za živého těla uvrženi buď do pekelného ohně anebo do této propasti,

11. Těchto deset přísahalo tedy sice z úzkosti ústy, ale tím zuřivěji proklínali v prsou a pravili u sebe: „Jen ven na čerstvý vzduch ještě jednou s námi, a okusíte pak sami tuto propast a vaše peklo!“

12. Po přísaze bylo těchto deset vedeno opět do velkého otevřeného sálu a byli oděni šatem nižších kněží, načež teprve začala velká porada.

* * *

Kapitola 206.

Porada kněží lačnicích po zlatě. Chytrost proti lsti.

18. ledna 1844

1. Uprostřed sálu bylo asi o šest loktů zvýšené řečnické podium. Na tomto podiu muselo vystoupit oněch deset poslů s deseti velekněžími. V stěsnaných kruzích stáli kolem řečniště ostatní kněží; nejprve ovšem velekněží a v širších kruzích nižší kněží.

2. Jeden z velekněží na podiu předstoupil před oněch deset a pravil: „Vy víte, a my všichni víme, co jste nám řekli. Jste nyní sami kněžími a nyní je v zájmu vašem právě tak jako v našem, abychom se zmocnili zlatých hor, a proto tam razili jistou cestu, ať to stojí, co stojí.“

3. Jedině vám je ta cesta známá; na vás nyní tedy záleží, abyste v našem všeobecném zájmu uskutečnili tuto předůležitou věc pro naše komory zlata.

4. Budete-li moci za peníze a dobrá slova získat k tomuto účelu onoho pověstného kouzelníka na výšině, pak to bude velmi dobré; nebudete-li však toho s to, pak máme přes dva miliony bojovníků a v čas potřeby přes čtyři miliony otroků, které můžeme, kdykoli chceme, učinit bojovníky. A jako mnoho mravenců se může stát dokonce pány lva, tak se také můžeme stát my s naším převážným počtem bojovníků pány obrů, kteří snad střeží ony zlaté hory.

5. To je nyní náš názor a nyní vyslovte však také vy svůj názor.“

6 Jeden z deseti předstoupil a ve jménu všech svých devíti druhů pravil:

7. „Váš plán, váš názor a vaše rada, drazí nyní druhové, je chvalitebná, a my ji můžeme jako nyní přirození spoluzájemci jen pochválit, zda se však dá tak snadno, jak se domníváte, provést, o tom velice pochybujeme.“

8. Mimoto nás deset včera takto uvažovalo: Předpokládejme, že by se nám podařilo dobýti 1.000 mocně velkých zlatých hor, které, jsou nad velkým mořem ve zcela cizím světě. Pak se tážeme, jaký prospěch nám tím vznikne? Nestane se nakonec velkou spoustou získaného zlata právě tento ušlechtilý drahocenný kov rovnocenný s uličním blátem?!

9. Řekne se: „Však se již vynasnažíme a také budeme s to zabránit, aby mimo nás nenalezl nikdo jiný cestu k zlatým horám.“

10. „Ale jak?“ tážeme se my. Půjdeme tam my, kněží, sami s velbloudy, abychom tam ostrými sekerami a krumpáči dobývali zlato z příkrých hor a po tři roky trvající cestě je vláčeli sami?

11. Podnikneme-li to však sami, pak se tážeme, jak se budeme potom asi tvářit, potkáme-li snad náhodou obry, kteří nám odejmou ihned nejen všechno zlato, nýbrž nás také ihned mezi svými prsty rozdrť jako komáry?!

12. Vezměme však nutně velkou moc, skládající se z milionu bojovníků. Jestliže však tito bojovníci spatří hory zlata, zda nás ihned nezabijí a neučiní se sami vlastníky těchto drahocenných hor?

13. Ať učiníme cokoli, přijdeme z deště pod okap! Jako podnikatelé vyprázdníme tím naše pokladnice na minimum a nic za to nezískáme. A uspějeme-li, pak klesnou – jak již bylo poznamenáno – všechny naše poklady na hodnotu silničního bláta.

14. Jsme tedy toho mínění, aby se tento podnik pověsil dočista na hřebík a za to se začalo s nějakým příznivějším. Avšak to je rovněž jen naše rada. Můžete dělat, cokoli chcete, my jsme vašimi sluhy a budeme vás vždy ve všem věrně poslouchat.“

* * *

Kapitola 207.

Odpor zvěďů proti plánu kněží dobýt zlaté hory.

19. ledna 1844

1. Velekněží však pravili: „Z této vaší řeči velmi dobře poznáváme, že to s naším všeobecným zájmem myslíte dobře a že také máte skutečně znamenité znalosti věcí a světa; ale že se námáháte vymluvit nám dosažení oněch zlatých hor spíše z bázně, z obtíže opětného cestování, nežli vlastně ze strachu před obry, to lze jasně poznat již při prvním počátku vaší řeči.

2. Neboť hledte, kdyby ti obři byli tak strašné bytosti, které vás zajisté viděly, poněvadž jste je viděli vy, pak by se jistě ani j e d e n z vás nevrátil, tak jako se již nikdo nevrátil z ostatních s vámi zároveň vyslaných karavan, takže se tu dá předpokládat, že jistě asi nějak zle pochodili.

3. Avšak kdybyste se byli u onoho kouzelníka na výšině poněkud chytře chovali, byli byste se sem všichni opět přes ony strašné obry dostali neporušeni.

4. Hledte, to je náš názor. Ospravedlňte se, můžete-li!“

5. A ten jeden z deseti pravil: „Velemocní veledruhové naší maličkosti před vámi! Tentokrát nám budete muset již předem prominout, musíme-li vám na tuto vaši odpověď učinit námitku a bez obalu vám zcela krátkými slovy ukázat, že jste nám špatně rozuměli a zcela nepochopili, co řekli.

6. Copak jsme mluvili zcela určitě o tom, že bychom se při tomto podniku museli dostat do rukou těchto obrů?! My jsme přece jen vylíčili snadnou možnost, neboť tito strašní giganti jsou právě za oněmi zlatými horami domovem. My jsme je ze skrytých skrýší viděli, oni nás však vidět nemohli, a pak jsme v době noční naložili na své velbloudy zlato a za noci a mlhy jsme pak odtáhli.

7. Tak se nám tedy podařilo dostat se odtamtud se zdravou kůží, a to jistě proto, že náš lup zlata byl nespíš prvý, který byl na těchto neocenitelných horách proveden. Byl-li však tento prvý lup na těchto horách bdělými giganty zcela jistě objeven, pak se tážeme, zda také druhý pokus tak šťastně dopadne!

8. Či můžeme vědět, zda snad tito giganti nejsou nám beztoho již na stopě a netáhnou snad dokonce za námi?! Či snad proto již učinili kolem ohromných zlatých hor valy, při jejichž přeletu by snad dostal orel závrat?!“

9. Anebo velmi mocně prorazili široce onu úzkou šíji, kterou souvisí tento svět s oním světem a tím oddělili oba světy mocným vodstvem, které jistě nepřebrodíme.

10. Hledte, to jsme naznačili nebezpečným bojem s obry.

11. Tažte se však sami, zda jste nám tedy porozuměli. My zajisté nepopíráme možnost, dostat se opět k horám anebo aspoň do jejich blízkosti, ale musíte přece zajisté také doznat, že tento podnik bude spojen jistě s mimořádnými náklady, z nichž vyzírá nejvyšší nejistý zisk a při tom tisíc nebezpečí.

12. Máme snad pro nic za nic obětovat naše dva miliony bojovníků, a tím se zbavit vší moci? To by bylo zajisté šílené!

13. Chcete-li však již něco učinit, pak vezměte bezcenné otroky a pošlete je tam pod naším vedením. Zahynou-li, pak nic neztratíme, a uspějí-li, pak mnohonásobně získáme. Přemýšlejte o tom!“

* * *

Kapitola 208.

Deset zvědů podezíráno veleknězi. Chytrá úspěšná odpověď deseti zvědů.

20. ledna 1844

1. Velekněží však, kteří byli o něco výš než vrchní kněží a stáli dole v sále v první řadě, se odebrali nyní též na řečniště a obrátili se těmito slovy na vrchního kněze:

2. „Poslyšte nás, neboť je veledůležité to, co vám musíme říci! Těchto deset, které jste učinili nižšími kněžími, zdají se nám být nanejvýš podezřelí!

3. Mají v pozadí na mysli proti nám všem něco zlého! Nastrojují to vše přechytrě, aby nás klamali, avšak nepovázají, že velekněz je vševědoucí a že zří do nejskrytějšího myšlenkového koutu člověka.

4. My jsme to učinili a objevili jsme v nich proti nám zlo na zlo, proto jim nevěřte! Jsou to tygři v beráncím kožichu!

5. Snad zažili na své objevné cestě vše to, co vypovídali; ale dosud nemáme ještě žádný jiný důkaz než jejich vlastní a zajisté nás za bláznů mající vypravování! Proto vám radíme: přesvědčte se napřed aspoň o jednom bodu, než jim budete chtít svěřit moc, jinak budeme poraženi!

6. Jejich zdráhání přijmout naše věrné bojovníky, a jejich požadování otroků, kteří nás nenávidí víc než nejtrpčí špatné nakládání, zdá se mít zcela jiný důvod, než ten, který nám poněkud rozpačitě uváděli! Proto buďte na stráži, neboť toto jsme k vám mluvili my, vševědoucí velekněží!“

7. Tato námitka zarazila zcela mocně vyšší kněze, a ještě více však oněch deset, kteří se tím cítili velice dotčeni.

8. A jeden vyšší kněz se obrátil k řečníku oněch deseti a pravil: „Slyšeli jste svědectví jednoho vševědoucího o vás? Jak se tu chcete ospravedlnit?“

9. Avšak řečník, prohnáný kulich, se brzy vzpamatoval a pravil: „Velmocní druhové! S všemohoucností těchto velekněží má to svůj háček; neboť vševědoucí jako jsou oni, jsme my také! Politika ještě nikdy nebyla vševědoucností a nebude jí nikdy na věky! Jen špatní chlapi se dají takovými úskoky zastrašit, ale poctivý člověk nikdy.“

10. Kdyby tito kněží byli vševědoucí, pak by vám neradili k opatrnosti, nýbrž by nás hned zpočátku odsoudili do pekelného ohně, neboť museli přece hned zpočátku vědět, že jsme tygři v beráncích kožích! Proč nás tedy konfrontovali s vámi, kněžími?

11. A pak: Kdyby byli vševědoucí, pak by vám jistě řekli, co se přihodilo u kouzelníka na výšině. Jelikož však nejsou vševědoucí, radí vám, abyste se přesvědčili jinými důkazy, zda naše výpovědi jsou pravdivé, či ne!

12. K tomu se však tážeme my vás, vyšší kněží: Věříte-li však vy sami, že jsou vševědoucí, proč se jich netážete, aby vám sdělili, co se stalo na výšině? A proč jim nevěříte na slovo a nevrhnete nás ihned buď do ohně anebo do propasti?!

13. Aby však tímto vševědoucí byli poraženi na hlavu, prohlašujeme tímto, že neučiníme ani krok ven, dokud se aspoň na výšině nepoptáte, zda jsme vás zpravili falešně, či ne!

14. A i tehdy se vydáme na cestu ke zlatým horám teprve pod podmínkou, jestliže někteří z nich a z vás půjdou s námi a bude-li se válečná polovina moci skládat z pevných bojovníků a polovina z otroků. Kdyby jim také to mělo ještě připadat podezřelé, pak nedáme ani nohu přes práh! A při tom zůstaneme!“

15. Velekněží dělali zde velmi žalostné obličejy. Ale vyšší kněží se přidali k oněm deseti a schválili jejich řeč, neboť viděli, že oněch deset má pravdu a důvěřovali jim docela. Ale velekněžím řekli, aby se budoucně nepletli do věcí, do kterých jim nic není; neboť jejich záležitostí je jen obřadné uctívání krále.

* * *

Kapitola 209.

Vyšší kněží přistoupili na radu deseti zvědů.

22. ledna 1844

1. Vyšší kněží však přemýšleli, koho poslat na výšinu ke kouzelníkovi, aby se u něho beze škody dotázal, zda výpověď deseti je správná. Leč nemohli učinit volbu vhodnou pro tento nepříjemný účel.

2. Neboť předně nikdo neměl odvalu, a za druhé každý, kdo byl tímto příkazem pověřen, odpověděl: „Co to prospěje? Můžete poslat nahoru tisíce a miliony. Budou-li však bleskem a zejícími rozsedlinami země pohlceni, co budete pak mít ze všeho vašeho poselství a ze vši vaší námahy?“

3. Vyšší kněží toto uznávali a tázali se poté opět oněch deseti, co by tu bylo nejmoudřejší.

4. Oněch deset však pravilo: „Jak se můžete tázat n á s, kteří jsme před vámi podezíráni? Jako chytří lišáci mohli bychom vám přece snadno dát radu, která by byla přímo vodou na náš mlýn! Buďte tedy chytří, ježto jste byli již před námi jako tygry v kůžích beránčích varování!

5. Vždyť velekněží předstírali, že jsou vševědoucí. Tažte se jich, oni budou zajisté nejlépe vědět, co tu bude nejvhodnější.“

6. Vyšší kněží však pravili: „Ale nebudte pošetilí! Vždyť jste přece sami jasně dokázali, že se vševědoucností těchto králových obřadních mistrů má to svůj háček; a tak tomu také je!

7. To je přece jen prázdný titul a praví tolik jako zcela nic. Pány jsme my a oni jen figuranty i s králem, který má také titul „Nejvyšší božská moudrost“, ale přitom je hloupější než nejhustší podzimní noc!

8. Podle toho musíte pouze na nás hledět a jediné nás poslouchat, neboť vše ostatní je jen naoko a zdání hloupého lidu. Proto nám poradte, co tu činit a o vše ostatní se nestarejte!“

9. Oněch deset však pravilo: „Vysoce mocní sluhové bohů! Chcete-li tedy již od nás radu a nebojíte se, že bychom vás mohli klamat, pak se vás tážeme: „Proč tedy nedůvěřujete naší p r v é radě, kterou jsme vám jistě dali v dobrém úmyslu podle své důkladně věcné znalosti?“

10. A vyšší kněži poněkud rozpačitě odpověděli: „My bychom to učinili, ale vy jste nás ve svém hněvu na velekněze sami k tomu vyzvali, a tak budeme následovat jen vaše přání a nikoliv rady těch figurantů!“

11. A oněch deset pravilo: „Nuže dobře, chcete-li nám v této radě důvěřovat, pak nám přece můžete důvěřovat v prvním návrhu, před nímž vás ti figuranti – jak jste je nazvali – ze své vševědoucnosti varovali, když nás nazvali tygry v kůžích beránčích.“

12. Ať si jde ke kouzelníkovi, kdo chce! My tuto cestu jistě nebudeme podruhé konat, neboť kdo jednou okusil oheň, ten se jistě již žhoucího kovu nedotkne!

13. Důvěřujete-li nám, pak nám důvěřujte zcela – jinak vám nejsme k ničemu jinému než jen k žraní z vaší mísy!“

14. S těmito slovy vrchní kněží úplně souhlasili, a všichni hlasovali pro uvolnění otroků a pro jejich ozbrojení za vedení deseti.

* * *

Kapitola 210.

Obtíže kněží s vykoupením otroků. Zdar plánu 10 chytrých vyslanců.

23. ledna 1844

1. Vyšší kněží byli nyní ovšem zcela pro propuštění a ozbrojení otroků k dobytí zlatých hor, ale vyskytla se zde jiná osudná okolnost, a ta záležela v tom, že totiž tato nešťastná kasta byla v postavení soumarů v rukou velkých a byla jejich úplným vlastnictvím, které mohlo přejít teprve skutečným odstoupením zpět na kněžstvo. Neboť žádat otroky zpět nějakým mocným výrokem by bylo přece jen příliš odvážnou věcí. Vždyť velcí byli příliš mocní a nepovažovali kněze za mnohem vyšší než sami sebe a trpěli a podporovali je jen z pouhých politických ohledů.

2. Poněvadž to však kněží velmi dobře, ovšem jen zcela potají, věděli, byli nyní opět v tísní s nevěděli, kudy kam. Odhalit oněm deseti taková nejhlubší politická tajemství, neshledávali dobrým. Učinit je však proto hned vyššími kněžími a takovýmto způsobem je pak do všeho zasvětit byla také věc, která se dala téměř ještě hůř provést.

3. Proto přemýšleli a přemýšleli a nevěděli, co by učinili.

4. „Násilí není radno použít,“ pravili, „neboť víme, jak jsme na tom. Odkup? Jak hrozná myšlenka! 4 miliony otroků. Počítá-li se jeden jen za dvě libry zlata, činí to osm milionů liber! K tomu ještě výzbroj, to dává obnos již nevyslovitelný!

5. Tázat se zde opět o radu oněch deseti? Jak by nás to před nimi odhalilo! Učinit je proto vyššími knězi? K tomu jsou až příliš počestní a až proklatě chytří! Kdyby tím byli zasvěceni do našeho uvolněného politického tkaniva, stali by se nám potom vši v kožichu, od níž bychom se nemohli nikdy očistit!

6. Věru, zde bude dobrá rada drahá! Své slovo nebudeme moci nikdy vzít zpět. Otroci musejí být osvobozeni a ozbrojeni! Ale jak? To je zcela jiná otázka, na níž jistě žádný satan nenalezne nějakou praktickou odpověď.“

7. Jeden z deseti měl však nadmíru jemný sluch a zaslechl leccos, co si spolu vyšší kněží šeptali, a proto řekl tiše k ostatním:

8. „Poslyšte, už je máme ve svých rukou! Věc vlastně směřuje tam, kde jsem ji chtěl vlastně mít. Nyní jen vytrvat a vítězství bude v našich rukou!

9. Stařec na výšině řekl, že bychom to měli sdělit dáblům v nížině. Učinili jsme to a hle, jsou již všichni zmateni! Já jsem dobře věděl, jak to s otroky dopadá; proto jsem je žádal! Bez odkupu to žádným způsobem nepůjde; své slovo nemohou nyní vzít zpět!

10. To hezky vyvětrá jejich komory zlata a strašně je oslabí; neboť pak již nebudou s to udržovat moc 2 milionů bojovníků. My však budeme mít v rukou roztrpčenou a strašnou moc. A žízeň po zlatých horách jim uhasíme na věčné časy.

11. Přijdou k nám jistě ještě jednou o radu. Že jim dáme tu n e j l e p š í , o tom mohou být úplně ujištěni.

12. Ó, posečkejte jen, vy zlatem lemované bestie, my už vás naučíme zpívat píseň, kterou po vás žádný ďábel nezaspívá!

13. Ale jen ticho; již k nám přicházejí.“

* * *

Kapitola 211.

Bezradnost vyšších kněží pokud se týká výkupu otroků. Rada deseti zvědů.

25. ledna 1844.

1. Sotvaže toto mluvčí oněch deseti vyslovil, byli také již vyšší kněží s velmi rozpačitými tvářemi u něho a tázali se ho:

2. „Poslyš nás, neboť veledůležité je to, co si přejeme nyní od vás zvědět!

3. Hledte, ozbrojení otroků bylo by již ovšem správné; ale všichni ve vlastnostech soumarů jsou vykoupným vlastnictvím v rukou velmožů měst a celé říše! Mohli bychom je ovšem svou všemohoucností žádat zpět, a nikdo by nám v tom nemohl překážet, avšak my jsme vedle všemoci také sama všespravedlnost a proti té nemůžeme přece jen vykonat takový protiprávní násilný čin.

4. Nyní víte, jak se věci mají. Jste chytré hlavy, navrhněte radu, abychom mohli co nejdříve přijít k cíli. Neboť nepopíratelně poznáváme, že otroci musejí být vesměs ozbrojeni; ale zmocnit se otroků protiprávně, to je zcela jiná otázka! Právě na tuto otázku bychom chtěli od vás slyšet zcela moudrou odpověď.“

5. Řečník z těch deseti povstal a pravil: „Vysoce mocní sluhové bohů! Dobře jsme vám rozuměli, ale také vás musíme upozornit na to, co jsme hned pravili na počátku, totiž: Tento podnik způsobí zcela jistě velké výlohy, a případný velký zisk z něho je ještě velmi vzdálený a je ještě otázkou, zda se ho zmocníme.

6. Při moci 4 milionů bojovníků nelze snadno nemít za to, že by se nám nemělo anebo nemohlo zdařit vítězství; ale proto také ještě nemáme v kapse zlato, které se má získat, a proto také nemůžeme přisoudit společný zisk nikomu, kdo by přispěl svou hřivnou k tomuto velkolepému podniku.

7. Neboť kdybyste tomu či onomu řekli: „Přenechej nám pro předsevzatý podnik své otroky. Podaří-li se nám, obdržíš za každého otroka 4 libry zlata.“

8. tu takto oslovený a spoluziskem ujištěný řekne: „Podnik je sice chvalitebný; ale je v příliš velké dálce a v příliš rozsáhlém a nejistém poli! Proto nemůžeme předem nic riskovat. Co však chceme učinit, abychom vám nepřekáželi v tomto podniku, záleží v tom, že vám přenecháme všechny otroky za náhradu 2 liber zlata, anebo 25 liber stříbra za hlavu. Vrátili-li se otroci zase zpět, pak je zase od vás za tu náhradu odkoupíme, a n e p ř i j d o u – l i , pak nám musíte dát buď ve stejném počtu otroky čerstvé, budete-li chtít tu náhradu, anebo zůstane vaše náhrada zcela nám!“

9. Hledte, to je. nepochybný hlas všech těch velkých majitelů otroků. Zkuste to, a my půjdeme do ohně, dopadne-li tahle rozmluva jinak.

10. Proto zde zůstávají jen dvě cesty, buď pověsit celý podnik na hřebík, anebo ve jménu všech bohů, kteří ovládají Zemi, kousnout do kyselého jablka.“

11. A vyšší kněží pravili: „Dobrá! O pověšení tohoto podniku na hřebík není vůbec řeči, ale chceme zítra slyšet některé velmože tohoto města. Běda však vám, budou-li mluvit jinak, než jak jste nyní mluvili jakoby z jejich úst!“

12. Rečník pravil! „Nebudou-li mít větší požadavky, pak budete moci mluvit ještě o štěstí; ale já myslím, že budou klást mnohem větší požadavky. N á m z toho nevyzírá žádná běda; zda však v y nebudete křičet běda, uslyšíte-li jistě vyšší požadavky, to ukáže již zítřek.“

* * *

Kapitola 212.

Shromáždění majitelů otroků a jejich vysoké požadavky za výkup otroků.

26. ledna 1844

1. Vyšší kněží dělali k tomu zcela zlostiné obličejy a pravili: „Vy, jak se zdá, jásáte již předem nad naším nezdarem. Dejte však jen pozor, abyste příliš záhy nejásali!“

2. Řečník oněch deseti pravil: „My ani v nejmenším nejásáme, ale voláte-li pro nic za nic „Běda vám!“, proto, že vám dáváme dobrou radu, pak myslíme, že by se zrovna nechybilo, kdyby se naproti vašemu předčasnému volání „Běda vám!“ připojilo příznivé ospravedlnění, které v předstihu oznamuje to, co jsme vám sdělili jen v nejnepatrnějším měřítku.

3. Leč nyní již nic dále, nyní budeme mlčet a vyčkávat, co přinese zítřejší den.“

4. Po této řeči odešli vyšší kněží zcela zaraženi z řečniště a oněch deset se odebralo rovněž do svého oddělení.

5. Vyšší kněží vyslali však ihned 1000 hlasatelů a obeslali všechny velmože z Hanochu na příští den do velkého veřejného poradního sálu.

6. Na druhý den ráno se to již hemžilo ve velkém poradním sále mocnými města; ale žádný z nich ještě nevěděl, proč byl povolán.

7. Někteří se domnívali, že kněží zamýšlejí snad opět velkou dražbu otroků; jiní opět mínili, že bude snad navržen nějaký nový zákon anebo snad vypsána nová daň. A tak se v napjatém očekávání všelijak dohadovali, co bude asi z tohoto svolání, ale nikdo na pravý důvod nepřišel.

8. Na dané znamení přišlo však také oněch deset s ostatními nižšími kněžími z jedné strany a teprve po chvíli vyšší, zlatem a drahokamy oplývající kněží z druhé strany.

9. Oněch deset bylo však v tlačenici velmoži tázáno, o čem se nyní asi bude jednat.

10. A oněch deset pravilo: „O ničem jiném než o vykoupení otroků. Učiňte řádné ceny, jinak přijdete všichni na mizinu!“

11. Tento pokyn prošel jako táhlá palba mezi velmoži, a oni byli nyní zcela připraveni na to, co přijde.

12. Oněch deset zůstalo nyní stát na nejspodnějším stupni k velkému řečnickému podiu a očekávalo skvoucí se vyšší kněze. Ti za chvíli s velkou obřadností přišli a za mnohonásobného volání hurá šli na podium.

13. Když toto burácející vzdávání pocty bylo u konce, tu jeden vyšší kněz silným hlasem pravil:

14. „Poslyšte mne, veleslavní v říši! Námi vyslaní poslové objevili v jedné velmi daleké zemi hory, které jsou z ryzího zlata. Jeho hojnou ukázkou nám přinesli.

15. Tyto nádherné hory jsou však obývány nesmírnými obry, kteří jsou nadmíru silní. Abychom je porazili a zajistili si ony zlaté hory, k tomu potřebujeme přesilu, aspoň z opatrnosti, jelikož nelze vědět, jak jsou ti obři silní.

16. Abychom ukázali tuto velkou moc, potřebujeme zajisté všechny otroky! Jde však nyní o to, za jakých podmínek nám je chcete přenechat. Chcete nám je postoupit za zajištění spoluzisku anebo za laciný výkup. Jedině o to se zde jedná a na to nám tedy také dejte náležitou odpověď. Staň se.

17. Když velmoži toto uslyšeli, pravili: „Poslyšte, tento objev je třeba sice velmi respektovat, neboť celé hory ryzího zlata nejsou věru maličkostí; - ale tato dobrá věc je příliš daleko, proto ujištění na spoluzisk nemůžeme vůbec přijmout.

18. Abychom vám však v tak skvělém podniku nepřekáželi, přenecháváme vám průměrem každého mužského otroka za laciný výkup 5 liber zlata a otrokyni za 3 libry!

19. Vráť-li se, vezmeme je od vás za třetinu vkladu zase zpět. Myslíme, že tato podmínka je zajisté slušná?“

20. Tu oněch deset potají zajásalo, vyšší kněží upadli však téměř do zoufalství a nevěděli, co by k tak vysoké ceně řekli. Proto povolali na podium oněch deset.

* * *

Kapitola 213.

Hloupé otázky vyšších kněží dané deseti zvědům. Smlouva s držiteli otroků.

27. ledna 1844.

1. Když oněch deset přišlo na podium, byli ihned obklopeni vyššími kněžími takto osloveni: „My nyní nadmíru dokonale poznáváme, že máte jasný pohled, neboť vaše včerejší předmluva se podobá úplně tomu, co nyní nejvýš nemilosrdně řekli velmoži.

3. Přistoupíme, protože musíme, také na tyto podmínky, ačkoliv nás to stojí asi dvě třetiny zlata, ale právě proto se vás nyní tážeme a žádáme nejsvědomitější odpověď, na kolik liber oceňujete takovou zlatou horu a kolik liber budete moci sem během 4 – 5 let dopravit, dopadneme-li věc šťastně!

4. Nyní pro váš ostrovtip požíváte naší úplné důvěry, a to znamená nesmírně mnoho. Nezneužívejte jí tedy a dejte nám úplně pravdivě požadovanou odpověď“

5. Když oněch deset uslyšelo od vyšších kněží tuto otázku, pomyslelo si s jásotem: „Nyní teprve jste úplně v našich rukou! Už se vám dostane odpovědi, která se hodí na vaši hloupou otázku jako velký turban na malou hlavu, ale co vězí za touto odpovědí, to vám přinese smrt a záhubu. Ale vaší hlouposti zůstane tato zpráva skryta až do doby, kdy se před vašimi satanskými tvářemi účinně odhalí!“

6. Teprve po tomto uvážení předstoupil řečník a řekl: „Vy jste přece vyšší kněží – a můžete se tázat, kolik liber asi váží nesmírná zlatá hora?! Pokuste se nejmenší horu částečně odvážit, a jsme přesvědčeni, že vám zajde trpělivost, než budete hotovi s odvážením jejích mnoha tisíc milionů liber! Co však je takový malý pahorek naproti tak nesmírnému pohoří, jakého není v naší blízkosti?!

7. Tažte se sami sebe, zda je možné určit zde váhu! Mimoto jsme vám však již zpočátku řekli, že dobudeme-li ty hory, pak musí zlato klesnout pod cenu uličního bláta! Tím je snad řečeno dosti?! Neboť onen svět se zdá být právě tak z ryzího zlata, jako je svět, který obýváme, z pouhého bláta. Následkem naší přesnosti se nyní domníváme, že nebude zajisté již třeba nic dalšího k tomu sdělit.

8. Kolik liber však bude s to každý s námi táhnoucí nést, aniž by si přitom ublížil, to zajisté taky víte tak dobře jako my! 30 liber průměrem na osobu nebude přece snad přehnané?! Dostaneme-li však k tomu ještě velbloudy, pak tu může býti ta váha ztrojnásobena. Chcete snad ještě více?“

9. A vyšší kněží pravili: „Ó, ne, ne, vždyť my přece jsme milá skromnost sama! Vynese-li jeden transport jen to a zlaté hory budou naším vlastnictvím, pak máme najednou zajisté dost. Potom budeme udržovat stále roční transport, kterým pak doufáme nejméně tolik získat a věc

půjde kupředu, zejména vezmeme-li k tomu ještě v úvahu naši skromnost. A tak se tedy nyní v této jisté naději dáme do výkupu otroků - ovšem poněkud kyselé záležitosti.“

10. Oněch deset nyní potají ještě víc jásal.

11. Vyšší kněží se však obrátili na velmože a pravili: „My jsme dobře uvážili a váš požadavek vyposlechli, proto věc všude oznamte. Od zítřka začíná výkup, a tak to bude po 30 dní dále! Kdo do té doby přivede své otroky, ten také obdrží smluvené výkupné, po této době bude však každý desateronásobně potrestán vedle ztráty svých otroků. Staň se!“

12. Tím bylo toto shromáždění skončeno a všichni opustili poradní sál.

* * *

Kapitola 214.

Dodání a nákladné vydržování otroků.

29. ledna 1844

1. Příštího dne bylo již přivedeno mnoho otroků obého pohlaví, bylo jich přes 300.000.

2. Byl tu velký nepořádek a vyšší kněží nevěděli, u koho by začali s výkupem otroků nejdříve.

3. Tu pravilo oněch deset: „Nechte předstoupit každého velmože a řekněte: „Dejte sem seznam, na němž je označeno kolik otroků jsi přivedl; a dej svým otrokům na čelo znamení a pak ti bude podle seznamu zapláceno! Bude-li počet na seznamu souhlasit s dodatečným přejímaným počtem, pak se můžeš se svým výkupným odebrat klidně domů. Kde tomu však nebude, pak nejen že ztratíš celý počet svých přivedených otroků, nýbrž budeš ještě právě tolikrát potrestán

4. Hledte, to je zcela prosté, a bude to mít ten nejlepší účinek. Jděte a ihned to zařídte, jinak budeme mít s výkupem rok co dělat.“

5. Vyšší kněží však pravili: „ Vše je v pořádku. Vaše rada je dobrá; ale kam najednou s tolika otroky? Kam je umístit, odkud stravovat a nutně ošatit?“

6. Oněch deset však pravilo: „K čemupak stojí ty nesmírné paláce, jichž máme uvnitř městské zdi tisíc, a každý z nich pojme snadno 10.000 lidí? Stojí prázdné a slouží pouze k zvětšení naší vážnosti. Tam s otroky! Věru, kdyby jich bylo ještě třikrát tolik, mohli bychom je snadno umístit.

7. Odkud je stravovat? Nemáte ve všech těchto palácích přeplněné komory obilím a plodinami?! Copak se stane, když je trochu provětráte?! Vždyť je toho tolik, že by z toho mohl celý Hanoch 20 let žít!

8. Odkud ty mnohé otroky ošatit? Co bude tedy také opět na tom, když vyprázdníte trochu svá nesmírná skladiště vojenských oděvů pro účel, jímž za několik let budete moci táž skladiště tak nacpat zlatem, jako jsou nyní nacpány vojenským oděvem?!”

9. Vyšší kněži to uznali; ale počítali, že je tu bude jeden muž stát ještě víc.

10. Oněch deset však pravilo: Kdo sází jen málo, nemůže nikdy počítat s velkým ziskem. Myslíme však, že kde jde o získání celého světa, tam by se přece jen nemělo litoval předběžných výloh.“

11. Slovo „svět zlata“ okouzlo vyšší kněze; svolili pak ke všemu. Obrátili se na velmože pokud se týká seznamů a označení na čelech otroků.

12. Velmoži učinili poté ihned svědomitě své seznamy a označili otroky na čele, a to každý vlastník otroků svým způsobem, a výkup pak dobře postupoval.

13. Vykoupení otroci byli pak umístěni ihned v tom či onom paláci, oděni a nasyceni, a směli nyní opět mluvit, aspoň ti, kteří mluvit dovedli. Mnozí se však museli teprve opět učit mluvit.

14. A za měsíc byla celá tato práce bez další překážky skončena.

* * *

Kapitola 215.

Ozbrojení, výcvik a poučování otroků.

30. ledna 1844

1. Tento zjev byl však zcela odlidštěným otrokům nevysvětlitelný a oni nevěděli, co z toho bude.

2. Vyšší kněží však pravili oněm deseti: „Nyní je prvé dílo dokonáno. Všichni otroci mužského i ženského pohlaví ze všech částí naší říše jsou vykoupeni. Naše velké paláce podél zdi našeho města jsou naplněny otroky, kteří jsou tam též zásobováni. Co se však stane nyní?“

3. A oněch deset pravilo: „Nyní nám dejte 4.000 ve zbrani vycvičených mužů! S těmi půjde nás deset a prohlásíme předně vykoupeným, proč byli vykoupeni. A za druhé přidělíme do každého paláce čtyři zbraní znalé, jimiž budou všichni otroci obého pohlaví v době co nejkratší vycvičení úplně ve zbrani, a to mužové v zacházení s těžkými a ženy v zacházení s lehkými zbraněmi, neboť bez takového vycvičení nelze jich použít!“

4. Vrchní kněží však pravili: „Vše je takto zcela v pořádku, ale odkud vezmeme najednou tolik tupých zbraní? Neboť vzít k tomu z našich velkých zbrojnic hned nové ostré zbraně, bylo by skutečně trochu nemoudré a nehospodárné a dokonce nebezpečné! Neboť tato kasta má na nás starou zlost, a kdyby nyní dostala najednou do rukou ostré zbraně, pak by se nám asi dobře nedařilo!“

5. Proto ať jsou podle našeho mínění zaučováni nejprve obyčejnými tupými zbraněmi ze dřeva a slámy; a dovedou-li s těmito zacházet a také si jinak osvojí náležitou kázeň bojovníka, ať se jim teprve potom podle našeho mínění svěří zbraně pravé! Nejste také vy toho mínění?“

6. A oněch deset pravilo: „Příliš mnoho opatrnosti je právě tak špatné jako příliš málo. Myslíte-li na případnou pomstu těchto lidí, pak pro masu více než čtyř milionů lidí netřeba vůbec žádných zbraní! Povstane-li proti nám, rozdrť nás již svou vahou; a kdyby to otroci zamýšleli, pak by nás byli již přepadli.“

7. Přenechejte však jen celou věc bezstarostně nám, a my vám svým životem ručíme za to, že za měsíc uvidíte všechny otroky zcela dobře ozbrojené vytáhnout, aniž by i jen jednu mouchu urazili!“

8. Po této řeči svolili vyšší kněží ihned k ostrému ozbrojení a dali oněm deseti 4.000 mužů znalých zbraní.

9. A oněch deset táhlo s nimi již příštího dne k otrokům čekajícím v nejnapjatějším očekávání, kteří dosud nevěděli – jak bylo zpočátku poznamenáno - co z toho asi bude (totiž z jejich vykoupení).

10. Oněch deset se rozdělilo tak, že každý si vzal na starost 100 paláců a ještě téhož dne se rozdělily zbraně.

11. Když si však oněch deset poslalo v palácích pro otroky, naléhali na ně otroci úzkostlivými otázkami, co se s nimi stane.

12. A oněch deset všude pravilo: „Buďte trpěliví; jsme vaší zachránci a osvoboditelé z vašich tvrdých otrockých řetězů.“

13. Nyní budete při dobré stravě po celý měsíc cvičeni ve zbrani; potom vytáhneme, abychom porazili velký národ, který je ještě špatnější než všichni ďáblové, ale jinak je zcela zbabělý, hloupý a zchoulostivělý! A pak se staneme, jako nyní poslední, pány světa! Teprve budete-li úplně obeznámeni se zbraněmi, dozvíte se více!“

14. Po této zprávě byli otroci radostí téměř bez sebe, a oněm deseti se téměř klaněli.

* * *

Kapitola 216.

Úspěšná lest deseti vojevůdců, aby se zbavili vyzvědačů vyšších kněží.

1. února 1844

1. Již příštího dne byli vyhledáni v palácích ti nejsilnější a byli také ihned ozbrojeni a cvičeni v zacházení se zbraněmi.

2. Slabší však byli nejprve několik neděl živeni, aby nabyli opět sil; teprve potom byli také oni zacvičováni v zacházení se zbraněmi.

3. Co se však týkalo otroků již velmi letitých – ovšem obého pohlaví - byly sice také jim dány lehké zbraně, ale oni se nesměli cvičit jich používat, nýbrž museli se pouze starat jaksi o domácnost a dozírat na mládež.

4. Avšak k oněm deseti také přicházeli denně vyslanci od vrchních kněží, aby se podívali, co se tu děje, zároveň však také tajní vyzvědači, kteří tu a tam naslouchali hovoru, zda snad není zrádný.

5. Oněch deset však již třetího dne přesně vědělo o takovémto vkrádání se vyšších kněží a dovedli se tedy také tak chovat, že se u celé nesmírné armády nevyskytlo ani slůvko, které by mohlo být podezřelé nejvýš nedůvěřivým vyšším kněžím.

6. Čím více však byli otroci zacvičováni a projevovali svou dovednost, tím více se dostávalo také vždy ze strany vyšších kněží vyzvědačů, kteří okoukali a očenichali vše, co se tu mluvilo a dělalo a podnikalo.

7. To rozzlobilo oněch deset tak, že se jednoho dne odebrali k velekněžím, kde byli přijati s velkým vyznamenáním. Když však byli vyššími kněžími dotazováni, jakou mají důležitou prosbu, pravili:

8. „Vy zcela určitě víte, že nás deset to míní poctivě, a také víte, jak daleko sahá náš důvtip a naše moudrost. Víte, jak museli velmoži k své velké nevýhodě a podle našeho náhledu a podle naší rady tancovat, neboť nyní má sice každý o několik liber zlata ve skříni v í c e, ale za to musí nyní sám pracovat a v potu tváře svůj kousek chleba jíst anebo musí přijímat dělníky, které musí jistě draze platit.

9. My však máme v rukou nepřekonatelnou moc, s níž můžeme, kdykoli chceme, vyprázdnit velmožům skříně na zlato; a veškeré jejich zlato je již vlastně úplně naše.

10. Hledte, to vše jsme spočítali a již při výkupu otroků jsme si pomysleli: „Žádejte, kolik chcete. Dnes vám to zaplatíme; zítra si však za to od vás čtyřnásobně odneseme!“

11. Zda není již to samo žádným zlatem nezaplatitelný plán k vaší výhodě, nehledě k velkému podniku, který máme před sebou!? A přesto musíme být z vaší strany denně obkloповání tisícerými tajnými vyzvědači, kteří našim vybraným slovům vůbec nerozumějí a mohou pak často zlomyslně také ještě k tomu podávat na nás ty nejhorší zprávy.

12. Hledte, to přesně víme, a proto jsme také nyní přišli, abychom před vámi složili svůj úřad proto, že nám nedůvěřujete; neboť nedůvěra probouzí nedůvěru. Nedůvěřujete-li vy nám, pak nedůvěřujeme také my vám, a proto raději skládáme svůj úřad, aby byl konec nedůvěry vůči nám!“

13. Tu se jali vyšší knězi oněch deset opět chlácholit, hojně je obdarovali a co nejsnažněji je prosili, aby svůj úřad opět přijali – a nyní s tou výhodou, aby směli ještě čtvrt roku pokračovat ve cvičení se zbraní a pak teprve aby vytáhli do činných služeb.

14. S tím se oněch deset spokojilo, neboť dosáhli opět toho, čeho vlastně chtěli dosáhnout, a odebrali se pak opět k své velké armádě.

* * *

Kapitola 217.

4.000 cvičitelů z vyšších kněží se vzdalo úřadu. Rotřka deseti vojevůdců s vyššími knězi. Výprava obrovského vojska s 200.000 velbloudy a 800.000 osly.

3. února 1844

1. Poté byli dřívější otroci ještě po tři měsíce cvičeni, a tím dosáhli velké obratnosti v zacházení se zbraněmi.

2. Ježto však oněch deset vidělo, že otroci dovedli nyní zacházet se zbraněmi právě tak obratně jako oněch 4.000 cvičitelů, propustili je a učinili z otroků samých kapitány a plukovníky, a tak upravili celou velkou armádu.

3. Vyšší kněží nebyli však zcela spokojeni s tím, že oněch deset propustilo svěřených jim 4.000 mužů, proto se ptali oněch deseti na důvod, proč toto učinili.

4. Oněch deset však odpovědělo: „Protože nechceme vytáhnout do širého světa s lidmi, které zde nutně potřebujete u své armády, což by bylo proti našemu plánu.

5. Mimoto oněch 4.000 mužů nemá také zvláštního ducha a jsou až příliš zvyklí na blahobyť. To vše se však nesnáší s naším podnikem.

6. Proto jsme je tedy také propustili a poslali zpět k jejich armádě. Domníváme se, že jsme tím jednali správně, jak jsme toto ještě vždy činili. Kdyby se vám to zdálo být již zase závadné, učiňte to jinak.

7. Dejte nám sami plán, podle něhož máme jednat, a následek vás pak zajisté poučí, jaké plody vám přinese váš plán! Neposlali jste také vy podle svého názoru zároveň s námi před pěti léty na všechny strany vyzvědače?! Proč nepřijdou nikdy zpět a nepřinesou vám tak jako my poklady? Protože nemají lásku k vám a věrnost.

8. My však, kteří jsme vám ještě vždy přes veškeré nehody osvědčili dosud největší věrnost, jen se pohneme, a již nacházíte opět nový důvod, abyste nás podezírali. Jestliže nás deset zpozoruje ještě jednou z vaší strany takový krok, pak necháme vše na holičkách a můžete si pak dělat, co chcete.“

9. Tato odpověď popíchla velice vyšší kněze, a oni nevěděli, jak by se za to pomstili, neboť se neodvažovali dále nic říci, obávající se, že ztratí dobytí zlatých hor.

10. Ale tato drzá odpověď měla být přece jen potrestána! Ale jak? O tom se konala mezi vyššími kněžími třídní porada. Ale nevedla k výsledku; neboť všude by z toho mohla vyjít urážka oněch deseti, a tím však také ztráta zlatých hor. A tak museli nakonec vrchní kněží chtěj nechtěj tu odpověď spolknout.

11. Právili ovšem: „Ale zcela darováno jim to nezůstane, odloženo není zrušeno. Až se vrátí z cesty svého podniku, pak již za to okusí trochu pekla.“

12. Toto však bylo oněm deseti doneseno jedním s nimi spřáteleným nižším knězem, a oněch deset u sebe pravilo: „Nechme jen tuto věc a nevímejme si. Zítra se však učiní oznámení, že pozítří s celou mocí vyrazíme, a pak se co nevidět rozhodne, kdo z nás okusí dříve peklo.“

13. Příštího dne bylo učiněno oznámení, s nímž byli vyšší kněží srozuměni, a již třetího dne o půlnoci začal odchod a trval až do večera; neboť asi 4 a ½ milionů lidí činí dlouhý průvod, zejména přimyslí-li se k tomu ještě 200.000 velbloudů a čtyřikrát tolik oslů, kteří byli s velbloudy určeni k nošení všelikého náčiní a potravin.

* * *

Kapitola 218.

Velké vojenské ležení severně od Hanochu. Nově obsazené krásné horské údolí. Odhalení vlastního plánu oněch deseti. Nařízení k zastavění a opevnění horského údolí.

5. února 1844

1. Když byla tato velká armáda vzdálena 2 dny cesty severně od Hanochu, dalo oněch deset zastavit a tábořit.

2. Bylo zřízeno asi 500.000 stanů v krásném, mnohými plody co nejhojněji porostlém horském údolí, které však bylo zcela neobydlené, a to z toho důvodu, že bylo ze všech stran uzavřeno nepřekročitelnými vysokými horami a mělo jen jediný možný příchod, který však byl rovněž velmi těžko schůdný, neboť byla to úzká, dosti příkře stoupající sluje, jejíž houští a tu a tam velmi uvolněné kamení muselo být dřív odstraněno, než byla možná další cesta

3. Oněch deset vědělo o tomto údolí, neboť je objevil již při své první cestě, a již tehdy pojali tajný plán, jak by toto nádherné údolí jednou při jisté příležitosti co nejlépe zabrali.

4. Nyní se dostavila příležitost, a tak bylo toto údolí úplně zabráno. Toto ještě s ostatními obyvatelnými horskými plochami obnášelo přes 70 čtverečných mil,

5. Když však byl veškerý lid rozdělen a ubytován ve stanech, tu povolalo k sobě oněch deset všechny plukovníky a pravilo:

6. „Nyní nás poslyšte! Odhalíme vám pravý plán, který je základem našeho podniku!

7. Okusili jste nejvyšší nelidskou nejhanebnější, zlata chtivou vládu kněží v Hanochu jako otroci a soumaři velmožů velké říše, byli jste a jste se svou dosud nejvyšší zjizvenou kůží ještě svědky velké bohaprázdné ukrutnosti těchto přistěhovalých někdejších obyvatel hor vůči nám, ubohým potomkům Kainovým!

8. Nyní přišel den odplaty! My jsme vás svou chytrostí všechny v celé, rozsáhlé říši osvobodili a dovedli jsme pravé ďábelské vyšší kněze tak podvést, že vešli do této pasti.

9. Den nejstrašnější pomsty je tu! Svěřte se ve všem starému Bohu a pak nám, kteří jsme Jeho nástroji, a staneme se opět pány Hanochu, a ti, kdo vás koupili jako soumary, budou brzy nuceni vám sloužit.

10. My však nyní nepotáhneme na Hanoch, abychom tam začali krvavý boj s velkým mocným městem, nýbrž potřebe je zde. Pak teprve pod nejstrašnějšími jmény potáhneme do Hanochu a tam si podmaníme vše, co není našeho kmene.

11. Nyní však je třeba zříditi zde obytné domy a ovocné zahrady, pečlivě shromažďovat všechny plodiny, vyhledat poživatelné kořeny a pak je v zahradách rozmnožovat. Pak celý, rozsáhlý horský okrsek co nejpečlivěji zkoumat, zda je ještě někde možný nějaký příchod. Kdyby tomu tak někde bylo, pak tento přístup musí být ihned zadržán tak, aby tu ani kočka nemohla přelézt.

12. Až to vše bude provedeno, pak vám dáme další rozkazy. A tak nyní jděte, a ihned to vše uskutečňte; hlavní svou pozornost však obraťte na hlavní vchod. Staň se!“

* * *

Kapitola 219.

Práce odeševších. Nález zlata a blahobyt osídlení. Lstivý plán deseti vojevůdců vůči Hanochu.

7. února 1844

1. Plukovníci šli a rozkazy oněch deseti sdělili všude pilně a důtklivě celé armádě, a vše se dalo do pohybu.

2. Asi 200.000 mužů vyšlo, aby vyšetřili příchody k tomuto horskému údolí, a kdekoli se ukázala sluje anebo jiný možný příchod přes vysoké pohoří, bylo ihned použito všeho možného, aby tato místa byla učiněna co možno nepřístupná.

3. Sluje byly vysoko zadrženy a místa velehor, která byla poněkud méně příkrá, a tedy jakž takž schůdná, byla na té či oné straně tak hluboko příkrými svahy opatřena, že tu byl přechod zhoľa nemožný.

4. S touto opevňovací prací byla tato pověřená část armády za půl roku hotova.

5. Více než dvojnásob velká část byla přikázána k stavbě pevných obytných budov a byla zároveň hotova s výstavbou 200.000 domů a chat.

6. Třetí a největší částí bylo však použito k obdělávání pozemků; bylo tu v krátké době založeno statisíce zahrad a polí, a již v jednom roce vypadalo toto údolí jako ráj.

7. Nejpodivuhodnější při té věci bylo to, že u těchto mnohých vykopávek byly objeveny nadmíru bohaté zlaté žíly, které byly ihned zpracovány, a v krátké době se získalo mnoho tisíc a tisíc centů nejčistšího zlata. Ano, tento kov se tam vyskytoval tak hojně, že oněch deset dalo zhotovovat ze samého zlata dokonce veškerá domácí nářadí – pluh, rýče, motyky a lopaty! Během tří let měl již každý obyvatel tohoto údolí zlaté nářadí.

8. Krátce a dobře, z mnohých hor bylo tam v krátké době vydobyto tolik zlata, a to zcela ryzího, že oněch deset dalo pozlatit na straně k Hanochu velké stojící skály velehor, takže vypadaly, jako by byly ze samého zlata.

9. Velká tažnost zlata jim byla známa. Znali také používání pryskyřic různých stromů, a tak jim bylo snadné pozlacení leckterých vhodných skal velehor.

10. Také hlavní vchod do této nyní velmi nádherné horské země dali vyzdít, dobře otesanými kvádry po obou stranách do výše asi 40 loktů a v délce asi 300 sáhů a celou zeď dali pozlatit, aby vypadala jako ze samého zlata.

11. Během 5 let bylo toto velké horské údolí tak zkulturnováno, že plukovníci s předními kapitány přišli k oněm deseti řkouce:

12. „Poslyšte nás, milí, moudří mužové! My jsme toho mínění, bychom nyní Hanoch nechali Hanochem, neboť je nám tu zřejmě lépe než celému Hanochu.

13. Máme ovoce, obilí, ovce, krávy, velbloudy, osly, jeleny, srnce, kozy, kuřata, holuby, zajíce, králíky a velký nadbytek zlata.

14. Žijeme zde v míru a nejlepší svornosti. Jsme co nejlépe oděni a máme dobré a pevné obytné domy. Jsme zde uzavřeni od celého světa a žijeme dobře v pevnosti, kterou může přemoci jedině Bůh. Nikdo nás zde nemůže nikdy objevit a prozradit.

15. Proto nechme nyní Hanoche, jakým je, a žijme zde zcela klidně; neboť dozví-li se jednou Hanochitě něco o našem skvělém blahobytu, nebudeme mít nikdy od nich pokoj!“

16. Oněch deset však pravilo: „Tomu nerozumíte! Nebudeme blázni, abychom táhli k Hanochu; ale co nejchytřejši je vylákáme před náš hlavní vchod a připravíme jim porážku, na níž budou pamatovat po staletí!“

17. Proto v nejbližší době vypravíme poselstvo a pozveme sem vyšší kněze k přijetí zlata. Až přijdou, pak obdrží náklad, že jim z něho na věky zajde slyšení i vidění! A tak se musí stát. Proč? To víme my!“

* * *

Kapitola 220.

Noemovi poslové hlásající pokání obyvatelům vysočiny a Hanochitům, jejich úspěch a osud.

8. února 1844

1. Vše to, však jak se dělo v Hanochu, a jak se to nyní dělo v této hornatině, bylo oznámeno Noemovi na výšině a bylo mu naznačeno, aby vyslal nejprve posla k obyvatelům hornatiny, který by je odvrátil od jejich lstivého úmyslu vůči Hanochitům, a aby je horlivě napomenul k pravému pokání, pokoře a k živé důvěře v živého Boha a k lásce k Němu.

2. Rovněž aby Noe poslal totiž také druhého posla do Hanochu. Tento posel ať zejména vyšším kněžím oznámí, jak byli oněmi deseti oklamáni. Pak aby je odradil od toho, aby vyhledávali tyto zrádce a snad je za to trestali. Neboť mohou být potrestáni jenom ze strany Boží; každý lidský pokus o potrestání musí však ztroskotat, protože tento lid se tak opevnil, že žádnému člověku z nepřátelské strany není možné za živa se dostat se k tomuto lidu.

3. Proto by se měli vyšší knězi spojit opět ve jménu jediného pravého Boha, měli by konat sami vážné pokání, zničit modly a navrátit se k jedinému pravému Bohu. Tak Se tento Bůh nad nimi smiluje a založí přátelství mezi nimi a lidem na vysočině a tento lid jim pak dá bohaté dary ze svého velkého přebytku zlata, dobytka a všelikých plodů! Pán Bůh pak nenavštíví svět soudem, nýbrž bude mu žehnat, a dá mu velké množství pokladů.

4. Noe se poohlédl ihned po dvou sluzích, poučil je, požehnal jim a pak je vyslal, jak jsem Já mu poručil.

5. Posel k lidu na vysočině pochodil dost snesitelně a naladil oněch deset, kteří ještě nezapomněli na lekci Noemovu, jakž takž pro mír; jen musel jim však přiznat právo obrany, kdyby byli Hanochity napadeni.

6. Posel jim sice co nejdůrazněji vysvětloval, že Já je budu chránit, dokud budou zůstávat ve věrnosti a lásce ke Mně.

7. Oněch deset však pravilo: „Učiníme také to, dáš-li nám měřítko, podle něhož můžeme vypočítat, zda naše láska k Bohu je v plné míře, či ne. Bez tohoto měřítka jsme bez vlastního práva na obranu vždy nejisti, neboť nemůžeme nikdy vědět, zda naše láska k Bohu má onen stupeň, který by nám mohl zajistit vždy Jeho pomoc a Jeho přispění!“

8. Posel pravil: „Každý člověk má v srdci měřítko, které mu přesně praví, zda miluje více Boha anebo svět, anebo zda důvěřuje víc své vlastní síle než síle božské!“

9. Ale oněch deset pravilo: „Příteli, to je příliš jemné měřítko, na které se nelze nikdy spoléhat; neboť leckterý člověk často myslí, že stojí již bůhví jak silně v pravé lásce a milosti Boží, ale je nebetyčně na omylu.“

10. Neboť člověk má tíži, která táhne ustavičně dolů; a on zcela nepozorovaně klesá. Jestliže se pak po určité době domnívá, že se nachází ještě vždy v prvním stupni výše své lásky a milosti, pak klesl již mnoho sáhů hluboko a je mimo veškerou oblast božské milosti.

11. Je-li pak přepaden nepřitelem a nemá právo na vlastní obranu, pak zřejmě zahyne, neboť Bůh následkem Své svatosti ho musí nechat na holičkách.“

12. Posel činil tu proti tomu ovšem nejpádnejší námitky jako protidůkazy, avšak to nic nepomohlo, neboť oněch deset mu dovedlo vždy opět zcela silně čelit. A tak jim musel v jistých

případech ponechat právo na vlastní obranu a učinil to také proto, že s ním oněch deset, jakož i celý národ. jednal nadmíru slušně.

13. Ne tak příznivého přijetí se však dostalo poslu k Hanochitům. Neboť předně musel vytrpět napřed všeliké trýzně úzkosti, než byl vyslechnut od vyšších kněží, připuštěn k řeči, a když se zhostil svého úkolu, byl ihned uvržen do žaláře na tak dlouho, dokud se vyšší kněži lstivými vyzvědači nepřesvědčili o tom, co vypověděl o obyvatelích vysočiny.

14. Teprve když se přesvědčili, byl ze žaláře propuštěn, musel se však stát potom sám vyšším knězem a chtěl nechtěl souhlasit s radou vyšších kněží; neboť v opačném případě byl zmrskán a na nějaký čas uvržen do pekla.

15. A tak hanochitský posel zmizel beze stopy a zcela beze všeho účinku.

* * *

Kapitola 221.

Bezvýsledná porada pomstychtivých vyšších kněží o útoku na obyvatelstvo vysočiny.

9. února 1844

1. Rok u vyšších kněží v Hanochu uplynul v samých poradách, jak by napadli zrádce na vysočině; ale každý návrh byl spojen s tak nepřekonatelnými potížemi, že musel být nutně považován za zcela neproveditelný, ke kterémuž osvětlení přispěl ovšem hlavně nově jmenovaný vyšší kněz. Neboť kdekoli a jakkoli zamýšleli nejvýš roztrpčení vyšší kněží napadnout zrádce ve vysočině, zavedl je tam nový vyšší kněz a ukázal jim naprostou nemožnost provedení jejich plánů.

2. Vyšší kněží však na něho naléhali, aby jim podal co možno proveditelný plán k pomstě na těchto hanebných velezrádcích.

3. Nový vyšší kněz však pravil: „Pravou cestu jsem vám ukázal hned zpočátku a ta je jediná možná. Chcete-li po ní jít, pak vám prospějí velké poklady obyvatel vysočiny cestou přátelství; nechcete-li to, pak nebudete moci od těchto svých zrádců nikdy právě tak nic dolů dostat jako z Měsíce na obloze-

4. Co vám zde prospěje vaše zlost, vaše zuřivost, co váš hněv, co váš křik o pomstu, kde také jasný rozum musí říci: „To vše je marné a zbytečné. Jako nemůžeme ukousnout něco z Měsíce, i kdybychom měli sebevětší chuť se na něj zlobit, právě tak nemůžeme z těchto našich zrádců něco uštípnout.“

5. Nechcete-li mně však již vůbec věřit, pak jděte tam a dejte se pokárat krvavou lekcí. Až jednou uztříte před sebou poražených několik set tisíc svých nejlepších vojínů, pak vám vzejde jistě jiné světlo!“

6. Vyšší kněží nyní nevěděli, co by vlastně měli podniknout.

7. Jeden z nich však, jinak velmi chytrý zvěd, pravil: „Víte co? Oněch deset taškářů nás svou chytře vypočtenou lstí žalostně porazilo! Co kdybychom použili této zbraně nyní také my?“

8. To by bylo, u všech čertů, aby se v celém Hanochu již nenalezl aspoň jeden tak prohnaný chlap, aby vši ničemností a taškářstvím nepředstihl oněch deset arcitaškářů!

9. Vydejme tedy příkaz jako provolání ke všem nejmazanějším taškářům, svolajme je sem a vyhledejme si tu nejlepšího. Slibme mu pak velkou odměnu, jestliže přelstí oněch deset na vysočině, a věc se pohne kupředu.“

10. Nový vyšší kněz však pravil: „Ano, tu jste našli nejlepší myšlenku k vašemu úplnému zániku! Odhalte taškářům Hanochu jen jednu takovou slabost, a oni pak učiní tu věc ihned snazší, než se domníváte, aby se dostali k své zaslíbené výhodě!“

11. Myslíte, že oni nasadí pro vás život? Právě naopak; porazí vás a pak si vezmou svůj zisk! A půjde-li také jeden k oněm deseti, pak nebude blázen, aby se k vám vrátil, nalezne-li u nich lepší přijetí.

12. Čiňte však nyní, co chcete. Já jsem domluvil; od nynějška bude vám vaším rádcem zkušenost.“

13. Tu byli všichni vyšší kněží úplně zaraženi a nevěděli, co by učinili. Všichni se rozešli; ale na třetí den byla svolána nicméně zase velká rada.

Kapitola 222.

Nové shromáždění vysoké rady vyšších a nižších kněží. Plán pomsty zchytralých nižších kněží proti obyvatelům vysočin.

10. února 1844

1. Když se třetího dne sešla vysoká rada vyšších a nižších kněží ve velkém veřejném poradním síle, tu vystoupilo ihned několik vyšších kněží na řečniště a jeden z nich pravil:

2. „Poslyšte mne, spolusluhové bohů! Jaký přehanebný zločin – k jehož náležitému označení ze základu nemá Země slov – spáchalo na nás těch deset převelikých taškářů, víte všichni až příliš dobře, než aby zde bylo třeba ještě jednou zvláště vylíčit tento zločin všech zločinů!

3. Protože však všichni o tom co nejpřesněji víme, jde nyní pouze o to, vymyslet prostředek, kterým by mohlo být těchto deset bestí i se všemi svými přívrženci co nejstrašněji, nejbolestněji, nejhrozněji, nejbezpříkladněji, nejneslýchaněji a nejďábelštěji potrestáno, ať by věc stála co stála; neboť necháme-li to nepotrestané, pak budou brzy ještě jiní taškáři naší říše povzbuzeni k podobným podnikům!

4. Proto se musí nyní všechna naše starost a všechna naše myšlenková síla obrátit k tomu, aby tito ničemové na vysočině byli tak potrestáni, by se celý okrsek zemský zhrozil a všechny hory musely plakati, že poskytly těmto ničemům tak jisté útočiště! Jde tu tedy o neobyčejný a neomylný prostředek pomsty! Kdo z vás je s to takový prostředek vymyslet, tomu se dostane koruny nejmocnější samovlády nad celým světem. Domluvil jsem a nyní ať mluví, kdo zná takový prostředek!“

5. Tu vystoupil ihned jeden velmi prohnaný nižší kněz a prosil o dovolení, aby směl mluvit. Bylo mu to ihned dovoleno, a on se odebral ihned na oko v nejvyšší úctě na řečniště a začal mluvit:

6. „Poslyšte mne, vysocí a všemocní sluhové Země a všech bohů a všech Hvězd na nebi a jediní ředitelé Slunce a Měsíce!

7. Já, nejposlednější a nejnehodnější, nejšpinavější a nejsmrduťejší sluha před vámi nejvyššími, našel jsem v nejvyš ošklivě páchnoucím lejně svého mozku nicméně však tři zrna, která podle mého ovšem nejnejasnějšího názoru před vámi, kteří svítíte jako Slunce, vypadají jakoby byly zlato!“ Tu se dostalo skromnému řečníku velké pochvaly.

8. „Má tisíceronásobná nicotnost před vámi, v každém ohledu nejvyššími, se domnívá ovšem jen ve své nejhlubší hlouposti naproti vaší nejvyšší moudrosti, budou-li tato tři zrna vržena na oněch deset, jejichž jména se můj nejošklivější jazyk neodvažuje vysloviti, pak jim bude jejich vysočina přece jen trochu nízká a neposkytne jim žádnou ochranu před vaší nadevšecko nejvznešenější spravedlností! (Dlouhotrvající bouřlivý souhlas.)

9. Jsme náležitě obeznámeni se zásadami aerostatiky (vzduchoplavby; vyd. orig.)! Nemohli bychom na základě nich obsadit nejneschůdnější vrcholy hor?! Jaká výhoda by to byla!

10. Potom jsme zchytralí zákopníci! Nemohli bychom tedy na nejvhodnějších místech hory prorazit a těmito podkopy pak zcela neočekávaně bestie vysočiny za noci přepadnoutia všechny je zcela zle porubat?!

11. A konečně: „Jsme přece největší politikové! Vylákáme-li bestie licoměrným, nejdůvěrnějším přátelstvím, a padnou-li nám jednou do sítě, pak je již žádný ďábel z naší moci nevytrhne a od naší nejsvévolnější pomsty neosvobodí!

12. Vysocí nejvšemohoucnější, to jsou ona tři zrna která jsem našel já. Jsem ničema před vámi v nejvyš páchnoucím lejně svého nejvyš ošklivého mozku! Jaká blaženost byla by to pro mne, nejšpinavější zvíře, před vaší jasností tisícerých Sluncí, kdybyste mohli i jen jedno z těchto zrn zpola potřebovat“

13. Nesmírná bouře souhlasu. A jeden vyšší kněz ustříhl kousek svého vrchního šatu a přišel je na kabát řečníkův, což bylo největším vyznamenáním.

14. A vyšší kněz pravil: „Všechny tři prostředky jsou znamenité, poslední však vyzkoušíme nejdříve! Nepodaří-li se nám to – což se zdá být nejvyš nepravděpodobné - zůstávají nám ještě ony dva, ovšem poněkud drahé.“

15. Tu byl také nový vyšší kněz dotázán, jak jemu se líbí tento návrh.

16. A on pravil: „Já neříkám nyní vůbec nic jiného, než: „Čiňte, co chcete; já však vám přeji všude velmi mnoho štěstí a k tomu nadmíru krásné počasí. – vše ostatní se již poddá samo sebou!“

17. S touto odpovědí byli vyšší knězi i s královskými veleknězi také úplně srozuměni a jali se pak ihned radit o politické přátelské deputaci.

* * *

Kapitola 223.

Prvý politicko-diplomatický podnik směřující k vůči obyvatelům vysočiny.

12. února 1844

1. Při poradě o politické přátelské deputaci k oněm deseti na vysočině bylo nakonec rozhodnuto, že tu ovšem ten prohnaný rádce z nižšího kněžstva musí dělat sám vůdce. Bylo mu dáno s sebou ještě třicet nižších kněží, kteří byli zcela oddáni vyšším kněžím, aby tento jeden, velmi vychytralý nižší kněz, nevstoupil snad při tomto poslání také do šlépějí oněch deseti.

2. Toto poselstvo 30 nižších kněží s oním vůdcem bylo hojně opatřeno všelikými přátelskými dary, skládajícími se ze zlata, stříbra a drahokamů. Dvacet velbloudů mělo tu dost co nést.

3. A ten jeden pohlížel potají s velkým zalíbením na tak hojné přátelské dary obyvatelům vysočiny; neboť již velmi dobře počítal, jak jich použije.

4. Při odcestování mu vyšší knězi co nejdůtklivěji nakazovali, aby byl vždy pamětliv své přísahy věrnosti.

5. On toto také za mnohých falešných slz dosvědčoval, a sami jemu přidělení nejvyšší kněžsky smýšlející mužové říkali o něm: „Ne, ne! Za toho ručíme svým životem, neboť v těchto prsou nevládne žádná špatná myšlenka. Jeho slzy jsou nám nejjistější zástavou jeho věrnosti! Ó, jemu můžete nebe i zemi svěřit!“

6. Po několikerych takových ujištěních se vydala deputace na cestu, aniž by byla provázena podezřením vyšších kněží.

7. Ale jak v hlav, tak i v prsou toho jednoho nižšího kněze to vypadalo zcela jinak, než jak se to ukazovalo na zevnějšku, neboť on tu věc nastrojil takto:

8. „Především musí být přátelský dar složen před oněch deset! Oněch deset pak odpoví ze samé politiky na přátelství! Proč? To lze snadno uhodnout: aby tím totiž zatáhli vyšší kněze do sítě.“

9. To vše tento jeden již předem vypočítal; proto také dovedl svůj zátať náležitě zařídit.

10. Když však tento průvod deputace došel třetího dne dopoledne k velké vstupní, jako ze zlata vypadající, bráně do vysočiny, byl ihned zadržen a podroben dotazování a prohledávání, než byl vpuštěn, a odtud byl pod silnou stráž odveden k našim deseti, kteří obývali hrad na vysoké rozsáhlé skále.

11. Když však vůdce spatřil tak velké věci z ryzího zlata, pravil k svým druhům: „Přátelé, jak se tu vyjímá náš přátelský dar, kde nám ze všech stran září celé hory nejčistšího zlata, kde se zdá být i ona nesmírná skalní hora, na níž má oněch deset zlatem zářící hrad, tu a tam od přírody z nejčistšího zlata? Nevypadá to tak, jako bychom nesli kapku vody do moře?! Leč vůle za dílo! Šibal, kdo dává víc, než může a než má!“

12. Jeho společníci mu dali za pravdu; on si však u sebe pomyslel: „Je-li tu tomu tak, pak mám celou havěť vyššího kněžstva již v pasti! Nyní ještě dobrozdání oněch se mnou spřátelených deseti a dílo se podaří!“

* * *

Kapitola 224.

Setkání poselstva z Hanochu s deseti vůdci lidu vysočiny. Neúspěch a návrat poselstva do Hanochu bez svého vůdce.

13. února 1844

1. Když byl ten jeden předveden se svou společností před oněch deset, byl jimi vlídně přijat a s největší zdvořilostí otázan, jaké má poslání.
2. On však ukázal oněm deseti oknem hojně naložené velbloudy a pravil:
3. „Milí bratři! Jsem k vám poslán jako mírový posel od vyššího kněžstva. Rádi by s vámi kněží, jako i veškerý lid Hanochu, navázali určité přátelství.
4. Proto vám vyšší kněží poslali přátelské dary, abyste je přijali na znamení jejich přátelství, které by s vámi rádi navázali.
5. Chtějí zcela zapomenout, že jste se na nich zrádně prohřešili. Mohli byste se jim stát za se jen přáteli a přijít dokonce do Hanochu, kde by vám pak vzdali všemožné pocty.“
6. Při tomto přednesu dával však všelikým otáčením očima deseti na srozuměnou, že musí tak mluvit jen v přítomnosti svých druhů, ale že by velmi rád mluvil jinak, kdyby byl sám.
7. Oněch deset však pochopilo jeho oční řeč. Pravili: „Viděli jste, že nám vůbec není třeba přijímat dary od vyšších kněží z Hanochu, neboť vlastníci zlatých hor opovrhují zlatem, které bylo krvavými rukama nashromážděno a všelikou lží, podvodem a tlakem z chudých vydíráno.
8. Proto předně zlato, stříbro, jakož i drahokamy vůbec nepřijmeme, a za druhé, co se týká jejich nabízeného přátelství, řekněte jim, že nejsme ochotni je přijmout právě tak jako jejich dary. Neboť nejsme žádní jednorocní zajíci, abychom nechápali, co mají vyšší kněží za lubem! Proto nepřistoupíme na zcela žádný návrh vyšších kněží!
9. Chtějí-li vyšší kněží získat naše přátelství, pak musejí především přestat být vyššími kněžími a musejí toho jednoho, jenž k nim byl poslán z výšiny, pomazat a korunovat za jediného krále a vyššího kněze nad sebou a nade vším lidem nížiny! Dokud se to nestane, nesmějí ani zdaleka počítat s naším přátelstvím, neboť s ďábly nikdy přátelství neuzavíráme!
10. Proto také vyšším kněžím naprosto naradíme, aby se k nám jakkoli přibližovali; neboť každé přiblížení z jejich strany bude co nejostřeji potrestáno.
11. Vraťte se tedy jen se svými poklady opět do Hanochu a podejte tuto zprávu od nás veleknězům naprostým ďábelským vyšším kněžům.
12. Ty jediný, který jsi sdílel v jisté době naše smýšlení, zůstaneš zde, neboť nemáš ani ženu, ani dítě, a my tě zde můžeme potřebovat. Tak se staň!“
13. Ten jeden byl pln radosti, ale oněch třicet se s dlouhými obličejí vrátilo k svým velbloudům a odebrali se s nepořízenou do Hanochu.
14. A jak se nad touto událostí tvářili vyšší kněží, to budeme v následujícím několika pohledy pozorovat a z toho poznáme, že tehdy byl soud také již přede dveřmi.

* * *

Kapitola 225.

Zpráva 30 vyslanců před kněžstvem Hanochu a její účinek.

14. února 1844

1. Onen jeden zůstavší na vysočině u oněch deseti vypravoval jim po odchodu svých třiceti kolegů ovšem vše, co by chtěli vyšší kněží proti nim podniknout a jaké je tedy jejich předstírané přátelství..
2. Oněch deset to také dovedlo náležitě ocenit a chválili tohoto svého dřívějšího druha a hlavního kolegu.
3. Vyšší kněží v nížině se tázali však ihned třiceti věrných nižších kněží, když se s naloženými velbloudy opět vrátili, takto: „No, neobdrželi jste snad protidary? Jak to dopadá s Guratem (ten jeden nižší kněz)? Kde je?“
4. Nižší kněží odpověděli: „Všemohoucí sluhové bohů! Všeho, všeho naprostý opak! Oněch deset se na naše zlato, stříbro a drahokamy ani nepodívalo a jen co nejpotupněji nás ihned odmítlo, a proto jsme veškeré dary zcela nedotčené přinesli nazpět!
5. Co se týká Gurata, nebylo ještě nikdy nad něho zchytralejšího taškáře! V naší přítomnosti vyřídil sice zcela přesně vaší vůli, ale přitom dělal posušky, které vyjadřovaly právě opak všeho toho, co hlasitě přednášel ústy! Po této nanejvýš prokleté dvojaké řeči dalo nám pak teprve oněch deset tuto nejvyšší potupnou a mezi veškerou proklatostí nejzločinnější odpověď:

6. „Naprosto nepřijmou krvavé zlato, které bylo všelikou lží, podvodem a nátlakem od chudých lidí vydřeno; neboť oni beztoho vlastní zlaté hory (jak je také pravda), a proto mají Bohem požehnaného zlata největší nadbytek. Nepřijmou tedy tím spíše zlato, na němž lpí krev chudého lidu.

7. Ale také naprosto nepřijímají vaše přátelství, leč jen v tom případě, kdybyste přestali být vyššími knězi a ustanovili onoho posla z výšiny jediným vyšším knězem a samovládncím králem nade všemi říšemi Hanochu. Vy však máte být rovni nejobyčejnějším občanům, anebo co z vás snad vůbec udělá nový samovládncí král!

8. Také vám radí, abyste se žádným způsobem nepřibližovali k jejich nejbohatší vysočině, nechcete-li být velmi zle zřízeni!

9. Nyní jsme hotovi; toť přesný smysl všeho toho, co jsme museli k naší nejstrašnější zlosti vyslechnout od oněch deseti.“

10. Tu se začali vyšší kněží bít v prsa a při všech bozích přísahali, že nyní vynaloží vše, aby se co nejstrašněji pomstili na oněch deseti.

11. Poté proklínali po tři dny Zemi, která nosí takové obludy; pak proklínali také po sedm dní Slunce, které svítí takovým obludám; pak proklínali také vzduch, vodu, oheň za to, že nezničí hned takové vyvrhele Země. Celý měsíc uplynul za samého proklínání.

12. Poté byl posel z výšiny oloupen o svůj oděv vyššího kněze a veřejně pruty zmrskán a pak s krvácejícími zády z města vypuzen a tam teprve k smrti ukamenován, a to proto, že řekl, že by měli vyšší kněží přistoupit na radu deseti.

13. Vyšší kněží vydali dokonce rozkaz, podle něhož každý poddaný musel každého dne po celou hodinu proklínat oněch deset.

14. Zároveň však nabízeli největší odměny tomu, kdo by vymyslel nějaký ďábelský prostředek, jímž by bylo oněch deset na vysočině co nejohavněji potrestáno.

15. Z tohoto počínání lze již zřejmě poznat, že soud v oné době byl přede dveřmi. V dalším se ukáže ještě něco lepšího pro peklo.

* * *

Kapitola 226.

Odpadnutí provincií od Hanochu. Postavení pětimilionového vojska proti obyvatelům vysočiny. Marré útoky na vysočinu.

15. února 1844

1. V krátké době se však dověděly daleké provincie Hanochu právě tímto proklatým rozkazem, že se samým vyšším kněžím v Hanochu začalo špatně dařit, když nákladným výkupem otroků byli tak silně napáleni. Proto tyto provincie povstaly a od Hanochu zcela odpadly.

2. Když se to vyšší kněží v Hanochu dozvěděli, bylo zle, neboť bylo jim sděleno, že toto odpadnutí vzdálených provincií se stalo pletichami obyvatel vysočiny, a tato zpráva postačila, aby tito vyšší kněží byli uvedeni úplně do nejstrašnější zuřivosti.

3. Celý den vyli a řvali po všech ulicích a silnicích a jen je dno volání pronikalo ostatním řevem, a to znělo: „Vzhůru všichni obyvatelé Hanochu k stonásobné pomstě proti obyvatelům vysočiny a proti všem těm zemím, které se piklemi obyvatel nám vzeprly.

4. Příštího dne se rekrutovalo, a každý muž – nebyl-li z nejvyšší šlechty – musel se chopit zbraně. Ani ženské pokolení nebylo z toho vyjmuto.

5. Za několik dní byla vyzbrojena a k boji připravena armáda 5 milionů bojovníků. Zbraně se skládaly z kopí, mečů, luků a ohnivých rour, jako mívali staří Turci v době svých prvých válek, kdy stříleli kamennými koulemi; neboť prach byl vynalezen již za krále Dronela, syna Ohladova, a za Kinkara byl velmi zčištěn. Ženy obdržely jen lehké zbraně; skládaly se většinou z lehkých šavlí a dýk.

6. Když tu byla armáda pohotově, přišli vyšší kněží zcela v brnění a vydali tento rozkaz: „Polovina této moci se odebere za našeho osobního vedení k nejpřísnějšímu potrestání povstálých provincií! Tu se nesmí žádný život šetřit; všichni musí ohněm a mečem padnout!“

7. Na tento povel se oddělila nesmírná armáda, a 2,5 miliónů bojovníků táhlo proti povstálým provinciím. Stejně velká masa však obdržela rozkaz táhnout proti obyvatelům vysočiny. Ale jak? To byla nyní zase zcela jiná otázka!

8. Velící vyšší kněží konečně rozhodli, že hory musejí být poraženy. Za tím účelem bylo ihned 150.000 mužů nařízeno, aby se chopili hornického náčiní a hnali horami šachty. Inženýři museli ihned použít svého měřického umění a započalo se s prací.

9. Na 500 místech byly hory navrtány a byly do nich učiněny 2-3.000 sáhů hluboké šachty (ale ne snad kolmo, nýbrž zcela vodorovně), ale nikde se nepřišlo ke konci.

10. Tu měřili inženýři znovu a shledali, že založili šachty příliš nízko. Proto byly na vyšších místech hloubeny nové štoly a ty dosáhly roviny vysočiny.

11. Jelikož však obyvatelé vysočin velmi dobře pomocí zvědů zpozorovali, kde Hanochité razili štoly, vypočítali přesně, kde musí projít. Tato místa obložili vysoko dřevem, které zapálili, když Hanochité prorazili.

12. Kouř a ohnivá pára naplnily pak šachty, a udusily tisíce a tisíce Hanochitů. I několik vyšších kněží jako vojevůdců při této výpravě o život.

13. Třikrát byl pak učiněn útok na hlavní bránu, ale vždy byl co nejrozhodněji odražen, a zbylá část armády musela pak po dvouletém marném boji s nepořízenou s hanbou odtáhnout domů.

* * *

Kapitola 227.

Vojenská zpráva odražených vyšších kněží. Roztržka mezi vyššími knězi. Zrada provinciální armády.

16. února 1844

1. Nemnozí vyšší kněží, kteří se vrátili z této výpravy na vysočinu, sdělili ovšem rovněž nemnohým zůstalým, jak nejvyšš nešťastně dopadla jejich výprava. A tito kněží si nad tím rvali téměř hlavy od těla, když obdrželi tak přesmutnou zprávu od svých vojevůdcovských druhů. Haněli tento nemoudrý útok.

2. Vojevůdcovští vrchní kněží však pravili: „Hanět je snazší než bojovat! Třetina armády je ještě tu. Povstaňte a jděte sami do boje! A vrátíte-li se sem pak jako my s nepořízenou, pak budeme také my vás hanět.

3. Zde v suchu je snadné mluvit, proklínat a velmi zhoubné plány dělat. Ale jen ven s nimi, tam hned pocítíte, odkud vane vítr!

4. Razili jsme asi 500 štol horami, jinak všude nepřístupnými, a vítězství by bylo muselo být naše. Můžeme však za to, že nás ti taškáři z vysočiny objevili, a ze svých proklatých skrýší pozorovali co děláme, a pak s ďábelskou jistotou vypočítali, kde musíme projít. Ta místa obložili a zapálili velké ohně, abychom při úplném průlomu museli všude narazit na oheň, kouř a páru a aby nás tisíce v dlouhých temných chodbách ztratilo život.

5. A když jsme poté učinili trojnásobný nejvyš roztrpčený útok na hlavní bránu, byli jsme všude pozdraveni nesčíslnými kameny z vysokých stěn a přitom ztratily tisíce a tisíce životů!

6. Teprve touto lekcí jsme poznali, že proklaté obyvatele vysočiny nelze porazit ani lstí, ani jakoukoli mocí.

7. Kdybychom jen byli následovali rady toho, kterého jsme zmrskali a před městskou branou ukamenovali, byli bychom nyní na tom lépe! Nyní jen ještě schází, aby také druhou část naší armády potkal nám podobný osud, a pak budeme načisto poraženi!“

8. Po tomto projevu se vyšší doma zůstavší kněží rozhněvali ještě více a ohrožovali dokonce vojevůdce.

9. Vojevůdci však pravili: „Co mluvíte? Moc máme ve svých rukou my! Nezmlknete-li před námi ihned jako zeď, zvíte ve svých tučných tělech, jak dovedeme svých zbraní používat!“

10. Tu si vjeli obě strany vyšších kněží do vlasů a cuchali a rvali se jako psi a kočky. A od tohoto okamžiku se vyšší kněží sami rozdělili ve dvě nepřátelské strany a lid v Hanochu nyní nevěděl, kdo je kuchařem a kdo sklepníkem.

11. V této roztržce se čekalo ještě tři roky na úspěchy druhé armády, leč marně; neboť tato armáda se na místě přidala k provinciím a pobila sama vojevůdce a všechny, kteří šli s nimi.

12. Co z toho povstalo, ukáže následující.

* * *

Kapitola 228.

Válečná rada deseti vůdců na vysočině proti Hanochu. Dobrá řeč posla Páně. 1.000 vyzvědačů Hanochu u obyvatel vysočiny.

20. února 1844

1. Onen jeden posel Noemův se však doposud zdržoval u těch deseti na vysočině a sloužil jim stále za dobrého rádce.

2. Také Gurata, dřívějšího nižšího kněze brali v jistých věcech na poradu.

3. A oněch deset svolalo radu a radili se, co by měli nyní podniknout proti Hanochu.

4. Posel Noemův však radil: „Nechte nyní Hanoch, jak je; neboť od nynějška vás nebude nikdy znepokojoval, neboť vašim odporem poznal naprostou nemožnost někdy vás přemoci. Pán Bůh Cebaot však dovede i bez vašeho přičinění toto město tak potrestat, že se rozpadne jako zpuchřelý strom v lese!

5. Zůstanete-li, jakými nyní jste, bude vám Pán v budoucnu žehnat a rozšíří vaši nádhernou zemi a učiní ji tak úrodnou, že přinese nadbytek potravy pro 100 milionů lidí. A i kdyby také soudil a usmrtil všechny pachatele zla celé země, pak vás nicméně ušetří, zůstanete-li podle této mé rady v jeho řádu.

6. Vyjdete-li však a budete válčit s národy Hanochu a s národy mnohých jiných měst a zemí, pak i s nimi velmi zle zahynete, když bude Bůh ze Svého starého hněvu soudit všechn zlý svět.

7. To byla však má poslední rada vám, neboť můj čas je u konce a já musím opět odejít tam, odkud jsem přišel. Buďte vždy pamětlivi této rady, a tak dojdete milosti před Bohem. Buďte-li však jednat jinak, potom také v soudu poznáte, že jsem vám byl opravdovým poslem věčného Pána!

8. Vaše svobodná vůle nemá tím však obdržet ani nejslabší omezení, neboť nikdo nemá právo svobodnou vůli svých bratrů v čemkoli omezovat, nýbrž toto právo zůstavil Pán každému člověku zcela samému. A tak může každý člověk o sobě omezit svou vůli, jak chce, a čím víc to bude činit, tím lépe bude pro něho! Z toho důvodu uděluji tedy také já vám jen radu, a vy můžete činit, co chcete.“

9. Po této řeči byl posel uchvácen silou Páně a byl rychle vytržen na starou výšinu k Noemovi.

10. Jeho náhlé zmizení oněm deseti, jako i veškerému lidu vysočiny jako nadmíru váženého posla, učinilo na oněch deset mocný dojem, a oni v něm poznali opravdu Božského vyslance.

11. Všechna jeho slova, která k nim během několika let mluvil, byla ihned napsána na nejvyšší čistě hlazené zlaté desky a obdržela pak také ihned pro celou vysočinu sílu zákona.

12. Pět let to šlo dobře; ale potom je chtěl Pán upevnit v důvěře k němu malou zkouškou a ta stačila, aby jich velký počet odpadl od dřívější ctnosti.

13. Tato zkouška však nespočívala v ničem jiném, než že obyvatelé vysočiny se zmocnili 1.000 vyzvědačů, vyslaných z Hanochu na vysočinu, a ještě k tomu u hlavního vchodu.

14. Tito vyzvědači měli totiž navázat svobodné vyjednávání s oněmi deseti a uskutečnit styk mezi Hanochem a vysočinou. To měli provést navenek; potají však měli vyzkoumat mocenské poměry vysočiny, a zda obyvatelé vysočiny mají část viny na úplném odpadnutí vzdálených provincií a vyslané tam armády.

15. Jelikož však oněch deset byli prohnane chytře hlavy, poznali brzy skrytý důvod těchto vyzvědačů, a to nanejvýš snadným způsobem.

16. Neboť k oněm tisíci pravili: „Vy jste nám již dávno prozrazeni, proto neskrývejte před námi nic, co máte za lubem! Kdo z vás bude přistižen při nepravdě, bude ihned svržen z těchto vysokých skal a nalezne svůj hrob dole v přilehlém bezejmenném jezeře!“

17. Velká skála, na níž byl zbudován hrad oněch deseti, přiléhala totiž dole v rovině vysočiny k velmi hlubokému, asi 3 hodiny v obvodu majícímu jezeru.

18. Deset z hlavních vyzvědačů udali věrně a pravdivě, že neměli za lubem nic tajného. Byli třikrát dotazováni, a jelikož na své prvé výpovědi trvali, byli ihned vedeni ke skále, která se nacházela nad jezerem, kde byli ještě jednou dotazováni a kde jim bylo co nejostřeji pohroženo.

19. Jelikož však svou prvou výpověď potvrdili v tom jistém domnění, že tato pohružka je jen politickým úskokem ze strany deseti, byl prvý ihned svržen dolů.

20. Tu uchvátily ostatních devět smrtelná bázeň a začali říkat pravdu.

21. Když byli hotovi, byli opět přivedeni zpět a nyní museli dopodrobna prozradit celý Hanoch.

22. Několik se jich drželo poněkud zpět; jeden z nich byl však veden ihned ke skále a svržen dolů. To otevřelo ihned ústa všem.

23. Když však tímto způsobem byl Hanoch úplně prozrazen, byli všichni ostatní až na deset svrženi se skály; oněch deset bylo však se zprávou o tom posláno do Hanochu a museli oznámiti vyšším kněžím, jak jsou vyzvědači z Hanochu na vysočině odměňováni.

24. Co se dělo dále, ukáže se v následujícím.

* * *

Kapitola 229.

Porada a plány mocenské strany v Hanochu. Nové poselství na vysočinu. Dobrovolné podrobení Hanochu obyvatelům vysočiny.

21. února 1844

1, Když těch deset přišlo do Hanochu a oznámili vyšším kněžím, co se na výšině přihodilo celému 1.000 mužů čítajícímu poselstvu, a co jim řeklo deset vládců vysočiny, tu vyšší knězi jedné strany vzkypěli.

2. Ale vyšší knězi druhé strany, kteří sami měli čest okusit před několika léty strategickou moudrost obyvatel vysočiny, jásal nad nezdarem tohoto pokusu, a ježto věděli, že Hanoch byl úplně prozrazen a že oněch deset na vysočině má velmi dobré vědomosti o nenávislné roztržce mezi vyšším knězi, vzpomněli si na radu noemovského posla a rozhodli se, že uposlechnou této rady.

3. Radili se spolu a pravili: „Co se tedy stane? Hlavní moc máme dosud ještě v rukou my! Víme, co vlastně hledalo oněch nám nepřátelských tisíc na vysočině. Chtěli vypátrat moc vysočiny a jiné poměry; otevřeně se však chtěli spolčit proti nám s obyvateli vysočiny.“

4. Tím mínili předně nás zkrotit a za druhé při té příležitosti oslabit obyvatele vysočiny – a tedy jednou ranou zabít dvě mouchy. Ale oněch deset na vysočině byli chytřejší než tito zplsnivělí nadkněžští horlivci a udělali jim hanebný škrť přes rozpočet!

5. Nyní záleží na nás! My však budeme následovat rady obyvatel vysočiny, pokud jí lze konečně následovat! Nemůžeme-li již učinit králem Hanochu k smrti ukamenovaného posla ze staré výšiny, pak tedy tuto nejvyšší hodnost vůdce postoupíme jednomu z deseti, anebo tomu, kterého oni budou jmenovat. Zůstaneme potom jako nyní jeho vojevůdci a ti horlité si však závistí sami obličej rozdrásají!

6. Nyní jde jen o zvolenou deputaci. Co kdyby se jeden z nás vydal s náležitým počtem vyslanců na cestu a doručil oněm deseti na vysočině velké zlaté klíče a 1.000 korun Hanochu, které máme naštěstí ve svých rukou?! (1.000 korun pocházelo od někdejších 1.000 vládcovských rádců.)

7. Tento návrh byl s všeobecným souhlasem přijat a jeden velmi výmluvný vyšší kněz převzal toto poslání. Sto vyslanců ze zbylých vrchních kněží vojevůdcovské strany následovalo toho vyššího kněze na vysočinu a dalo ihned na 100 velbloudech nést za sebou zmíněné říšské klenoty.

8. Když přišli na vysočinu, byla celá karavana ihned za silného střežení vedena k našim deseti.

9. Když těchto deset spatřilo vyššího kněze, tu se oživila jejich prvá zlost a jeden z nich pravil: „Konečně máme jednoho lemovaného ve své moci, abychom na něm mohli zchladit svou starou pomstu!“

10. Vyšší kněz však pravil: „Ne tak bude! Neboť také k nám, jako k vám, byl vyslán usmiřující posel ze staré výšiny. Dal nám radu a nyní jsme tu, bychom této rady následovali.“

11. Tento posel byl žel především vládychtivou horlitelskou stranou vyšších kněží usmrčen, a to v době, kdy jste žádali, aby se stal samovládcem nad celým Hanochem.

12. Ale právě v této době jsme se odloučili od horlitelské strany vyšších kněží, shromáždili všechnu válečnou moc, oddělili část velké armády k potření odpadlých provincií, a bychom vyhověli zelotické části vyšších kněží, museli jsme s jednou částí podniknout na oko výpad proti vám, který nám však přišel ovšem dost draho.

13. Nicméně jsme však přitom dosáhli dobrého účelu, že jsme tím dostali do svých rukou moc a nyní jsme již po několik roků pány Hanochu. Vlastní vyšší kněží jsou však nyní našimi největšími nepřáteli a potají ustavičně shromažďují válečnou moc, aby nás jednou přepadli.

14. Jelikož jsme však dosud ještě zcela úplně pány Hanochu a máme klíče a koruny ve své moci, vzali jsme je podle rady onoho posla z výšiny a přinesli jsme vám je sem! Na vás je nyní, abyste dosadili nad Hanochem krále, který by tu vládl sám. My však budeme jeho nejvěrnějšími sluhy.

15. Zde po mém boku je ještě 100 vyslanců, kteří potvrdí úplnou pravdu mé výpovědi, a na hřbetě velbloudů naleznete dobře vám známých 1.000 korun a zlaté klíče Hanochu. My všichni vám však ručíme za pravdu všeho toho svým životem.“

16. Tu oněch deset natáhlo jiné struny a svolalo ihned velkou radu. Co pak následovalo, se ukáže.

* * *

Kapitola 230.

Porada obyvatel vysočiny. Gurat dosazen za krále Hanochu.

2. února 1844

1. Když byla rada mnoha plukovníků pohromadě, tu se oněch deset radilo, zda má jeden z nich převzít Hanoch, anebo zda to má ponechat Guratovi s výhradou svrchovanosti vysočiny nad Hanochem a jeho územími.

2. Po všeobecném hlasování padlo rozhodnutí v tom smyslu, že předně deset knížat vysočiny musí zůstat nerozlučně pospolu na všechny časy; a zemře-li jeden z nich, zdědí jeho nejstarší syn jeho korunu. Nebude-li mít syna, může však nejstarší syn jiného z deseti převzít korunu, kterou zanechal zemřelý z deseti knížat vysočiny, který neměl syna.

3. A rovněž tak ať zůstane království Hanochu navždy dědičně u rodiny Guratovy; jen kdyby potomek Guratův neměl syna, muselo by to být oznámeno vrchnosti na vysočině, načež ona by pak určila pravého krále Hanochu.

4. Nicméně však od nynějška bude každý král závislý na vysočině – i když ho také nezvolí, - ježto je beztoho synem předcházejícího krále a má tudíž královské dědičné právo, neboť každé dědičné právo musí hledat svou platnost tak jako nové propůjčení léna v tomto usnesení vysočiny.

5. Uznání svrchovanosti vysočiny králem Hanochu spočívá však v tom, že vyjma zlata musí ze všech ostatních kovů dávat každoročně desátek vysočině, rovněž desátek z ovcí, hovězího dobytka, oslů a koz a že při všech důležitých podnicích se musí poradit u deseti knížat vysočiny.

6. K správnému odevzdání předem určených desátků musí trpět v Hanochu úředníky, kteří však - kvůli věrnosti – budou nicméně placeni vysočinou.

7. Mimo toto vše má za nevyhnutelnou povinnost k vysočině považovat to, že dá všemu lidu v Hanochu a jeho zemím přesně ústavu, jaká je nyní a vždy bude platná na vysočině, aby tím národové země konečně jednou byli přivedeni k žádoucí přátelské jednotě.

8. K zachování těchto užitečných předpisů se však také knížata vysočiny zavazují, že v každém čase prokázané potřeby půjdou radou i skutkem králi Hanochu na pomoc.

Při tom ať zůstane po všechny časy časů!

9. Po tomto usnesení rady byl Gurat otázan, zda je s tím srozuměn.

10. Gurat odvětil: „Jsem se vším všudy úplně srozuměn. Jak bych neměl být?! Neboť věru, kdybyste nebyli stanovili tyto moudré podmínky, byl bych je stanovil já sám, a byl bych vás poprosil o jejich laskavé přijetí.

11. Neboť co je král o sobě bez takové opory v Hanochu? Pravím: Prázdňé jméno, které činí člověka vězněm celého světa, jak nyní právě v tomto městě ukazuje figura přeubohého jakoby krále!

12. Ale král za takového nejvyšší moudrého poručnictví je svobodný, mocný pán a může v pevné důvěře, že jedná vždy správně, jako opravdový pán ovládat a řídit svěřenému národy.

13. Z tohoto mého projevu jistě vyrozumíte, že jsem s vaším rozhodnutím nadmíru spokojen.

14. Jen to jediné připojuji k dědičnému právu, že v případě, kdyby měl král hloupého anebo lenivého syna, marnotratníka anebo zuřivce, anebo omezeence, anebo dokonce blbce, pak ať je takový syn zbaven dědičného práva a korunu Hanochu ihned obdrží buď druhý syn, a nebude-li ho, anebo bude-li neschopen, pak tedy ten, kterého určíte vy.

15. Každý dědic ať jde však napřed k vám do školy a korunu obdrží teprve tehdy, uznáte-li vy ho k tomu za schopného.“

16. Tento dodatek Guratův byl přijat s největším souhlasem. Gurat byl tedy pomazán a obdržel klíče i 1.000 korun, z nichž každá v této době měla cenu milion dobrých zlatých a rovněž tak cenné byly i klíče. Další příště.

* * *

Kapitola 231.

Podpis „Svatých aktů“. Guratova námitka a její vyvrácení. Mravní politické poměry vysočiny k Hanochu. Odchod krále Gurata do Hanochu.

23. února 1844

1. Všechna tato ustanovení byla vyryta na zlaté, velikosti čárky tlusté listy, a pak také předčítána vyslancům Hanochu.

2. Když vyslanci dali najevo úplnou spokojenost, byli požádáni, aby vše to podepsali značkami svého jména, ale jen krátkými, a nikoli několik loktů dlouhými (jaké byly dosud ještě běžné kvůli marnivosti u mnohých velmožů, zejména u šlechticů v Hanochu).

3. Tyto doklady takto podepsané byly nyní vzaty oněmi deseti do uschování a byly nazvány „Svaté akty“.

4. Teprve po tomto výkonu se přešlo ke schválení a určily se tresty za přestoupení těchto svatých aktů, avšak tak, že vysočina se musela považovat vždy za úplně neomylnou, a to proto, že neusmrtila posla Noemova.

5. Jedině Hanoch mohl tedy chybit a učinit se hodným trestu, protože Hanochité bili a usmrtili posla Noemova.

6. Gurat pravil zcela potají jednomu z deseti: „Příteli! Dokud budete žít vy, zůstane vysočina ovšem neomylnou! Jak bude však potom, až přijdou po vás zcela jiné hlavy ve vládě vysočiny, které časem pošlapou vaše zákony?! Bude také to ještě považovat vysočina za neomylné?“

7. Tázaný kníže z oněch deseti pravil: „Hle, my víme všichni, že otec může také vůči svým dětem chybit. Ale tu chybuje jen ve své vlastní sféře, ne však ve sféře dětí a děti nemají nikdy právo pohnat proto svého otce k odpovídání a říkat: „Otče, proč činiš to, anebo proč jsi nám to učinil?“ Ještě méně však mají děti právo chybujiícího otce trestat

8. A hle, tyž poměr, jaký je mezi otcem a dítětem, je nyní zde také mezi námi a vámi. My jsme vaším otcem a vy jste na všechny časy časů naše děti! A tento trvající poměr je správný, protože se podobá poměru božskému, jelikož také Bůh zůstává nám všem Svým dětem vševládnoucím Otcem, a nám všem to musí být tak vhod, protože to tak Bůh uspořádal od věčnosti.

9. Mimoto při deseti vládcích, kteří jsou úplně j e d n é myslí, nelze také myslet na omylnost. Neboť v případném úmrtí musí nově nastupující dědic koruny vstoupit předně zcela do slépejí svého předchůdce a za druhé nemůže o sobě nikdy zavést nový řád, neboť má stále

ještě po boku devět starých anebo starších vládců, kteří jistě neposlechnou nováčka, kdyby pomýšlel na novoty!

10. U samovládců jsou sice novoty myslitelné, ale u deseti vládců (Dekarchie) nikdy! Neboť samovládce může vládnout podle své nálady, a proto může chybovat, není-li naplněn nejvyšší božskou moudrostí, ale v Dekarchii to není snadno myslitelné, protože tu vždy jeden kníže musí druhého svou moudrostí a svým nutným vysokým právním citem kontrolovat.

11. Mimoto je také počet deseti číslo božského Řádu, protože všech Jeho zákonů je v podstatě deset, jak je zná stará moudrost. A tak je také náš počet knížat již zárukou naší úplné neomylnosti. Můžeme sice jako jednotlivá individua o sobě chybit, ale v celkovém rozhodnutí nikdy!“

12. S tímto vysvětlením se musel Gurat spokojit. Převzal pak klenoty a odebral se jako oněmi deseti potvrzený král Hanochu s tím jedním vyšším knězem a se 100 vyslanci do Hanochu. Příště dále.

* * *

Kapitola 232.

Guratovo přijetí v Hanochu. Dobré zákony Guratovy pro Hanoch. Odbojná skupina vyšších kněží a její uchlácholení jejím úskočným rádcem.

26. února 1844.

1. Když přišla deputace s novým králem do Hanochu, tu byl tento král od ostatních vyšších kněží, kteří patřili ke straně hrdinů, co nejslavněji přijat a jako král a jediný pán ihned představen všem velmožům Hanochu. Poté přijal ihned hold a vystoupil na starý trůn Lamechův ve starém hradě, zatímco zdánlivý král sídlil ještě v novém zlatém hradě.

2. Přibral k sobě se vši vojenskou mocí vyšší kněze, hrdiny, a dal pak ihned nové zákony, které byly velmi účelné – ovšem pro světoobčanství.

3. Veškeré zlodějství a veškeré právo na lup muselo přestat, a kdo měl nějakého otroka a ihned ho nepropustil, byl při prvním přestupku odsouzen k notnému trestu zlatem a v druhém případě se mu dostalo doživotního vězení.

4. Co však pravila druhá strana vyšších kněží k tomuto pro ni zcela neočekávanému zjevu? Spustila náрек nad touto ohavností, uchvátila ve vši rychlosti všechnu svou záložní moc, skládající se z 30.000 mužů a chtěla pachatele napadnout.

5. Ale jeden střízlivý nižší kněz, který se měl stát vyšším knězem, předstoupil před rozzlobený zástup vyšších kněží a pravil:

6. „Poslyšte mne, mocní sluhové bohů! Než učiníte krok k pomstě, počítejte, jak se má 30.000 k jednomu milionu a nad to! Už jen když se na nás ostře podívají, budeme poraženi!“

7. Nemyslete tedy na pomstu zde, kde již pomsta není možná, nýbrž myslíte buď na útěk, anebo na vyrovnání po dobrém!

8. Neboť kdo má v ruce moc, je pán a těm, na něž se povýší, nezbyvá nic jiného, než aby se buď co nejposlušněji vzdali, anebo – je-li ještě čas – uprchli. Já však myslím, že zde bude moudřejší dát přednost onomu před tímto, neboť pokud jsem se dozvěděl, jsou všechny brány silně střeženy, a přes velkou městskou zeď bude zatěžko se dostat.

9. Ale naproti tomu je velmi snadné uzavřít s novým králem přátelství. Já sám převezmu tuto záležitost! Gurat byl mým největším, nejmilejším přítelem. On mne ještě pozná a já jsem přesvědčen, že mne vyslechne, potvrdí vás v úřadě a poskytne vám ještě leckteré výhody.

10. Vzbouříte-li se však nyní proti němu, kdy se mu již holdovalo a plnou mocí vládne z trůnu, pak přitom přijdeme všichni o život. Já se táži, k čemu by potom byla dobrá naše pomsta.

11. Co prospěje zahořet zlostí nad dravou řekou, stoupla-li a pustoší-li břehy a ničí zemi a její úrodu?! Kdo bude tak pošetilý, aby se rozlícen vrhl do jejích mocných vln a proudů v domnění, že silou svých svalů řeku zadržít a potrestá?!

12. A hleďte, týž případ je zde! Jak se můžeme velké moci Guratově vzepřít? Učiníme-li to, pak přes nás ihned povede celý mocný veletok své moci a všichni zahyneme.

13. To je má rada a můj odůvodněný názor. Čiňte však nyní, co chcete.“

14. Tato slova přivedla rozpalené vyšší kněze pod řádný okap, který je značně ochladil, a místo aby vytáhli v pomstě do boje, svolali radu a radili se, jak by co nejlépe vzdali Guratovi hold.

15. A rádce z nižších kněží pravil: „Přenechejte to zcela bez starosti mně! Zítra půjdu ke Guratovi, budu s ním jednat a můžete být ujistěni, že vás potvrdí ve vaší hodnosti s velmi malými změnami.“

16. S tím byli vyšší kněží spokojeni a rádce se odebral ihned ke králi.

* * *

Kapitola 233.

Úspěšné vyjednávání nižšího kněze s králem Guratem.

27. února 1844

1. Když vyslaný nižší kněz přišel s jistou námahou před krále Gurata, byl vlídně přijat a dotazován, co ho k němu přivedlo. Nižší kněz pravil: „Ty víš, že od pokusu porazit obyvatele vysočiny, který dopadl nepříznivě, se rozpadli velekněží ve dvě nepřátelské strany, z nichž jedna tě povolala za krále, kdežto druhá strana vzplála zuřivostí proti tobě.“

3. Hle, tato část chtěla nyní získat moc s 30.000 dobře vycvičenými bojovníky a v největším roztrpčení vyrazit proti tobě, aby tě možno-li zahubila!

4. Když jsem uslyšel takové rozhodnutí od rozezlených vyšších kněží, pomyslel jsem si: Můj někdejší přítel, nyní pán a král celého Hanochu, má sice asi padesátkrát větší moc, ale ta je rozdělena do města rozlehlého na dny cesty, a proto by se na jednotlivých místech sotva mohla udržet proti semknuté moci 30.000 dobře vycvičených bojovníků!“

5. Když jsem tedy zjistil tvé nebezpečí, pomyslel jsem si: „Nuže, ať to stojí, co stojí! Vystoupím jako rádce a budu před tímto nebezpečným podnikem co nejzdvořileji varovat vyšší kněze!“

6. Učinil jsem to, vylíčil jsem vyšším kněžím v nejkřiklavějších barvách velké a jisté nebezpečí, jakož i nevyhnutelný nezdár jejich plánu a hle, zarazili se, stávali se ve své horlivosti po pomstě chladnější a chladnější a v krátké době to přivedli tak daleko, že byli ochotni jednat s tebou skrze mne, neboť jsem jim to za těchto okolností označil za nejúčelnější.

7. A tak jsem tu nyní v trojím ohledu, a to předně jako oznamovatel toho, co bylo proti tobě usneseno, za druhé jako vyjednavatel mezi tebou a vyššími knězi a za třetí jako ještě vždy tvůj starý přítel a rádce.

8. Jako takový ti tedy radím, abys s několika málo účelnými změnami podržel vyšší kněze jako boží služebníky před lidem, protože mají přece jen ještě silnou pozici u slabých hlav a my však beztoho víme, jak jsme na tom s takovým bláznovstvím a známe přírodu jako pravého Boha.

9. Já myslím, že snad rozumíš, co tím chci říci, neboť víš tak dobře jako já, že tu musí být jen slepý, obyčejný lid obrácen k nějakému bohu, anebo ještě lépe k několika absolutním nadmyslovým božským bytostem a musí se jich bát a krále co nejochotněji poslouchat, aby se nedostal do domnělého trestu bohů.

10. A k tomu jsou vyšší kněží jako dělaní a také pro iluzi lidu náležitě zařízeni, proto by také neměli být tak lehce zrušeni.

11. My, zasvěcení, je ovšem nepotřebujeme, neboť známe sílu přírody a její zákony, podle nichž stále působí. To je. moje rada; následuj ji, a povede se ti dobře!“

12. Toto vyjednávání slyšeli také královští vyšší kněží a byli s touto radou zcela spokojeni.

13. Král pravil: „Bratře, nejmilejší starý příteli, učinil jsi mne velkým dlužníkem. Ať se stane podle tvé rady! Protože jsi však mužem důvtipným, pověřuji tě, abys ihned učinil ustanovení o nejúčelnějších změnách u kasty vyšších kněží, sdělil mi je, a já pak k tomu připojím své „Staň se!“

14. A rádce pravil: „Nech mne tedy opět odejít a konat radu s vyššími kněžími. Že budou muset tančit podle mé píšťalky, za to ručím tělem i životem, musí to však mít zdání, jako by učinili změny o n i, mají-li být věrni povinnostem v tomto novém zřízení.“

15. Gurat byl s tím spokojen, a rádce se odebral opět domů.

* * *

Obalamucení povstaleckých vyšších kněží králem pověřeným nižším knězem.

28. února 1844

1. Když radu dávající nižší kněz přišel opět k vyšším kněžím, zahrnuli ho ihned tisícerými tázkami a on naštěstí dovedl tak rychle mluvit, jak rychle klape větrný mlýn, a odpověděl drmolním slov na všechny otázky.

2. Ale nikdo nerozuměl ani slabice, co pravil. Proto byl napomenut, aby mluvil zřetelně.

3. On však na to odpověděl: „Nechte mne nejdříve přijít k dechu a netažte se všichni zároveň. Pak budu také s to dát vám dost zřetelnou příznivou zprávu ze strany krále Gurata. Ale když mne všichni najednou zahrnujete otázkami, pak musím co nejrychleji drmolit, aby byl takto každý tazatel co nejrychleji uspokojen. Zda však něčemu z odpovědi porozumí či ne, to je pak jedno.“

4. A vyšší kněži uklidnili poté nižšího kněze a zcela mírně ho požádali, aby zcela zřetelně a jasně odhalil před nimi zprávu krále.

5. Teprve poté přešel rádce k hlavní věci a pravil: „Poslyšte mne tedy, sluhové bohů!“

6. „Návrh na mír a vyrovnání byl králem co nejlídněji přijat, a po mém předložení vás potvrdil ve vaší hodnosti jako vyšší kněze! Jen musíte ovšem upustit od světské slávy, neboť tu je on jediným pánem a králem nad celým Hanochem a nad celou velkou říší. To je. tedy změna, kterou stanovil.“

7. Velekněží zdánlivého krále se musejí stát buď také vyššími kněžimi, anebo musejí i s tímto králem přestat být, neboť králem budou potvrzováni jen vyšší a nižší kněži.

8. Dále je vůle a zákon krále, aby přestalo všechno kastovnictví; a jedině on obsazuje všechna místa světská i duchovní.

9. Zlato a poklady našich paláců bere do úplného vlastnictví pro své státní záležitosti a za to zajišťuje každému úředníku své říše plat podle stavu, duchovního i světského. My však musíme ovšem nyní kousnout do poněkud kyselého jablka, protože se věc již nedá změnit.

10. K tomu on ví tak dobře jako my, že naše bohoslužba není nic jiného než mámení lidu. Proto si také tedy vyhrazuje záležitost bohoslužby, anebo správněji řečeno, mámení lidu, spravovat jako vrchní hlava, v tajných rozkazech vám dávaných. Sám. Vy však musíte pak být dobře poučení vykonavatelé jeho vůle.

11. Konečně vám také ustanoví za představeného jednoho generálního vrchního kněze, pod jehož vedením budeme pak všichni. Taková je nyní jeho pevná vůle. Jste s tím spokojeni?“

12. Po tomto prohlášení všichni zcela umlkli; teprve po chvíli vyrazili ze sebe všichni vyšší kněži společnou kletbu a pro samou zlost si nevěděli rady.

13. Náš nižší kněz však pravil: „Ano, co vám to vše nyní prospěje? Můžeme to změnit?! Zahajte povstání proti tomu mocnému, máte-li chuť být nejprve nabodnuti a pak za živého těla pečení! Neboť pohrozil, že se takto naloží se všemi tvrdošíjnými.“

14. Když toto vyšší kněži uslyšeli, vzdali se a museli pak zaznamenat bod za bodem podmínky tak, jako by toto dobrovolně zvolili a určili.

15. Když byla tato listina hotova, převzal ji nižší kněz a šel s ní ke králi.

16. Co poté, příště!

* * *

**Zpráva nového dvorního rady u krále Gurata a jeho spokojenost.
Jmenování nižšího kněze generálním vyšším knězem.**

1. března 1844

1. Když radu dávající nižší kněz přišel ke Guratovi, tázal se ho Gurat, jak pořídil u vyšších kněží.

2. A nižší kněz s přeradostnou tváří pravil: „Králi, pane a příteli! Pravím: Co nejlépe! Jsi nyní zcela pánem nad nimi! Všechny jejich poklady patří tobě. Skládají se jak to také víš, z 1.000 paláců, z nichž v každém je nashromážděno aspoň 100.000 liber zlata, dvakrát tolik stříbra,

drahokamů a ještě neocenitelné množství jiných pokladů a drahocenných zbraní a potravin. Táži se tě, zda jsi s tím spokojen.“

3. Gurat pravil: „Má-li se věc tak a dokázal-li jsi to svou výmluvností, pak jsi již nyní mým prvním dvorním radou. Mluv však dále a řekni mně nepokrytě, co vše jsi s oněmi vyššími kněžími provedl!“

4. Nižší kněz pravil: „Králi, pane a příteli! Zde by bylo škoda jazyka, abych jej nadarmo unavoval.“

5. Hle, zde mám celé jednání písemně na zlatém plechu, podepsané všemi vyššími kněžími; to je jistě více než můj vlastní jazyk! Vezmi tento nadmíru důležitý dokument a čti. Nalezneš v něm vše, co a jak jsem ve jménu tvém jednal s vyššími kněžími. Myslím, že budeš mít důvod, abys byl se mnou spokojen.“

6. Tu odevzdal nižší kněz Guratovi dokument a Gurat jej četl nahlas všem přítomným vyšším kněžím - hrdinům.

7. Ti radostí tleskali a smáli se a jásali nad tak vzácným vítězstvím, vydobytým nad svými nepřáteli, a to jedině moudrostí tohoto chytrého nižšího kněze.

8. Gurat se však otázal vyjednavatele: „Ale, příteli, ty jsi mi posledně přece řekl, že podmínky se musejí nechat vypracovat vyššími kněžími, ovšem s výhradou královského práva záповědi, kdyby se podmínky nehodily pro plány královny. Z této listiny však zcela jasně poznávám, že jsi vlastně diktoval jen ty, a že vyšší kněži byli nuceni přijmout tebou stanovené podmínky, ať chtěli či nechtěli! My máme nyní ovšem listinu v rukou; jak to však vypadá s vlastní spokojeností těchto vyšších kněží?“

9. A nižší kněz pravil: „Ano, chceš-li dbát vlastní spokojenosti vyšších kněží, pak můžeš ihned složit své království, ale napřed všechny tyto své nepřátele zavraždit. Teprve pak uspokojíš vyšší kněze, jinak však naprosto ne.“

10. Příteli, vítěz se nesmí nikdy tázat poraženého. „Jsi s mým vítězstvím nad tebou spokojen?“ neboť ve vítězství nad sebou nebude poražený nikdy spokojen! Proto musí vítěz ihned diktovat a říci: „Tak to musí být, a tak to chci mít! Pro poraženého má však zbýt jen prosba!“

11. Tato řeč byla provázena velkým všestranným souhlasem a Gurat učinil za to tohoto nižšího kněze ihned generálním vyšším knězem a svým prvním hlavním dvorním a tajným radou.

* * *

K a p i t o l a 236.

Generální vyšší kněz u vyšších kněží. Nezdařené přepadnutí povstalců a jejich degradace na nižší kněze. Jmenování nižších kněží vyššími knězi.

2. března 1844

1. Král dal poté tomuto nižšímu knězi ihned zhotovit šat generálního vyššího kněze a opatřil ho královským jmenováním, vlastnoručně psaným na zlatém plechu a pak podepsaný všemi hrdiny, kteří byli dříve vyššími knězi.

2. Opatřen touto listinou tento nižší kněz se odebral v generálském oděvu ihned k vyšším kněžím.

3. Když ho tito kněži spatřili tak nesmírně významenaného, rozzlobili se a křičeli: „Tak je to?! Také ty jsi byl mezi námi taškářem?! Věru, ať se nám stane cokoli, za tento zločin budeš námi, vyššími knězi, potrestán smrtí! Vy, nám věrní nižší knězi, chopte se této bestie a vrhněte ji s generálskými šaty do propasti, v níž plá živý oheň!“

4. Při tomto zvolání se generál rozčílil a velitelským hlasem vzkřikl: „Stůjte! Zpět, d'áblové! Toto zvolání, tento rozsudek ještě chyběl k vašemu úplnému zániku!“

5. Hledte! Zde je králův dokument a podpisy všech vašich nepřátel a zhoubců! Podle tohoto dokumentu jsem, co jsem: plnomocný generál nad vámi všemi!

6. Zde pod mým šatem je králův meč na znamení, že král také váš bídný d'ábelský život vložil do mé ruky, jak to dokazuje dokument Chápete mne d'áblové?!

7. Venku však stojí 4.000 obrněných bojovníků! Stačí mé znamení, a v několika okamžicích ležíte na kousky v tomto sále, v němž jste dali vykonat tolik ohavností a ještě k mnohým jste nejpekelnější plány pojali!

8. Jako nižší kněz jsem musel, žel dosti dlouho, přihlížet k vaší ďábelské prohnanosti, ale tato doba minula, a nyní jste, ďáblové, svou satanskou úlohu dohráli! Od nynějška bude jinak!“

9. Tu vytáhl generál náhle svůj meč, dal znamení, a v okamžiku vnikli ze všech stran do sálu obrnění bojovníci s tasenými mocnými meči a kopími.

10. Generál se otázal nyní výsměšným tónem poděšených vyšších kněží: „Nuže, kdepak jsou vaši věrní nižší ďáblové, aby mne jali a pak vlekli do živoucího ohně?!”

11. Táži se vás nyní: Nechcete se pomstít na taškáři mezi vámi? Nemáte již chuti k tomu? Váháte? Copak nejsem zde?!”

12. Vyšší kněží však zuřivostí a zároveň smrtelnou úzkostí jen kypěli, neboť se viděli být ztraceni.

13. Generál však pravil: „Věru, kdybyste nebyli tak špatní, byl bych vás dal rozsekat, ale vy jste příliš špatní pro ušlechtilý meč! Ale chci vás obrátit a činím vás nižšími knězi a vaše věrné nižší kněze knězi vyššími! A tak se staň!“

14. Tu se jali vyšší kněží výt; nižší kněží však jásalí a generála korunovali. Vyšší kněží museli vyměnit šat s knězi nižšími a odebrat se ihned do svých příbytků a nižší kněží do příbytků dříve vyšších kněží.

15. A tak skončil tento výjev.

* * *

Kapitola 237.

Generální vyšší kněz v hradu zdánlivého krále. Krvavé podrobení velekněží a zbavení trůnu zdánlivého krále.

4. března 1844

1. Po tomto výkonu vzal s sebou generál několik bojovníků a odebral se ihned do hradu zdánlivého krále, v němž také sídlili „vševědoucí“ velekněží, kteří však tentokrát i se svým bohokrálem nevěděli, co na ně přijde.

2. Když tam generál přišel, žádal ihned, aby byl vpuštěn ke králi.

3. Velekněží se však této generálově žádosti vzepřeli; neboť ještě ani s králem nevěděli nic o tom, jaké změny nastaly v několika málo dnech v Hanochu.

4. Generál se však na ně osopil: „Nepustíte-li mne okamžitě ke králi, budete těmito bojovníky na kousky rozsekáni!“

5. Když velekněží krále střežící uslyšeli tuto pohrůžku od generála, tu se rozzlobili a vytáhli dýky skryté ve svých šatech a křičeli: „Pomsta zločinci na božství králově!“ Po tomto zvolání se chtěli se vši zuřivostí vrhnout ihned na generála.

6. Tu generál ustoupil a velkým a silným obrněným vůdcům s meči přikázal, aby velekněze rozsekali.

7. A muži s meči mávli ihned do malého zástupu velekněží a rozpoltili tři od hlavy k nohám a sedm jich velmi těžce zranili.

8. Když ještě asi třicet zbylých spatřilo, co tento generál činí, padli na kolena a prosili o ušetření.

9. Generál odvolal vojáky zpět a řekl prosícím: „Předně nám vydejte ihned zbraně a pak otevřete bránu, abych se mohl dostat ke králi. Co se má dále s vámi stát, to se dozvíte v komoře králově!“

10. Po tomto velmi ostrém oslovení odhodili snažně prosící velekněží ihned dýky od sebe a otevřeli sál, v němž právě vystoupil král ve svých zcela zlatých šatech na trůn, aby z něho přijal příchozí a otázal se jich na jejich prosbu.

11. Když přišel generál k stupňům trůnu, otázal se ho nad takovou drzostí užaslý král: „Človče, ty smrtelné zvíře, co chceš tak drze ode mne, svého boha, od svého věčného pána, jehož trůn je zlatý od věčnosti? Chceš ode mne milost, anebo trest?“

12. Generál ironickým tónem pravil: „Ó, bože, pane a králi! Hle, nechci nic více a nic méně, než aby ses nyní zřekl své věčnosti a svého božství a stal se také takovým občanským lidským

zvířetem jako je našinec! Co se však týká tohoto hradu a tohoto věčného zlatého trůnu, ty již patří někomu jinému! Sestup proto jen trochu dolů. Zde pak vyměníš svůj zlatý šat za zcela obyčejný šat občanský a pak půjdeš se všemi svými ven na čerstvý vzduch!“

13. Bůh zaskřípal zuby hněvem: „Jdi ven, jdi ven! Jinak nechám oheň z nebe pršet!“

14. Generál pravil s úsměvem: „Ó, ó, - to nemusíš hned činit! Neboť bys mohl zapáliti moře a Zemi též; a té by bylo přece jen věčně škoda! Hle, hle, božíčku, co zlého bys chtěl nyní způsobit! Sestup tedy jen zcela dobrovolně dolů, jinak bych tě musel těmito zlými duchy dát dolů snést!“

15. Tu dupl král nohou a několik za trůnem skrytých přirozených kouzelníků učinilo kouř a vrhali do výše žhoucí uhlí.

16. Generál se však smál a poručil, aby tento zlý božíček sestoupil z trůnu. Toto se ihned stalo a špatní pyrotechnici (ohněstrůjci) zcela se chvějíce prchli odtud i se svými žhoucími pánevemi.

17. Toto zbavení trůnu se pak brzy stalo všeobecně vysmívaným ve městě.

* * *

Kapitola 238.

Výslech 30 veleknězů generálem a jejich omilostnění.

5. března 1844

1. Když byl král takto zaopatřen a oděn občanským šatem, tu se obrátil generál k 30 veleknězům a pravil:

2. „Pohleďte, váš bůh je právě zaopatřen a váš král korunován občanskou korunou, která mu bude mnohem lépe sloužit než tato zdánlivá a klamná koruna, pod níž se domníval mnoho být, ač byl méně než nic!“

3. Nyní jde o vaše zaopatření, vy staří nesvědomití podvodníci lidí! V čem bude toto zaopatření záležet? Dám vám otázku. Z jejího odpovědění se ukáže, co můžete očekávat! A tak tedy poslyšte!

4. Otázka zní takto: Byli jste vědomí či nevědomí podvodníci lidu, jakož i tohoto vámi stvořeného krále? Věřili jste, že tento slaboch lidstva je ve všech částech bohem, což jste ukládali k věření lidu, jakož i tomuto králi? Věřili jste v sobě a u sebe samých vážně v jednoho či několik bohů? Anebo jste tomu nikdy nevěřili a použili jste přepracovaných znetvořených starých mýtů., sedmi knih Kinkarových jen – proti své víře – k nejhanebnějšímu podvádění lidu?

5. Na tuto otázku mně zcela svědomitě odpovězte! Za každé váhání a případné úmyslné zdržení vás potrestám mečem! A tak začněte poprvé ve svém životě otevřeně ústy vyznávat pravdu! Staň se!“

6. Tato otázka způsobila, že oněch třicet hrálo všemi barvami; a jelikož na váhání byla jaksí ustanovena smrt, začal jeden z nich ihned mluvit takto:

7. „Mocný pane generále! Ty jako někdejší nižší kněz víš právě tak dobře jako my, kdo byli našimi pány! Nebyli jsme železnou mocí nuceni udržovat všechn tento podvod? Co nám tu prospělo naše svědomí?“

8. Žaludek je vůči tlaku citlivější než srdce! S nejbídnějším svědomím lze vždy ještě žít, ale s prázdným žaludkem ne! Proto jsme chlácholili srdce, abychom tím obdrželi něco pro žaludek! A ty jako nižší kněz jsi musel právě tak činit, bylo-li ti denní naplňování žaludku – tak dobře jako nám – naprosto nevyhnutelné!

9. Ty jsi dávno, tak jako my, věděl, kolik pravdivého bylo v naší božské nauce! Ty jsi věděl, že tato nauka byla naprostým a nejhanebnějším podvodem lidu! Pročpak jsi jako pravý lidumil nešel k vyšším knězům a nevytkl jsi jim jejich do nebe volající nespravedlnost?

10. Hle, také ty jsi musel své svědomí odstranit, aby předně tvá kůže zůstala celá a za druhé, aby tvůj žaludek neokusil tlak prázdnoty. Já a my všichni jsme si často mezi sebou říkali: „Je to hanebné, jak je námi lid oklamáván!“ Ale co to pomohlo? Mohli jsme to změnit?!

11. Jestliže se však tobě nyní podařilo zlomit moc vyšších kněží, a vnutit za pána sebe, pak považ, že také my jsme lidé, a že, co jsme učinili, byli jsme nuceni činit!“

12. S touto odpovědí byl generál spokojen a pravil: „Dobrá, mluvili jste pravdu, proto vás také ušetřím! Učinil jsem vyšší kněze nižšími a nižší kněze vyššími mocí propůjčenou mi novým

králem Guratem, a tak vás nyní jako generální vyšší kněz činím nižšími knězi prvního řádu! Staňte se!“

13. Tím byli smrt očekávající velekněží spokojeni a ihned byli se vším všudy dopraveni do příbytku nižších kněží.

* * *

Kapitola 239.

Další jednání generála se zdánlivým, trůnu zbaveným králem a jeho hloupá nastudovaná královská řeč. Násilné odstranění bývalého krále a odevzdání hradu králi Guratovi.

6. března 1844

1. Když byli velekněží takto zaopatřeni, obrátil se opět generál ke zdánlivému králi a řekl:

2. „Nuže, v tomto prostém oděvu jsi občanem, a tedy poprvé ve svém životě něčím skutečným, neboť jako král jsi nebyl nic jiného než nejhanebnější podvedený člověk; lenošivý zdánlivý nástroj v moci kněží, a neměl jsi ani práva, abys směl kdy vyjít na čerstvý vzduch!“

3. Jelikož ses však nyní stal skutečným člověkem, svobodným občanem Hanochu, záleží nyní na tobě, kde chceš mít vlastní dům, zda v městě uprostřed zdi, anebo zda v jedné z ulic deseti předměstí celé dny cesty dlouhých! Či chceš mít v předměstích samých obytný dům se zahradou a polem? O tom se před námi vyjádři!“

4. Zdánlivý král pravil ještě zcela hněvivě: „Co se mne na to vy, zločinci na mé svatosti, tážete?! Vždyť nebe a země patří mně, a já že bych si zde směl zvolit jen nejvyš nepatrný občanský dům?! Já, pro kterého i tento zlatý palác je nejhanebnějším příbytkem?!“

5. Já, tvůrce nebe a země, který od věčnosti bydlel v chrámech ze sluncí postavených, měl bych nyní zde na mé zemi bydlet v chatě prostého občana?! Ne, ne, toho bůh nikdy neučiní! On vás zcela opustí a ustoupí opět do svého věčného slunečního hradu a odtamtud pošle na vás, vy pekelní zločinci, velký trestní soud, a potom teprve poznáte, že tu byla prvá šalba lepší než druhá!

6. Nepřijímám tedy žádný občanský dům, ani zcela žádný jiný příbytek, ani uvnitř ani nikde vně velké zdi, nýbrž navěky vás zcela opustím a odevzdám nejvyš nemilosrdnému trestnímu soudu!

7.- Myslíš ty, který musíš k provedení svého plánu jednat kovovým mečem, že bůh potřebuje také zbraně, aby provedl své plány? Ó, ne, stačí jen pokyn, a nebude již nebe, a nebude již země!“

8. Nyní byl bohokrál se svou namáhavě naučenou řečí hotov, neboť takové a ještě jiné podobné řeči byly v knihách Kinkarových, a náš bůh si některé z nich nastudoval a příležitostně jich pak používal, neboť bůh musí zajisté poněkud moudřeji mluvit než nějaký jiný člověk.

9. Ačkoliv tato řeč byla jedna z nejlepších, kterou znal nazpaměť, přece mu tentokrát nic nepomohla.

10. Předně generál se božskému řečníku do očí jen smál a řekl: „Nesmíš být tak zlý; neboť kdybys byl nyní tak úmíněný a nenásledoval mne, pak bych ti musel ihned dát na holou zadnici výprask, který by tě velice bolel! Proto mne jen dobrovolně následuj, neboť jiné to nebude, než je to nyní!“

11. A za druhé – generál poručil bojovníkům, aby všemohoucího boha uchopili a odvedli, kdyby nechtěl jít dobrovolně.

12. Avšak bohokrál se strašně zpěchoval palác opustit, leč to mu nepomohlo.

13. Tři vojíni ho uchopili a vynesli ven a přivedli ho ihned k vyšším kněžím.

14. Ježto tam však velice zuřil a proklínal, dal mu generál skutečně notný výprask na holou zadnici a tato náplast působila konejšivě na bohokrále, který se odevzdal svému osudu.

15. Po tři dny nechal pak generál zlatý hrad vymetat a čistit a pak se odebral je Guratovi a odevzdal mu klíče od tohoto hradu a zpravil ho o všem, co pro něj učinil. Že s tím byl Gurat nadmíru spokojen, netřeba se zmiňovat.

* * *

Kapitola 240.

Gurat zkoumá nová kněžská zařízení. Setkání krále Gurata s knězi. Vzdorovitá, ale dobrá a varovná řeč někdejších vyšších kněží. Vyobcování vyšších kněží.

8. března 1844

1. Poté určil Gurat jeden den k vyšetření všech kněžských, generálem provedených zařízení. Byl určen den sedmý.

2. Když tento den nadešel, svolal Gurat celý dvůr a odebral se s ním, veden generálem, do nesmírného obytného hradu kněží, v němž mohlo být zcela pohodlně ubytováno na 500.000 lidí.

3. Když Gurat vstoupil do tohoto velkého hradu, který mu byl dobře znám, byl jako někdejší druh co nejlépe přijat novými vyššími knězi a bylo mu nade vši míru blahopřáno. Ale když přišel k nižším kněžům, tu se nikdo nehnul a každý odvrátil od něho tvář.

4. To bylo Guratovi nápadné, a proto dal tvrdošíjnému a vzdorovitému nižšímu kněžstvu otázku, proč se k němu takto chová, když přece ví, že on je jediným pánem nad celým Hanochem, jako i nad celou velkou říší.

5. Nižší kněží však pravili: „My tě neuznáváme jako pána nad námi, za to však jako odbojníka proti naší právoplatné všemi bohy určené svrchovanosti! My tě sice musíme poslouchat, protože jsi na sebe strhl všechnu moc, ale vážit si tě navěky nikdy nemůžeme – a ještě méně tě pomazat a korunovat!

6. Učiníme sice, co přikážeš, - ale naše tváře zůstanou navěky od tebe odvráceny a naše srdce budou naplněna k tobě vždy opovržením.

7. A jak se budeme k tobě chovat my, tak Se bude k tobě také chovat starý hlavní Bůh i noví bohové, kteří nejsou ničím jiným než Jeho působící síly!

8. My jsme vládli lidu v jeho řádu, my jsme mu odňali zlato jako hlavní jed pro vnitřní život a pyšně jsme pokořovali otrockým řetězem a ochromením jazyka. Avšak dopustili jsme se chyby. a tato chyba záleží v tom, že jsme ten žlutý jed podrželi pro sebe. Otrávil nás a oslepil. Nemohli jsme nikdy prohlédnout plány našich nepřátel; proto jsme zde nyní úpěli jako špatní správcové věčných zájmů starého Boha.

9. Toto se nám však děje právem, a jsme rádi, že nás Bůh tak milostivě navštívil a že to poznáváme. Ty pak jsi zcela, jak od nás, tak i od Boha odpadl, a nikdy s Ním spojení nenalezneš!

10. Nezáleží nám na ztrátě naší slávy, nýbrž na tom, že jsme byli usmrceni na půl cestě, na které bychom byli přivedli lid k starému řádu.

11. Nyní se však stalo! Ty jsi nyní usmrtil v lidech všechny duchy; nežije v nich již nic jiného než jen přírodní síla, kterou ty jedině považuješ za Boha!

12. Proto se však také nádoba naplnila, o níž kdysi Kain obdržel zprávu a Farak prorokoval, a soud Boží sedí nám již v týle! Proto také ti zde dáváme kletbu místo požehnání! To jsou naše poslední slova k tobě!“

13. Toto přijetí se Guratovi nezamlouvalo. Rozzlobil se, dal všem těmto nižším kněžím napraskat a vystrčil je pak ven k dálným břehům moře. Dosadil za ně pak zcela jiné nižší kněze, kteří mu byli velice nakloněni.

14. S touto výpravou byla však také zahlazena každá stopa po Mně, jedině pravém Bohu, a započalo se úplně nejhorší, nejtemnější pohanství.

15. Tito staří kněží Mne znali aspoň ještě sami, nyní však Mne již neznal nikdo. Neboť vyšší kněží hrdinové byli ještě nováčkové a do moudrosti starých nebyli ještě zasvěceni a o Mně věděli pramálo!

16. Co tu však bylo dále, ukáže následující!

* * *

Kapitola 241.

Duchovní politika generálního vyššího kněze a jeho řeč před kněžskou radou.

9. března 1844

1. Po této výpravě a po novém dosazení nižších kněží svolal Gurat kněžskou radu, v níž se mělo stanovit, jak má vypadat nová Boží nauka pro lid.

2. Když byla rada v králově hradu pohromadě, povstal ihned generální vyšší kněz a pravil: „Králi můj a pane můj, dovol, abych promluvil v této důležité věci, na níž jedině závisí blaho tvé i nás všech! Neboť postavíme-li Boží nauku nemotorně a nepropůjčíme-li jí tu největší skvělost a okázalost, pak to bude takové, jako by vůbec nebyla!

3. Z tohoto důvodu musíme podržet lidu známé bohy a ještě mnohé k tomu přidáme, ale s tou důležitou změnou, že jim na různých příšerně vypadajících místech postavíme velké chrámy velmi mystické podoby a vytvoříme v nich božství, pokud možno v obrovité velikosti; neboť vše obrovské působí na vnímavého člověka mocným dojmem a rozechvívá jeho mysl.

4. Pro každé božství musíme také stvořit kněze, kteří jsou však všemi mastmi mazaní, duchovní politiky a musejí být s to dát svému božství konat cestou přirozeného kouzelnictví přiměřené divy. Mechanika a chemie musejí být takovému knězi vlastní. Čím vychytraleji bude konat divy, tím bude na tom lépe!

5 Jsme daleci toho, abychom snad platili tyto kněze ze státní pokladny tudíž každému budiž řečeno: „Hle, chrám je tučné sousto! Budeš tam postaven jako kočka. Budeš-li chtít žrát, pak hled toto sousto uchopit!“ A můžeme být předem přesvědčeni, že v několika letech bude naše říše oplývat všemožnými nejdůmyslnějšími divy a lid pro samou zbožnost a oddanost si nebude vědět vůbec rady.

6. Především se však musí přihlížet k tomu, aby každý kněz chrámu zachovával s ustanoveným božstvím největší mlčenlivost, aby byl pod trestem smrti vůči každému člověku z lidu vždy střízlivý a aby muselo být těžko s ním promluvit. Když už by s někým mluvil, aby mluvil co možno nesrozumitelně, neboť čemu obyčejný rozumový člověk rozumí, nepovažuje za božské!

7. U každého chrámu musí však být také ustanoven lidový řečník dobrého jazyka, který náležitě dovede vychvalovat lidu zázraky chrámu a božství v něm. Ke způsobilosti takových kněží a řečníků budou však zřízeny školy zde v Hanochu.

8. Já myslím, že použije-li se tento můj návrh, budeme tím mít pro všechny časy časů postaráno a nebudeme muset ukládat lidu ani přímé daně; neboť chrámy s bohy a knězi vyvábí již beztoho nejnevinnějším způsobem od lidu poklady, a vláda bude vypadat, jako by to byla vláda holubic a jehňat!. Že však svět chce být klamán, to je. stará známá věc. Budiž tedy také klamán.

9. A nyní však ještě něco! Ty, králi, máš uznávat svrchovanost obyvatel vysočin? Neshledávám, k čemu by to mělo býti dobré! Já myslím, že stojíme na základě, a proto máme být pevnější než obyvatelé vysočiny.

10. Víš, králi, co tu učiníme? Hle, odstraníme schody, a vysocí ať pak hledí, jak by k nám přišli dolů, to je: Zničíme všechny možné příchody do vysočiny o sto mužských výšek, a „vysocí“ ať si pak dají narůst křídla, budou-li chtít k nám dolů!

11. Víc zatím neřeknu a to další přenechám, králi, tobě!“

12. Král a všichni byli s touto radou nadmíru spokojeni a tato rada byla také co nejrychleji a nejučinněji uvedena ve skutek. Již příštího dne byli svoláni všichni architekti, sochaři a zákopníci.

* * *

Kapitola 242.

Izolace obyvatel vysočin , úprava horských úbočí. Energie pranárodů. Budování nových pohanských chrámů.

11. března 1844

1. Zákopníci vzali 200.000 mužů, z nichž každý byl vyzbrojen pro svou práci potřebným náčiním.

2. Inženýři prozkoumali možné příchody na vysočinu a našli jich asi padesát, které se mohly v nejkrajnějším případě učinit shora dolů schůdné. Ale kdyby někdo chtěl zdola nahoru, dostal by se sice až k mnohým zdím slují, ale přes tyto zdi, které byly jako věž vysoké, nebylo

možno přejít. Obyvatelé vysočiny se však mohli provazovými žebříky dostat dolů přes zdi a odtud potom také do nížiny.

3. Na vysočině bylo ovšem víc než 50 zazděných průsmeků; ale příkopy a sluje se v nížině vždy více sbíhaly a sjednocovaly, a z 20 příkopů a slují byl jeden hlavní příkop. Byl-li ten učiněn neschůdným, pak tím také nic neprospěly všechny vyšší výběžky tohoto jednoho hlavního příkopu.

4. Oněch 50 příchodů bylo během 3 měsíců asi na 200 mužských výšek upraveno kolmými svahy, a to nezřídka v šířce 40 – 100 sáhů. Tím bylo nyní obyvatelům vysočiny dočista znemožněno dostat se kdy do rovin Hanochu. A tak byla tato práce velmi účelně skončena v krátké době, ke které by v nynější době bylo potřeba jistě několika let.

5. U těchto pranárodů bylo vůbec zvláštní, že napřed nějakou práci dobře vypočítali, potom však vynaložili najednou tolik síly, že taková práce musela být v nejkratší době skončena.

6. Neboť pravili: „Stojí to jedno a totéž, zda použijeme s málo dělníky na nějaké dílo delší doby, anebo zda použijeme s mnoha dělníky na totéž dílo krátkou dobu; v druhém případě však získáme čas a tím učiníme dílo dříve způsobilé k použití, což je potom hlavním ziskem!

7. Světsky vzato: Spekulovali jistě zcela správně. Kdo by tohoto pravidla chtěl dbát duchovně, ten by také lépe pochodil, než při své vlažné váhavosti.

8. Tímto způsobem bylo také k postavení chrámů staveno asi dva miliony dělníků a za rok bylo všude zbudováno a vším opatřeno celkem asi 1.000 chrámů i s vedlejšími budovami.

9. Jak v nich však byla božstva rozdělena a zřízeno jejich zázračné působení, o tom několik náčrtků v dalším.

* * *

Kapitola 243.

Popis několika nových pohanských chrámů. Volský chrám.

12. března 1844

1. Zde je několik náčrtů podivných vypočtených bůžků v chrámech:

2. V jedné hluboké horské sluji, kde hučela a přes vysoké skalní stěny se náhlými pády rozprašovala divoká bystřina, byl zbudován v dosti prostranném skalním kotli velký polokruhový chrám.

3. Přední stěna byla přímá a k ní přiléhala poloválcovitá zadní stavba, k níž se pak řadila obytná budova dotyčného kněžstva.

4. U přední stěny tohoto chrámu se v nejvyšším místě nacházela velká vejčitá okna, vytvořená podobně jako oči vola.

5. O několik sáhů hlouběji, ale právě uprostřed mezi oběma horními okny byla opět 2 podélná kruhová okna, ale umístěna dosti těsně vedle sebe; ale jejich podélná osa byla kolmá k vodorovné ose obou horních očí vola, odpovídajících oken.

6. Konečně nejdoleji byla umístěna asi 4 sáhy široká, třemi černými sloupy podporovaná a 1½ sáhu vysoká brána, která z dálky vypadala téměř jako volská huba.

7. A ježto celá přední stěna byla kolem horního a dolního okna pomalována tak, že připomínala volskou hlavu a v nejvyšší části stěny nad očními okny byly umístěny dva výběžky podobné dvěma rohům a na obou stranách přední stěny rovnoběžně s očními okny umístěny 2 velké plechové uši, z nichž vycházel rourami veden stále mocný kouř. Toto průčelí mělo velmi hrozný, velkolepý vzhled volské hlavy.

8. Vnitřek chrámu byl pomalován tmavě červeně a v pozadí chrámu, jako i v mocně velkém výklenku stál obrovský vůl, zhotovený z měděného plechu. Jeho zadní nohy byly tak tlusté, že pomocí žebříku bylo možné dostat se jimi velmi pohodlně do velkého břicha vola a tam provádět všelikou šalbu.

9. Tato šalba však záležela v tomto: Při poutnických návštěvách tohoto velmi zázračného chrámu a bůžku byla ona ohromně velká hlava pomocí vnitřní páky ustavičně pohybována nahoru a dolů. V břichu byl pak umístěn silný měch. Tímto měchem byl vyháněn kouř a nezřídka také plameny k hlavě vola, načež pak začalo ve volovi mocně hřmět.

10. A teprve když toto hrozné hřmění bylo u konce, vzal řečník v břichu volově velkou, plechovou hláskou troubu a promluvil k chvějícímu se lidu několik nesouvislých slov.

11. Poté byl vůl klidný a zadními dveřmi vyšel vyšší kněz, zapálil kadidlo a stanovil lidu oběti a příští obětní dobu.

12. Kdo měl hovězí dobytek, musel zde obětovat, jinak mu brzy onemocněl a zahynul, což ovšem způsobili služební duchové tohoto chrámu.

13. Příště náčrtů více.

* * *

Kapitola 244.

Sluneční chrám a jeho podvod.

13. března 1844

1. Dobrou denní cestu od Hanochu na jih na jednom zcela lysém skalnatém pohoří byl zřízen jeden z nejpodezřelejších chrámů, v němž bylo uctíváno Slunce.

2. Proč však byl tento chrám tak podezřelý? Bližší jeho vylíčení to jasně ukáže.

3. Chrám byl úplně kruhový. Jedna polovina chrámu měla pevnou stěnu, druhá však byla otevřena a skládala se ze šesti sloupů, které nesly kruhovou kuželovitou střechu.

4. K pevné, k západu obrácené stěně byla zcela pevně přistavena kněžská budova a ta měla obytný prostor pro 100 kněží. Byla tak vysoká jako chrám, jenž měl deset sáhů výšky a rovněž tolik v průměru.

5. Právě uprostřed skalní stěny chrámu bylo umístěno jemně hlazené, 2 sáhy v průměru mající duté zrcadlo z tlustého zlatého plechu, které se mohlo umělou mechanikou podle všech stupňů polokruhu sem tam, nahoru i dolů nařídít.

6. V ohniskové vzdálenosti přesně deset sáhů směrem k západu byly mezi 6 sloupy umístěny 5 stěviců vysoké a 4 stěvice v průměru mající kruhové obětní oltáře.

7. Od příbytku kněžského vedla přesně pod střední oltář podzemní chodba, to je pod oltář, který z 5 oltářů mezi 6 sloupy byl prostřední.

8. Tento oltář byl dutý. Pod ním se nacházelo zdvihadlo, které zdvihalo kamenný píst, který zapadal přesně do dutiny oltáře.

9. Chtěl-li obětující kněz přijít ve zlatém šatu do chrámu, kolem něhož stál lid, postavil se na kamenný píst a byl strojem vyzdvižen do výše, hlavou pak zdvihl přirozeně zlaté víko oltáře do výše a takovým způsobem stál jako vyčarován se zlatým kladivem v ruce na oltáři.

10. Když sem pak přišel lid a přesvědčil se, že oltář je z pevného kamene, kterým nemůže žádný přirozený člověk proniknout, považoval kněze za vyšší bytost. Poté přikryl kněz opět oltář, zamumlal několik nesrozumitelných slov a poté zaklepal třikrát na víko oltáře, a víko se ihned opět pozvedlo a vyšel druhý kněz opatřený kadidlem.

11. Tento výkon se opakoval ještě třikrát. Pak byl střední oltář pevně uzavřen, 4 ostatní oltáře byly odkryty, a 4 obětní kněží položili kadidlo na bílé, rovněž kamenné desky.

12. Bylo-li nyní položeno kadidlo, tu se klaněli kněží dutému zrcadlu, které mělo podobu Slunce. Vyšší kněz však zaklepal kladivem na jinou desku a ihned bylo objeveno duté, jinak zakryté zrcadlo, které se otáčelo vnitřním mechanismem, který řídil odborník.

13. Mocné ohnisko padlo nyní na jeden ze čtyř obětních oltářů a v okamžiku strávilo snadno zápalné kadidlo.

14. Bylo-li kadidlo na všech čtyřech oltářích stráveno, vystoupil na střední oltář řečník a měl k lidu strašnou řeč a oznamoval, že Slunce je zcela v moci tohoto chrámu. Proto chtěl-li mít lid krásné dny a dobrý rok, musel hodně obětovat.

15. Více o tomto satanském, díle nemusím říkat, neboť každý myslící snadno může poznat, jaký účinek musel vyvolávat tento podvod u lidu udržovaném ve velké temnotě.

16. Příště takového více.

* * *

Kapitola 245.

Větrný chrám.

15. března 1844

1. Východně od Hanochu, a to ve vzdálenosti tří denních cest se nacházelo mírné pohoří.
2. Nejvyšší část tohoto pohoří se skládala ze 4 stejně vysokých pahorků, které tu měly všechny dost pravidelnou podobu kužele. Tyto 4 pahorky nestály však snad v řadě, nýbrž tak, že jejich špičky tvořily konce anebo vrcholy poněkud posunutého čtyřúhelníku.
3. V dosti značné vysočině mezi těmito čtyřmi pahorky se nacházelo ne nepatrné jezero, které mělo v obvodu dobré 3 hodiny. Toto jezero mělo 4 dosti silné odtoky, a to ovšem přirozeně čtyřmi údolními mezi 4 pahorky.
4. Na každém z těchto pahorků byl zbudován otevřený sloupový chrám, a poněkud hlouběji – téměř již u jezera – se nacházely obytné budovy pro kněze, které však neměly dveře, které by byly někde veřejně u budovy viditelné, nýbrž od protilehlé strany pahorku šel tunel, kterým se jedině mohlo přijít do obytné budovy; rovněž tak šla také podzemní chodba od každé obytné budovy k chrámu na výšině pahorku.
5. Uprostřed každého chrámu byl zbudován mohutný pilíř. Na každé ze čtyř stěn pilíře byla vezděna obrovitá dutá kovová hlava hrubě opracovaná. Každá z těchto hlav měla průměr dobré 2 stěvice.
6. Od pilíře vedla dolů podzemní, přes 2 stěvice průměru mající roura asi 200 sáhů do zcela skryté uměle vybudované jeskyně. V této jeskyni, která byla tak velká jako nyní dost velká modlitebna, byly vodním kolem poháněny mohutné měchy, které v každé sekundě dopravily zmíněnou rourou do jednoho z chrámů asi 10.000 kubických stop vzduchu. Každý chrám měl ovšem v údolní slují vlastní měchy.
7. Čtyřikrát za rok se v tomto zázračném místě konala velká obětní slavnost, která zde ovšem platila čtyřem větrům. Těmto čtyřem větrům musel každý ze všeho, co měl, velmi hojně obětovat, jinak se musel obávat strašných bouří. V určitých slavnostních obětních dnech se to hemžilo tisíci a tisíci poutníky, kteří byli velmi hojně obtěžkáni všelikými oběťmi.
8. Když byly chrámy hodně obleženy, tu se pojednou objevili jako vykouzlení skrytými dveřmi, umístěnými uměle na jednom sloupu, kněží v chrámu, dali praporem znamení na stranu, kde se nacházely tajné měchy, a mechanikové uvedli ihned měchy v úplnou činnost. Z ústních foukacích otvorů čtyř obrovských hlav na pilíři začal vycházet tak mocný proud vzduchu, že uplatňoval jistě na vzdálenost 20 sáhů sílu orkánu.
9. Tím poznával nyní lid pány větrů a musel jim mnohdy přinést velké oběti, chtěl-li si je získat, avšak nicméně nesměl nikdy příliš jistě spoléhat na jejich věrnost; neboť pánové větrů museli přece být velmi vrtkaví!
10. Totéž dmychadlo mohlo být zřízeno též na povrchu jezera pomocí jiných rour, čímž pak bylo jezero uvedeno do dosti značného vlnění, zejména v místě, kde roura narazila na vodu jezera!
11. Jaké účinky vyvolávaly takovéto iluze na hloupý lid, dovede si každý snadno představit.

* * *

Kapitola 246.

Vodní chrám.

16. března 1844

1. V jedné rovněž hornaté krajině, dva dny cesty severovýchodně od Hanochu vzdálené, byl postaven chrám vodnímu bohu. Jaký, to ukáže ihned tento stručný nástin.
2. Ve zmíněné krajině, která byla uzavřena kolkolem příkrými horami, se nacházelo velmi velké jezero, které mělo v obvodu 30 mil anebo 60 hodin cesty.
3. Uprostřed tohoto jezera byl však ostrov, který měl plochu nejméně 4 čtverečné míle a byl pln úskalí a jiných menších, ale velmi příkrých hor, které byly velmi bohaté na prameny, jimiž byla plošší část tohoto ostrova velmi dobře zavodňována, a tedy zúrodnována.
4. Tento ostrov si vyhlédli vodní bohové a postavili uprostřed něho velmi význačný hrad, kolem něhož byl široký vodní příkop, který dostával vodu od sta umělých zřídél.
5. Teprve uprostřed tohoto čtyřúhelníkového hradu byl postaven majestátný, otevřený chrám, v němž se ve velké, z kamene vytesané mušli nacházel obrovský stojící vodní drak, kte-

ný však nebyl z kamene, nýbrž byl umělecky zpracován z měděného plechu s přimíseninou zlata.

6. Na zádech drakových seděla mužská, ze stejného materiálu zhotovená rovněž obrovitá figura, které poháněna vnitřním, zcela jednoduchým mechanismem, otáčela hlavou ustavičně sem a tam zvedajíc občas pravou ruku do výše.

7. Kdykoli však tato figura zvedla ruku do výše, tu také vždy vyrazil rourou na nejvyšším místě oblé střechy do výše 12 sáhů nad chrám mocný vodní paprsek, což byla ovšem pro hloupý lid nejvyšší divuplně překvapující podívaná!

8. Bylo tu zřízeno ještě mnoho jiných vodních uměleckých výtvorů, a celý ostrov byl časem poset všelikými vřídly; leč kdyby se měla všechna blíže popisovat, vyžadovalo by to zvláštní knihu. Proto přejdeme k věci hlavní!

9. Vodnímu bohu bylo zasvěceno v jednom roce 12 slavností. A kdo v říši Hanochu kopal někde studnu, musel napřed obětovat vodnímu bohu. Kdykoli se někdo myl, musel vzpomenout vodního boha a po celých sedm dní dávat na stranu malou oběť. Kdo se někde koupal, musel přinést již značnou oběť a musel ji na všecken způsob odevzdat vodnímu, vodním bohem ustanovenému strážci, jinak nesměl počítat s žádným štěstím ve vodě.

10. Tak museli obětovat vodnímu bohu také myči, lodníci a rybáři a ještě všelící vodou se zabývající lidé, jinak je očekávalo nepředvídatelné neštěstí, do něhož je obyčejně uvedli vodní mistři, kteří byli ustanoveni všude u vod.

11. Aby se však všecken lid říše Hanochu co nejochotněji přiznal k těmto obětem, pořádalo se – jak již poznamenáno – na tomto ostrově dvanáct slavností. Při těchto slavnostech se to na jezeře hemžilo všelikými vodními plavidly; poutníci jezdili sem a tam.

12. Na ostrově bylo také mnoho hostinců, v nichž byli hosté co nejvíce šizeni a natahováni, a pro kněžské rybáře a lodníky tohoto jezera byla také hojnost výdělků. Na ostrov byl sice veden každý zadarmo; avšak tím více musel zaplatit za jízdu zpáteční.

13. Myslím, že více netřeba o této ošklivosti vědět. Proto přejdeme příště opět k ošklivosti ještě chvalitebnější.

* * *

Kapitola 247.

Chrám ohně.

18. března 1844

1. V jiné krajině mezi horami, velmi bohaté na ropná zřídla, byl postaven rovněž velký chrám.

2. Chrám byl zcela bez oken, a tedy zcela uzavřen, a mohlo se do něho vejít jen podzemní chodbou a na konci chodby točitými schody.

3. Chrám byl velmi prostranný a na galeriích a v přízemním prostoru mohl pojmut dobře asi 20.000 lidí, aniž by tím vznikla tlačnice

4. Střecha, která se skládala z mnohých kopulí, byla nesena mohutnými pilíři, a každou kopulí procházel šikmý otvor, aby jím mohl unikat v chrámu vytvořený kouř.

5. Ve vejcovitě podélném; výklenkovitém pozadí byla na stupňovitém, vejcovitě zaobleném podstavci umístěna obrovitá plastika - nahá mužská postava. Tato socha seděla na nesmírně velké kamenné krychli o straně 4 sáhů, tedy o povrchu 16 čtverečných sáhů a obsahu 64 krychlových sáhů. Socha byla však zhotovena z měděného plechu, tedy dutá a vešlo se do ní 500 lidí, kteří o slavnostech, jež byly jen dvě do roka, prováděli všelijaké podívané.

6. Kolem ohromného stupňovitého podstavce sochy byly ve vejcovitém okruhu ve vzdálenosti tří sáhů postaveny 200 sáhů vysoké a dva stěvíce v průměru mající okrouhlé oltáře pod něž byl veden ropný pramen.

7. Oltáře byly měděné válce, které byly vyplněny zcela rozbitou pemzou. Zemní olej stoupal nyní podle zákonů vzliňavosti pemzovými póry celým válcem v hojné míře vzhůru, a stačilo jen přejet plaménkem přes mastný povrch oltáře a ten stál ihned v jasných, velmi bílých plamenech, které se podobaly tak zvanému bengálskému světlu.

8. Tyto takto hořící oltáře osvětlovaly vnitřek chrámu tak silně, že v něm bylo jasněji než za dne. Tyto oltáře hořely dnem i nocí neustále a nikdy se nezhasínaly.

9. Avšak ještě množství měděných rour šlo nahoru na pilířích a byly vedeny všemi galeriemi. Kdekoli měla roura otvor, tam také stačilo přejít jen plaménkem, a velmi éterický zemní olej ihned vzplál.

10. Když nyní nadešla určitá slavnost, která platila tomuto „bohu ohně“ a jeho sluhům, přišlo ze všech krajín na sta tisíce poutníků, kteří přinesli této modle mnohé a hojné oběti.

11. Kněží této modly zřídili všeliké ohnivé podívané; jeden ohňostroj předstihoval druhý co do velikosti, lesku a rozmanité nádhery. Zejména za noci byla celá horská krajina tak osvětlena, že se nevědělo, kdy započal den.

12. V chrámu mluvil bůžek k lidu jakoby tisíci hlasy o své moci a nad vši míru se vychloubal a venku kázali kněží.

13. Jaký účinek to u hloupého lidu vyvolávalo, netřeba blíže popisovati; jen tolik lze ještě říci, že tato slavnost byla kvůli hojné hlavní podívané navštěvována také vždy osobnostmi nejvyššího postavení.

14. Ani Gurat a jeho generál nikdy se svou družinou nechyběli. Více netřeba, abychom poznali nejvyšší stupeň modlářství, které zde bylo provozováno.

15. Ale proto příště nicméně více náčrtů.

* * *

Kapitola 248.

Chrámu Venuše se zahradou v Hanochu.

20. března 1844

1. V Hanochu samém byl postaven zázračný chrám, který byl však v každé denní době otevřen, jen si musel každý návštěvník dát líbit, aby přinesl hodně velkou oběť krásným kněžkám, polobohyním a obzvláště celobohyním.

2. Jak byl však tento chrám upraven, jak zařízen a komu byla zde vzdávána božská pocta? Následující krátké vylíčení to hned ukáže v nejjasnějším světle.

3. Chrám byl postaven vně brány, která vedla k dětem Božím, a hned za ní začínalo pohoří.

4. V knihách Kinkarových se nalézalo velmi ohnivé vylíčení Naeme, která podle popisu byla tak krásná, že by za ní dokonce kameny běžely.

5. Této Naeme byl tedy postaven nádherný chrám, který byl kruhový a otevřený a skládal se z 30 sloupů vně a z 10 pilířů uvnitř těch 30 sloupů v dobrém pořadí, takže vždy za třemi sloupy stál jeden pilíř nesoucí kruhovou střechu, a to ve vzdálenosti tří sáhů.

6. Kolem chrámu byly postaveny 3 paláce. Jeden pro kněžky, druhý pro polobohyně a třetí pro celobohyně.

7. Uprostřed chrámu samého byla nejvyš umělecky vypočtena v obrovité velikosti Naeme z bílého mramoru, zcela nahá, na silně pozlaceném podstavci, a u pilířů byly na nižších podstavcích nahé mužské postavy, v úplné rozčilenosti a s obličejí obrácenými k Naeme.

8. Kolem chrámu a kolem tří obytných paláců se však rozkládala nesmírně velká zahrada, která co do nádhery a umění nevynechávala nic, co by si člověk mohl přát.

9. Skládala se ze tří oddělení. Jedno, to nejznamenitější, bylo umělecké bludiště; ale chodby tohoto bludiště nebyly snad uzavřené zdí, nýbrž sestávaly z velmi ozdobných tyčkových plotů, takže z jedné chodby bylo možné vidět do sta jiných chodeb.

10. A když se k pošádlení ukázala tu a tam nějaká krásnější bohyně, nemohl však ctitel takové bohyně nicméně k ní; a i když jej mnohdy také oddělovala od ní i jen jediná stěna tyčkového plotu, musel však nicméně dělat často největší oklidy, aby se k ní dostal.

11. Rozdíl mezi kněžkami, polobohyněmi a celobohyněmi záležel však v tomto:

12. Kněžky, ozdobně oděné, byly co do tváře a vzrůstu krásné.

13. Polobohyně měly jen na píd dlouhou zlatou zástěru přes přirození a dále náramky s drahokamy a na nohách zlaté sandály; jinak však byly zcela nahé.

14. Celobohyně byly zcela nahé, až na zlaté sandály na nohách, a musely být nejkrásnější. Jejich vlasy musely být zlatoplavé; celé tělo nesmělo mít ani poskvrnky a muselo být veskrze bílé a úplně beze skvrny. Mimo hlavu nesměla mít žádná část těla nějaké přirozené ochlupení, pro jehož zahlazení mělo však umění Hanochu množství prostředků.

15. Když celobohyně šly na procházku do veskrze krytých chodeb bludiště, měly stále u sebe jednu kněžku a jednu polobohyni. Kněžka musela jíti napřed, aby čistila celobohyni cesty, a polobohyně jí musela vlčím nebo liščím ohonem odhánět od těla mouchy, komáry a ovády.

16. V ostatních dvou částech zahrady, které se skládaly ze stromořadí, květinových záhonů a letohrádků, se mohly zaměstnávat také kněžky, ale v bludišti, jež bylo opatřeno též množstvím uzavřených chrámečků, směly se zaměstnávat jen celobohyně a někdy také polobohyně.

17. Božství krásy nebyly sice dány žádné určité slavnosti, ale zato stál chrám ve dne i v noci za dobrého osvětlení otevřený.

18. Zpočátku byl chrám opatřen celkem jen 3.000 ženských bytostí, ale již ve třech letech musely být kněžky, potom polo- a celobohyně zesateronásobený. Vynášely Guratovi totiž víc než všechny ostatní chrámy; neboť bludiště oplývalo dnem i nocí ctiteli celobohyně a polobohyně.

19. Více o tom říkat netřeba; neboť z toho každý snadno poznává, zřejmou neřest. – Příště tedy o náčrt dále.

* * *

Kapitola 249.

Chrám kovů a rud.

21. března 1844

1. Nedaleko Hanochu, kde se od dob Lamechových nacházely doly, jejichž vynálezem byl Thubalkain, byl zbudován rovněž obzvláště bohatý a nádherný chrám.

2. Tento chrám byl také otevřený a jeho velkou kruhovou střechu nesly samé kovové sloupy, jichž měl tento chrám několik set. Chrám nebyl však úplně kruhový, nýbrž spíš vejčitý.

3. V užším pozadí byla postavena masivní třínožka. Její tři nohy byly asi 2 sáhy vysoké sloupy, a masivní kruhová deska, kterou nesly, měla v průměru 3 sáhy.

4. Na této kruhové desce stál obrovský polonahý kovář, uměle zpracovaný z tlustého měděného plechu. Před něho byla postavena mocná kovadlina, na níž ležel velký rudní balvan.

5. Tento obrovský kovář měl v pravici velikánské kladivo, které však bylo duté jako kovář sám. V levici měl velké kleště, jimiž držel balvan rudy na kovadlině.

6. Na okraji této desky, na níž stál náš kovář, bylo však ještě mnoho malých soch, zhotovených rovněž z měděného plechu, z nichž každá byla opatřena jiným, hornickým náčiním. Sochy nesly tedy znaky rudního boha a prvního rudního mistra, kterým ovšem nebyl nikdo jiný než sám Thubalkain.

7. Za velkým chrámem, směrem k hoře, byl zbudován velký kněžský hrad, v němž bydlilo 100 kněží a žilo z bohatých obětí, které byly přinášeny tomuto bohu.

8. Za hradem se však nacházela svatá šachta, kterourazil do hory Thubalkain sám. Za velkou obětí směl do ní každý sjet.

9. V hloubce 100 sáhů byla velká jeskyně, kterou dal vytesat Thubalkain. Zde kněží tohoto boha ukazovali mnoho starých svatyní, které pocházely vesměs od Thubalkaina. Ovšem bylo však při tom, jako všude, mnoho lži a podvodu.

10. Tento bůh měl jen tři svátky v roce. O těchto svátcích porazili kněží vola, a to na velké kruhové desce před jeskyní.

11. Byl-li vůl poražen, odebrali se kněží z desky dolů, a v okamžiku začal pod třínožkou vyšlehat mocný oheň, kterého stále přibývalo, a brzy rozzhavl celou desku. A oheň trval tak dlouho, dokud nebyl na desce vůl proměněn v popel.

12. Za tohoto ohně koval však pilně také bůh. Tato činnost byla však ovšem uskutečňována ukrytým vodním pohonem, jímž byl uváděn též v činnost silný měch, jímž byl mocně rozdmýcháván uhelný oheň pod třínožkou.

13. Po tomto vždy stejném obětování byla konána mocná kázání, v nichž byl vychvalován užitek z kovů, a nejvíce ovšem bůh kovů.

14. Po tomto kázání byly přijímány oběti a poutníci směli pak navštívit blízké velké královské doly, kde se to však hemžilo žebráky žádajícími almužnu.

15. Že také tento chrám byl silně navštěvován, netřeba se ani blíže zmiňovat; proto dosti na této ohavnosti.

* * *

Kapitola 250.

O dalších chrámech v Hanochu a okolí. Odříznutí obyvatelé vysočiny hledají východ do roviny. Stopy práce Guratovy v Tibetu. Nový posel Noemův k deseti knížatům.

22. března 1844

1. Na podobný způsob bylo ještě mnoho bohů a chrámů. Příroda měla jeden chrám v Hanochu a pak v každém městě jeden poněkud menší; také mraky měly chrám; rovněž také Měsíc, hvězdy, určitá zvířata, stromy, prameny, řeky, jezera, moře, hory a různé kovy měly své zvláštní bohy a kněze. Na každou délku prstu se narazilo na jiný chrám

2. Všechny tyto chrámy byly však nicméně většinou podřízeny zmíněným chrámům. Jen v Hanochu byl ještě podle starodávného obyčeje zcela tajuplný, podle knih Kinkarových Lamešský chrám, ale mimo krále, generálního vyššího kněze a jiné vyšší kněze nesměl se nikdo pod trestem smrti přiblížit k tomuto chrámu, jenž byl zasvěcen starému bohu blesku a hromu.

3. Jen chrám moudrosti na hadí hoře stál volný; ale nebylo možné v něm již dosáhnout žádné moudrosti, nýbrž na jeho místě se provádělo jen nejvyšší mystické kouzelnictví a uprostřed tohoto starého chrámu byla zřízena věštírna, kde si mohl každý za peníze a jiné oběti nechat nalhávat, kdykoli jen chtěl. Ovšem obyčejný člověk to vše obdržel za hotové peníze.

4. Takovým způsobem se vládě Guratově za 5 let již tak dařilo, že mohl lidu všechny daně prominout, neboť toto chrámové zařízení vynášelo nesmírné obnosy a způsobilo, že se v krátké době velmi mnohé odpadlé provincie odebraly opět pod jeho ochranu a s velkou radostí obětovaly bohům. Ano, byli to horlivci pro chrámy a bohy, kteří považovali za převelikou milost, jestliže směli někde postavit a založit za krále nový chrám.

5. Během 10 let měla každá vesnice téměř tolik chrámů jako jiných obytných budov, a dům závodil s domem, vesnice s vesnicí, a město s městem, aby přinesli králi tu nejnádhernější oběť, protože král představoval jaksi všechny bohy, a proto také byl nazýván sluhou všech bohů.

6. Tak tomu bylo nyní s říší Hanochu!

7. Co však učinili odříznutí obyvatelé vysočiny, když objevili, co jim Gurat učinil, místo aby uznal jejich svrchovanost?

8. Deset knížat dalo co nejpřesněji prozkoumat celou rozsáhlou horskou krajinu, zda by nebyl někde možný východ.

9. Rok uplynul za samého prohledávání terénu. Ale vše bylo marné; neboť Gurat postavil trvale velkou stráž a dal neustále pracovat na znepřístupnění pohoří, která jen nějak přiléhala k vysočině, takže tu nebylo nic jiného než holé stěny rozsáhlých rozměrů.

10. Stopy této Guratovy práce jsou v dnešním Tibetu ještě tu a tam zcela dobře patrné.

11. Oněch deset konalo však poradu, co by se tu mělo dělat. Jaká pomsta je zde možná?

12. Desetkrát se konala velká porada; ale k žádnému pevnému rozhodnutí se nedošlo.

13. Proto oněch deset pravilo: „Musíme si tedy co do plození dětí stanovit jiné zákony, jinak nám bude naše, byť velká a úrodná, země v krátké době neuvěřitelně těsná.

14. Když však již chtěli vydat takové zákony, přišel nový posel od Noema a zabránil oněm deseti vydání těchto zákonů.

15. Jak, ukáže se v dalším.

* * *

Kapitola 251.

Poselství vyslance Noemova k obyvatelům vysočiny. Oznámení soudu. Rozkaz Páně Noemovi, aby stavěl archu. Lhůta 20 let.

23. března 1844

1. S velkými poctami přijalo oněch deset posla Noemova a dotazovali se ho, co by se mělo nyní stát, zda by se mělo použít zákona, o němž se radili, anebo ne.

2. Posel Noemův však pravil: „Jen to nečiňte, neboť všechny cesty ze země nejsou vám odříznuty! Já přece jsem také z těla a krve a mohl jsem k vám cestu nalézt! Jak byste tedy také vy snad nenalezli tuto na věky nezpustošitelnou cestu z této země, kdyby toho bylo zapotřebí?!

3. Tato země je však beztoho tak veliká, že vás může vyživit, i kdyby vás bylo stokrát víc!

4. Kdopak z vás zná všechny její hranice?! Vyslali jste sice tu a tam jednotlivé zvědy a každý viděl díl, ale žádný tu ještě na vlastní oči nespátřil rozsáhlost této země!

5. Mně však byla ukázána celá země, a shledal jsem ji asi 50 dní cesty dlouhou směrem k východu a asi 10 dní cesty širokou směrem k severu!

6. Jest sice pravda, že Gurat učinil za pomoci dvou milionů lidí tuto zemi téměř na všechny strany nepřístupnou, což mu však nyní již po deset let způsobovalo mnohé výlohy a ještě větší výlohy způsobí, ale přesto má tato země volný východ, a to na výšinu Noema, mého pána!

7. Odtamtud se však táhnou velké země směrem k západu a mají málo a mnohé ještě nemají obyvatele. Je tu tedy dost prostoru, chcete-li se také nadměrně rozmnožovat.

8. Nebyl jsem však poslán k vám proto, abych vám přinesl klid, nýbrž proto, abych vám zvěstoval blížký soud Boží všem lidem Země, kteří se k Němu neobrátní a nebudou zachovávat jeho přikázání, které dal od počátku otcům výšiny a králům nížiny.

9. Takto však znějí slova Boží, a takto Pán mluvil před sto léty k mému pánu: Lidé se již nechtějí dát Mým Duchem vést, neboť stali se dočista tělem. Dám jim však nicméně lhůtu 120 let.“

10. A opět mluvil Pán: Noeme, pošli posly do všech krajin světa a nech Mým soudem pohrozit všemu stvoření!“

11. To činil Noe, můj pán, od roku k roku; ale mnozí poslové se dali ošálit tělem a své poselství nikdy nevyřídili.

12. Nyní je tomu deset let, co byl u vás můj bratr a jiný bratr v Hanochu. Od vás se sice bratr vrátil; ale druhý bratr byl v Hanochu usmrcen.

13. Od té doby posílal Noe každoročně potají jednoho posla do Hanochu a třicet do ostatních měst; ale poslové byli modlami Hanochu oslepeni a stali se tělem.

14. Proto došla Pánu Bohu trpělivost, a před třemi dny mluvil opět s Noem a pravil: „Noe, jdi se svými lidmi do lesa, a dej porazit 1.000 štíhlých a přímých jedlových kmenů, a dej je otesat do čtyř hran a slož poražené kmeny a nech je takto 5 roků ležet. Potom ti řeknu, co s nimi učiníš.“

15. Tesaři přiložili již sekyru ke kořeni! Sto roků neplodně uplynulo; nyní zbývá již jen dvacet let!

16. Proto se obraťte v úplné vážnosti k Pánu, chcete-li uniknout soudu! Neboť jakmile uplyne ode dneška dvacátý rok, otevře Pán stavidla a okna a velkými přívaly vod usmrtí všechno tělo Země!

17. Toto jsem mluvil k vám já, a toto mluví nyní můj bratr v Hanochu. Blaze tomu, kdo se podle toho obrátí! Amen.“

* * *

Kapitola 252.

Zděšení 10 knížat vysočiny. Poslovo buď a nebo. Bezbožná rada plukovníků. Hledatelé vlašovičnicku.

26. března 1844

1. Když deset knížat vysočiny toto uslyšelo od posla Noemova, tázali se ho zcela užaslí a pravili:

2. „Příteli, tvá slova znějí hrozně; ty nám zde zvěstuješ zánik světa! Co můžeme, co tedy máme činit, abychom takovému soudu ušli? K čemu, myslíš, že bude Noe potřebovat 1.000 kmenů, které se mají porazit?“

3. Posel však pravil: „Co se týká prvního bodu vaší otázky, vím velmi dobře, že znáte starého Boha, který mluvil s otcí a častokrát učil v Hanochu a pomazával krále, což Kinkar přesně

zaznamenal do svých velkých knih. Tyto knihy znáte a jednu jste také jednou četli, když jste konali chrámovou stráž.

4. Mimoto jste slyšeli na tisíc ústních podání od osvobozených otroků, kteří vám souhlasně sdělovali vše, co věděli o tomto jedině pravém Bohu a Pánu nebes a země, a mimoto víte také tak dobře jako já, co právě tento Bůh s námi chce, a jak máme žít, a co je naší povinnosti činit.

5 O tom všem vám však beztoho před deseti léty podal zprávu můj předchůdce, a také, co máte činit. Pravím vám tedy: Jednejte podle toho, tak soudem Božím navštívení nebudete!

6. Jestliže se však podle toho neobrátlíte, a místo toho budete dávat lidu jen nelidské zákony proti vši božské lásce a věčnému řádu, pak také propadnete nejvyšš nevyhnutelně soudu!

7. To je odpověď na první bod vaší otázky. Co se však týká druhého bodu vaší otázky, tu jste z mé výpovědi zajisté vyrozuměli, že Bůh teprve v určité době sdělí Noemovi použití tohoto dřeva. Proto vám tedy nemohu dát žádné jiné vysvětlení. Nyní víte vše.

8. Až však obdrží Noe od Boha návod k použití toho dřeva, pak k vám opět přijdu a sdělím vám to. Nyní však vás musím opět opustit. Buďte pamětlivi tohoto poselství ve skutku. Amen.“

9. Po těchto slovech se posel rychle vzdálil, takže tu nikdo nepozoroval, jak a kdy zmizel.

10. Tu oněch deset přemýšlelo, co by měli činit. Nebyli však zajedno, proto svolali velkou radu a radili se, uvažovali o zprávě poslově.

11. Ale plukovníci pravili: „Jsme toho mínění, že se starým Bohem byly vždy potíže a že jen politika pod všelikými formami vynalezla Boha.

12. Starý kouzelník na výšině ztratil veškerý svůj lid a rád by se stal zase mocným pánem! Proto se nyní chápe také politicky své kouzelné píšťalky, aby nás zastrašil; ale my jsme nyní až příliš poučení, než abychom se dali tímto způsobem obalamutit.

13. Proto zůstaneme při prvním rozhodnutí, vydáme zákon, a věc se udělá bez Boha a bez Noema. Co se však týká tohoto rychlého zmizení posla, tu známe přece kouzelný způsob vlaš-tovičnicku. Stačí trochu ho požit a člověk se stává neviditelným! Kdybychom mohli tuto bylinu nalézt, mohli bychom učinit totéž.“

14. Prohlášení plukovníků se oněm deseti zalíbilo a vydali zákon a dali hledat 1.000 znalci bylin vlaš-tovičnick.

* * *

Kapitola 253.

Posel Noemův před generálním vyšším knězem v Hanochu. Rozumově kultivovaná odpověď generálního vyššího kněze. Zchytralý rozumový stát.

27. března 1844

1. Takový byl účinek, jakého dosáhl posel u obyvatel vysočiny. A jak pochodil posel v Hanochu? To bude ihned ukázáno.

2. Posel do Hanochu byl nasměrován přímo na generálního vyššího kněze, šel tedy k němu, a byl jako posel z výšiny ihned vpuštěn.

3. Když přišel ke generálnímu knězi, byl velmi vlídně přijat a velmi zdvořile otázan na své poslání.

4. Posel bez zatajení sdělil totéž, což řekl jeho druh obyvatelům vysočiny.

5. Generální kněz však pravil poslovi: „Nejdražší příteli! Ty jsi ještě velmi prostý ve své moudrosti, a hlubší myšlení se nezdá být tobě vlastní!

6. Hle, mluvíš zde o Bohu a soudu, o skutečném zániku světa a pravíš, že takto mluvil Bůh s Noemem již před sto léty a že s ním nyní zase mluvil. Jak hloupý zajisté jsi, že můžeš něčemu takovému věřit! Přemýšlej jen sám.

7. Hle, ty mně pravíš, že podle svého poslání jsi jaksi posel Božího soudu, a mluvíš, jako by mluvil k Noemovi, tvému pánu, Bůh Sám. Nyní však uvaž: Kdyby byl nějaký takový Bůh, jenž by byl přemoudrý a všemohoucí a vševědoucí, pak by muselo být k naprosté hanbě takového Boha, kdyby snad nepoznával, že takový posel, jakým jsi ty, bude vůči nám právě tak, jako kapka vůči nekonečnému moři!

8. Mimoto by muselo moudrému Bohu přece jen také jistě v í c záležet na nějakém nesmírně velkém národu než na jednotlivém člověku, který tu obývá nějakou skalní sluj! Tvůj Bůh

však přichází jen k tomu, jenž nemá před světem žádnou moc a žádnou vážnost, a proto také nemůže zcela nic způsobit.

9. Co je to tedy za pošetilého Boha, jenž nezná ani držitele moci Svých národů a Sám k nim nepřijde a nepoučí je o něčem lepším, aby pak dali lidu jiný směr?!

10. Já ti však pravím, můj drahý příteli, že tvůj starý Noe nikdy neviděl a neslyšel nějakého Boha právě tak jako já, nýbrž chtěl by, když zná některá stará kouzla, získat podobně jako jeho předkové nadvládu nad národy Země, a chce toho dosáhnout přes politiku. Ale kde zapustila kořeny zralá a nová politika, tam to se starou politikou již nepůjde.

11. Viděl a slyšel jsi však kdy ty sám někdy Boha? Anebo slyšel jsi Boha mluvit s Noemem? Anebo vyzbrojil tebe Bůh nějakou cennou zázračnou silou? Ty to popíráš!

12. Mohl by moudrý Bůh poslat k národům Hanochu tak ubohého posla, jakým jsi ty, a dát pohrozit zánikem světa?! Nepředvídal by zajisté Bůh již před mnoha tisíciletími, že se takovému poslu k více než 500 milionům osvícených lidí jen nejvýš soucitně vysmějí?! Nevěděl by snad tvůj Bůh skutečně, že moucha nemůže nikdy převrátit horu?! Hleď, můj milý příteli, jak hloupé je tvé poselství!

13. Je-li Bůh, který je nejvýš moudrý a vševědoucí a všemohoucí, pak se chopí k našemu případnému obrácení také již zcela jiných, působivějších a velkého národa důstojnějších prostředků, než jsou takové staropolitické prostředky, které jsou u nás již mimo veškerou platnost!

14. Hle, žijeme nyní v nejkrásnějším řádu! Nemáme války, nepožadujeme žádné daně, v celé říši není otroka, naše zákony jsou jemné jako vlna, žijeme šťastni, jako by nás miliony bylo j e d n o tělo a j e d n a duše. To uskutečnily naše zákony! Řekni, může Bůh zařídit lepší řád?!

15. Všechny naše zákony jsou odvozeny z nejlepší přirozenosti člověka, a proto se každému člověku zamlouvají, a každý je pod takovými zákony blažený a nadmíru potěšený. Nikoho nouze a chudoba netlačí. Řekni mně, můj ctěný příteli, může tu být ještě nějaká lepší vláda a řád?!

16. Tu se posel zarazil a nevěděl, co má říci.

17. Generální kněz však pravil poté: „Hle, jsi velmi způsobný mladý muž a nejsi, jak se zdá, bez talentu. Proto ti navrhuji, abys tu zůstal. Já sám se postarám a tvé vzdělání a budu ti pak také nápomocen k slušnému chlebu; s tím můžeš počítat!

18. Ale nutit tě nebudu. Chceš-li raději odejít na své hory, můžeš také to učinit, avšak napřed se ještě živoucně přesvědč, jak znamenitá je naše vláda! A tak mne následuj ke králi.“

* * *

Kapitola 254.

Posel Noemův před králem Guratem. Svedení posla a jeho rozhodnutí zůstat v Hanochu. Přání poslovo a touha po jeho sestře.

28. března 1844

1. Posel se vzchopil a následoval generála ke králi Guratovi.

2. Když přišli oba ke králi, tu byl posel rovněž s největšími poctami přijat od krále samého a teprve pak co nejdvořileji otázan, jakou má prosbu.

3. Posel se však co nejhloběji poklonil před králem a pravil: „Veliký králi a pane, měl jsem jen rozkaz mluvit s g e n e r á l n í m k n ě z e m . Jemu jsem oznámil důvod svého poslání, on mně však s úžasnou moudrostí ukázal poté úplnou prázdnotu mého poselství, a tak bych nerad ještě jednou opakoval totéž.“

4. Z toho král seznal, že posel má rozum, a poté pravil: „Poslyš mne nyní, synu můj! Jelikož poznávám, že jsi způsobný mladý člověk a že máš, jak se zdá, leckteré vlohy, přijmu tě do svého domu a dám ti učitele, kteří tě budou učit čtení, psaní a počítání a pak různým jiným uměním a vědám.

5. A budeš-li pak vyzbrojen takovými poznatky a dovednostmi, učiním tě velkým pánem ve své velké říši. Jako takový budeš pak všude požívat velké vážnosti a budeš mít velmi dobrý život a lidé tě budou na rukou nosit, budeš-li se jim moci prokázat mnohonásobně užitečným! Jsi s tímto návrhem spokojen?“

6. Posel na tuto otázku se zřejmou radostí přisvědčil a poté pravil: „Velký králi, jelikož jsi tak dobrý, tak laskavý a moudrý, pak bych měl k tvým uším ještě prosbu!“

7. Král to poslu dovolil a posel pravil: „Králi, poslyš mne tedy! Hle, můj otec je Mahal a je bratr Noemův. Tento můj otec je však již asi 500 let starý a je ještě tak silný, jako by mu bylo teprve 50 let. Jsem jeho nejmladší syn a jsem také již 70 let starý a mám velmi mnoho bratrů a sester.“

8. Ale nechci mluvit o všech, nýbrž jen o jedné sestře, která je o rok starší než já. Tato sestra mi přirostla k srdci. Kdybych ji mohl dostat k sobě, aby byla u mne, pak zůstanu ještě tisíckrát raději zde, než abych zůstal bez této božsky krásné sestry.“

9. Král se usmál a pravil: „Co? Tobě je již 70 let a zdáš se být spíš jinochem nežli mužem! Řekni, je tomu tak také u tvé sestry?“

10. Posel pravil: „Ó, králi, ta je ještě tak útlá a krásná, jako by jí bylo sotva 16 let!“

11. Král pravil generálnímu knězi: „Věřu, ta věc mne zajímá! Hleď tedy, aby tato sestra přišla sem k svému bratru. Její bratr ti bude k tomu nápomocen. Že za to nebude chybět odměna, to beztoho víš!“

12. Tu vzal generál ihned posla k sobě, dorozuměl se s ním, a již příštího dne byla na tuto sestru podniknuta nadmíru lstivá honba

* * *

Kapitola 255.

Lstivý plán najatého zločince, aby chytil sestru Valtarovu. Agla hledá svého bratra Valtara.

29. března 1844

1. Jaká však byla tato honba? Posel, bratr sestry, která se měla ulovit, musel půjčit svůj šat jednomu zločinci, který byl pro těžký zločin odsouzen k smrti. Tomuto odsouzení bylo však naznačeno, že mu bude trest smrti prominut, přinese-li z výšiny do Hanochu před krále sestru posla, od něhož má šat.

2. Tento odsouzenec byl však prohnáný arcitaškář a zasloužil si trest smrti tím, že svými zlodějskými úskoky sáhl dokonce na královský poklad, při čemž však byl také přistihnut a pak také ihned odsouzen k smrti.

3. Když však tomuto odsouzení byl za takovéto podmínky trest smrti prominut, byl nadmíru rád a pravil: „Nejen jednu, nýbrž kdyby jich bylo tisíc, troufám si je sem zcela sám přivést, a tak budu s jednou zajisté velmi snadno hotov! Jak daleko je odtud k příbytku starého kouzelníka na výšině?“

4. Řeklo se mu: „Pro dobrého chodce je to dva dny cesty nahoru; ale zpět se může ta cesta urazit také za půldruhého dne.“

5. Odsouzenec pravil: „Dejte mně s sebou jednoho nebo dva znalce cesty, abych nebyl zdržován chybnými cestami, a ve třech dnech, ne-li dřív, budu s kořistí zde.“

6. Této žádosti odsouzenecově bylo ihned vyhověno; obdržel tři ozbrojené cesty znalé muže a odebral se ihned na honbu.

7. Cestou pak pravili oni tři vůdci k lovcům: „Co pořídíme? Přiblížíme-li se k příbytku starého kouzelníka, zda nás ihned nezpozoruje a nezahubí?“

8. Lovce však pravil: „To jen přenechejte mně! Já toho s a t a n a oklamu, bude-li třeba. Přijdeme-li do takové blízkosti, v níž lze slyšet volání silného člověka, tu začněte volat „Valtare!“ To je jméno bratra sestry, která se má chytil.“

9. Ona miluje bratra, a bude-li slyšet volat jeho jméno, bude jistě prvá, která půjde za voláním. A já pak budu před vámi prchat po nějakou dobu dolů k Hanochu, a když mne podle šatu pozná jako svého bratra, půjde s vámi bez odporu.

10. Potom však bude již náležet nám, a starý kouzelník nebude nám moci uškodit, protože sestra s námi nepůjde z donucení, nýbrž kvůli bratru dobrovolně. Já vím, že žádný kouzelník nemá moc tam, kde je činná svobodná vůle jednoho z jeho pokrevních příbuzných.“

11. Tak byl učiněn plán na honbu, avšak k jeho použití nedošlo, neboť Agla byla sama kvůli svému bratru na cestě do Hanochu, a přišla zcela sama již na půl cestě deputaci vstříc a pro-

zradila se jako taková svou velkou krásou a voláním „Valtare! Valtare! Valtare! Můj bratře!“, když spatřila lovce.

12. Lovce jí však věc vysvětlil, a ona poté následovala plna radosti tyto čtyři muže do velkého města.

* * *

Kapitola 256.

Guratovo ucházení se o Aglu. Prohlášení zklamaného Valtara učiněné své sestře a králi. Aglin ženský bádající úskok lásky. Oklamáný Valtar.

30. března 1844

1. Když byla sestra přivedena do hradu ke králi a král si ji od paty až k hlavě prohlédl, tu užasl nadmíru nad její krásou a poslal ihned pro Valtara a dal mu představit krásnou sestru, aby dosvědčil, že to jeho sestra je.

2. Když však Valtar spatřil Aglu, vstoupily mu ihned radostí slzy do očí a padl jí kolem krku a políbil a pozdravil ji jako svou nejmilejší sestru.

3. Když však král nyní z toho poznal, že je to opravdu sestra Valtarova, přistoupil k němu a pravil:

4. „Poslyš mne, můj milý Valtare! Tvá sestra je div světa. Její krása předstihuje všechny mé dosavadní pojmy, a povážím-li, že tomu děvčeti je 71 let, pak nestojí přede mnou jako lidská bytost, nýbrž jako nejčistší bohyně nebes, která nikdy nestárne, nýbrž je jako věčné mládí.

5. Víš, co? Já jsem si dosud nevzal natrvalo žádnou ženu a neposadil jsem královskou korunu ještě žádnému děvčeti na hlavu. Tuto tvou sestru si však ihned vezmu za stálou ženu a dám jí královský šat a posadím jí nejkrásnější korunu na hlavu!

6. Řekni mně, Valtare, jsi s tím návrhem spokojen a spatřuješ velké výhody, které ti z toho vzejdou, stane-li se tvá sestra královnou nezměrné říše Hanochu?“

7. Tu se Valtar zarazil a nevěděl, co by řekl.

8. „Co chceš dělat v domě toho, jemuž jsou k službám miliony? Požehnej mne pro krále a nešlapej po svých výhodách!“ řekla mu sestra.

9. Když Valtar uslyšel tuto řeč od své velmi milované sestry, pravil zcela rozčilen: „Ne žehnat, nýbrž klnout tobě budu ve svých prsou, neboť tvou lásku ke mně, který by byl šel pro tebe na smrt, bylo možno tak snadno uhasit!

10. Králi, vezmi si ji, nevěrnici! Žehnám jí pro tebe a ustupuji jí tobě každým nervem a vláknem života; neboť pro mne není nyní již hodna ani prachu mých nohou.

11. Věřu, i kdyby si mě vážila a byla pro mou lásku ještě horoucí, přesto bych ti ji byl nezačržel a měl bych velkou radost z toho, že bych ti byl přinesl těžkou a velkou oběť! Takto mne však Agla oklamala, a já ti, králi, nemohu nyní již nic dát, neboť ta nevěrnice se ti dala sama!

12. Proto jí žehnám pro tebe, ale v mých prsou budiž prokleta! Nech mne nyní odejít opět na výšinu a vyplakat tam své hoře!“

13. Král však pravil: „Ne tak, můj Valtare, se stane! Já dám též tobě obléknout královský šat a sám tě pak povedu do chrámu svých bohyní. Nalezneš-li na některé zalíbení jako skutečný místokrál, pak zůstaneš zde; a nenalezneš-li žádného zalíbení, pak můžeš opět odejít domů na své hrozné hory.“

14. Tu vzešlo Valtarovi nové světlo. Svolil k návrhu královi, při čemž se Agla poněkud zarazila, neboť její láska k Valtarovi byla ještě příliš mocná, a její příliš rychlý souhlas byl spíš ženský lásku zkoumající úskok než vlastně určitý slib.

15. Valtarovi to však bylo tím vítanější, protože se tím jaksí mohl na Agle pomstít.

16. Gurat poslal však ihned oběma pro královský šat a dal je ihned zvláštěně obléci.

* * *

Kapitola 257.

Král Gurat a jeho švagr Valtar v zahradě chrámu Venuše. Sedm bohyně krásy jako ženy Valtarovy.

1. Poté povolal Gurat generálního vyššího kněze a za královského veleprůvodu všech svých dvořanů a služebníků se odebral s královsky oděným Valtarem do určeného chrámu.

2. A ježto ku předem určenému účelu odeslal pokynem generálovi k chrámovým bohyním posla, byly při tomto jeho příchodu také již všechny v nejsvůdnějším a nejbujnějším stavu ve velké zahradě bludišť z tyčkových plotů, zřízené bohyním ženské krásy.

3. Na sta těchto hlavních bohyň, nižšími bohyněmi známým již způsobem provázených, se rojilo po cestách bludišť. Některé tančily, některé pózovaly, některé zpívaly, a některé šly spíš klidně svou cestou dopředu.

4. Když horkokrevný Valtar spatřil svůdnou podívanou, byl zcela zmaten a nevěděl, co by tu měl mluvit anebo žádat.

5. Když však toto Gurat k svému největšímu potěšení zpozoroval, pravil Valtarovi: „Příteli, jak se mi zdá, nebude zrovna příliš zatěžko zapomenout na svou krásnou sestru!

6. Řekni, vyhledal sis už jednu z těchto bohyň? Ukaž mi hned jednu, a já ti ji dám ihned za ženu i s jejími nižšími bohyněmi. Anebo, líbí-li se ti jich víc, sděl mi také to, a budou tvé! Neboť zde, v mé říši, smí mít každý muž víc než jednu ženu, ačkoliv jsem toho mínění, že bys mohl mít j e d n é bohyně s jejími nižšími bohyněmi dost!“

7. Tu pohlédl Valtar co nejpozorněji na bohyně, jež ho míjely. Ty se mu nadmíru zalíbily, neboť na něho každá co nejspanileji pohlédla. Po chvíli řekl Guratovi:

8. „Ó, králi! Neprosím tě o jednu, ani o sto, nýbrž zcela o v š e c h n y tě prosím! Neboť jsou všechny příliš nádherné, než abych zde mohl volit jen některé! Proto dej mi raději všechny, aby nebyla žádná uražena, kdyby nebyla zvolena!“

9. Král se usmál a řekl Valtarovi: „Nejdražší příteli, poslyš, co ti nyní řeknu. Při tom ať také zatím zůstane!

10. Hle, zatím ti jich dám jen sedm za ženy. Budeš s nimi žít celý rok v mém paláci. Shleď-li po roce, že potřebuješ ještě některé, pak jich budeš mít, kolik budeš chtít!

11. Kdyby ti jich snad těch sedm postačilo, pak můžeš zůstat při sedmi, což mně bude tím milejší; neboť všechny tyto bohyně jsou ti beztoho jako místokráli denně za určitou malou obět k službám.“

12. Když toto Valtar od Gurata uslyšel, svolil ihned k jeho radě, vzal si sedm bohyň i s nižšími bohyněmi. Když byly bohyně oděny, vrátil se celý přeblažený nyní se svými ženami a s Guratem opět do královského paláce.

* * *

Kapitola 258.

Aglina panovačnost jakožto královny Hanochu a její pomsta na Valtarovi. Valtarův útěk a smrt.

16. dubna 1844

1. Když však doma v paláci Guratově Agla uviděla, co učinil její bratr, rozhněvala se v srdci a přála si nyní tím více ruku Guratovu a korunu, aby se mohla jako královna a spoluvládkyň velké říše pomstít na svém bratru, jakož i obzvláště na bohyních krásy.

2. Gurat však, jemuž se Agla nadevšecko líbila, učinil to tím raději, protože právě tím také on se chtěl tím dříve uvést do svého nejvyšší šťastného vysněného stavu. A tak se stala Agla již třetího dne úplnou královnou v Hanochu po onom dni, kdy její bratr obdržel sedm žen.

3. Tato Agla se pak stala nejvyšší panovačnou a vše, cokoli jí jen přicházelo vstříc, muselo se jí klanět až k zemi.

4. To však mrzelo jejího bratra Valtara tak, že žádal krále, aby byl propuštěn, aby se mohl usídlit někde na pohoří, kde by se nikdy nic nedozvěděl o své strašné sestře.

5. Gurat, jenž však byl Aglou přímo posedlý, nečinil nyní již nic bez jejího svolení, a proto se jí tázal, co říká rozhodnutí svého bratra.

6. Když se to Agla dozvěděla, rozzlobila se na bratra, odloučila jej ihned od jeho žen a dala jej vsadit do hlubokého vězení. Když se toto stalo, nebyla ještě ani rok královnou. A také bratr si ještě neužil zrovna dlouhý čas svého manželského štěstí se svými sedmi bohyněmi.

7. Generálního vyššího kněze však rovněž mrzelo, že Agla dala svého bratra bez důvodu a bez příčiny uvrhnout do vězení; neboť generál vyšších kněží mohl Valtara dobře potřebovat, protože měl velmi probudilého ducha. Proto se potají přimlouval u krále za osvobození Valtarovo, avšak pod pečeti nejpřísnější mlčenlivosti před Aglou, protože ona by jinak mohla způsobit bratrovi něco zlého.

8. Leč král pravil: „To vše by bylo správné; avšak jak otevřeme vězení, když od něho má klíč jediné Agla a mimoto ještě postavila před vězení svou nejdůvěrnější stráž?“

9. Generál pravil: „To je ovšem velmi zlé; ale přenechej tuto záležitost mně. Já již uvedu věc opět do pořádku. Za noci přepadnu s malou ozbrojenou mocí vězeňskou stráž a otevřu vězení násilím. Pověřená stráž si pak již bude muset tu věc dát líbit!“

10. Gurat k této radě svolil a téže noci po dvouměsíčním vězení byl Valtar opět osvobozen.

11. Když však byl Valtar osvobozen, chtěli jej vzít vyšší kněží do ochrany; ale on chtěl jen prchnout, a tak mu také byl dovolen útek.

12. Ihned poté, když se Agla dozvěděla, co se stalo, vyslala pochopy, aby jejího bratra jali a usmrtili, kde by se s ním setkali.

13. A pochopové, v naději na dobrou odměnu, vyšli rychle na všechny strany a dohonili Valtara na cestě do pohoří a zabili ho.

14. A to byl jeho konec a jeho odměna, protože se vzdalil od pravé Boží cesty. A to byl také počátek nejukrutnější vlády, jaká kdy byla v Hanochu.

* * *

Kapitola 259.

Odměna pochopům. Ženy Valtarovy dýkou probodnuty Aglou. Králův strach.

18. dubna 1844

1. Aby si však pochopové zajistili u královny odměnu, uřízli zabitému Valtarovi hlavu od trupu, zavinuli ji do šátku a odevzdali královně.

2. Královna se sice při pohledu na tuto hlavu zpočátku ulekla, ale brzy se vzchopila a pravila k pochopům:

3. „Vaše věrnost se osvědčila. Zničili jste mého největšího nepřítele; usmrtili jste nepřítele mé lásky a zasloužili jste si odměnu. Zde je sto liber zlata. Vezměte jej tedy jako svou dobře zaslouženou mzdu.“

4. Hlavu však vezměte opět s sebou a zahrabejte ji někde v zahradě bohyň krásy; tam se může navěky pást pohledem na ty, které mu byly v í c e než já!

5. Až však hlavu zahrabete, jděte k oněm sedmi ženám, které bydlí nyní ještě zde, v dolní části tohoto paláce a přiveďte je sem i se čtrnácti podružnými ženami.

6. Co se potom má stát, bude vám v té chvíli naznačeno. Učiňte svou věc dobře a odměna vás nemine.“

7. Tu vzali pochopové hlavu a učinili s ní podle příkazu královnina.

8. Bohyně krásy, které viděly zahrabávání hlavy, se však co nejmocněji ulekly a řekly si mezi sebou: „To je pro nás všechny zlé znamení! Bude lépe co nejdříve z tohoto místa prchnout, než bychom se daly v nejbližší době, následující tuto hlavu, do země pohřbít!“

9. Některé si však přály mluvit s generálním vyšším knězem. Avšak ten byl nyní až příliš zaměstnán plány, jak by učinil Aglu podezřelou králi, a proto nebyl přístupný; neboť jeho zlost na královnu byla příliš veliká. Proto musely bohyně zůstat a úzkostlivě pohlížet vstříc tomu, co nastane.

10. Pochopové však šli, a to již příštího dne k oněm sedmi ženám Valtarovým a přivedli je i se 14 podružnými ženami ke královně.

11. Když přišli před královnu, otázala se jich: „Nechcete truchlit pro Valtara, který byl usmrcen mou mocí?“

12. Tu se začaly ženy bědovat.

13. Královna pravila: „Byla tedy vaše láska k Valtarovi velká, že tak oplakáváte jeho jistou smrt?! Hledte, také má láska k němu byla velká; neboť z lásky jsem ho dala usmrtit, aby nebyl váš!“

14. Nyní však vidím, že jeho ztrátou trpíte, proto také učiním konec vašemu trápení! Pochopové, svlečte všechny ženy a uvažte je nahé k sloupům tohoto mého královského sálu!“

15. Pochopové to ihned učinili.

16. Když tu stály ženy i s podružnými ženami nahé a velmi pevně k sloupům přivázané, vzala Agla sama velmi špičatou dýku a šla k přivázaným ženám a pravila k jedné jako k druhé, ohmatávajíc je na straně srdeční: „Zde tedy bije srdce, které milovalo mého bratra?“

17. Poté vrazila dýku do srdce přivázané ženy a pravila: „To budiž tvá odměna, bídнице!“

18. Takto usmrtila Agla sama svou rukou z pomsty ženy svého bratra.

19. Král, ačkoliv dostal o tom příštího dne zprávu, neodvážilo se jí říci: „Ženo, co jsi to učinila?!“, neboť miloval Aglu a bál se jí.

* * *

Kapitola 260.

Vystavení 21 Valtarových žen dýkou probodených v chrámu Venušině. Zděšení vojenského oddílu generálního vyššího kněze nad ukrutností královny Agly.

20. dubna 1844

1. Poté poručila Agla pochopům, aby zavinuly dýkou probodené ženy do černých plachet a pak je zakopali rovněž venku v zahradě bohyň krásy; před zakopáním ať však na celý den vystaví tyto zcela nahé, dýkou probodené ženy v chrámu, aby se na nich mohly bohyně pohledem pást.

2. Pochopové pravili královně: „Velká, mocná vládkyně! Toto učinit se tak zcela jistým krokem neodvažujeme, neboť velký národ si až příliš váží těchto bohyň. Kdybychom bohyně příliš poděsili a urazili a ony si pak u lidu stěžovaly, mohlo by to mít velmi zlé následky jak pro nás, tak i pro vaše veličenstvo, velkou, mocnou vládkyni!“

3. Neboť kdo chce být ukrutným, musí jít k dílu politicky, aby se na něm ukrutnost nepoznala; jinak se brzy vydá do velkého nebezpečí a jeho působení budou jistě položeny trvalé hranice! Poslechne-li vaše veličenstvo tentokrát naší rady a dá tyto mrtvoly zcela potají někde zakopat, skončí se ta záležitost pro velký národ zcela dobře a zcela beze stopy!“

4. Po této dobře míněné domluvě pochopů vyskočila Agla jako blesk a tasila dýku před každým, kdo by jí okamžitě přesně neuposlechl.

5. Pochopové museli učinit, co chtěla královna.

6. Mrtvoly byly tudíž odvázány a každá jednotlivě zavinuta do černé plachty a za jasného dne byly právě také na 21 velbloudech dopraveny do velké zahrady a tam v chrámu Naeme zcela nahé vystaveny.

7. Když pochopové vystavili mrtvoly, pospíchali odtud jako zloději. Opustili velbloudy i se vším a řekli si: „Tentokrát jsme odešli se zdravou kůží. Pro všechny příští podobné účely ať si ta královská furie vyhledá jiné pochopy! My jí, jako i králi, nikdy sloužit nebudeme!“

8. Avšak generální vyšší kněz se tajnými dohlédači dozvěděl již vše, co Agla učinila, a poslal ihned silnou četou bohyňím.

9. Této četě přišli vracející se královně přímo do ruky a byli ihned přivítáni. Jako zajatci se museli nyní ihned opět obrátit a vést četou tam, kde uložili mrtvoly.

10. Když četa přišla s pochopy do chrámu a spatřila mrtvoly, žádnou bohyni dosud neshlédnuté, otázal se vůdce pochopů, zda snad probodli ty nádherné ženy oni.

11. Pochopové však oznámili věc, jak se stala.

12. Tu zvolal vůdce čety: „Při všech bozích a při Prabohu Samém! Tato královna je ztělesněná satana sama, o níž se podává sdělení v knihách Kinkarových, neboť taková ukrutnost je neslýchaná!“

13. Jak se však tohoto hada hadů zbavíme? Sedí na trůně; celé peklo je jí k službám! To bude v tomto městě brzy život, před nímž budou tygři a hyeny prchat!“

14. Poté se obrátil vůdce k jednomu z čety a pravil: „Bude zde ustaven příklad! Pošlete pro balzamovače! Dám mrtvoly balzamovat, aby nezetlely a uložím je zde v chrámu k všeobecné podívání do skleněných rakví s nápisem: „Pekelné dílo královny!““

15. A vy, pochopové, vykopejte mně ihned hlavu Valtarovu. I ta bude balzamována, a já ji pak s náležitým nadpisem umístím ve zvláštní skleněné urně nad rakvemi!“

16. A vše se podle vůle vůdcovy ihned stalo.

* * *

Kapitola 261.

Balzamování mrtvol a jejich vystavení ve skleněných rakvích. Plán královny Agly zavraždit veškeré bohyně chrámu Venušina a jeho zkřížení útekem bohyň.

22. dubna 1844

1. Za osm dnů byly mrtvoly i s hlavou Valtarovou nabalzamovány a pak ve skleněných, dříve již zmíněných rakvích v chrámu Naemině vystaveny. Uprostřed rakví na silně pozlaceném podstavci také hlava Valtarova, a to ve skleněné urně, ovšem dobře uzavřené.

2. Když byla tato práce skončena, šel vůdce čtyry do velkého obytného domu k polekaným bohyním, oznámil jim, co se stalo, a pozval je, aby se šly podívat na balzamované mrtvoly.

3. Bohyně nešly tentokrát nahé, nýbrž ve smutečních oděvech do chrámu Naemina, a nemálo se zhrozily, když spatřily tuto mrtvou skupinu.

4. Po dlouhé přestávce se tázala vrchní bohyně chvějícím se hlasem vůdce čtyry: „Je-li toto dílo královnino, čeho se musíme vbrzku obávat? Co učiní ta dračice s námi?“

5. Jeden ze zajatých pochopů odpověděl nevyzván: „Dovolte mně mluvit, mé nádherné bohyně! V těchto rakvích je napsán také váš osud; neboť slyšeli jsme z úst královniných, jaký je její jistý úmysl! Vás nemůže před zuřivostí královninou zachránit nic jiného než jedině útek!“

6. Nevěřte, že by generální vyšší kněz byl schopen něco takového překazit, neboť královna má tajné stezky a prostředky, které mimo ni nikdo nezná, a přijde na vše, co se děje proti její satanské mysli. Ví už jistě několik dní, co se zde proti jejímu příkazu podniklo s mrtvolami, a já neradím nikomu, aby příliš dlouho meškal, komu je život cenný a drahý!“

7. Tuto řeč vzal vůdce čtyry v úvahu a řekl bohyním: „Vrchní pochop má asi pravdu; proto se připravte, abychom vás mohli pod jistým doprovodem převést někam, kde budete před zuřivostí té litice zajištěny. O vaše zaopatření bude co nejlépe postaráno všude, kamkoli vás přivedeme; neboť máme právě od generála rozkaz, abychom toto s vámi učinili.“

8. Bohyně ihned souhlasily. Jedna vzala své poklady a odebrala se s četou a pochopy co nejrychleji odtud.

9. Neuplynula však ani hodina, a přišli již nejdůvěrnější sluhové královny se silnou četou bojovníků, která byla opatřena mnohými provazy, meči a kopími a měla rozkaz zničit četou generálovu, svázat všechny bohyně a pak je také zavraždit a připojit k ženám Valtarovým.

10. Ale tentokrát se královně nepodařilo provést její plán. Co však poté učinila, ukáže následující.

* * *

Kapitola 262.

Zuřivost královnina. Uchláhlení královny zchytralým setníkem.

23. dubna 1844

1. Když nejdůvěrnější sluhové královny spatřili se svou silnou četou k svému nemalému úžasu příbytek bohyň krásy zcela prázdný, tu se ihned vrátili a zpravili o tom královnu.

2. Když se však toto královna dozvěděla, zuřila jako tisíc litic a zuřivostí přímo vzkypěla a přísahala, že vykoná na generálním vyšším knězi nejtrpčí pomstu.

3. Avšak setník královniných sluhů, protože to byl velmi krásný muž a královna ho potajně velice milovala, vyprosil si milost, aby s ní směl sám několik slov promluvit.

4. Královna poskytla svému miláčkovi ráda, co si od ní vyprosil, a vyzvala ho, aby šel za ní do malého postranního kabinetu.

5. Setník šel za královnou neobyčejně rád; a když se s ní nalézal sám, chtěla se ihned dozvědět, jaký je jeho úmysl, že si s ní přeje mluvit sám.

6. Setník však, místo aby ihned odpověděl, vysvlékl se ve vsí rychlosti zcela donaha a řekl královně:

7. „Nejvyšší velitelko nad mým životem a smrtí! Jen v tomto stavu mohu s tebou co nejpravdivěji mluvit, neboť jak nahý jsem nyní před tebou, tak holou pravdou je také vše, co ti nyní řeknu! A tak mne tedy při mé nekonečné lásce k tobě rač, nejčistší královno, vyslechnout.

8. Privil: „Ó, královno, tisícový vítězi nad mým srdcem! Ty, z jejíž ruky i zemřít by bylo jistě největší slastí, ó, královno, která jsi mně vším, pro vše, co je ti na světě nejdražší, prosím tě, neobírej se pro svou a mou blaženost dále pomstychtivými plány proti generálovi kněžstva; neboť čiň co čiň, přijdeš všude pozdě!

9. Myslíš, můj živote, ó, královno, že tvůj choť má snad ve svých rukou moc? Ó, pak jsi na velikém omylu! Pravím tobě: Gurat je jen nositel jména a jako král je ve velké vážnosti jen jako nejupřímnější, nejmilejší přítel generálův! Běda však nám všem, přivedeme-li to nějakým obrátem tak daleko, že se tím stane generál naším nepřítelem!

10. Jako stojím nyní před tebou nahý, tak pravdivě a jistě jsme pak také i s králem v několika málo minutách ztraceni! Již nyní stojí nás asi 500.000 bojovníků kolem velkého paláce generálova postavených do bitvy; stačí jeho pokyn a za chvíli tu nejsme!

11. Již několik dní nenavštívil krále a také ho nenechává k sobě přijít, ačkoliv král činí právě zase nový pokus, aby získal generála opět pro sebe. Ano, sebe samého chce učinit darem generálovi, jen kdyby mu generál přislíbil přátelství!

12. Z toho, ó, královno, můžeš tedy posoudit moc a velikost generálova a poznat, jak nebezpečný je tvůj plán proti generálovi!

13. Ó, královno, usmrť mne, jestliže jsem tě touto svou holou pravdou urazil, ale nemohl jsem moci své lásky k tobě již odporovat, abych tě nevaroval před tím, co by ti mohlo připravit úplný zánik!“

14. Tu se královna poprvé zalekla a pravila: „Milý setníku, děkuji ti za tuto výstrahu! Ale nyní tě žádám také o radu, co tu učinit, abych nepadla do moci generálovy!“

15. Setník privil: „Ó, královno, nech mně dnes čas postarat se o tebe. Zítra ti oznámím východisko.“

16. Poté objal královnu, opět se oblékl a odebral do velkého sálu, ale královna zůstala v komnatě a žádala si panské.

* * *

Kapitola 263.

Setník Drohuit u krále Gurata. Drohuitova Istitivá rada a Guratovo a Aglino svolení.

24. dubna 1844

1. Poté šel však setník věrných sluhů královniných ke králi a velmi kategoricky mu vylíčil, jak to s královnou dopadá a co má generál Fungar–Hellan v úmyslu podniknout a jak bude čirou nemožností mocnému Fungar-Hellanovi odporovat, neboť on má ve svých rukou veškerou moc.

2. Gurat privil setníkovi: „Ano, příteli, máš pravdu! Víím zcela dobře, jak jsme nyní na tom s Fungar-Hellanem; ale – co tu dělat?! On je nyní již po deset dní přesně vzato zcela nepřístupný, a to ze žádného jiného důvodu než jedině z toho, že jsem mu nechtěl vydat Aglu ke zchlazení jeho pomsty na ní za její spáchané ukrutnosti na jejím bratru a jeho ženách.

3. Jeho poslední zvolání přede mnou bylo: „Dobře tedy! Co mně nechceš dát z volné ruky jako příteli, pro to si dovede tvůj nejzarytější nepřítel přijít násilím!“

4. Poté mne velmi chvatně opustil. Nemohl jsem se až do této chvíle od něho dozvědět, co má nyní vlastně za lubem.

5. Nakonec nezbude přece jen nic jiného, než ho opět vlídně vůči mně naladit tím, že mu bude Agla, tato nade všechny pojmy překrásná žena, vydána! Řekni mně, milý setníku Drohuite, co by se tu mělo jiného dělat!“

6. Drohuit privil: „Ó, králi, zde jsou vlastně ovšem jen dvě cesty možné: buď královnin útěk pod mým vedením, anebo vydání; ale jedno je neméně nebezpečné než druhé!

7. Já však jsem si vymyslel rafinovanou lest! Podaří-li se, pak bude Fungar-Hellan opět tvým přítelem a ty zůstaneš králem jako dřív. Nepodaří-li se mně však, pak si nelze představit žádný jiný prostředek než útěk k záchraně Agly, jakož i tvé královské důstojnosti!

8. Tato lest však spočívá v tomto: Nech Aglu co možno půvabně obléci, a já sám půjdu k Fungar-Hellanovi a promluvíím k němu takto:

9. „Nejkrásnější Agla, na níž jsi vrhl již tak mnohé pohledy, obdržela zprávu, že ses na ni, jako nade vše jí drahý přítel, rozhněval! Proto tě nechá prosit, abys ji jen ještě jednou vyslechl, a obdržíš o její záhadné ukrutnosti od ní samé nejvyšš dostačující a tvé srdce úplně uspokojující vysvětlení!“

10. Na toto pozvání jistě přijde, i když se silnou stráží! A co potom bude mluvit k němu Agla, o tom ji už náležitě poučím. Jen jí musíš dovolit, aby mně dala s sebou nějaké pověření, aby Fungar-Hellan jistě uvěřil v mé poslání k němu! A já myslím, že se věc opět poddá.

11. Že Fungar- Hellan při pohledu na nejkrásnější a nejpůvabnější Aglu jistě dá se sebou jednat, o tom jsem předem přesvědčen!“

12. Když to Gurat od Drohuita uslyšel, dal mu ihned plnou moc; a Drohuit šel k Agle, poučil ji o všem, a ona od něho vše přijala a ke všemu svolila.

* * *

Kapitola 264.

Pokračování pekelné pletichářské hry, Drohuit u Fungar-Hellana. Generál v síti.

25. dubna 1844

1. Když Drohuit náležitě poučil Aglu, jak má mluvit, kdyby přišel Fungar-Hellan, odebral se ihned do jeho paláce. Musel vynaložit nemálo námahy, aby se dostal před generála.

2. Když se však s největší nesnází dostal ke generálovi, ten se ho tázal se zlostí a vážností: „Odkud přicházíš, opovážlivý zrádče svého života, a jaké máš poslání? Mluv rychle, nechceš-li být synem smrti ještě dřív, než otevřeš ústa!“

3. Drohuit se sice zpočátku velmi nevlídného přijetí lekl, neboť tak rozzlobeného generála si nepředstavoval; ale po chvíli si dodal odvahy a řekl rovněž velmi rozčileným tónem k Fungar-Hellanovi:

4. „Příteli, přijímáš-li mne tak, ač jsi přece ten, který mně vlastně dal úřad u dvora a byl vždy mým nejdůvěrnějším přítelem, pak přes ohromnou důležitost předmětu, o němž ti mám podat zprávu, nepromluvíím ani slova, ač na tom závisí tvé a všeho světa blaho, tak jako život na srdci! Můžeš však vzít hned meč a usmrtit mne i s mým nejdůležitějším tajemstvím, které jinak mimo mne nezná žádný smrtelník!“

5. Po tomto vysvětlení se generál umírnil a pravil: „Příteli, uklidni se, to bylo jen mé své rozčilení; nyní však tě již poznávám opět jako svého přítele, který mně již prokázal a snad ještě prokáže leckterou dobrou službu. A tak tě prosím, mluv a já ti budu u úst naslouchat

6. Poté se Drohuit vzchopil a pravil: „Dobře, poslyš mne tedy!“

7. Hle, ty jsi nyní nejvyšš mocně rozzloben na Gurata, svého prvního přítele, a usiluješ o královnin život! Avšak poslyš, co ti nyní sdělím:

8. Dokud je tato Země obydlena lidmi a zvířaty, nebylo ještě nikdy větší nespravedlnosti a nikdy černějšího nevděku než nyní v tvém chování ke královně a ke králi!

9. Řekni mně, čím je zachráněný povinován zachránci svého života? Více se tě zatím netáži; jen to mně řekni!“

10. Generál pohlédl udiveně na Drohuita a pravil v největším rozčilení a napětí: „Co pravíš? Mluv zřetelněji! Vyslov se, abych pospíšil a poklonil se zachránci svého života!“

11. Drohuit /volal u sebe viktoria/ se vzchopil opět a pravil: „Zatím ti neříkám nic jiného nežli: „Královna, která tě miluje jako své pravé oko a kterou se silně namáháš zahubit, táž královna je zachráncem tvého života způsobem, o jakém se svět dosud ještě nikdy nedozvěděl.“

12. Více ti neříkám; jdi však a dozvíš se od ní, co pro tebe učinila! Pak ji můžeš usmrtit, budeš-li to s to přenést přes srdce!

13. Kdybys snad však choval podezření o této mé výpovědi, pak si vezmi s sebou stráž. Zde máš pověřovací list, který mně pro tebe odevzdala sama královna, a z něho snadno poznáš, že vůči tobě jistě nejsem zrádcem!“

14. Tu vzkřikl generál: „Aglo, ty mnou neuznaná! Ty velekrálovno všech mých myšlenek! Svou nepochopitelnou ukrutností jsi m n ě život zachránila?! Vzhůru a tam k tobě; v tom musím mít jasno!“

15. Tu generál vše opustil, vzal si čestnou stráž a spěchal ihned ke královně.

* * *

Kapitola 265.

Srdečné přijetí u krále. Gurat, Fungar-Hellan a Drohuit u královny Agly. Aglino úspěšné vyznání lásky Fungar-Hellanovi.

26. dubna 1844

1. Král a královna byli v nejnapjatějším očekávání a dívali se okny, zda Fungar-Hellan přijde, či ne. Jak úžasně velká byla nyní radost obou, když spatřili generála po pravém boku Drohuitově blížícího se se svou čestnou stráží k paláci.

2. Královna se odebrala ihned do svého sálu a král do svého a každý sám očekával muže, na němž v této době závisel zdar poloviny Země.

3. Když došli k bráně paláce, pravil generál k Drohuitovi: „Nyní jsem zde; ale to ti povídám: Zpozoruj-li nejmenší podezření, živé peklo bude tvým osudem!“

4. Drohuit odpověděl: „Věru, neopomenu sám do něho skočit, nebudeš-li přijat s největší nepředstíranou láskou a úctou od obou stran a nenalezneš-li potvrzení každou okolnost, kterou jsem ti naznačil!“

5. Fungar-Hellan pravil: „Dobrá, půjdeme tedy nahoru a o všem se přesvědčíme!“

6. Tu se odebral Fungar.Hellan po boku Drohuitově za doprovodu své čestné stráže nahoru do druhého patra nesmírně velkého paláce, a to nejprve ke králi, jenž ho přijal s otevřenou náručí a zvoláním: „Bratře, spásno má!“

7. Toto přijetí pohnulo srdcem generála, a tím již přišel do velmi dobré nálady a otázal se krále, zda by nebylo jeho přátelství lepší než jeho nepřátelství.

8. Gurat odpověděl: „Bratře, jsi-li ty mi nepřítelem, pak také již nejsem králem! Neboť jsem ti vděčen za vše. Ty zcela jediný jsi rád, a tedy opora mého domu! Jak bych neměl lačnět po tvém přátelství?!”

9. Tu objal Fungar-Hellan opět svého starého přítele a pravil Drohuitovi: „Pojď také ty opět sem, neboť já poznávám, že jsi to s námi oběma myslel upřímně, a tak můžeš v našem opět-ném spolku být třetím! Ale nyní pojďme k Agle a uvidíme, jak ona se k tomuto spolku přidruží!“

10. Poté se odebral generál mezi králem a Drohuitem s neskvělejší družinou čestné stráže k Agle, která mu spěchala vstříc rovněž se svou přepůvabnou otevřenou náručí, a přijala jej objímajíc jej vší silou lásky.

11. Toto nejvyšš neočekávané přijetí učinilo na generála tak blahodárný dojem, že pro samý pocit blaha nebyl s to téměř ani slova z úst vypravit.

12. Jen Agla pravila ještě po chvíli, také se celá láskou třesouc: „Fungar-Hellane, jak jsi mohl usilovat o můj život, když má láska k tobě přinesla tvému životu oběť, kterou by nikdy ani bohu nepřinesla?!”

13. Je pravda, že jsem se ti musela jevit nelidsky ukrutnou; neboť mé skutky byly takové, že Země dosud jistě nevykázala k nim příkladu. Ale Země jistě také nezná dosud ženského srdce, jež by bylo naplněno takovou láskou k tobě, ó, Fungar.Hellane! Ale tato velká nositelka života nezná také žádný ženský rozum, jenž by dovedl oceniti velikost a vznešenost takového Fungar-Hellana. Já se však mohu honosit tímto rozumem, a tak je vysvětlitelná má nekonečně velká láska k tobě, a z ní skutky, které jsem, ó Fungar-Hellane, vykonala pro tebe!“

14. Toto vyznání obměkčilo zcela generálního kněze, takže pravil: „Ó, Aglo, jakou odměnu žádáš za takovou lásku?“

15. Agla pravila: „Tvé srdce, tvá láska je mně odměnou! Napřed mne však poslyš, aby ti bylo jasno, proč jsem učinila, co jsem učinila, a pak uvidíš, že tě miluji víc než svůj život.“

* * *

Kapitola 266.

Gurat a Drohuid se tváří spokojeně ke zlé věci. Licoměrná řeč Aglina před Fungar-Hellanem.

27. dubna 1844

1. S tímto vyznáním lásky své nebeské Agly Fungar-Hellanovi nebyl Gurat zrovna příliš srozuměn, ovšem, jen potají u sebe; neboť jeho otevřené nesrozumění by zde nebylo na pravém místě.

2. Leč, co jiného zde mohl činit, než přihlížet k tomuto vyznání lásky s nejuvš spokojenýma očima?! Neboť pochybeno bylo tak či tak. Dvě kyselá jablka vlevo a vpravo. Do jednoho musel kousnout, a to bylo tedy přece jen lepší, než aby musel do obou notně zakousnout

3. Také Drohuit nenaslouchal tomuto vyznání královninu generálovi zrovna tak rád, jako kdyby bylo učiněno jemu. Ale zde nezbyvalo nic jiného, než při zlé věci se tvářit spokojeně, neboť křivý pohled byl by zde spojen se ztrátou života.

4. A tak se tvářili, jak Gurat, tak i Drohuit velmi vlídně a přáli Fungar-Hellanovi a rovněž Agle jaksi mimicky štěstí.

5. A Agla se ihned jala líčit důvody své ukrutnosti, jak předtím naznačila, aby generál mohl důkladně poznat, jak je jí nekonečně drahý a proč. Pravila:

6. „Můj nejmilejší Fungar-Hellane! Ty víš, že jsem svého bratra milovala víc než svůj život vlastní, proto jsem také opustila svou výšinu a šla, nedbajíc svého života, hledat svého bratra v tomto mně ještě zcela neznámém městě.

7. Nalezla jsem však hledaného bratra dříve a snáze, než jsem si myslela. Jak, to všichni víte. Byla jsem přivedena sem, a král začal ihned usilovat o mé srdce. Přemluvil mého bratra, aby mně odstoupil jemu, načež mu potom král nabídl náhradou bohyně krásy vedle hodnosti vícekrále.

8. Při prvním pohledu jsem shledala, že můj bratr kolísal. Nadmíru mne rmoutilo, že mohl mít pro mne kolísající srdce, ač jsem pro něho vážila svůj život.

9. Tu jsem se přemohla, přistoupila k němu a sama jsem mu radila. Zkoušela jsem jeho lásku ke mně, chtěla slyšet názor k této výměně. A on, jenž beztoho měl jen málo lásky ke mně, místo aby nasadil pro svou ubohou sestru z důvodu její vnitřní, vyšší hodnoty život, vydal mne a nejčistší bytost vyměnil za prodejné nevěstky, které nikdy nepoznaly vnitřní cenu života!

10. Těžké bylo toto mrzké mstivé jednání mého bratra pro mé srdce; avšak co se stalo, nemohla jsem již změnit.

11. V tomto svém vnitřním zármutku jsem se učila poznávat tebe, Fungar-Hellane, a poznala jsem v tobě brzy velkého ducha, jemuž je možné vést svým názorem tak, anebo tak, miliony! Až příliš brzy jsem poznala, že jen ty, a ne král jsi pánem Hanochu a celé velké říše!

12. Tu jsem si pomyslela: Ó, muži, kdybych ti mohla odhalit svou věčnou pravdu o pravém určení člověka z Boha, jak ji v sobě mám a kdybych měla tvou lásku, co nekonečného dobrého bys pak mohl vykonat!

13. Jak jsem si tě však, Fungar-Hellane, již tak dost blízkého k svému srdci myslela a shledala, že můj bratr začal kvůli mně mít u tebe příliš velkou cenu, tu jsem pojednou objevila nejhanebnější spiknutí právě mého bratra proti tobě! A proto jsem ho dala vsadit do žaláře, jelikož mně vždy ještě byl drahý jeho život, který by byl jinak ten tam, kdybyste byli poznali jeho zradu.

14. Navštěvovala jsem ho denně a snažila jsem se ho obrátit, avšak málo jsem ovšem pořídila. Když jsem však s ním byla s mnohou námahou na půl cestě k polepšení, ty jsi osvobodil svého největšího nepřitele. On uprchl, aby tě zahubil s pomocí obyvatel vysočiny, jimž by byl ukázal prokletý východ.

15. Tu šlo o život, anebo smrt! Proto jsem za ním vyslala pochopy, aby bratra zabili, jakmile ho dopadnou, neboť kdyby sem byl přivezen opět živý, pak bys ho byl jistě odtud ustanovil někam k nějakému velmoži a on by pak tajně odešel a zradil by tě obyvatelům vysočiny. Tito obyvatelé by vás pak jako zuřiví tygři napadli a miliony pobili. Kdybych vám to byla prozradila, co byste pak s ním učinili a snad také se mnou?

16. Abych zabránila tak velkému zlu, přinesla jsem těžkou oběť! Nyní sudte, zda jsem tedy tak ukrutná, jak se domníváte! Ale ještě nejsem u konce; proto mne poslyšte dále!“

* * *

Kapitola 267.

Mistrovsky lživá řeč Aglina na ospravedlnění jejího ukrutného jednání.

29. dubna 1844

1. A Agla mluvila takto dále: „Když však bratr prchal, přikázal potají svým ženám, aby předně popudili proti tobě celý sbor bohyň krásy a aby se pokud možno snažily odstranit ze světa tebe i s králem Guratem, aby pak Valtar, kdyby se opět s velkou mocí vrátil, mohl v tomto městě ihned bez nesnází nastoupit na královský trůn.

2. Tato zločinná cesta byla Valtarovi, jak víme, odříznuta. Co však potom chtěly ženy učinit, když mým prostřednictvím obdržely pokusně ihned zprávu o smrti svého chotě? Poslyš! Učinily nejvyšš hanebnou přísahu, že beze vší milosti a slitování zahubí tebe, Gurata a mne samou.

3. A kdy a jak? Pojďte se mnou do tajného kabinetu, který obývalo oněch sedm hlavních žen a přesvědčte se o všem sami!“

4. Tu vedla Agla celé shromáždění do tajného, značně velkého kabinetu, dala tam otevřít ihned skrytou nástěnnou skříň a pravila pak ukazujíc na křišťálovou číši.

5. „Tamto vidíte onu strašnou číši. Je plna nejsilněji otrávených jehel! Dejte přinést zvíře, vezměte opatrně jednu takovou jehlu a poraňte jí jen trochu někde kůži zvířete, a přesvědčíte se, že toto zvíře pojde!“

6. Bylo přivedeno ihned velké tele, škrábnuto touto jehlou jen trošku pod břichem, a tele se okamžitě zhroutilo mrtvé.

7. Všichni se toho úžasného účinku zhrozili.

8. Agla pravila: „Zkuste to na ostatních zvířatech a účinek bude stejný! Anebo máte-li nějakého zvláštního zločince, který je odsouzen k jisté smrti, nechte ho sem přivést a učiňte s ním takový pokus. Věřu, okamžik není tak rychlý, jak bude rychle a jistě zcela bezbolestně takovou jehlou usmrcen!“

9. Fungar-Hellan však pravil: „Aglo, jak to víš, a jak jsi na to vše přišla? Jak jsi přišla k té přesné zkušenosti o hrozném účinku tohoto mně ještě zcela neznámého jedu?!“

10. Agla pravila: „Pohleď, zde náš všech velký přítel a zachránce života Drohuit mně toto vše ukázal a vytáhl – jako na oko spiklenec – z oněch žen vše, co chtěly zvláště proti tobě podniknout.

11. Když mně však toto oznámil a já jsem se brzy přesvědčila o jejich velké zlomyslnosti, tu uchvátila mou celou mysl mocná pomsta. Jako přítelkyně dala jsem pak všechny tyto ženy svými přestrojenými biřici přivést sem do mého sálu, kde se musely ihned svléci. Poté jsem je dala přivázat ke sloupům a pak jsem si sama jako královna a vládkyně nad životem a smrtí poddaných zchladila na nich nejžhavější pomstu.

12. Kdy však ty jsi byl určen, abys padl? Tvá nejbližší vlídná návštěva u těchto hadů byla by ti vzala život, tak jako tomuto teleti! Jdi však také nyní ven do příbytků bohyň a nalezněš jistě také malé vražedné nástroje a z toho poznáš, jak daleko bylo již spiknutí rozšířeno, jakož i důvod, proč jsem pronásledovala tyto bohyně.

13. Chceš-li však také vědět, odkud vzaly tyto bohyně jed, pak prohledej zahradu, a v jednom jejím odlehlém koutě ve skleněné besídce nalezněš stromek, jenž má na svém kmeni perlovité kapky; tyto kapky jsou právě onen strašný jed!

14. Myslím, že to zajisté postačí, abys poznal, proč jsem jako tvá největší přítelkyně s vynaložením vší chytrosti a opatrnosti proti těmto ženám jednala!“

15. Fungar-Hellan i s králem celí zbledli, a žádný nevěděl, jak je vlastně na tom.

* * *

Kapitola 268.

Fungar-Hellan se udiven táže Drohuita. Drohuitova chytrá, zchlazující odpověď.

30. dubna 1844

1. Když se prvý úžas a hrozný údiv oněch tří poněkud utišil, pohlédl Fungar-Hellan s údivem na Drohuita a pravil: „Drohuite, buďto jsi vyslanec dobrých bohů a starého hněvivého Boha, jenž je také dobrý potud, pokud se plní přesně Jeho vůle. Jedná-li se i jen v nejmenším proti ní, pak bývá hned pln hněvu a chce celou Zemi zahubit!

2. Možná, že jsi tohoto Boha vyslanec! Anebo jsi vyslanec z nejnižšího a nejstrašnějšího pekla, hlavního bydliště satanova, neboť jinak by bylo zhora nemožné, abys ty sám přišel na tajemství, která by mně zůstala neznámá!

3. Hle, v tomto velkém městě, které přece čítá více než stokrát tisíc domů, se nic neděje a dít nemůže, co by mně nebylo téměř již v okamžiku sděleno když se to stane! Který ďábel, který satan řídil asi toto spiknutí, že zůstalo skryto před mými smysly až do tohoto mrzkého času, v němž jsem se to nyní dozvěděl z horkých úst Agly?!

4. A jak jsi přišel na toto, věru nejvš hřůzu budící, opravdu satanské pekelné spiknutí? Jen to mně pověz, a já pak budu úplně uklidněn. Nemůžeš-li to však, potom ať se stanou tvou společností všichni lvi, tygři hyeny, vlci a medvědi!“

5. Drohuit však na to pravil: „Příteli, ty mluvíš, jako by ti byly všechny poměry velkého města ode dne ke dni známy! Pravím tobě: Jen masky přijdou do tvých smyslů, ale nikdy hlubší poměry!

6. Kdo ti může objevit mé myšlenky? Zda nemohu mluvit a na oko jednat tak, že musíš považovat mou řeč a jednání za podezřelé, zatímco ve svých myšlenkách sleduji jen zcela jiný plán k tvému blahu?!

7. Anebo mohu mluvit a jednat před tvýma očima nejvš spravedlivě, avšak můžeš také pohlédnout do mé tajné myšlenkové komory, zda tu nečihá nějaká přechytrale promyšlená zrada a tvůj zánik? Trváš tvrdošjně na své vševědoucesti?

8. Tak jsi také u svých bohyň krásy z jejich řeči a jednání nepostřehl, jak pěstovaly ve skrytých zákoutích jedovaté stromky k tvé záhubě, a že pro tebe připravovaly množství nejvš nepatrných, ale zato tím působivějších vražedných nástrojů!

9. A proč? Pomysli na nové jim uložené daně a na příkaz, že žádná z nich nesmí pod trestem smrti nikdy otěhotnět, a pak velmi brzy poznáš důvod k takovému spiknutí!

10. Jak ti však pravila Agla, tak pravím také já: Jdi, a přesvědč se o všem, a napřed se podívej, zda jsem pro tvou společnost lvů a podobných (zvířat) zralý!“

11. Fungar-Hellan byl nakonec touto řečí zcela zaražen a žádal nyní, aby se šlo do zahrady bohyň krásy, aby se tam o všem přesvědčil. A celá společnost se odebrala tam ihned.

* * *

Kapitola 269.

Fungar-Hellan v chrámové zahradě bohyň krásy. Zkouška výpovědi Agliných a Drohuitových. Podezření Fungar-Hellanovo na Aglu. Krása Aglina vítězem nad Fungar-Hellanem. Agla ženou Fungar-Hellana.

2. května 1844

1. Když přišel do zahrady, zkoušel Fungar-Hellan co nejpečlivěji vše, opuštěný velký dům bohyň krásy, chrám i zahradu – a všude shledal výpovědi potvrzeny, v obytném domě velké množství otrávených jehel, které dal ihned svými úředníky, kteří ho sem následovali, zabavit, rovněž tak i v zahradě pověstnou skleněnou besídku, v jejímž středu velmi bujně vyrůstal ze země neobyčejně jedovatý stromek. Tento stromek měl označenou podobu a na kmeni byl poset jedovatými kapkami.

2. Fungar-Hellan chtěl dát stromek ihned vyplnit, a proto poručil svým lidem, aby skleněný dům i se stromečkem ihned zničili.

3. Tu uchopila Agla ruku Fungar-Hellana a křičela „Nejmilejší příteli, prosím tě pro všechno, co je ti na celém světě nejcennější a nejdražší, nenech tento průhledný dům smrti nejen vyložením otevřít, nýbrž ani také nějak v nejmenším otevřít a také se ho dotknout, neboť přiroze-

nost této rostliny působí tak prudce, že bychom jejím uvolněním byli usmrceni nejen my všichni i s dělníky, nýbrž i vše, co má v rozsahu nejméně tří hodin život!

4. Chceš-li však již tento stromek zničit, pak musíš kolem besídky postavit z velmi pryskyřičnatého dřeva hodně velkou hranici a z všech stran ji zapálit, neboť jedině tím budeš moci tuto rostlinu zahubit bez následků životu nebezpečných!“

5. Toto Aglino vysvětlení k odvrácení zničení jedovatého stromku zarazilo mocně Fungar-Hellana. Pohlédl odvrátitelce ostře do očí a pravil:

6. Ženo, co mluvíš?! Vysvětli mně, odkud ti je tak znám takový účinek tohoto stromku? Znáš toho tolik, jako bys jej byla sama stvořila!

7. Věřu, jako to se mnou nyní dobře míníš, je-li takováto přirozenost této rostliny, právě tak se mně také činíš tímto svým prohlášením podezřelou! Kdož ví, zda jsi snad ty sama nesázela tuto pekelnou rostlinu?!

8. Proto ti dávám ještě krátkou lhůtu. Hleď, abys v této lhůtě svalila se své hlavy velmi odůvodněné podezření, jinak to s tebou dobře neskončí! Proto se svleč, abys mi nahá doznala nahou pravdu! Neboť budoucně mne již neoklameš. Vždyť až příliš potvrzené a odůvodněné je mé podezření! Budeš tedy mít co dělat, aby sis otočila Fungar-Hellana kolem prstu.

9. Toto vyzvání však nepřivedlo Aglu ani v nejmenším z míry a pravila: „Svléknu se, ale zde v blízkosti tohoto morového domu ne, nýbrž v nějakém obytném pokoji někdejších bohyní.“

10. Poté se odebrala společnost do obytného domu a zde do velmi velkého pokoje.

11. Když tam přišli, svlékla se ihned Agla, jak jí Fungar-Hellan přikázal.

12. Ale toto svlečení bylo právě to nejnebezpečnější pro silně smyslného generála. Neboť nyní se teprve objevily skryté půvaby této nejkrásnější ženy. Tato žena je měla v tak vysoké míře, že při pohledu na ně začalo ihned několik přítomných mužů třeštit a šilet. Pět jich však v okamžiku padlo mrtvých k zemi.

13. A Fungar-Hellan zapomněl zcela na své podezření; neboť jako vycházející Slunce strahuje v údolích mlhu, tak působila také příliš velká krása nahé Agly na Fungar-Hellana.

14. Nežádal od ní nic jiného než její lásku a sliboval jí, že učiní a poskytne jí vše, čímkoli by se jen mohl její lásce učinit tím cennější.

15. Že toto vítězství nebylo nikomu příjemnější než Agle samé, lze si snadno představit, neboť jinak by zde bývala zřejmě chycena.

16. Gurat a Drohuit přihlíželi zde ovšem k této události jako prohrávající hráči; ale co jiného zde dělat než gratulovat Fungar-Hellanovi!

17. Touto výpravou se však toto vyšetřování také skončilo, a Fungar-Hellan uvedl Aglu do svého paláce se všemi poctami jako svou ženu. A Drohuit a Gurat odešli s dlouhými nosy rovněž domů.

* * *

Kapitola 270.

Zpráva Drohuitova a Guratova jejich kuběném. Zmařený útěk. Drohuitovo a Guratovo úspěšné útočiště ke Isti a k pokrytectví. Usmíření.

3. května 1844

1. Když oba, totiž Gurat a Drohuit přišli domů do královského paláce, šli jim vstříc jejich ostatní kuběny a dotazovaly se jich, jak dopadla záležitost s hroznou Aglou.

2. A Drohuit odpověděl řka: „Milované ženy, špatně, přešpatně pro nás pro všechny! Neboť Agla přetrhla manželské pouto s naším milostivým králem a dala své srdce a svou ruku jako by byla svobodná, znovu Fungar-Hellanovi! A on, buřič proti posvátným právům královským, dosáhl tím svého dávno vytouženého přání. Kéž by mu ten zisk, kterého dnes vydobyl, přinesl tolik úroků, kolik jich přinesl našemu dobrému králi! Jinak nemám pro něho žádné přání!“

3. Já jsem však byl nesmírný osel, že jsem nasadil za tuto pekelnou bestii téměř život! Kdybych ji byl Fungar-Hellanovi notně očernil, jistě by již nikdy nežila; avšak byl jsem dost hloupý, že jsem ji zkrášloval, a tak ji učinil před generálem pokud možno nevinnou a spravedlivou!

4. A odměnou mou a královou je nyní to, že se k nám obrátila zády, a my všichni budeme mít nepochybně v krátké době čest buď zcela nevinným bodnutím jedovaté jehly rovněž také

zcela skromně a nevinně zemřít, anebo budeme mírnými slovy přinuceni město Hanoch navždy opustit a hledat nějaké bydliště mezi tygry, hyenami a medvědy! Co soudíš, Gurate, mám pravdu, anebo ne?“

5. A Gurat pravil: „Příteli, kdyby záleželo na mně, byl bych toho mínění, abychom ještě dnes sebrali hezky své poklady a za noci a mlhy zmizeli z města; neboť zítra, aspoň tak za to mám, bylo by již příliš pozdě!“

6. Proto objednej ihned veškeré mé služebnictvo a dej mu pod nejpřísnější pečeti mlčenlivosti pro naše a jeho vlastní blaho tento pokyn: Sto velbloudů ať nese naše poklady, sto potraviny a sto nás samé se vši naší družinou do nějaké odlehle krajiny Země; neboť od nynějška to nebude v této velké světové říši již k vydržení!

7. Lid je do nejvyšší míry ohlupován, a ti lepší jsou samý podvod, lest, licoměrnost a politika; vlastní vládce je však beztoho naším nepřítelem a bude jím tím více nyní, kdy bude jistě přesně tančit podle písťalky Agly, která nás bude jistě nenávidět, že jsme pro její ztrátu nezačali ihned ze samého zoufalství nade vši míru zuřit!“

8. Tu pohlédl Druhuit oknem ven a k svému velkému úžasu spatřil Aglu s Fungar-Hellanem se blížit k paláci, a oznámil to králi.

9. Když to král zpozoroval, tu vzkřikl: „Pro všechny duchy, jsme ztraceni!“

10. Avšak Druhuit, jenž odstranil všechny ženy, řekl Guratovi: „Příteli, nyní platí: Lest proti ukrutnosti! Jen rychle roztrhat šat, pak se vrhnout na zem a výt a strašně truchlit, a bude zase vše dobře!“

11. Gurat a Druhuid to ihned učinili, a sotva takto několik minut vyli, vstoupili do dveří již také Agla s generálem a šla k oběma zcela dojata, a to nejprve ke Guratovi a tázala se ho, co mu chybí.

12. A Gurat lehce se vzchopil a křičel: „Ó, Aglo, Aglo, nebeská Aglo! Ty mně chybíš; tento bol mne stráví! Musel jsem tě sice vnějšně propustit, ale ach, mé srdce, mé srdce, to se od tebe nemůže nikdy oddělit!“

13. Tu potěšila Agla krále a pravila: „Neplač přece tolik! Hleď, jsem opět u tebe a zůstanu u tebe a budu tě se vši něžností milovat a Fungar-Hellan zůstane též naším nejpřímnějším přítelem!“

14. Tu opět Gurat povstal a padl Agle, jakož i Fungar-Hellanovi kolem krku. A pak se vzchopil i Druhuit.

15. Příště dále.

* * *

Kapitola 271.

Druhuitova pokrytecká řeč před Aglou. Satanská Agla v síti Druhuitově. Dvě sestry Agliny odměnou Fungar-Hellanovi a Druhuitovi.

4. května 1844

1. Když se také Druhuit zotavil ze svého zdánlivého smutku – ovšem jen po způsobu komediantů – tu přistoupil také zcela střízlivě a políbil roucho Aglino, pozdravil v nejhlubší uctivosti Fungar-Hellana a pak mu řekl:

2. „Já jsem k uklidňující útěše řekl Guratovi, přecházejícímu do úplné zoufalosti: ‚Příteli, uklidni se; důvěřuj v bohy, a důvěřuj zcela svému nejpřímnějšímu a nejušlechtilejšímu příteli, a stavěj na lásce nebeské Agly jako na mramorovém základě a brzy se přesvědčíš, že tato věc vypadá zcela jinak, než si to představuješ ve svém převelikém smutku.‘ Ale tato slova nic u něho nepomohla, a on zuřil potom jako předtím.“

3. Po chvíli jsem uchopil jeho ruku a řekl mu opět toto: ‚Příteli, králi velké říše, Gurate, poslyš mne! Jednáš v základu mylně, stavíš-li i jen v nejmenším charakter nebeské Agly na roveň charakteru našemu! Neboť hle, ona je dcerou člověka na oněch svatých výšinách, které byly obydleny prvými lidmi Země; my však již nejsme lidé, nýbrž sotva jen mdlé stíny lidstva!‘

4. Proto se také máme chovat k Agle jako stíny, neboť jediné ona je ještě lidskou realitou a my jsme sotva jen stíny ve večerním Slunci a zdáme se být velikými svými charaktery, ačkoliv všichni dohromady nejsme, co se týče charakteru, před nebeskou Aglou ničím!

5. Chceme-li si však jen poněkud činit nárok na vysokou čest – stát se lidmi, pak musíme kráčet tělesně s Aglou jako stín a nikdy si nemyslet, že by se mohla na naší přirozenosti prohřešit.“

6. Když jsem toto řekl Guratovi, tu se poněkud uklidnil, ale nicméně vždy ještě velice trpěl a brzy opět upadl do svého bezmezného smutku a volal: „Aglá je mé srdce a Fungar-Hellan má hlava. Žádného nemohu bez ztráty svého života ztratit, a přece je zde po jednom veta, po Agle, anebo po Fungar-Hellanovi!“

7. Když jsem toto od něho uslyšel a z toho poznal, že u něho veškeré mé nejvyšší odůvodňované utěšování zůstalo zcela bez výsledku, zmocnila se mne samého hluboká zádumčivost, a klesl jsem rovněž do velkého smutku.“

8. Po této řeči, anebo lépe: po této nejčistší lži zpatra, šla Agla skrz naskrz dojata k řečníku dosud ještě velmi vzrušeně vypadajícímu, uchopila jeho ruku, přitiskla ji na srdce a pravila:

9. Ty ses dosud vždy osvědčil jako můj přítel, a proto jsi byl u mne ve velké milosti; ale tak velice, jako tentokrát, ses ještě neosvědčil jako můj a králův a Fungar-Hellanův přítel! Proto se ti tedy odměním tak, jako dosud ještě nikdo v tomto městě nebyl odměněn.

10. Hle, mám ještě dvě sestry, které nestojí v kráse za mnou! Pošlu pro ně, jedna bude pro tebe a jedna pro Fungar-Hellana, abych já zůstala Guratovi. Myslím, že tato odměna spojí vás poutem, které žádná moc nikdy nepřetrhne.“

11. S tímto návrhem byli všichni spokojeni a byla učiněna ihned opatření, aby se poslalo pro tyto sestry z výšiny.

* * *

Kapitola 272.

Setkání Agliny karavany s pastýři Mahala, otce Aglina.

6. května 1844

1. Celá karavana, čítající asi 1.000 mužů, měla za úkol přivést obě sestry, které se jmenovaly Pira a Gella.

2. Když však karavana urazila poloviční cestu, našla velmi krásnou horskou pastvinu, na níž několik pastýřů páslo velké stádo ovcí a koz chráníce dobře tato stáda před dravými zvířaty. Tito pastýři měli chaty a byli ozbrojeni meči, praky a kopími.

3. Vůdce karavany se však otázal jednoho z těchto pastýřů, zda nezná Piru a Gellu, dcery jistého Mahala.

4. A pastýř pravil: „Odkud jste, že se tážete na krásné dcery mého pána? Můj pán měl sice tři dcery a dva syny; jednoho syna musel však poslat do nížiny, aby hlásal pokání na odpuštění hříchů před Bohem anebo blízky soud, kdyby se nížina nechtěla obrátit. A tak šel tento syn a dosud se ještě nevrátil.“

5. Tak se také ztratila krásná dcera, která se jmenovala Agla, a do této chvíle nevíme, kam šla. Kdo ví, zda nepřišla do rukou podobné karavany, a tak se nestala lupem nížiny! Proto nám napřed řekněte, odkud jste a kdo vás sem poslal, - potom obdržíte zprávu o Píře a Gelle!“

6. A vůdce karavany pravil: „Poslyšte mne tedy, čestní pastýři svého pána! Agla sama nás sem poslala, abychom k ní přivedli obě její sestry! Agla je však nyní velkou královnou v nížině a velí s neomezenou mocí polovičního okrsku Země a my sami jsme jejími sluhy. Valtar, její bratr, zemřel. Jak, nevíme. Jeho hlavu jsme však viděli nabalzámovanou v křišťálové umě vystavené v chrámu velké bohyně Naeme.“

7. Když toto pastýři uslyšeli, tu pravil první z nich: Z tvé promluvy jsem vyrozuměl, že mluvíš pravdu. Můžete zde tedy posečkat až do zítřka; potom přijde Mahal se svými oběma dcerami, a budete pak moci sami s ním pojednat o jeho dcerách.

8. Dozví-li se od vás, že jeho Agla je královnou v nížině, kde je prý velké město, o němž ovšem nemáme pojmu, pak půjde bezpochyby sám s vámi a navštíví svou dceru, pro niž tolik plakal, když se ztratila.“

9. Když karavana toto uslyšela, zůstala u těchto pastýřů a očekávala příštího jitra Mahala s oběma dcerami.

* * *

Kapitola 273.

Chvalozpěv pastýřů příštího jitra. Slovo shora pastýřům. Setkání karavany s Mahalem a s jeho dcerami.

7. května 1844

1. Když minula noc, v níž bylo těmto pastýřům jak obyčejně velmi mnoho bojovat s divokými zvířaty, a vyšlo Slunce, padli všichni na kolena a chválili a velebili Boha, že jim v této noci mocně pomáhal a ochránil je, a prosili Ho o Jeho další přispění.

2. Jakýsi hlas však jako mocné hřmění nesl se vzduchem a pravil: „Žeňte domů tučné stádo a dejte je do chléva mého sluhy Noema! Neboť jeho bratr Mahal nebude budoucně již potřebovat toto stádo, neboť dnes se rozhodl, že půjde se svými dcerami dolů do nížiny, která je prokleta, aby tam hledal své štěstí.

3. Noe vám však dá práci, kterou mu oznámím. Budete-li plnit věrně Mou vůli, sdělenou Noemovi, nedám vám okusit Svůj hněv v den soudu. Budete-li však ve vykonávání Mé vůle reptat, pak v poslední úzkosti, až na vás přijde smrt, okusíte Můj hněv! Tak se staň!“

4. Když pastýři uslyšeli tento hlas, padli ihned k zemi a vzdali Bohu čest.

5. Když však povstali opět se země, tu šel vůdce karavany k jednomu z pastýřů a otázal se ho, co to bylo za hřmění a zda pastýři tomu hřmění rozuměli, neboť naslouchali se zřejmou pozorností.

6. A pastýř pravil: „Toto hřmění nebylo žádné obyčejné hřmění; neboť obyčejné hřmění z jasného vzduchu nepřichází! Toto hřmění byl hlas Boží k nám a přikázal nám to a ono učinit a oznámil nám, že Mahal, náš dosavadní pán přestane nám budoucně být pánem; neboť půjde se svými dcerami do prokleté nížiny, aby tam hledal nové štěstí. Počkáte-li zde, budete ho moci jistě brzy s jeho dcerami přijmout.“

7. Po těchto slovech se jali pastýři svolávat stádo a nastoupili s ním cestu k Noemovi, a tak opustili karavanu. Karavana pak čekala téměř až do večera, ale Mahal se neobjevil.

8. Tu pravil vůdce: „Proč jsme však také byli tak hloupí a nechali jsme pastýře odejít?! Ví kdo z nás, co mu snad nyní učinili, když se s nimi setkal?! Proto se vydejme na cestu a pojdme naproti. Snad potřebuje co nejnaléhavěji naši pomoc.“

9. Po těchto slovech se zvedla ihned celá karavana a ubírala se vzhůru.

10. Když šla asi tři hodiny, hle, tu se setkala s celou společností, v jejímž středu se nacházel Mahal se svými dvěma dcerami a synem. Karavana však na dotaz společnosti oznámila Mahalovi brzy vše, co mu bylo třeba vědět.

11. Když se však Mahal dozvěděl od karavany takové příznivé věci, rozloučil se ihned se svým průvodem a ubíral se s velmi jarou a veselou myslí s jásající karavanou do nížiny.

* * *

Kapitola 274.

Příchod Mahala a karavany k chrámu Venušinu. Úžas Mahalův a Kisarellův. Velké přijetí v královském paláci.

8. května 1844

1. Cesta z pohoří, která byla však jistě nejhorší a nejméně schůdná, vedla však právě zahradou bohyň krásy poblíž otevřeného chrámu, a naši poutníci z pohoří museli jít touto podezřelou zahradou a poblíž chrámu.

2. Chrám však nebyl v žádné době vůbec navštěvován než právě v této době, kdy se rozšířila všude zvěst o tom všem, co se zde stalo; a tak také naše společnost, u níž nebylo nyní právě nic živějšího než její zvědavost, našla u chrámu mnoho návštěvníků a chtěla si jej prohlédnout.

3. Avšak vůdce karavany pravil Mahalovi: „Nejdůstojnější starče a nejosvícenější otče naší velké královny Agly! Hle, je velká tlačence lidí! Potřebovali bychom celou hodinu, abychom se dostali jen do blízkosti chrámu; přijít do chrámu samého je však nyní zřejmě naprosto nemožno!

4. Proto se zatím spokoj s tímto pohledem z nepatrné vzdálenosti. Budeš-li se chtít na toto vše podívat blíže, budeš s to vše to velmi snadno shlédnout ve společnosti králově; neboť přichází-li král, tu všechen lid náhle ustoupí a dělá co nejuctivější místo králi.“

5. Po tomto prohlášení se Mahal podrobil a šel s karavanou dále.

6. Když přišel do města, nechtěl jeho úžas brát konce. Zůstal stát u každé palácové budovy a nadmíru ji obdivoval.

7. Rovněž i jeho děti byly plny úžasu. Syn jménem Kisarell, se častěji tázal, zda také to jsou díla lidská.

8. Také skvoucí se kupecké krámy vábily neobyčejně mocně oči obou dcer, a jedna i druhá se u každého nového skladu tázala, zda lze tak krásné věci dostat a komu patří.

9. Vůdce pro samé vysvětlování téměř ochraptěl a byl velmi rád, když po čtyřech hodinách dorazil na velké palácové náměstí.

10. Když však karavana došla před palác, tu jí přišli ihned vstříc král, královna, Fungar-Hellan a Drohuit s nadmíru skvoucím dvořanstvem a přijali co nejvládněji celou společnost a vedli ji do paláce.

11. Mahal si nevěděl samou radostí rady, ježto se shledal se svou nejmilovanější a tak mnoho oplakávanou dcerou za tak přešťastných okolností.

12. A Fungar-Hellan se měl ihned k Piře, která jej ihned na prvý pohled okouzila, a dotazoval se na různé věci, na něž mu krásná Pira dávala velmi prosté odpovědi, což se generálovi nadmíru líbilo.

13. Rovněž také Drohuit naházel na Gelle neocenitelné potěšení.

14. Agla však padla svému otci a svému bratru Kisarellovi zcela opojena do náručí a blažeností nemohla téměř ani promluvit.

15. Gurat objednal ihned velkou hostinu a dal přinést ihned královský šat pro nově přišedší příbuzné.

16. Takto byla přijata tato rodina v Hanochu.

* * *

Kapitola 275.

Mahalův nezničitelný 500 letý horský oděv. Tvrdohlavost Mahalova kvůli změně oděvu. Lest Aglina.

9. května 1844

1. Když byly přineseny královské šaty a stáli tu komorníci a komorné, tu přistoupil Gurat k Mahalovi a požádal ho, aby změnil svůj tvrdý horský šat za měkký královský.

2. Avšak Mahal si tu vzpomněl na svého Boha a pravil: „Vznešený zeti! Hle, jsem ve vysokém věku a zažil a přežil jsem velmi mnohé krále v nížině!

3. Můj bratr Noe zná ještě doby Lamechovy, a já jsem znal Uraniela, jenž následoval po Thubalkainovi, a pak 1.000 rádců, a pak Ohlada, jenž vyšel z rádců a otevřel opět chrám Lamechův!

4. A hle, tento šat, jenž nyní pokrývá mou nahotu, sloužil mi po staletí a je nezničitelný; neboť byl utkán ještě na stavu, který poskytl prvním lidem této Země Jehova! Jaký by to však byl nevděk k Bohu, kdybych nyní odložil nezničitelný oděv, jenž chránil mé tělo před horkem a zimou téměř 500 let a oblékl tento měkký šat královský!

5. Hle, tento šat není okázalý a nemá lesku; ale nicméně je vzácnější než všechna tvá zlatem a drahokamy zdobená roucha! Neboť všechna tvá roucha se zašpiní a musejí se pak opět čistit. Tento můj šat však, jenž nyní dobrých 400 let visí na mém těle, se nikdy nezašpiní, a přesto udržuje tělo čisté.

6. Proto neobléknu nikdy šat, který se špiní, nýbrž zůstanu při šatu, který nejenže se nešpiní, nýbrž k tomu ještě všechnu nečistotu těla stravuje a tím dává tělu nejtrvanlivější zdraví!“

7. Gurat žasl nad touto vytrvalostí a potají se obrátil k Agle a tázal se jí, co tu činí.

8. Agla však pravila: „Jen mu ponech jeho vůli. Zním ho. Co dnes nechce, ponechá-li se mu jeho vůle, to učiní příštího dne! Váží si ještě velice starého Boha, ale jde-li o to, aby se nějak příliš zapřel, tu bude již také hřešit jako my!

9. Nemluv tedy dnes již nic o převlékání, jinak ho učiníš nepovoleným, ale kvečeru polož do jeho ložnice bílé šaty, a on je ráno obleče, i když ne samy, tedy aspoň přes svůj nezničitelný šat.“

10. Poté se rovněž potají tázal Gurat, zda je vše pravda, co její otec mluvil o svém záhadně dlouhém životě a o svém záhadném šatu.

11. A Agla pravila: To mu můžeš na slovo věřit, neboť bylo mu téměř již 400 let, když si vzal ženu. A na nás, jeho dětech, můžeš jasně pozorovat, že ač máme všichni již váš stařecký věk, přesto vypadáme, jako bychom byli ve vašem nejněžnějším jinošském věku.

12. „Ano,“ pravil Gurat, „to je pravda; nyní věřím, avšak je to skutečně podivné! Měl by to snad způsobovat oděv?“

13. A Agla pravila: „To působí jedině starý Bůh, který je jediný Bůh a mimo Sebe navěky žádného jiného nemá! Avšak nyní již nic dále, neboť hostina je zde! Zítra však teprve poznáš svou Aglu s pravé stránky! A tak půjdeme nyní do jídelny!“

* * *

Kapitola 276.

Rodina Mahalova u stolu královského. Mahal se ptá na Valtara. Agliny vytáčky. Zazdění hlavy Valtarovy. Mahal v královském šatě.

10. května 1844

1. Poté se odebrala celá společnost ke stolu, jenž byl pokryt nejvzácnějšími pokrmy, z nichž však Mahal požil málo; neboť nebyl na podobné pamlsky zvyklý a ještě méně jeho zdravý horský žaludek!

2. Ale zato tím více chutnalo Piře a Gelle; neboť pobádala je zvědavost, aby každého pokrmu aspoň okusily, i když jen malé množství.

3. Po hostině se bavili o lhostejných věcech a mařili čas sladkým nicneděláním.

4. Jen Mahal se tázal několikrát Agly na Valtara, avšak obdržel vždy vyhýbavou odpověď a proto nevěděl, jak je na tom.

5. Agla však poslala potají několik svých sluhů do zahrady s rozkazem, aby hlavu Valtarovu ukryli, a to zazděním do výklenku zahradní zdi v nejdolehlejších místě zahrady a to pod trestem smrti, pod pečatí nejpřísnější mlčenlivosti.,

6. Tento rozkaz byl také již příštího dne co nejpřesněji proveden; neboť k tomu ustanovení sluhové Aglini pravili mezi sebou: „Zde třeba přesně poslechnout, neboť nešetřila-li svého vlastního bratra, pak by tím méně šetřila nás! Proto je třeba mlčet.“

7. Když se příštího jitra dělníci vrátili, oznámili Agle ihned vše, jak a kam ukryli hlavu Valtarovu.

8. Agla je odměnila a přikázala jim ještě jednou, aby mlčeli, dokonce i před králem a před generálním knězem a před Drohuitem.

9. Sluhové toto vše svatosvatě slíbili a šli pak po své práci.

10. Když se hlavní společnost sešla opět v hlavním králově sále, byl postrádán Mahal.

11. Šli se ihned podívat, kam asi obrátil své smysly, že se neobjevuje.

12. Když přišli do jeho pokoje, našli ho, jak právě zkouší královský šat přes svůj nezničitelný šat.

13. Za to ho pochválili a vedli ho pak brzy za tisícového lichocení do hlavního sálu, kde byla připravena již dobrá snídaně.

14. A tak byla příštího dne již celá rodina z výšiny v královských šatech a velice se jí v nich líbilo.

15. Co dále – příště!

* * *

Kapitola 277.

Fungar-Hellan žádá obě sestry Agliny. Výměnný obchod Fungar-Hellana s Drohuitem. Drohuit králem; Agla ženou Drohuitovou.

11. května 1844

1. Po snídani povstal Fungar-Hellan a pravil Agle: „Aglo, ozdobo krásy všech žen na Zemi! Mimo tebe jsou jen tvé dvě sestry tak krásné! Mně se líbí Gella právě tak jako Pira, a věru, zde mi bude volba těžká!“

2. Mám-li však mluvit upřímně od srdce, pak pravím: Chtěl bych si vzít za své pravé ženy raději obě dvě, než jednu z obou! Kdyby s tím Drohuit souhlasil, učinil by si tím ve mně velmi mocného přítele, ale budiž ponecháno jeho svobodné vůli!“

3. Když Agla uslyšela toto od Fungar-Hellana, obrátila se ihned k Drohuitovi a potají mu pravila: „Milý Drohuite, slyšel jsi přání Fungar-Hellana? Co tomu říkáš?“

4. Drohuit pravil: „Žel! Co tu však činit? Nic, než ze samé politiky přiložit pouta vlastnímu srdci, kousnout do kyselého jablka a tvářit se spokojeným! Jen myšlenka, která mně zajišťuje tvou lásku, ó, nebeská Aglo, může mne za takovou ztrátu potěšit, jinak bych musel samým hořem zahynout.“

5. Když Agla tuto jí příjemnou řeč od svého setníka uslyšela, pravila jemu: Ano, Drohuite, v mém srdci nalezněš tisícerou náhradu! Jdi však nyní k Fungar-Hellanovi a svol k tomu, co žádá, a pak půjde vše dobře.“

6. Drohuit povstal a šel ke generálovi a řekl mu: „Příteli, žádáš ode mne sice velkou cenu, ano cenu, za niž bych jinak dal i celý svět, ale abych ukázal, že také jsi mi více než celý svět, přinesu ti jako svému největšímu, nejupřímnějšímu příteli tuto oběť. A tak ti tedy z hloubi srdce ustupuji svou vyvolenou a žehnám tě s ní, a tím se vši svou, již zcela jistě míněnou, příští blažeností.“

7. Tu objal Fungar-Hellan Drohuita, políbil ho a řekl mu: „Drohuite, jako se jmenuji Fungar-Hellan a mám všechnu moc v rukou, tak opravdu ti také tato oběť ponese úroky, o nichž svět dosud ještě ani nesnil!“

8. Zatím ti neříkám nic jiného než: Drohuite, ty jsi král, a Gurat není nic jiného než ješitná figurka! Agla je tedy tvá, a Gurata, jenž velice zhloupl a zeslábl, můžeš nechat velmi dobře žít a kvůli lidu figurovat, co se však týká moci, spočívá v rukou mých a tvých.

9. Hle, toť mé předplácení. Co však bude následovat teprve dodatečně po něm, o tom tě poučí budoucnost.“

10. Po těchto slovech se oba přátelé opět políbili. Drohuit byl nyní s tímto ziskem za svou oběť úplně spokojen a odešel ihned k Agle a oznámil jí to.

11. Agla uchopila ihned ruku Drohuitovou, přitiskla ji na svá ňadra a pravila: „Nyní je mé přání splněno. Jsi nyní můj.“

12. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 278.

Mahalova prosba o vysvětlení a Aglina odpověď. Mahal poznává pekelné stavy v Hanochu.

13. května 1844

1. Avšak také starý Mahal zaslechl leccos, co se tu ujednalo, a tedy také to, že obě dcery jsou zadány Fungar-Hellanovi jako jeho ženy jedného muže. Proto šel k Agle a žádal od ní bližší vysvětlení o tom.

2. Avšak Agla pravila: „Poslyš, milý otče! Na strmé výšině musel bys být ovšem otázan, zda si tvé dcery smějí vzít jednoho muže a jakého, ale zde je zcela jiný řád věcí, a na základě něho ti musí být vhod vše, co chtějí a ustanovují první držitelé moci velké říše.“

3. Držiteli moci jsou však právě onen muž, jenž si bere za ženy tvé dvě dcery, což je pro tebe a pro ně nevýslovné štěstí, potom já, tvá dcera Agla jako královna celé říše nekonečně velké a konečně Drohuit, onen mladý statný muž, jenž právě rozmlouvá s generálním vyšším knězem Fungar-Hellanem.

4. S těmito třemi držiteli moci musíš hledět udržovat stálé a nejlepší přátelství. Tak budeš mít mezi nimi zcela bezstarostný, nejlepší život. Kdybys jednal naopak, pak bys zakusil, přesto

že jsi můj otec, velké mrzutosti a nehody. Buď tedy jen zticha a ukaž Fungar-Hellanovi velkou radost, že si vyvolil tvé dcery za ženy; neboť touto volbou ses stal veliký také ty.“

5. Když Mahal uslyšel toto od své Agly, začal již poněkud pozorovat, kde je vlastně do-
movem, proto se také začal škrábat zcela tiše za ušima a pravil poněkud potichu Agle:

6. „Nyní vidím, že je tomu zde tak, a budu se kvůli tobě ke každé věci tvářit spokojeně. Ale řekni mně: Co je tedy král, když jste ty, Fungar-Hellan a Drohuit největší osoby v říši? A co se zde stane z mého syna Kisarella?“

7. Agla pravila: „Král Gurat je slabý přítel Fungar-Hellana a je hloupý. Proto sice vězí v šatech krále a jako takový figuruje, ale žádnou moc nemá. Drohuit je však vlastním králem a já jsem jeho ženou. Jeho tedy musíš ve všem poslouchat a vše, co zde nařídí, vykonat.“

8. A Mahal se tázal Agly dále: „Je-li zde tedy vše takové, co je potom u vás Boží moc? Bůh se nebere nikdy k poradě?“

9. Tu ukázala Agla rukou na čelo a pravila: „Hle, zde sídlí Boží rada! Tu má člověk cvičit a pak podle toho jednat. Potom jistě jedná podle rady, kterou dal Bůh pro všechny časy časů. Či znáš lepší?“

10. Tu Mahal umkl; neboť nyní jasně poznal, že v nížině zřídilo svou vládu peklo.

11. Agla se pak odebrala k Fungar-Hellanovi a potají s ním promlouvala.

* * *

Kapitola 279.

Kisarellovo jmenování strážmistrem sídelního náměstí. Mahalovo prorocké prohlášení. Mahalův smutek nad smrtí jeho syna Valtara.

14. května 1844

1. To však, co Agla mluvila potají s Fungar-Hellanem, záleželo v tom, zda by nemohl umístit někde bratra Kisarella tak, aby měl nějaké úřední postavení, načež jí Fungar-Hellan navrhl, aby ho Agla jmenovala strážmistrem sídelního náměstí, odkud by se pak mohlo otevřít pro něho mnoho cest, na nichž by mohl postupovat stále k vyšší hodnosti, kdyby si pro ni při tomto prvním postavení získal vhodné schopnosti.

2. Když to Agla od Fungar-Hellana uslyšela, odebrala se ihned k svému otci a pravila mu: „Jelikož ses mne předtím otázel na příští určení svého syna, pravím tobě: Je již jmenován strážmistrem sídelního náměstí, což je zde velmi čestná hodnost. A jestliže se tu dobře uplatní a pilným čtením a studováním si osvojí vyšší poznatky, postoupí pak také velmi brzy a snadno do vyššího úřadu. Jsi s tímto nejvyšším výhodným obdařením Kisarellovým spokojen, anebo ne?“

3. Mahel pravil: „Dcero, já jsem se vším spokojen, ale jedno musím sdělit tobě, která jsi jistě ještě tak zcela nezapomněla na Boha Adamova, Setova a Henochova z velmi zhubené výšiny, a toto jedno spočívá v tomto:

4. Nedělejte si, vy všichni velmocní této říše, při svém nynějším zřízení příliš velké a výhodné plány; neboť tak, jak jsou nyní u vás věci, nemůže to již dlouho trvat, protože jste se všichni od Boha zcela odchýlili a přešli do čistého modlářství, lidského klanění se lidem, a tím do od Boha nejvzdálenější, nejtemnější světskosti.

5. Pravím tobě. Ještě nejvíc sedmnáct let, a po vaší velikosti a po vašem městě nebude již ani stopy! Proto vás také opět opustím a odejdu k svému bratru Noemovi na výšinu; jen bych rád dříve viděl Valtara a promluvil s ním!“

6. Nad tím byla Agla poněkud překvapena; avšak brzy si pomohla a pravila: Čiň, co chceš; my ti nebudeme překážet. Co se však týká Valtara, to půjde poněkud těžko, abys jej opět viděl, jelikož odcestoval od nás za novými světovými objevy a jednou provždy nás opustil, a to proto, že jsem mu nemohla jako sestra podat ruku za ženu.“

7. Tu byl Mahal zcela vzrušen, kousl se však do rtů a po chvíli řekl: „Je tedy Valtar mrtev! Aglo, Aglo! Tebe Pán těžce potrestá!“

8. Poté pokryl svou tvář a plakal.

* * *

Závažná řeč Mahalova k Fungar-Hellanovi a jeho omlouvavé námitky světského rozumu.

15. května 1844

1. Avšak Fungar-Hellan zpozoroval, že starý Mahal pláče, šel a tázal se ho na důvod jeho bolu.
2. Mahal pravil: „Mocný této říše, která požívala za všech dob od Pána tak velkých milostí a slitování, kdybys věděl, co vím v tomto okamžiku já, pak bys také plakal se mnou a velmi mocně bys bědoval.“
3. Neboť hle, Pán mi dal nyní vnitřní světlo, a v tomto světle spatřuji vaše velké vady před Bohem a vidím také vás všech zánik! Jak bych neměl plakat?!
4. Můj syn Valtar, poslaný k vám jako prorok od Boha, byl vámi v duchu usmrčen, kdo ví, zda ne také v těle!
5. Leč kdybyste ho byli tisíckrát tělem usmrtili, tu bych se tomu smál, neboť můj syn by nicméně zůstal před Bohem živý v duchu. Protože jste však usmrtili jeho ducha, je mrtev a ztracen navěky!
6. A rovněž tak tomu bude i se všemi těmito mými dětmi! Agla je již trojnásobně mrtva a Kisarell, Pira a Gella se při takovémto zřízení stanou mrtvými, nevstoupíte-li opět do šlépějí, v nichž kráčeli dřívější králové této říše, kteří tu byli a svou dobou a jmenovali se Lamech, Thubalkain, Uraniel a Ohlad, spravedliví před Bohem!“
7. Když Fungar-Hellan uslyšel tato slova Bohem osvíceného Mahala, tu malou chvíli uvažoval a konečně s největším klidem a mírností pravil: „Můžeš mít pravdu, neboť vím zcela dobře, že u obyvatel výšin Země je dosud domovem odvěká moudrost, kterou my ovšem již nemáme; ale přesto nejsme tak zcela zabeďněni, jak vy si nás zcela jistě vždy představujete.“
8. Máme sice ve vlastním smyslu spíše modlářství než nějaké čisté poznání Boha, ale proto vlastní podstata Boha přece jen není vyloučena, neboť plastikou znázorňujeme lidu jen působící síly je d n o vševládnoucího Božství a uctíváme je právě proto, že to jsou síly božské. A to nemůže ani Bůh Sám považovat za nespravedlivé.
9. Dáváme-li však takovýmto silám jméno a znázorňujeme-li je lidu přiměřenou plastickou formou a necháváme je lidem uctívat, řekni, zda se to může nejvyšší moudrému Bohu jevit jako ošklivost?!
10. Pohlížíš-li na velkou nádhernou budovu a obdivuješ a vychvaluješ ji, řekni, zda nevychvaluješ tím také stavitele. Chválíš však stavitele, chválíš-li jen jeho o s o b u, avšak jeho díla haníš, jistě takovou chválou se stavitel nepotěší.
11. Tomuto našemu bohopoznání odpovídá však také naše vedení lidu. Povedu tě v celé říši sem a tam, a můžeš mne usmrtit, uslyšíš-li nějakou žalobu na nespravedlivost z naší strany.
12. Hle, národové žijí šťastně! Nikdy není mezi nimi chudoba, všude kvetou umění a vědy. Řekni, co tu tedy ještě chce tvůj Bůh od nás?! Chce-li nás usmrtit, ať to učiní, neboť jsme v Jeho moci. Zda bude však podle mého pojmu správně jednat, o tom zatím pomlčíme.
13. Pojd' však nyní se mnou a já ti ukáži vše, co jsme a co činíme. Pak teprve mluv ty, co se ti zdá na nás nesprávného!“

* * *

Mahalova moudrá odpověď Fungar-Hellanovi a jeho kritika politiky v Hanochu.

17. května 1844

1. Když toto uslyšel Mahal od Fungar-Hellana, pravil: „Můj Bože a můj jediný Pane! Nebudeš přece chtít Svého starého sluhu tak dalece opustit, aby považoval noc nížiny za světlo?!
2. Fungar-Hellane, myslíš, že vnější lidský rozum se může měřit s vnitřním světlem ducha a zápasit s jeho silou?
3. Tvá řeč zněla sice velmi rozumně před ušima světa; leč před ušima ducha je přesto vše ošklivostí.

4. Ano, kdybys nežertoval a byla to tedy úplná, čistá pravda, pak by se dala ještě ospravedlnit, ale ježto důvod takového vašeho zřízení ke zdánlivému blahu vašeho lidu je zcela jiný, než který jsi mně zde předstíral, pak pro takovéto zřízení nemůže být před soudnou stolicí ducha ospravedlnění.

5. Ať mi ukážeš, co ukážeš, co a jak činíte, nebude nicméně to schopno to pravdu v mém duchu podplatit, neboť vidím právě ve svém duchu hustou domněle spravedlivou krásnou masku vašeho zřízení, shnilého kostlivce!

6. Jak se můžeš chtít namáhat ukázat mně spravedlivý a náležitě uspořádaný život, kde já neobjevuji nic jiného než samou zetlelinu a zdechlinu?!

7. Abys však věděl, že já ve svém duchu zcela dobře poznávám, jaké je vaše zřízení, pravím tobě: Ty, Gurat a Druhuit a mnoho tisíc ostatních velikánů nevěříte ve zcela nic, ani v jednoho starého, ani v nového Boha, ani v žádný život po smrti, a veškeré vaše pánbíčkování je tedy podvádění lidu!

8. Ano, kdybyste učili tomu, čemu sami věříte, pak byste lid nepodváděli, neboť tehdy byste to s lidem aspoň poctivě mínili, a lid by věděl, jak je na tom.

9. Vaše úsloví však praví: „Iluze, politika!“ Mluvíte jinak, než myslíte, a svým jednáním se stále snažíte docílit jen skryté účely, které nejsou ani v nejbližší souvislosti s vašimi vnějšně se jevícími úmysly!

10. Nuže, příteli, táži se tebe: Může se takové zřízení jevit spravedlivým nejvyšší moudrému Bohu, Tomu, který je Sama věčná láska a moudrost a z ní věčná pravda, řád a spravedlnost?

11. Proto se nemusím dívat na to, co a jak konáte; neboť vidím důvod ve vás!“

12. Takováto řeč Mahalova velmi mocně zarazila Fungar-Hellana; neboť až příliš jasně z ní poznával, že jeho politika byla Mahalem prohlédnuta jako nejjasnější den. Proto řekl: „Můžeš mít v podstatě pravdu, přesto však pojď a podívej se, a budeš mluvit jinak.“

* * *

Kapitola 282.

Průvod do zahrady bohyň krásy za vedení Mahalova. Fungar-Hellan u urny s hlavou Valtarovou.

18. května 1844

1. Mahal pravil: „Dobře příteli, půjdu s tebou; neboť nebojím se tě, protože Pán je se mnou. Avšak běda tobě samému, kdyby se snad ve tvém srdci vynořily zlé myšlenky; neboť potom ihned upozoruješ, že Pán nebes a země je se mnou! A tak tedy půjdu nyní s tebou.“

2. Po těchto slovech Mahalových svolal Fungar-Hellan ihned svou velmi skvělou a velmi čestnou čestnou stráž a chystal se k odchodu, ale v tom okamžiku mu napadlo, aby vzal s sebou též obě dcery Mahalovy i s Kisarellem, protože by mohly snadno utrpět škodu nějakou tajnou zlobou Aglinou. Otázal se proto Mahala, zda vezme do průvodu tyto děti.

3. Mahal odpověděl: „Bratrovražedné Agle není radno svěřit ještě ostatní sourozence!“

4. Při těchto slovech se Fungar-Hellan ulekl a otázal se Mahala: „Tajuplný muži, kdo ti vyjevilo, co učinila Agla na svém bratru k zajištění této říše? Jak můžeš vědět, co je nám samým ještě většinou tajemstvím?“

5. Mahal pravil: „Mohu to vědět, protože mi to praví Pán. Vy však nemůžete nic vědět, protože vězíte ještě všichni nekonečně hluboko ve vsí moci světa, a tedy v pekle, v němž nezavládá žádný božský světelný paprsek, nýbrž jen Boží hněv, noc a smrt ducha!“

6. Ale nyní pojďme ven, ale nejprve tam, kam tě obrátí má mysl, načež tě pak budu následovat, kam ty mne povedeš.“

7. Fungar-Hellan pravil: „Dobrá, vydejme se tedy na cestu, a uvidím, kam mi, tajuplný muži, ukážeš cestu jako cizinec v tomto převelikém městě.“

8. Po těchto slovech vyrazili Fungar-Hellan, Mahal, Kisarell, Pira a Gella. Mahal vedl Fungar-Hellana přímo do zahrady někdejších bohyň krásy, při čemž se generál nejvyšší podívoval, že se cizí muž v tomto městě vyznal ve všech stech ulicích.

9. Když však přišli do zahrady, vedl Mahal Fungar-Hellana ihned přímo na místo, kde předešlého dne za hluboké večerní doby dala Agla zazdít hlavu Valtarovu se skleněnou urnou.

10. Když sem přišli, otázal se Fungar-Hellan: „Nuže, příteli, co mám já zde?“

11. Mahal pravil: „Dej vybourat tuto čerstvou zeď, ale opatrně, aby ses přesvědčil, jak božské světlo v srdci více vidí než všechna tvá tajná městská a občanská špionáž.“

12. Fungar-Hellan to ihned učinil, a když byl výklenek zbaven nové zezdívky, tu se stala urna s hlavou ihned viditelnou.

13. Fungar-Hellan se zhrozil a vzkřikl: „Ale, ke všem čertům, jak sem přichází tato hlava?“

14. Mahal pravil: „Jak se to tážeš? Copak nemáš být jako nejrozumnější zasvěcen do všech tajemství své říše?! Copak jsi nevěděl, co včera poručila Agla svému služebnictvu?“

15. Tu vyvaloval Fungar-Hellan oči; Mahal však vyzval generála, aby ho následoval dále, kde jsou ještě zcela jiná tajemství. A Fungar-Hellan následoval Mahala.

* * *

Kapitola 283.

Fungar-Hellan v chrámu bohů krásy pod vedením Mahalovým. Objevení lotrovské peleše nad zakrytou propastí.

20. května 1844

1. Průvod se ubíral do chrámu. A když sem Mahal s Fungarem-Hellanem přišli, pravil Mahal Fungar-Hellanovi, ukazuje rukou na rakve žen Valtarových:

2. „Pohled na pravý a jediný důvod smrti mého syna! Žárlivost Agly, mé nezdařené dcery, usmrtila bratra kvůli těmto nešťastnicím a je pak nejvyšší vlastní rukou usmrtila otrávenou dýkou kvůli bratrovi.“

3. Jak toto Fungar-Hellan od Mahala uslyšel, mocně se zhrozil a celý rozlícený pravil: „Učinila-li toto vše Agla proto, jak mně to sděluješ, pak zemře ještě dnes beze všeho šetření tou nejmučedničtější smrtí!“

4. Mahal však zcela mírně pravil: „Příteli, nehorli dříve, dokud se vše nedozvíš o jednání Aglině; proto pojď jen se mnou dále.“

5. Poté se odebral průvod, následuje Mahala, do obytné budovy, a Mahal vedl Fungar-Hellana chodbou v třetím poschodí. Když přišel téměř k jejímu konci, tu ukázal generálovi dveře. Ano, dveře záhuby! Otázal se pak pátrajícího generála vyšších kněží: „Víš, co se za těmito ozdobnými dveřmi nachází?“

6. Generál škubl rameny a pravil: „Jak bych to měl vědět? Vždyť tyto dveře jsem nedal dělat, když jsem sám dal stavět dům pro nejkrásnější ženy Hanochu! Co je za těmito dveřmi? Mluv a ukaž mně to!“

7. Mahal pravil: „Dej opatrně tyto dveře otevřít svými lidmi, a viz!“

8. Ihned nechal Fungar-Hellan dveře násilně vyrazit a v prvním okamžiku nenalezl nic jiného než úzký ozdobný pokoj, jehož vnitřní prostor obnášel sotva čtverečný sáh a v jeho pozadí byla velmi ozdobná peleš lotrovská.

9. Při tomto pohledu pravil Fungar-Hellan: „Já tu nevidím nic zvláštního.“

10. Mahal si dal podat kopí a narazil jím na knoflík umístěný na lotrovské peleši, a v tom okamžiku se otevřela podlaha tohoto pokojíku dolů ve dvě křídla a užaslým divákům zela vstříc hluboká a temná propast.

11. „Copak to je?!“ vzkřikl generál.

12. Mahal pravil: „Dobře připravený zánik pro tebe - Aglino dílo nejnovější doby. Sem tě chtěla vylákat, a až bys byl s ní, byla by narazila patou na knoflík, a ty by ses stal kořistí této propasti. Jak se ti líbí toto zařízení?“

13. Tu vzkypěl generál zuřivostí a hněvem a nemohl zlostí ani promluvit.

* * *

Kapitola 284.

Mahal a Fungar-Hellan v besídce chrámové zahrady. Polštářování trůnu s otrávenými špičkami jehel.

21. května 1844

1. Teprve po chvíli, když se Fungar-Hellan nasytil pohledu na propast, která byla pro něho připravena, začal se jeho jazyk rozvazovat a v největším rozčilení pravil:

2. „Mahale, příteli! Prosím tě nyní, abys mluvil a se vyslovil, co se má stát s pekelnou dcerou Aglou.. Copak není možné tisíckrát ji co nejmučivěji usmrtit?! Ano, vím, co učiním! Nechám ji tisíckrát prožít nejstrašnější smrtelnou úzkost a teprve pak ji dám co nejukrutněji sprovodit ze světa!“

3. Mahal však pravil: „Příteli, pravím tobě ve jménu svého Boha a jediného Pána: Zanech hněvu a zlosti, a nesud dřív, dokud nebudeš mít před očima spoustu skutků, které byly Aglou spáchány anebo aspoň připraveny. Teprve až budeš do všeho zasvěcen, pak také uvidíme, jaký rozsudek bude možno učinit a vynést nad touto pachatelkou.“

4. Nyní však pojd' se mnou opět dál, neboť dávno ještě nejsme u konce se zkoumáním toho, co vše Agla provedla a připravila za pomoci svého setníka Drohuita, kterého jsi dnes dosadil za krále A tak mne tedy následuj dále“

5. Poté vedl Mahal Fungar-Hellana opět do zahrady a zde do jedné z mnohých besídek. Nad touto besídkou bylo viděti nápis, který zněl takto: „Zde je královo potěšení, zde je králova nejvyšší slast.“ V besídce však byl zřízen velmi ozdobný trůn, a to pro krále, a vedle něho opět lotrovské lože, ovšem pro souložnici.

6. Fungar-Hellan se tu opět otázel Mahala, co to je opět za nové ďábelské dílo.

7. Mahal vedl generála k trůnu a pravil: „Vidíš zde vykukovat z polštářů trůnu tisíc jemných jehlových špiček, z nichž každá přináší jistou smrt?!”

8. Znáš účinek jehel. Hle, také ty jsou dílem Agliným! Jejich účelem je odpravit z tohoto světa všechny nevhodné osoby, a tedy také tebe, jenž jsi jejím největším trnem v oku!

9. Vynálezce těchto jehel jakož i zkušeným pěstitelem onoho stromku ve skleníku, který jsi viděl, je Drohuit sám.

10. Odkud obdržel semeno této rostliny?

11. Hle, semeno je plodem pekla. Na cestě, kterou učinil Drohuit, aby shlédl chrám býka, který je zřízen ve skalní, tobě dobře známé horské sluji, setkal se s jakousi cizí bytostí a ta mu dala semeno a poučila ho, jak by je zasadil do země, a jaký je účinek rostliny z něho vzešlé.

12. A Drohuit zasadil semeno do země, a již v několika málo dnech tu stála neblahá rostlinka. Poučil o jejím účinku Aglu a ta byla tím potěšena. A to je tedy základ toho malého špičatého vražedného nástroje!

13. Jak se ti líbí tato věc? Vidím, že jsi již zase hrůzou a zlostí zcela němý! Já však pravím tobě: Pojd' jen dále se mnou a narazíš na ještě lepší věci.“

* * *

Kapitola 285.

Nový objev: tajná Drohuitova armáda.

22. května 1844

1. Fungar-Hellan však pravil: „K čemu mám dále chodit s tebou a ohledávat nejohavnější Aglina opatření k mé záhubě?! Mám až běda dosti těch, které jsem dosud poznal, a to stačí pro její jistou smrt, i kdyby byla tisíckrát tvá dcera. Proto pojd' nyní raději ty se mnou, abych ti ukázal něco ze svého zařízení.“

2. Mahal odvětil: „Právě tentokrát musíš obzvláště nevyhnutelně jít se mnou; neboť co nyní uvidíš, to bude nejvyšší důležité k tvé záchraně.“

3. Co jsi dosud viděl, to jsou nezdařená opatření jen k záhubě tvé osoby; co však nyní uvidíš, to hrozí rázem zničit všechnu tvou moc!

4. Proto mne rychle následuj, abychom tam nepřišli příliš pozdě; neboť co ti musím nyní ukázat, to není snad v této zahradě, nýbrž v poněkud odlehlejší části tohoto města. Proto jen rychle dále!“

5. Po těchto slovech svolal Fungar-Hellan ihned celou svou družinu a celá velká společnost se odebrala odtud následujíc Mahala. Mahal se ubíral pobočními ulicemi a třídami města a po dvou hodinách přišel uvnitř velké městské zdi na velké, volné náměstí, o němž, což bylo velmi zvláštní, nevěděl Fungar-Hellan vůbec nic.

6. Když sem přišli, otázel se Mahal Fungar-Hellana: „Příteli, znáš toto místo?“

7. Fungar-Hellan zcela užaslý odpověděl: „Věřu, já jsem se přece v tomto městě narodil a nemohu se upamatovat, že bych byl kdy toto místo viděl anebo jinak o něm někdy něco slyšel! Co znamená toto náměstí, které by bylo dosti velké, aby pojalo celý milion vojínů?“

8. Mahal pravil: „Příteli, jen malé strpení a ihned uvidíš, co se zde děje! Pohled jen přesně do onoho nejvzdálenějšího kouta tohoto prostoru, kam by bylo třeba kráčet hodinu přímé cesty, a ihned se ti objeví pohyb velmi mnoha lidí!“

9. Fungar-Hellan se tam podíval a spatřil ihned přitáhnout na toto náměstí celé velké vojsko.

10. Tu se tázal Mahal Fungar-Hellana: „Příteli, který předstíráš, že máš jasný rozum a že vše víš, co se děje v celé říši, víš také o tom, že se zde cvičí ve zbrani asi milion bojovníků proti tobě a králi Guratovi?“

11. Tu Fungar-Hellan zcela zbledl a zlostí nemohl ze sebe již zase ani slova vypravit.

12. Mahal pravil: „Oni nás však nesmějí objevit, neboť tak bychom byli ztraceni! Ale půjdeme dále opět do města a tam ti ukáží jiné věci ještě větší důležitosti. Proto se nyní ihned opět obrátíme, aby nás nepoznal Drohuit, který je zde v čele.“

13. Fungar-Hellan spráskl ruce nad hlavou a šel za Mahalem.

* * *

Kapitola 286.

Tajné spiknutí 70.000 velkoobčanů v jednom z dřívějších ústavů pro zkrášlování žen.

24. května 1844

1. Opět vedl Mahal Fungar-Hellana několika postranními ulicemi a třídami a přišel tam před jednu starou rozsáhlou budovu. Zůstal stát a Mahal se otázal Fungar-Hellana, co myslí, že se v této budově nyní děje.

2. A Fungar-Hellan pravil: „Příteli, jak bych to měl vědět? Tuto budovu sám asi sotva znám a musím ti otevřeně doznat, že ji nyní ve svém životě jistě vidím poprvé. Neboť kdo by byl s to, znát všechny budovy v tomto městě, jichž je nesčíslný počet?! Proto prosím tebe, jenž máš v své duši vědomosti o všech věcech: sděl mi, co se zde děje!“

3. Mahal pravil: „Hle, zde je postranní a tedy velmi příznivé shromaždiště 200.000 povstalců proti tobě a králi Guratovi. Tato převeliká budova byla kdysi hanebným ústavem pro zkrášlování žen; nyní však je domovem vzpoury.“

4. Nyní se v mnohých a rozsáhlých místnostech této budovy nachází 70.000 veleobčanů tohoto města a konají pod sedmdesáti předsedajícími delegáty a vyslanci Drohuitovými a Aglinými velmi hanebnou poradu proti tobě a králi Guratovi.

5. Mohl bys vstoupit dovnitř a sám se o všem přesvědčit, ale to by zajisté nebylo radno

6. Proto se odebereme do této rozpadlé budovy naproti tomuto velkému hradu, a nebudeme tam muset v jednom dobrém úkrytu čekat ani půl hodiny a uvidíš hned vycházet z této budovy kongregaci a v jejím středu mnohé známé.“

7. Po těchto slovech Mahalových se odebrala celá velká společnost do skryše zříceniny a čekala tam až vyjde shromáždění. Uplynulo sotva půl hodiny a otevřela se velká brána a asi půldruhé hodiny trval průvod, v němž napočítal Fungar-Hellan mnoho svých dobře známých, ba dokonce několik vyšších kněží.

8. A mimochodem zpozoroval generál, jak někteří vysoce postavení mezi sebou pravili: „Jen ještě nad je d n o u věci musíme zvítězit: moc Fungarova, která se ho ještě drží, ta musí padnout! Tento chytrý lišák se nedal sice do žádné jemu nastražené pasti chytit a usmrtit. ale to na věci nic nemění. Neboť nyní ho přece jen máme! Moudrá Agla přivedla to s ním tak daleko, že sám učinil svého největšího nepřítele králem; král nyní sestavuje svou hlavní moc a v deseti dnech bude věc rozhodnuta.“

9. Když toto Fungar-Hellan uslyšel, objal Mahala a pravil: „Teprve nyní tě poznávám jako svého největšího přítele! Nyní vím vše a již neříkám: „Pojď, a podívej se na mé státní zřízení!“ Prosím tě teď o nejlepší radu. Co mám učinit?“

10. A Mahal pravil: „Rada bude následovat, ale napřed se musíš ještě na něco podívat. Proto rychle mne následuj a o všem se přesvědči!“

11. A Fungar-Hellan ihned šel, kam ho vedl Mahal.

* * *

Kapitola 287.

Průvod do hradu a do příbytku generálova. Otrávené střeptiny skla na podlaze.

25. května 1844

1. Kam se tedy nyní šlo? Kam tedy musel Fungar-Hellan nyní, ještě před slíbeným udělením dobré rady, Mahala následovat? Do příbytku, do samého hradu kněží a tu pak také do velkého příbytku generálova.

2. Když sem celá společnost došla, tu se otázal Mahal Fungar-Hellana: „Tuto budovu, která si velikostí mnoho nezádá s velmi rozsáhlým pohořím, zajisté znáš?!“

3. Fungar-Hellan pravil poněkud se usmívaje: „Ano, měla by mně být dosti dobře známa! Ale co má být zde v mém domě?“

4. Mahal pravil: „Pojďme nyní nejprve do příbytku kněží, a to nejprve nižších kněží, a ihned poznáš, co zde má být.“

5. Po těchto slovech šla celá společnost ihned do velkého společného příbytku nižších kněží a nalezla je velmi činné.

6. A v čem záležela tato činnost? Brousili špičky mečů, a kopí, ohřívají je nad ohněm z uhlí a téměř rozžhavené špičky pak ponořovali do známého již jedu!

7. Když však nižší kněží, kteří – jak známo – bývali vyššími kněžími, spatřili Fungar-Hellana, zmocnila se jich velká úzkost, takže vše upustili.

8. Když se jich generál hromovým hlasem otázal: „Co se tu děje? Kdo vám to přikázal dělat?“, tu nemohl žádný ani slovo ze sebe vypravit; neboť každý se viděl nyní prozrazen a ztracen.

9. Fungar se však otázal ihned Mahala, co zde má učinit.

10. Mahal pravil: „Zde začni jednat. Pošli ihned pro žoldnéře a dej tuto spřež zajmout, neboť je hlavní oporou Drohuita a Agly a dovedla učinit oba tvými největšími nepřáteli, a to ze staré nenávisti proti tobě, jejíž důvod je ti zajisté znám.“

11. Právě tito nižší kněží ti také již učinili mnoho vyšších kněží nepříznivými a jsou tajnou hlavní příčinou nynějšího povstání! Na nich můžeš vykonat celou přísnost zákona; avšak s trestem smrti buď zdrženlivý.“

12. Po těchto slovech poslal generál ihned pro několik tisíc vojáků. Vojáci svázali ihned nižší kněze a uvrhli je do nejspodnějších a nejtuzších žalářů.

13. Fungar dal poté všechny otrávené zbraně sebrat a dobře uschovat.

14. Poté ho vedl Mahal do jeho vlastního příbytku a přede dveřmi vedoucími do jeho vlastního příbytku a přede dveřmi vedoucími do prvního velkého pokoje, pravil:

15. „Pošli nejprve pro komorní metaře a čističe, aby před naším vstupem očistili co nejpečlivěji podlahy a velmi dobře vytřeli, jinak nás může stát každý krok život! Neboť někteří vyšší kněží spojení s nižšími poseli celou podlahu otrávenými střeptinami a nejmenší škrábnutí do paty by stálo každého z nás život!“

16. Fungar-Hellan následoval ihned rady Mahalovy a poslal pro metaře a čističe, a tito přišli s dřevěnými střeptinami na nohou a vyčistili všechny pokoje generálovy.

17. Generál se však otázal metařů a čističů: „Pročpak jste se takto obuli? Copak jste věděli, jaká nečistota byla zasetá do mých pokojů?“

18. Tu metaři a čističi zmlkli a začali se před generálem chvěti.

19. Mahal pravil k Fungar-Hellanovi: „Oni jednali z přinucení; proto jednej s nimi milostivě.“

20. Fungar-Hellan pravil: „Sdělte mi vše v největší věrnosti, a já vás ušetřím!“

21. Tu se začali mluvit a vlasy generálovy se zježily.

22. A co mluvili - o tom v dalším.

* * *

Kapitola 288.

Přiznání metařů a čističů. Otrávené studny, otrávené pokrmy a otrávené domácí náčiní.

28. května 1844

1. Metaři a čističi byli naplněni bázní, neboť se touto žádostí generálovou nacházeli před dvojí pastí.
2. Proto předstoupili hlavní metaři a hlavní čističi a pravili: „Velký všemocný pane a pane a pane! Vše ti hned sdělíme, budeš-li nás chránit před zuřivost svých nepřátel, nemůžeš-li však, pak jsme tak jako tak ztraceni! Neboť nesdělíme-li ti vše, usmrtíš nás ty; sdělíme-li ti však vše, pak budeš přihlížet, jak nás uškrtí tvoji nepřátelé, protože jsme ti je proti jejich nejstrašnějšímu rozkazu prozradili!“
3. Fungar-Hellan pravil: „Starejte se o něco jiného; vaši domnělí páni, kteří vám hrozili smrtí, jestliže mi je pod jakoukoli maskou prozradíte, jsou již dávno v nejhlubších žalářích! Proto mi můžete bez dalšího strachu sdělit vše, co víte!“
4. Když to oba od generála uslyšeli, pravili: „Má-li se ta věc tak, pak již můžeme zcela beze strachu a bez váhání mluvit! A tak nás tedy ráčiž co nejmilostivěji vyslechnout!“
5. Nižší kněží byli tvými největšími nepřáteli již od té doby, kdy jsi je učinil z předstírané plné moci královny nižšími knězi, a našli nyní ve strašné královně a v jejím miláčkovi Drohuitovi nejkrásnější nástroje, aby se jimi na tobě pomstili!
6. Královna usiluje o samovládu, a Drohuit, nechlípnější kozel po vlastnictví nejpůvabnější ženy, jakou je prý právě tato královna – za co však nemůžeme ručit, jelikož jsme ji ještě neviděli; - a nižší kněží jim vše pod přísahou příslibili, kdyby byla královna s to tebe zahubit a je pak jako staré, pravé vyšší kněze uznat! Z toho důvodu učinily nyní obě strany vše, cokoli by jen bylo vhodné pro tvou záhubu.
7. Nechceš-li však padnout do náruče jisté smrti, pak nepij vodu ze zlaté studnice; neboť je otrávena! Rovněž také nejz ani sousto ze své spíže; neboť je tu vše silně otráveno! Také si nelehej na své darebné lože a rovněž na pohovku a nesedej na některou ze tvých stolic a lavic, neboť to vše je plné jedovatých jehel! Podlahy pokojů jsou sice nyní opět čisté, ale veškerému svému ostatnímu domácímu zařízení nedůvěřuj; neboť tu by mohlo všude něco vězet; co by ti mohlo přinést smrt! Nyní víš vše, co jsme věděli my; jednej nyní správně a spravedlivě!“
8. Když toto Fungar-Hellan uslyšel, tu byl naplněn nejstrašnější zuřivostí.
9. Ale Mahal pravil: „Příteli, mírní se; neboť v hněvu nemůže žádná bytost něco moudrého učinit! Ty jsi nyní poznal všechna nebezpečí a musíš nyní dobře jednat!“
10. Uspořádej nyní hostinu z otrávených pokrmů a pozvi všechny nepřátele! Když přijdou, pak řekni, aby jedli z tvé spíže! Ti, kteří se budou zdráhat jíst, dej zajmout, kteří by se však nezdráhali jíst, nechej!
11. Co se potom má stát, to ti v pravý čas sdělím! A tak se staň!“

* * *

Kapitola 289.

Odhalení kuchařů. Mahalova rada kuchařům. Násilné dopravení hostů k hostině.

29. května 1844

1. Po této radě Mahalově poslal Fungar-Hellan ihned pro své kuchaře a správce kuchyně a přikázal jim, aby připravili pro tisíc osob hostinu, a obsluhovačům stolu řekl: „Jděte a pokryjte ve velkém jídelním sále velké stoly pro hosty zlatým jídelním náčiním, a postavte bohaté stolice a lenošky k pokrytým stolům!“
2. Tu kuchaři, správcové kuchyně a obsluhovači stolů úzkosti celí zbledlí a viděli se být ztraceni.
3. Fungar však zpozoroval dobře velkou rozpačitost svých jinak věrných sluhů, a proto se zcela pevně tázal: „Nuže, co váháte? Proč jste nyní tak plni úzkosti a váhání?“
4. A vrchní kuchař pravil: „Pane, pane, pane! Žádný z nás nemá vinu! Ale museli jsme přihlížet, jak nižší kněží za vedení několika vyšších kněží otravovali zlatou studnu, všechny tvé spíže a všechno tvé stolní náčiní jakýmsi novým jedem, jenž jim odevzdal setník Drohuit.“

5. Poté zkusili dát otrávené pokrmy zvířatům, a ta po pohlcení takového otráveného pokrmu v okamžiku zahynula.

6. Požiješ-li nyní ty anebo pozvaní pokrmy, pak všichni zahynou! A my se dokonce ani neodvažujeme otrávených pokrmů dotknout a ještě méně je připravovat.“

7. Fungar-Hellan pravil: „Já vím o všem, co jste mně nyní sdělili; právě proto uspořádám tuto hostinu těm, kdo se o mě tak dobře a věrně postarali. Tento můj jediný nejlepší přítel, jenž přišel z výšiny, vám pak řekne, jak se máte jídel chápat, aby vám neuškodila.“

8. Tu se obrátili kuchaři, správcové kuchyně a obsluhovači na starého Mahala a prosili ho o radu.

9. Mahal pravil: „Jděte a vezměte olej a ocet, napřed se tím na celém těle omyjte, než se dotknete otrávených pokrmů a jiných věcí. A vy, kuchaři, si vezměte mokré šátky přes nos a ústa a připravte takto pokrmy. Nic se vám nestane.“

10. Této rady bylo ihned uposlechnuto a všichni pověření se dali do práce.

11. Poté však svolal generál hlasatele a přikázal jim, aby pozvali jisté hosty k večeři.

12. A hlasatelé šli a pozvali ustanovené hosty.

13. Potom poslal Fungar-Hellan také pro plukovníky a dal jim rozkaz, aby udržovali celou velkou moc připravenou k boji.

14. A vše se jako na jeden pokyn stalo.

15. Pozvaní však předvídali, oč jde a omlouvali se, že nepřijdou.

16. Tu pravil Mahal: „Vyšli nyní dobře ozbrojené žoldnéře, aby pozvané svázali a dovedli sem.“

17. Fungar-Hellan uposlechl ihned rady Mahalovy a za hodinu sem bylo dovedeno asi tisíc hostů, mezi nimiž byla také Agla a Drohuit. Jen král Gurat přišel svobodně.

* * *

Kapitola 290.

Drzá Aglina otázka Fungar-Hellanovi a jeho jasná odpověď. Marné vytáčky Agliny. Agla a Drohuit v kleci na středním stole hostiny.

30. května 1844

1. Když Agla spatřila Fungar-Hellana, tu přistoupila, jakoby zcela pevné mysli, k němu a velmi pevným tónem se ho otázala: „Fungar-Hellane? Co mně chceš učinit, že jsi mne sem dal dovléci jako tu nejnižší otrokyni? Copak je zde u vás také obyčejem svázat královnu a vést ji před soud?!

2. Fungar-Hellan pravil zde zcela mírně a dobromyslně: „Nejmilejší, nejspanilejší královno Aglo! Ty víš, že jsem si vzal za ženy tvé sestry a že chci právě dnes slavit svatbu. Tu je zvykem, že se k svatební hostině pozvou všichni příbuzní a ostatní přátelé. Já jsem předtím vyslal své skvělé hlasatele, aby pozvali hosty; avšak způsobem mně zcela nevysvětlitelným se všichni pozvaní omlouvali vzdát mi čest, která mi přináleží.

3. Tu jsem si pomyslel: „Co to znamená? To vypadá právě tak, jako by se proti mně spikli moji nejdůvěrnější přátelé a chtěli se stát buřiči proti mým právům?!“

4. A hle, to pak byl důvod, proč jsem vám učinil po zdvořilém prvním pozvání pozvání druhé, nezdvořilé. A já myslím, že jako generální vyšší kněz měl bych přece jen být hoden této vaší pocty, neboť vaše blaho závisí zatím světsky vzato mimořádně silně na mně.

5. Mimoto má kuchyň byla ještě vždy nejlepší v celé říši a moji přátelé ještě jí nikdy nepohrdli. A věru, já nenahlížím, proč má být tentokrát uvedena v takový posměch?!

6. Máš-li snad, překrásná královno, nějaký důvod pro to, pak mi jej jen sděl, a já vynaložím vše, abych vzdálil od tebe jakékoli podezřelé zdání před tvými nejkrásnějšíma očima.“

7. Tato řeč nechtěla se nikterak zamlouvat Agle a rovněž také ne Drohuitovi, proto pravila: „Fungar-Hellane! Kdybys měl aspoň jiskérku úcty přede mnou, pak bys mne byl nedal vléci sem k jídlu, neboť musím ti nyní říci, že je mi nevolno a nemohu nic pozřít, i kdybys mi předložil ty nejlepší pokrmy.“

8. Fungar-Hellan pravil: „Á, pak tě musím prosit za odpuštění! Kdybych to byl věděl dříve, nebyl bych k tobě ovšem přišel s druhým pozváním! Proč jsi mně však něco takového neoznámila po prvních hlasatelích?!

9. Jdi tedy však aspoň do sálu a odpočiň si během hostiny na velmi jemné lenošce, načež tě pak již dám na nosítkách odnést domů.“

10. Agla pravila nyní zcela se chvějíc: „Milý Fungar-Hellane, chceš mne tedy již dnes usmrtit?! Já nesmím do žádného pokojského vzduchu, nechci-li se ihned udusit.“

11. Aungar-Hellan pravil: „Ó, ubohá Aglo, jak tě pro tuto tvou slabost lituji.“

12. Tu Agla předstírala mdlobu.

13. Fungar-Hellan pravil k svým sluhům: „Přineste rychle vodu z mé zlaté studny a občerstvěte královnu!“

14. Tu Agla vyskočila a vzkřikla: „Jen ne vodu, ta by mne na místě usmrtila!“

15. Fungar-Hellan pravil k sluhům: „Nechte tedy toho! Přineste mi sem však za to velkou, zlatou klec. Ta královnu opět uzdraví! A pak měděnou klec pro Drohuita, neboť též on se zdá být poněkud nemocen.“

16. Obě klece byly sem ihned dopraveny a otevřeny.

17. A Fungar-Hellan pravil Agle: „Jdi nyní dobrovolně do tohoto ozdobného domku, jinak ti bude učiněno násilí! A ty, Drohuide, rovněž!“

18. Tu oba váhali. Byli násilím vstrčeni do klecí a takto přineseni do jídelny a postaveni na střední stůl.

19. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 291.

Omilostnění vyšších kněží a strašlivý soud nad tisíci nižšími knězi v jídelně.

31. května 1844

1. Když byli Agla a Drohuit takovýmto způsobem zaopatřeni, tu se teprve obrátil Fungar-Hellan k vyšším kněžům a řekl jim:

2. „Nuže, přátelé a bratři, pokrmy jsou přineseny na stůl; odebereme se tedy do velké jídelny, aby oba vaši chovanci, kteří jsou nyní v klecích, nebyli bez společnosti. Jděte však jen dobrovolně, jinak bude učiněno násilí také vám.“

3. Po tomto smrtonosném pozvání pravil jeden z vyšších kněží Fungar-Hellanovi: „Nejvyšší příteli a bratře! Poslyš mne! Hle, dát se svést všelikými hrozbami a ještě jinými vnadidly a potom chybit je ještě vždy lidské; ale v chybách tvrdošijně a svévolně setrávat, to patří peklu!“

4. Tak jsme byli také my svedeni většinou nejstrašnějšími hrozbami velmi prohnanými nižšími knězi. Říkalo se nám o moci, která předstihuje desetkrát tvou moc, a byli jsme ujišťováni, že jsi byl již chycen a že tvoji nepřátelé jsou nyní pány světa a celé říše.

5. Na ještě sto takových prohlášení jsme museli dát otevřít tvé pokoje a pak přihlížet tomu, jak tvoji nepřátelé otrávil nějakým novým jedem vše, co se nachází v tvých pokojích, při kteréžto práci muselo však také ještě asi sto dělníků zemřít a pak byli v zakrytých vozech dopraveni někam do ústraní.

6. Hle, tak se mají vpravdě věci, proto nám odpusť přestupky, ke kterým jsme byli přinuceni, a přijmi od nás nejvěrnější ujištění, že budoucně chceme zůstat a co nejjistěji zůstaneme tvými nejvěrnějšími a nejpevnějšími přáteli.“

7. Po této řeči se Fungar-Hellan obrátil na Mahala a tázal se ho, co by tu měl dělat.

8. Mahel pravil: „Zajmi je, ale ne do tvých žalářů, nýbrž do svého srdce, a odpusť jim, tak bude odpuštěno také tobě. Ale nižší, v žalářích uvězněné kněze dej vyvést nahoru a posadit ke stolu, aby jedli pokrmy a pak ve svém zločinu zemřeli. Aglu a Drohuita ponech však jen během hostiny v jídelně, aby viděli, jak se zločin trestá!“

9. Poté učinil Fungar-Hellan ihned vše, jak mu Mahal radil.

10. Asi tisíc nižších kněží bylo vyhnáno do sálu a museli se posadit ke stolu; neboť vzpírání se tu již nepomohlo. Mnohé stálo již posazení život za nejstrašnějších a nejbolestivějších křečí; jen málo jich bylo usmrceno nuceně požitými pokrmy.

11. Dva svědkové v klecích, svědci této hrozné hostiny při pohledu na to omdleli, a proto byli vyneseni na čerstvý vzduch, kde se za pomoci octa opět vzpamatovali.

* * *

Kapitola 292.

Vyprázdnění a spálení hradu na rozkaz Mahalův.

1. června 1844

1. Když bylo po této scéně a oba obyvatelé klecí se ze své mdloby opět probrali, tázal se Fungar-Hellan opět Mahala, co by se nyní mělo předně stát s těmi, kteří odpykali svůj zločin smrtí, a co za druhé s těmi, kteří obývají klece.

2. A Mahal pravil: „Odstraň ihned své poklady z tohoto svého hradu a dej hrad na všech rozích a koutech zapálit! Ale pravím tobě, že za tři hodiny musíš být s vyprázdněním hotov! Co nebude v této době od nynějška z hradu vyneseno, musí být přenecháno plamenům, jinak přijde zítra na tento dům soud Boží! Co však po desetidenním požáru nestráví plameny, toho můžeš pak opět použít.

3. Co se však týká obou obyvatel klece, dej je nyní donést do hradu králova. Tam ať po celou dobu požáru hradu obývají své, velmi prostranné klece, a ať se v nich cvičí trpělivosti a pokoře a pak bude nad nimi vnesen rozsudek podle toho, jak použijí této upokořující zkoušky k opravdovému blahu své duše!

4. Toto však pravím: Běda tobě, Fungar Hellane, a též tobě, králi Gurate, učiníte-li Aglu, mou nepřírozenou dceru, kdy opět královnou, neboť tu vám bude přestát mocný soud!“

5. Po těchto Mahalových slovech přikázal Fungar-Hellan ihned všemu svému služebnictvu a velkému služebnictvu, všech na volné noze opět postavených vyšších kněží, kteréžto obé služebnictvo mužského a ženského pohlaví čítalo přes 10.000 hlav, aby opatrně po tři hodiny vyprazdňovalo hrad a pak odneslo poklady do velkého královského hradu a po třech hodinách aby byl tento kněžský hrad na všech tisíci koutech a rozích zapálen.

6. Zejména velké ohně měly však být vrženy do velké jídelny přes mrtvoly. Nic však z toho, co se nachází v příbytku generálního vyššího kněze – ať zlato či stříbro - nesmí být zachráněno. Poté přikázal několika nosičům, aby přenesli obě klece do královského hradu.

7. Vše bylo ihned co nejpřesněji vykonáno. Ve třech ustanovených hodinách bylo mnoho tisíc centů zlata a stříbra a mnoho jiných drahocenností z hradu odstraněno a dopraveno do velkého královského hradu.

8. Po uplynulých třech hodinách bylo však již vidět na tisíce žhářů spěchat s hořícími pochodněmi a smolnými věnci do kněžského hradu a za necelé půl hodiny plál již celý nemírný hrad, mající v obvodu dvě hodiny a čítající více nežli 30.000 pokojů, v nejuživějších plamenech a uvedl téměř celý Hanoch v hrůzu, jaké nebylo od dob deseti proroků ohně z výšiny.

9. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 293.

Různá mínění lidu o požáru paláce. Utlumení hrozícího povstání lidu řečí Fungar-Hellanovou.

3. června 1844

1. Kolem hořícího paláce kněžstva byly však postaveny ihned stráže a nepřipustily nikoho, kdo by snad chtěl hasit. Hasičům bylo pouze přikázáno, aby dali pozor na nejbližší domy velko a maloobčanů, aby nechytly od velkého požáru paláce, který tu stály sice ze všech stran silně odděleny, ale při svém plném žaru šířil požár nicméně žhoucí déšť na sousední budovy, takže tím byly vystaveny největšímu nebezpečí.

2. Hanochitě si lámali hlavy, co to asi má znamenat. Někteří se domnívali, že takto byl Fungar-Hellan od svých nepřátel uveden v záhubu. Jiní opět pravili, že Fungar-Hellan vyvábil asi své nepřátele do paláce, a když tam byli, dal hrad zapálit a uzavřít, aby jeho nepřátele byli nyní obráceni v popel; neboť něco takového by bylo chytráckému generálnímu knězi zcela podobno. A opět jiní se domnívali, majíce ještě některé poznatky od deseti ohnivých proroků, že přišel

nyní opět nějaký ohnivý prorok z výšiny a koná opět před kněžstvem odchýleným od starého Boha své zhoubné ohnivé zázraky k jejich obrácení.

3. Následkem těchto mínění bylo tu tedy také mnoho zvědavých badatelů po vlastní příčině této strašlivé skutečnosti, ale dotazované strážce musely být němé, a tak se to nedozvěděl nikdo, kdo jinak nebyl zasvěcen do této věci.

4. Proto však nastalo v městě povstání mezi občanstvem, které si chtělo mocí vynutit, co vězí za tímto požárem.

5. Fungar-Hellan ukázal se tu však v čele silné moci a pravil jednomu čelnému veleobčanu: „Co si chcete vynutit svým povykem? Odejděte v pořádku, jinak vás dám všechny upálit! Copak nejsem pánem svého domu a nemohu s ním dělat, co chci? Proč se tedy staráte, jak a proč jsem jej dal zapálit? Odejděte tedy ihned, nechcete-li také vy v podobných plamenech nalézt smrt.

6. Tato řeč generálova se neminula nejvyšším rozhodným účinkem. Celé povstání bylo urovnané a během požáru bylo možné již jen málo diváků spatřit.

* * *

Kapitola 294.

Škádlivá řeč Fungar-Hellanova k Agle nacházející se v kleci a prosící za odpuštění.

4. června 1844

1. Jelikož se však Fungar-Hellan během deseti dnů za požáru zdržoval většinou v hradu králově a odtud s králem vyřizoval své záležitosti, a to v témž pokoji, v němž se nacházeli oba obyvatelé klecí, stávalo se také častěji, že ho zejména Agla prosila, aby ji z tohoto nejhanebnějšího žaláře vysvobodil, anebo ji usmrtil; neboť chřadnout v něm je příliš nesnesitelné.

2. Generál jí vždy nejsladším hlasem odpověděl: „Ty jsi sice zázračně krásný ptáček, ale při tom přece jen velmi špatný a zlý; proto tě neusmrtím, neboť jsi tak zázračně krásná. Ale poněvadž jsi tak špatná a zlá, budu tě v této drahocenné kleci držet, jak se jinak držívali krásní ptáčkové, kteří jsou také nezřídka špatní a zlí, nacházejí-li se na svobodě, jsou-li však v klecích, pak se stávají velmi něžní, krotcí a dobří. Kdo ví, zda tato krásná klec nevyvolá také u tebe stejný účinek!

3. Hle, když jsi byla v nejnádhernejším životě svobodna, nemyslela jsi na nic jiného než na hubení lidí, kteří se ti nelíbili! Protože také já jsem se ti nelíbil, pokusila ses všemožně, abys mne sprovodila ze světa; ale pravý Bůh asi přece jen nechtěl, aby se ti na mně podařila, krásný ptáčku, tvá zlá lest! A hle, jsem ještě, co jsem byl; ty však nyní již nejsi, co jsi byla, nýbrž zatím jsi pouze můj milý krásný ptáček.

4. Hle, nyní bych ti mohl velmi snadno dát tvou krásnou hlavičku uříznou, anebo tě otrávenou jehlou poněkud na tvém krásném, přeněžném těle polechtat. Ale já nejsem tak špatný a zlý jako ty; proto to také neudělám, nikdy neudělám. Ale propustit tě ovšem nemohu dřív, dokud nebudu úplně přesvědčen, že budeš zcela mírná a krotká.

5. Nicméně v této tvé krásné besidečce ti nebude nic chybět. Jíst a pít budeš. Pro tvou potřebu je malá postranní skříň, která musí být denně třikrát čištěna a kterou možno dobře uzavřít, aby žádný nepříjemný zápach nepronikal do tvých nozder. Rovněž tu také máš měkké lože a velmi pohodlnou pohovku. Podle potřeby můžeš v tomto domečku učinit také malou procházku. Co chceš víc? Zůstaň tedy jen klidně uvnitř; nic ti nebude chybět.

6. Drohuit to ovšem nemá tak pohodlné jako ty; avšak v podstatě mu nechybí také nic.“

7. Kdykoli Agla generála prosila, aby ji propustil, vždy dostávala stejnou odpověď, a proto se potají velice zlobila; ale svou zlost skrývala, aby Fungar-Hellana klamala. Ale on byl nyní velmi opatrný a poslouchal vždy, co mu radil starý Mahal.

* * *

Kapitola 295.

Sbírka pokladů roztavených na spáleništi. Rozkaz ke znovupostavení paláce. Varovné tajuplné volání shora.

5. června 1844

1. Když po deseti dnech skončil požár kněžského hradu, pravil Mahal k Fungar-Hellanovi:

2. „Nyní pošli zedníky a tesaře na všude již vyhaslé spáleniště a dej hledat, zda se naleznou ještě nějaké skvosty. Ať se nashromáždí také v tvé velké jídelně a ve všech tvých bývalých obytných pokojích!!“

3. Všechno tvé zlaté a stříbrné náčiní se sice nalezne roztavené, ale to na věci nic nemění! Také roztavené rudy se musí co nejpečlivěji nashromáždit, ne tak pro svou cenu, jako spíš ze zcela jiného důvodu, který nyní nepoznáváš a který ti zatím také nemohu sdělit. Následuj však mé rady a půjde vše dobře!“

4. Fungar-Hellan následoval ihned rady Mahalovy a ihned poslal ještě téhož dne tisíc zedníků a právě tolik tesařů na spáleniště a tito sbírali deset dní a našli ještě přes 20.000 centů roztaveného zlata a stříbra a vedle toho také neuvěřitelné množství nejušlechtilějších kamenů, jako diamantů, rubínů a smaragdů. Vše ovšem dopravili do velkého královského hradu.

5. Fungar-Hellan užasl velmi mocně nad velkou spoustou pokladů donesených ze spáleniště a pravil: „U Boha Mahalova! Nikdy bych byl nevěřil, že by bylo zůstalo ještě tolik zlata a stříbra a drahokamů, když přece v prvních třech hodinách před požárem bylo odstraněno nesmírné množství z hradu.“

6. Mahal pravil: „Pravím tobě, vyšli ještě jednou dělníky. Oni naleznou při odstraňování sutin, které způsobil požár, ještě jednou tolik.“

7. A Fungar-Hellan vyslal opět ihned dělníky, aby odstraňovali sutiny za spáleniště. A hle, oni za deset dní našli téměř ještě větší množství ušlechtilých kovů v roztaveném stavu a přenesli je do královského hradu, čemuž se Fungar-Hellan ještě více podívoval.

8. Mahal však řekl: „Nyní můžeš hrad opět obnovit, neboť zdivo je dobré.“

9. A generál udělil rozkazy stavitelům, a oni začali ihned na znovuzřízení hradu pracovat.

10. Avšak právě téhož dne znělo také volání městem, které znělo: „To je marná práce!“

11. A nikdo nevěděl, odkud přišlo. Toto volání zarazilo dokonce Mahala, ještě víc Fungar-Hellana.

* * *

Kapitola 296.

Mahalovo vysvětlení o zázračném hlasu. Fungar-Hellanova zlost a žaloba na Boha. Mahal v rozpacích o odpověď.

7. června 1844

1. Tu přistoupil Fungar-Hellan rychle k Mahalovi s otázkou, co znamená toto zvláštní volání.

2. A Mahal pravil: „Příteli Fungar-Hellane! Toto zvolání nevyšlo snad z úst mnohých lidí, nýbrž – věř mi! – to je řeč z neviditelných Božích úst! A tato řeč značí tolik jako: Bůh pošle v nejbližší době na svět soud, jakého tu dosud ještě nikdy nebylo, dokud je tato země obydlena lidmi. Z toho důvodu by pak opětná stavba tvého hradu zajisté již málo prospěla.“

3. Tu pravil Fungar-Hellan Mahalovi zcela rozžloben: „Ale řekni mně přece jednou, co tedy ten starý, vždy nevrlý Bůh chce! Nejsme-li Mu my lidé vhod, jak nás stvořil a jací jsme, ať nás tedy učiní jinak, abychom pak byli postaveni tak, jak se to Jemu nejlépe líbí!“

4. Musím se ti však skutečně přiznat, že Se tvůj Bůh v neustálém vyhrožování jakýmsi soudem ukazuje ve vysoké míře slabý a zjevuje nám, Svým tvorům, nedokonalost, které si věru žádný počestný člověk není vědom! Jestliže nás lidi již stvořil jako svobodné bytosti, proč nás potom svírá jistými zákony, které jsou naší Jím dané přirozenosti protivnější než smrt sama?!

5. A nemůže-li pro různé poměry často tyto zákony zachovávat, anebo činíme-li si obrazné představy o něm a o Jeho působících silách a necháváme-li je uctívat od lidu, jenž si nemůže o Něm, protože Se nedá nikdy spatřit, vůbec žádný pojem učinit, pak je ihned po ruce a začíná znovu se Starým vyhrožováním soudem, které učinil již Kainovi! Neshledáváš to od takového Boha nejmýštitelnější?

6. Není-li Mu má správa vhod, ať přijde a ukáže mi, jakou chce mít správu, a ji utvořím podle Jeho žádosti! On však nemluví celé století nic a chová Se, jako by Ho nebylo, anebo jako by spal, anebo jako by byl se vším a s každým úplně spokojen! Tím se pak ovšem v dlouhém

průběhu dob někdy leccos ztratí z Jeho zjevené vůle a jejího plnění! Kdo jiný však tu má na tom vinu, než Stvořitel Sám, protože není za všech dob stejný?!

7. Může-li Se ukázat jako moudrý Učitel jednomu národu, proč ne druhému?! Copak stvořil jeden národ méně než druhý?! Ať tedy přijde a přetvoří nás, anebo zničí nás, a to v jednom okamžiku, aby byl už jednou konec tomu, mně nejvýš protivnému vyhrožování soudem; neboť věru, nyní jsem již všeho toho syt.

8. Ty ovšem řekneš, že Pán poslal k nám posly častěji. Já však pravím: Tací poslové nedělají pravému Bohu žádnou čest, neboť jsou nakonec slabší než my, k nimž byli poslání!

9. Vezměme například jen tvého Valtara! Táži se: Jak může moudrý Bůh poslat takového proroka lidu, jakým jsme my, Hanochité, aby nás obrátil?! Copak nás daleko nepředstihl ve vší slabosti, a přece měl být, jako Bohem nám poslaný, prorokem, učitelem v síle Boží!

10. Řekni, řekni mně, jak se to srovnává s tvým starým všemohoucím a nejvýš moudrým Bohem?!"

11. Mahal byl touto řečí zcela zmaten a nevěděl, co by generálovi odpověděl.

12. Avšak generál začal nyní zcela vážně naléhat na odpověď.

* * *

Kapitola 297.

Mahalova úspěšná modlitba o pomoc. Mahalova energická řeč ke generálovi a oznámení blízkého soudu. Fungar-Hellanova úzkost.

8. června 1844

1. Když však Mahal viděl, že Fungar-Hellan byl vůči němu stále útočnější, zdvihl konečně ruku do výše a pravil: „Velký Bože! Hle, Tvůj starý služebník je ve velkém nebezpečí; proto Se smiluj nad ním a zachraň jej Svou velkou milostí a slitováním! Ó, vlož mu do srdce slova, jimiž by mohl bezmocného povstalce proti Tobě, ó, velký Bože, a Pane vší síly, slávy, co nejsilněji přemoci!“

2. Tu přišel do srdce Mahalova paprsek božské síly a on děkoval Bohu a obrátil se pak těmito slovy na generála:

3. „ Ty naprosto bezmocný lidský červe na této Zemi! Ty se chceš s Bohem hádat a svými klamnými rozumovými důvody chceš vinit Nejvyššího a Nejsvětějšího z lidských slabostí a chceš se mstít na moudrosti Boží svým slabým světským rozumem?!

4. Pravím tobě: Boj se a chvěj se za svůj zločin na nedotknutelné svatosti Boží! Neboť země již není pevným základem pro tvé nohy, a vzduch Boží se vzbouří proto tobě, protože jsi před tvářmi mou zhanobil svatost Boží!

5. Kdybys byl řekl, že je Bůh nemilosrdný a že nemá lásku k Svým tvorům, pak by to byla námitka lidská, kterou lze odpustit, ale ty jsi napadl božskou moudrost a věčný řád a během své hádky jsi prohlásil Boha za blázna, jehož moudrost již předstihne zcela prostý člověk.

6. Hle, to byl útok na božskou svatost, a tedy neodpustitelný hřích, a tento tvůj hřích zapříčiní tím spíš a tím jistěji nejvýš nevyhnutelný výkon soudu Božího na vás na všechny!

7. Neboť kdyby jedno lidské srdce v celé říši bylo lepší než srdce tvé, ušetřil by Bůh kvůli tomuto jednomu lepšímu srdci tuto říši ještě sto let a vyčkal by na její polepšení!

8. Ale protože právě ty jsi byl dosud ještě ten nejlepší, ačkoliv jsi již nebyl ani o chlup více v božském řádu a nyní ses svým hádáním úplně od Boha odloučil, je soud také přede dveřmi! A pravím tobě: Neuplyne ani dvakrát deset let, a tento tvůj svět již nebude!

9. Adam se prohřešil před Bohem a Bůh soudil ohněm celé stvoření! Ona roztržená skála na Zemi podává ti o tom nejvýš nepopiratelný důkaz

10. Za dob Ohladových, kdy tato říše také zcela odpadla od Boha, poslal Bůh opět soud ohněm na všechny pevniny Země, a opět byly hory a údolí mocí ohně většinou roztrhány. Příčné trhliny ve skále podávají ti o tom svědectví.

11. Při všem tom však šetřil Pán člověka a chtěl mu ukázati jen Boží moc a že člověk není vůči Bohu zcela nic. Nyní však Bůh napadne lidské pokolení a vyhubí je tak dalece, pokud sahá záplava vašeho hříchu!

12. Hle, toť nyní odpověď, kterou jsi chtěl mít a žádnou jinou ti nemohu dát, protože mně Bůh žádnou jinou pro tebe a všechny tvůj lid nedal!“

13. Tato slova zarmoutila mocně Fungar-Hellana, a on se ocitl ve velké úzkosti; neboť vážil si velice Mahala a přemýšlel nyní, jak by mohl Boha a Mahala opět usmířit.

* * *

Kapitola 298.

Boží mocné volání k pokání v trůnním sále. Požehnání pravé lítosti. Ošklivost v nížině. Božský rozkaz Fungar-Hellanovi, aby zničil veškeré pohanské chrámy.

10. června 1844

1. Když však Fungar-Hellan dlouho přemýšlel, co by se tu mělo učinit, aby opět usmířil Boha Adamova, Setova a Henochova a také svého starého Mahala, tu zazněl pojednou mocný hlas ve velkém trůnním sále, kde se právě nacházel Fungar-Hellan s Mahalem, dále král Gurat a mnoho prvých ministrů říše. Tento hlas zněl takto:

2. „Kdo pojme v srdci pravou lítost nad svým hříchem z lásky k Bohu, ten nesmí klesat na mysl, neboť Bůh není jako člověk nesmiřitelný, nýbrž nejvyšší smířlivý!

3. Kdo se přibližuje k Otci s lítostí a láskou, ten se nemusí obávat, ten dojde odpuštění svých hříchů!

4. Kdyby byla celá říše jako je ještě Hanoch, nyní ovšem v nemnoha lidech, čekal by Bůh ještě tisíc let na úplné polepšení. Ale jděte k svým vazalům a jděte do dvanácti ostatních měst, a setkáte se tu s ohavnostmi ohavností, o nichž se vám nedostane nikdy zpráv!

5. Vy jste sice odpustili lidu všechny ustanovené daně a zavedli jste za to neustanovené a jaksi dobrovolné daně, ale právě toto zavedení dalo všem vašim vazalům příležitost, aby neustanovené daně tak uzpůsobili, že nyní není již žádný poddaný ani hodinu jist před mocnou žebrotou. A nedá-li nějakému takovému žebrákovi, čeho žádá, pak začne žebřák činit poddanému ihned nejstrašnější výhrůžky, a jestliže se poté poddaný neobrátl, vzdálí se pak žebřák za proklínání a za strašného zaklínání.

6. A hle, neuplyne pak ani den, a již se všechna zaklínání zakuklenými přírodními a pekelnými kouzelníky všudybyly vyplní. V tomto okamžiku bývá nejvyšší neslýchaným způsobem mučeno na tisíc poddaných a příští hodinu to čeká již tisíc jiných!

7. Měl by Bůh za takovýchto okolností ještě dále šetřit lidské pokolení a čekat na jeho polepšení?

8. Věru, peklo budiž věčným polepšujícím místem pro tyto ďábly v kůži lidské!

9. Dnes přikázal Pán, Bůh nebes a země, Noemovi na výšině, aby postavil podle náležitého plánu koráb, a Noe již přiložil ruku k naporučenému dílu!

10. Kdo z vás chce být zachráněn, ať činí náležité pokání před Bohem a snaží se také ostatní obrátit k opravdovému pokání, a tak nalezne milost a Bůh ho v pravý čas vyvede z této země záhuby, aby nebyl souzen ďábly!

11. A ty, Fungare, vyjdi se svou mocí, a zboř všechny chrámy bůžků, záleží-li ti něco na odpuštění tvého velkého hříchu před Bohem. Zdrž se však velké ukrutnosti! Amen“

12. Tato řeč, vycházející jakoby ze vzduchu sálu, uvedla všechny přítomné i s Mahalem do největšího úzkostlivého úžasu, a Fungar-Hellan přikázal ihned všem svým vojenským velitelům, aby nejdéle během tří dnů uspořádali celou velkou válečnou moc.

13. Mahal mu přislíbil, že ho bude všude ve jménu Páně provázet.

* * *

Kapitola 299.

Mobilizace armády. Gurat prosí Fungara o úředníky. Nařízení o oněch dvou obyvatelích klece.

11. června 1844

1. Když plukovníci, kteří byli sami svědky tohoto zvláštního hlasu a řeči ve velkém trůnním sále, tím rychleji a horlivěji odtud spěchali, aby uspořádali armádu, tu přistoupil Gurat k Fungar-Hellanovi a pravil:

2. „Příteli a bratře! Ty nyní budeš spravovat velké vojsko a budeš snad po léta v Hanochu nepřítomen, a já budu muset sám vládnout! To bude velký úkol pro mne! Nemohl bys mně ponechat několik svých nejosvědčenějších úředníků, aby mně pomáhali přehlížet a spravovat velký národ? Neboť něco takového činit není nikdy dobře j e d n o m u člověku!“

3. Fungar-Hellan pravil králi: „Bratře, hle, ty přece máš ve svém hradu také přes deset tisíc vysokých i nízkých úředníků! Copak s nimi nemůžeš vystačit? Pravím tobě: nekrm je nadarmo, nýbrž popožeň je k práci, a oni již učiní, co jim přikážeš!“

4. Gurat odvětil: „Ano, máš ovšem pravdu; kdyby bylo něco v jejich hlavách; ale v tom je velmi mocný háček!“

5. Ty přece víš, jak jsme byli zpočátku oba k zajištění trůnu nuceni přitáhnout k sobě všechny veličiny města a také říše a dát jim u dvora skvělé postavení!

6. Hle, tyto lidé byli již dříve velmi hloupí, a my jsme je z jistých důvodů v jejich hlouposti ještě více posilovali, ačkoliv jsme také na druhé straně dovedli ocenit jasné hlavy.

7. Nyní se mají tyto hlupáci po mém boku uchopit státního kormidla! Ó, příteli, věru, to byla brzy vláda, která by se zošklivila samému satanu!

8. Z tohoto, tobě dobře pochopitelného důvodu zajisté velmi jistě poznáš, že já za tvé nepřítomnosti potřebuji několik zdatných úředníků!“

9. Tu pravil Mahal Fungarovi: „Dej mu tedy 100 dobrých hlav ze své školy; s těmito zajisté zatím vystačí, až budeme pryč“

10. A Fungar-Hellan dal Guratovi ihned 100 vyšších kněží ze své školy, kteří řídili kormidlo po boku Guratově.

11. Byla tu však ještě jedna otázka, totiž: co se má státi s Aglou a Drohitem.

12. Tu pravil opět Mahal řka: „Zůstanou jak jsou, než se vrátíme! Jen v případě nemoci anebo v případě nápadného polepšení může být jeden nebo druhý z klece osvobozen; ale z pokoje nesmí žádný dříve, dokud se nevrátíme!“

13. Především musejí však být oba ihned odloučeni, dokonce jako obyvatelé klece, a to před našima očima ještě dnes – A tak se stane!“

* * *

Kapitola 300.

Aglino pokorné vyznání hříchů a vroucí prosba o osvobození anebo smrt. Volba mezi dýkou a klecí. Omilostnění Aglino.

12. června 1844

1. Když Gurat jakož i Fungar-Hellan uslyšeli toto od Mahala, odebrali se ihned do druhého sálu, kde byli oba obyvatelé klecí pod náležitou stráží.

2. Když sem přišli, začala Agla těmito slovy: „Vy, první držitelé moci říše, a také ty, můj otče Mahale! Jsem největší hříšnicí před Bohem a před vámi všemi, neboť sáhla jsem na práva Boží a na práva vás všech, a proto jsem nezasloužila nic jiného než smrt. Nyní poznávám, že tento trest klece je pro mne až příliš nepatrný; žhoucí klec by byla přiměřená mému hříchu.“

3. Kde však žije zajatý hříšník, jenž by netoužil po svobodě, ať už by mu prospěla, anebo ne?! Rovněž tak je tomu také se mnou! Poznávám nyní zajisté celou velikost svého zločinu před vámi a před Bohem, jak to snad žádný druhý hříšník nepoznává; ale nicméně poznávám a cítím také mocnou touhu po svobodě, která mně činí tento žalář nesnesitelnou trýzní!

4. Vezměte dýku a vrazte mi ji do srdce, a učiníte mne šťastnou! Jen mne nenechávejte déle v tomto nejvyš posměšném vězení; neboť to mne může dohnat k zoufalství a k šílenství! Čiňte se mnou, co chcete; ale jen mne nenechávejte déle v něm, kde jsem ustavičně strážemi škádlena a tupena!

5. Otče a ty, můj bratře, a vy, mé milé sestry, slitujte se nade mnou, mnohonásobně nešťastnou! Považujte mne za bytost peklem zajatou, oslepenou, vylákanou a svedenou, a pak budete mít se mnou aspoň tolik slitování, abyste mně dali vytouženou smrt!

6. Nemyslete na to, že bych vám mohla být kdy opět nebezpečná, neboť ta, která vás se zdviženýma rukama prosí o smrt, nebude si navěky od vás vyprošovat trůn!

7. Velký, všemohoucí Bože, kdyby můj hřích nebyl tak veliký, pak bych prosila Tebe o vysvobození! Ale nyní poznávám svou příliš velkou nehodnost před Tebou, a proto se neodvažuji volat k Tobě, ó, přesvatý, nejspravedlivější Otče, o slitování! Obměkči však srdce těchto Svých držitelů moci zde, aby mne usmrtili, abych nebyla již dále vystavována nejhanebnějšímu posměchu strážil!“

8. Po těchto slovech klesla Agla v kleci do mdlob a sténala.

9. Tu dal Fungar-Hellan ihned klec otevřít a vyzdvihnout Aglu a dal ji občerstvit dobrým kořením, načež se opět vzpamatovala.

10. Když nabyla opět svých životních sil, řekl jí Fungar-Hellan: „Aglo, je to tvé vážné rozhodnutí, že bys chtěla raději zemřít, než aby ses nyní opět vrátila do klece? Hle, zde je ostrá dýka a tamto klec! Vol nyní vážně mezi oběma!“

11. Při těchto slovech odhalila Agla ihned svá prsa a poněkud chvějícím se hlasem pravila: „Hle, zde tluče srdce, mnohonásobně zklamané a zajaté. Vysvobod' je ocelí ve své silné ruce!“

12. Tu odhodil Fungar-Hellan od sebe ocel a řekl Mahalovi: „Tímto jsem Tvé dceři vše odpustil, Bůh a ty však můžete s ní nakládat dále!“

13. Mahal pravil: „Jestliže ty jsi jí vše odpustil, pak jí také já vše odpouštím! Ale zde zůstat nemůže, nýbrž musí s námi táhnout do pole!“

14. S tím byl Fungar-Hellan spokojen, Agla však padla před svým otcem na kolena a plakala nad takovou milostí na ní, takže tím velice zeslábla.

15. A všichni byli potěšeni tímto Agliným polepšením.

* * *

Kapitola 301.

Fungar-Hellanova nařízení pro Drohuita. Dobrá řeč Aglina k svému otcí.

13. června 1844

1. Když byla Agla tímto způsobem osvobozena, šel Gurat k Fungar-Hellanovi a tázal se ho, zda se má stát také něco podobného s Drohuitem, kdyby se rovněž tak polepšil jako Agla.

2. Fungar-Hellan však zcela pevným tónem pravil: „Ne, Drohuit zůstane na každý způsob tak dlouho v kleci, dokud se nevrátím, anebo – kdybych našel smrt v polním tažení – dokud se nevrátí můj nástupce.“

3. Avšak nesmíš ho nechat v ničem strádat. Ať dostane jíst a rovněž i pít kolik požádá!

4. Bude-li chtít mít tu neb onu ze svých žen u sebe v kleci, může mu i to být povoleno, avšak jen pod nevyhnutelnou podmínkou, že předně nebude se ženou s ním jsoucí nic jiného mluvit, než co se obyčejně mluví se ženami na loži při souloži; anebo, bude-li chtít mluvit něco lepšího, pak může promlouvat se svými lepšími ženami o starém pravém Bohu, od Něhož se on i s námi všemi již dávno velmi žalostně odchýlil.

5. Za soulože, a vůbec za přítomnosti té či oné z jeho žen, musí být vždy co nejpřísněji střežen a poslouchán. A ježto je nyní Agla svobodna, může Drohuit v tomto sále zůstat.

6. Pravím však tobě: Zaznamenej mi přesně vše, co bude v kleci dělat, abych se pak mohl podle toho zařídit v příštím opatření buď pro jeho blaho, nebo bědu. Kdyby snad chtěl dokonce číst knihy z naší velké knihovny, budiž uspokojen také v tomto ohledu.

7. Nyní však máš také pro Drohuita náležitě a nejsprávnější instrukce! Bude-li jich přesně dbát, budeš dobře pečovat o něho, o sebe a o nás všechny; a to je jistě také vůle onoho jedině pravého Boha.“

8. Mahal pravil: „Amen, to je. správné a úplně spravedlivé. Při tom ať zůstane!“

9. Když to Gurat uslyšel, zaradoval se, neboť Drohuit byl právě muž, jenž mu svou Istí strhl z hlavy korunu. Proto také přísahal, že splní vše co nejpřesněji.

10. Avšak také Mahal se zcela potají na pokus tázal Agly, zda je spokojena s takovým nadělením pro Drohuita.

11. Agla však pravila: „Otče, zkoušíš ještě dále svou nade vše zkoušenou, nešťastnou, přebohou dceru? Cožpak nejsem ještě dost nešťastna, jak ve světě, tak i ve své duši? Ve světě

jsem nejpopovrhovanější a nade všechny hady nejobávanější. Ve své duši před Bohem nejzvrženější, protože před Bohem volá ustavičně krev mého bratra o pomstu na mé duši!

12. Ó, nezkoušej mne již; neboť nešťastnější než já nebyl ještě nikdy člověk na této Zemi! I když vy jste mně také vše odpustili, neodpustí mně však nikdy bratr, kterého jsem dala usmrtit; a také Bůh mně tento skutek neodpustí! Proto jsem tak nekonečně nešťastná! Proto, otče, nezkoušej již více nejbídnější!“

13. Tato řeč Aglina vyvolala velký rozruch a Mahal sám litoval, že položil Agle takovou otázku. Proto ji začali hned všichni těšit a pokud možno posilovat a občerstvovat.

* * *

Kapitola 302.

Drohuitova licoměrná řeč a odpověď Fungar-Hellanova. Agla v žíněném rouchu.

15. června 1844

1. Avšak Drohuit, jenž velmi dobře slyšel své určení, chtěl se také – ovšem však jen strojným pláčem a nářkem nad sebou samým a nad svým hříchem proti Fungar-Hellanovi a proti Bohu ze své klece osvobodit.

2. Avšak Fungar-Hellan pravil: „Zpěv tohoto ptáka je mi nadmíru dobře znám; neboť to není přirozený zpěv, nýbrž naučený! Jelikož nyní se však až příliš dobře ví, jací ptáci se dají vycvičit v umělé pěvce, není také zcela těžké uhodnout, slyší-li se nějaký takový umělý zpěv, zda pochází od špačka, kosa anebo od zlatého skřivana!

3. A tak poznávám také zde na prvý okamžik zpěv tohoto ptáka, který sice není ani špaček, ani kos a ještě méně zlatý skřivan, ale tím poznatelněji napodobí jako pravý kulich a dravec hlas malých ptáčků, aby je blíže přivábil k svým spárům! My však již nejsme blázny a nedáme se jím vylákat do nějaké houštiny!

4. Proto ať si jen pláče a nařiká, jak chce, zůstane přece jen ve svém domově z tyčí, jak jsem to byl předtím vyslovil!

5. Dobře vidím, že tento trest za jeho hřích jest až příliš mírný – neboť zasloužil, aby byl tisíckrát usmrcen; avšak velkému Mahalovi, tomuto pravému Božímu proroku má co děkovati, že jeho trest dopadl tak nekonečně mírně!

6. Věru, kdyby záleželo na mně, nadiktoval bych mu na místě jiný trest! Leč – zde záleží na vůli Boží, kterou jsem začal ode dneška nade vše respektovati; a tak jsem také tomuto ptáku přisoudil tento přemírný trest, protože mi jej tak oznámil prorok Boží! – A nyní již nic více o tom!“

7. Když však Drohuit uslyšel od generála tato slova, tu umkl a již nenařikal a neplakal a také již nevyznával žádné hříchy před očima a ušima velké společnosti, která se nacházela v sále. Ta okolnost vzbudila však též u mnohých smích, jelikož viděli, jak Fungar-Hellan přesně trefil vězně v kleci.

8. Agla měla však na sobě ještě královský šat, a proto šla k Fungar-Hellanovi a pravila: „Ty, mnou tak přehluoce zneuznaný, nejšlechternější muži! Hle, já jako nyní největší hříšnice před Bohem, před tebou, před králem, před svým otcem a přede všemi lidmi, mám ještě na svém nejvyšším nehodném těle královský šat. Proto tě prosím, abys mi jej odňal a dal mi nejprostší žíněný šat, který přináleží kající hříšnici; neboť tento skvoucí šat pálí jako mocný oheň mou duši.“

9. Když to však Mahal s Fungar-Hellanem uslyšeli, pravil Mahal generálovi: „Bratře, dej jí, zač tě prosí.“

10. A Fungar-Hellan učinil ihned, co mu radil Mahal.

11. Agla odešla s otcem do prostranného pokoje, ihned se převlékla a v šedém žíněném šatě se vrátila s otcem opět ke společnosti.

12. Fungar-Hellan měl velkou radost z tohoto Aglina obrácení a také ostatní společnost chválila tento její skutek.

* * *

Kapitola 303.

Mahal se táže Agly na její nejtěžší hřích. Aglina dobrá odpověď,

lítost a nárek. Mahalův dík Bohu. Agla na prsou svého otce.

17. června 1844

1. Po chvíli se však otázal Mahal své dcery Agly, co považuje z toho, co učinila, za svůj nejtěžší hřích před Bohem a všemi lidmi, zda přikázanou bratrovraždu, nebo vlastnoruční vraždu jednadvaceti žen Valtarových, anebo konečně silnou účast na spiknutí proti generálově velekněžské moci.

2. Agla pravila: „Otče, ty zde víš nejlépe, který ze všech mých hříchů před Bohem a lidmi je největší; neboť toto změřit nedovedu. Ale vím, že mne každý z mých spáchaných hříchů před Bohem usmrtil v mém duchu.“

3. Kéž bych se nebyla nikdy dopustila žádného! Ó, kdybych byla raději nikdy nížinu neuzřela, byla bych před Bohem ještě tak čistá a nevinná, jako jsem vždy byla na výšině! Ale nyní se stalo, a co se stalo, nemohu učinit nikdy se nestavším! Proto myslím, že by bylo nyní velkou pošetilostí, kdybych pátrala, který z mých hříchů je podle zdání mého svědomí největší.

4. Já myslím, že před Bohem se počítá každý hřích proti Jeho svatému řádu stejně a že jeho účinek je stejný přinášeje totiž duchu člověka věčnou smrt! Je-li však člověk ve své duchovní části úplně mrtvý, jako jsem nyní jistě já, pak skutečně ani nevím, který hřích mne usmrtil nejvíce, neboť myslím, že sotva tu záleží na tom, zda je někdo více či méně mrtvý, neboť úplně mrtvý nemůže se podle mého mínění stát ještě mrtvějším.

5. Hle, já jsem poručila usmrtit svého bratra, a to usmrtilo úplně mého ducha. Potom již Agla nežila; jen její tělesné síly vládly nyní ze smrti jejího ducha, a tak musel pak také její každý čin být ohavností před Bohem, jakož i přede všemi duchovně žijícími lidmi! Jak také mohl být jiným? Vždyť ze smrti může přece přijít jen zase smrt!

6. A tak mé následující činy tlačí nyní méně na mé svědomí, protože jsou následkem jednání prvého! Ó, kdybych se onoho zcela prvého činu proti Božímu řádu nebyla nikdy dopustila, pak by byly všechny ostatní činy odpadly!

7. Při prvním kroku dolů do nížiny jsem se měla ihned obrátit – pak bych byla ještě, jakou jsem byla od narození, a žili by všichni, které jsem usmrtila! Ale nyní jít příliš pozdě a mně nezbyvá nic jiného než lítost nad mým prvním krokem dolů do této nížiny!“

8. Poté se dala řečnice do pláče a trpce naříkala.

9. Mahal však pravil: Ó, velký Bože, děkuji Tobě ze všech svých sil, že jsi mně dal nyní opět nalézt tuto dceru, která byla ztracena!

10. Aglo, pojď nyní opět na prsa svého otce; neboť nyní jsem v tobě poznal opět svou dceru! Obrat' se však v srdci k Bohu a nalezněš opět milost před Ním, dobrým svatým Otcem!“

11. Tu spěchala Agla na prsa Mahalova a ulehčila svému srdci mnohými slzami, které nechala padat na věrnou hruď otcovu.

* * *

Kapitola 304.

Řeč Fungar-Hellanova o pošetilosti vnějšího lesku a moudrost prostoty. Mahal chválí generála.

18. června 1844

1. Zatímco Agla plakala na prsou svého otce, přistoupil Fungar-Hellan a řekl jí: „Aglo, taktó se mi líbíš lépe než v královských šatech, které by z tebe byly učinily brzy dokonalou služebnici pekla! Zůstaň budoucně v tomto stavu, a budeš se Bohu a také mně jistě lépe líbit, než ses mi kdy líbila ve vsí své královské nádheře, neboť také já vyznávám zde veřejně, že nejen u tebe, nýbrž i u sebe a u každého budu a po celý život zůstanu úhlavním nepřítelem všeho lesku.“

2. Kdo od nynějška chce být mým přítelem, ať odvrhne od sebe všecken lesk a kráčí v prostých šatech. Tak budu naň pohlížet jako na člověka, jemuž záleží na pravém blahu národů jako mně samému.

3. Zlato a stříbro budiž proměněno v užitečné mince s obrazem královým a mým! To prospěje všemu lidu; ale přišíváme-li je na své kabáty, a tím je činíme často tak těžké, že nás tlačí

téměř k zemi. Jaký prospěch máme tu tedy my sami, jaký lid z toho a jakou službu tím prokazuje Bohu, starému Pánu vši nádhery?

4. Věru dokud nemůžeme své roucho zdobit pravými hvězdami nebes a svou hrud' pravým sluncem k počtě Toho, jenž nás stvořil, dotud ať nám zůstane veškerá falešná ozdoba vzdálena! Neboť co nesvíí jako Slunce a hvězdy na nebi ze sebe sama, to je jen zlodějem světla a skví se ukradeným světlem tak dlouho, dokud září velká, svatá svítilna na nebi se svým světlem z Boha. Jestliže však zapadla, pak jsou námi tak vysoce považovaní zloději světla jako nejsprostší lejno a zetlelina a jsou jako ony temné!

5. Ale vše, co se použije za účelem užitku, je jistě Bohu libé, protože Bůh to jistě stvořil k užitku člověka. Používáme-li však tyto věci ke zcela pošetilým, nadutým, protismyslným účelům, k nimž nebyly jistě stvořeny, pak je takové používání před Bohem ošklivostí, neboť Bůh je jistě věčný svatý řád Sám! Tedy pryč s veškerým třpytným lejnem našich rouch zde i ve všech zemích!“

6. Tu Fungar-Hellan odvrhl veškerou ozdobu a král a všechny ostatní vysoké hlavy ho následovali. Veškeré zlato a stříbro bylo převedeno v mince a raženy tam byly běžné peníze.

7. Mahal pochválil za to velice Fungar-Hellana a mimoto ještě pravil: „Fungar-Hellane, mně se zdá, že tě již uchopil Duch Páně; neboť věru, nyní jsem se domníval, že z tebe slyším starého Henocha! Neboť hle, taková moudrost jinak v člověku nepřebývá!“

8. Poté děkoval Mahal Bohu, že se stal tomuto muži tak milostivý; a všichni žasli nad Fungar-Hellanovou moudrostí!

9. Vrchní kněží pravili: „Teprve nyní jsi hoden být naším generálem!“

10. Všichni k tomu řekli hlasitě Amen.

* * *

Kapitola 305.

Armádní rozkaz generálův k vojsku připravenému k pochodu a k říznému útoku na chrám boha kovů a kovářů.

19. června 1844

1. V tomto stavu myslí uplynuly tři dny, v kteréžto době uspořádali nejvyšší vojevůdci braný lid a museli jej poučit o nastávajícím polním tažení.

2. K večeru třetího dne přišli tedy první polní plukovníci do královského hradu k Fungar-Hellanovi a oznámili mu, že dvoumilionové vojsko táboří již venku na velkých cvičištích, a že je dobře vyzbrojeno pro každý válečný cíl a vyčkává další rozkazy.

3. Fungar-Hellan pravil k těmto prvním polním plukovníkům: „Jděte tedy a provedte tento rozkaz: Tři hodiny před východem slunce se vyrazí a celá moc se bude pohybovat nejprve k chrámu boha kovů a kovářů. Tam potom dělníci postoupí a ihned se pustí do ničení všeho toho, co vypadá i jen v nejmenším modlářské, a ovšem především do hlavního chrámu.

4. Kdyby se horníci a kněží tohoto chrámu snad vzpírali a chtěli zabránit dělníkům, pak tu bude ihned silné oddělení bojovníků a kněží, jakož i horníci budou pohnáni k poslušnosti ostrou mocí a všichni tvrdošijní budou ihned usmrceni.

5. Nechají-li však kněží a horníci ihned bez odporu chrám a veškeré modlářství zničit, pak ať jsou přivedeni ihned do mého stanu, aby obdrželi ode mne poučení, co budou budoucně dělat a čemu učit a v čem bude záležet jejich zaopatření.

6. Velká moc ať však vždy a všude napřed chrám třemi kruhy uzavře a dá pozor na to, aby nikdo z některého chrámu neutekl!

7. Veškeré zlato a stříbro chrámů musí však být sebráno a poté mně odevzdáno. Já vezmu s sebou velké množství razitelů mincí a dám ihned veškeré zlato a stříbro přetvořit v běžné mince, jimiž bude předně vyplácen žold válečné moci, jímž pak přijdou tyto peníze také mezi lid.

8. Tak ať se to stane! To přikazuji já, Fungar-Hellan a král Gurat!“

9. Po tomto daném rozkazu první polní plukovníci ihned opět odtáhli a velkému vojsku udělili rozkaz generálního arcikněze a rovněž také králův.

10. Gurat nechal však doma vyzbrojit ihned tisíc velbloudů a vzal tisíc mincařů, kteří se museli připravit, aby táhli s sebou se svým náčiním, a nechal pak vypravit ještě 700 velbloudů pro Fungar-Hellana a celou jeho družinu.

11. Příštího dne asi tři hodiny před východem slunce bylo všechno již na nohou, sedli na velbloudy a mocným poklusem se pohybovali k velké armádě.

12. Co dále, - příště!

* * *

Kapitola 306.

Přední voj Fungar-Hellanův před chrámem kovářů. Odmítnuté ultimatum. Ohnivě kousky templářů.

21. června 1844

1. Chrám byl zbudován k počtě Thubalkaina, vynálezce zpracování kovů.

2. Když přední voj dorazil k silné přední chrámové zdi, tu se zastavil a žádal stráž u brány o okamžité vpuštění.

3. Stráž však odpověděla: „V této době se do zahrady svatyně nikdo nepouští; jen nejprohnanější zločinec může něco takového žádat! Copak chcete tak záhy v těchto svatých zdech?“

4. A velký předvoj dal směle odpověď: „Nechceme nic více a nic méně než právě tuto svatyni a tyto svaté zdi podle rozkazu Fungar-Hellana od základu na všechny časy časů zničit a pak tvrdošijně z vás přizabít anebo usmrtit. Co vám bude milejší? Proto nedělejte mnoho okolků, neboť za námi táhne armáda dvou milionů vojáků!“

5. Když toto strážcové brány uslyšeli, odpověděli mnohem mírnější řečí: „Ano, má-li se věc tak, pak to musíme napřed ohlásit arciknězi tohoto chrámu, aby vás mohl jako velvyslance velkého, všemohoucího Fungar-Hellana co nejdůstojněji přijmouti!“

6. Přední voj však pravil: „Arcikněz se to dříve nesmí dozvědět, než chrám úplně nezničíme; proto otevřete jen ihned bránu, jinak ji prolomíme násilím!“

7. Když strážcové brány uslyšeli tuto řeč, tu zvolali: „Hanební taškáři, vyvrhelové pekla! Takový tedy je váš plán!“ Chcete jen loupit a vykrást svatyně chrámové! Krásné zlato a stříbro chcete! Ó, počkejte jen trochu, tato námaha vám bude ušetřena! Tito buřiči se ihned oznámí arciknězi, a cesta jim bude zkrácena způsobem, o němž se dosud ještě žádnému ďáblu ani nezdálo!“

8. Poté běželo ihned několik sluhů u brány k arciknězi a oznámilo mu to.

9. Arcikněz se však rozzuřil nad tygra, sehnal všecko vojsko a uvedl ihned v nejčinnější pohyb všechny své pekelné ohnivě kousky.

10. Hory začaly na různých místech sršet oheň; celý chrám byl brzy rozžhaven, a z velké zahradní zdi začal také všude sršet oheň. To vše bylo uskutečněno v jedné hodině.

11. Když přední voj spatřil toto zuření ohně, stáhl se ihned zpět k velké armádě, která se tu také zastavila, protože ani ona se neodvažovala vniknout do tohoto opravdového moře ohně.

12. Zatím však dostihla armády dvorní družina a sám Fungar-Hellan žasl nad touto ohnivou podívanou kolem chrámu Thubalkainova.

13. Mahal však řekl: „Nech je jen jeden den s jejich ohněm se produkovat; zítra však začneme my s našimi produkcemi.“

14. A Fungar-Hellan sdělil toto ihned jako rozkaz celé armádě; a všichni po celý den přihlíželi této pekelné podívané.

* * *

Kapitola 307.

Odmítnutí Fungar-Hellana strážci u brány. Okružní chrámová zed' vyhozena minami do povětří. Porubání 5.000 templářů.

22. června 1844

1. Příštího jitra však poté, když ohnivě revoluce k večeru předešlého dne úplně ustaly, šel Fungar-Hellan sám za doprovodu své družiny před velkou kovovou bránu a žádal o vstup.

2. Jelikož však bylo také ještě velmi záhy, byl jako nepoznaný odmítnut, a to slovy: „Za noci by mohl každý blázen říci: Já jsem generální arcikněz Fungar-Hellan a žádám o okamžité vpuš-

tění! Jsi-li však veliký Fungar-Hellan, pak přijď ve dne a poznáme-li tě zcela jistě jako takového, pak ti již dveře otevřeme!“

3. Avšak Fungar-Hellan pravil: „Dobrá; přísahám vám tedy při svém životě, že – budu-li konat vjezd za dne, budete všichni s vyššími i nižšími knězi mečem usmrceni! Neboť vy mne zdržujete v tom, co mně přikázal učinit starý Bůh Adamův, Setův a Henochův. Proto vám to všem přinese jistou smrt.

4. Strážcové brány však pravili: „Takové výhrůžky již známe! Proto jen odejdi; neboť takto nebudeš nikdy vpuštěn ani za dne – a kdybys byl i Fungar-Hellan – a čekal zde i léta na vpuštění!“

5. Tato odpověď Fungar-Hellana v celé jeho bytosti rozzlobila. Stáhl se zpět k armádě a poručil ihned zákopníkům, aby 10 kroků před okružní zdí razili do země 6 min až pod zeď a pak položili pod zeď velké pytle nejostřejších hořlavých výbušných těles a pak je zapálili ohněm běžícím podle zápalné šňůry, která jistě hoří a neuhasne dříve, dokud nevykoná svou službu.

6. Na tento rozkaz pustilo se ihned 600 zákopníků do práce, odměřili přesně vzdálenost a hloubili díry ihned do země. Když vyšlo slunce, bylo každé oddělení již pod zemí a zdí. Poté byly do min ihned vloženy pytle s výbušnými zrny, přiloženy zápalné šňůry a na vnějších koncích zapáleny. V několika minutách po strašném výbuchu byla již velká část zdi ve zříceninách, a armádě byla otevřena široká vstupní brána.

7. Když však kněži a ostatní četné služebnictvo tohoto chrámu spatřili tento strašlivý atentát na svou svatou zeď, dali se na útěk do hor, padli však žel do rukou široce již rozvětvené Fungar-Hellanovy stráže, byli ihned se všim všudy zajati a tak přivedeni před generála.

8. Generál se tázal potají Mahala, co má s těmito odbojníky učinit.

9. Mahal pravil: „Ti jsou načisto pekelní, proto zůstaň při své pohružce a nech je všechny na kusy rozsekat.“

10. Fungar přivolal ihned oddíl vojnů a ten se pustil ihned do těchto zajatců, jejichž počet byl asi 5.000. Nebyl ušetřen ani jediný.

11. Když byl tento výkon takto skončen, tu se teprve započalo s bořením chrámu a poté s ražením mincí z nalezeného zlata a stříbra. To vše trvalo jen tři dny.

* * *

Kapitola 308.

Fungar-Hellan a Mahal poučují poselstvo pánů hutí. Odmítavé rozhodnutí pánů hutí v příčině obrácení se k Bohu.

25. června 1844

1. Když se rozšířila zpráva o této zkáze v rozptýleně stojících hutích, zhrozili se dílovedoucí a vyslali ihned vyslance do tábora Fungar-Hellanova a za náležitých poct se otázali, co má znamenat tato hrozná událost.

2. A Fungar-Hellan je poučil o pravém Bohu a oznámil jim, že veškeré modlářství bude nyní zničeno, protože jinak by starý pravý Bůh nevyhnutelně vynesl Svůj soud, jímž od prastarých dob hrozil veškerému stvoření Země, neboť veškeré modlářství je před Ním, věčně jedině pravým Bohem, ošklivost ošklivostí.

3. Když toto sám Fungar sdělil vyslancům, tu pak teprve také Mahal napomínal tyto vyslance k obrácení. Vyzval je, aby je pod nejostřejší výhrůžkou nevyhnutelného soudu hlásali také svým hutním pánům a k tomu jim však také věrně oznámili, že naleznou před Bohem opět milost, jestliže se k němu navrátí, a že pak je Bůh ušetří soudu.

4. Po tomto poučení se vyslanci vrátili a zvěstovali toto vše přesně svým pánům.

5. Tito však začali mocné klít a spílat a řekli: „Podívejte se na vrtochy velkých! Všichni obrátkou dávají jiné zákony a jiné bohy! Co stálo právě tohoto krále zřízení všech těchto chrámů; co to bylo v celé velké říši práce a co na všech stranách lopocení!“

6. A nyní celá věc trvá celkem sotva deset let – a je po ní veta, protože jistě příliš málo vynášela, a protože velcí nemohli již déle postrádat zlato a stříbro, které se v této době nahromadilo v chrámech!

7. A nyní má přijít na řadu opět onen starý nicotný Bůh, protože nevyžaduje chrámy a také žádné peníze, a to z toho důvodu, že On nikde a nic není. Ano, On nepotřebuje ani nějakého

svůj nejméně drahocenný obraz, protože On nic není, nýbrž jako Bůh musí býti myšlen jen z prázdného vzduchu!

8. Dejte jen pozor, letos budou chrámy zbořeny a opět zaveden starý myšlenkový Bůh; příštího roku se pak již objeví zase daňoví poslové a budou od nás žádat jménem krále jistě zcela řádný poplatek!

9. To je věru pravý ďábelský život na světě! Copak nemohou tito velcí zahaleči na Zemi ani ve stejném klidu a pořádku strávit své nejlepší pečeně?! Musí tu být stále takové svízele?!

10. Sotva je krátký čas pokoj, obrátkou ruky přichází již zase odněkud nějaký hladový podvodný prorok opatřený nějakými kouzly a nějakými nevěstkami hladkých tváří! Takový chlap začne zcela drze nazdařbůh velkým hlupákům pískat, a tito oslové pak také již ihned podle toho tancují!

11. Ale nyní ať nám sežerou lejno od zadnice! Už jim stále bláznů dělat nebudeme! Za to se však nicotnému starému Bohu na Jeho vyhrožovaný soud vykadíme!

12. Proto zůstaneme, jakými jsme! A kdo nechce držet s námi, ať si drží s kým chce, my mu námitky dělat nebudeme. Ať jen si jde tam, kde jsou ti, s nimiž drží!“

13. Toto rozhodnutí bylo plodem zvěstování pravého Boha u mnohých hutních pánů.

14. Jaké plody měly další výkony, ukáže se v dalším.

* * *

Kapitola 309.

Útok na chrám býka a jeho rozboření.

26. června 1844

1. Když však Fungar-Hellan propustil vyslance hutních pánů, kteří – jak bylo již sděleno - doma špatně pořídili, dal ihned celé armádě rozkaz, aby vyrazila a táhla do krajiny v dosti vzdáleném pohoří, kde se nachází chrám velkého býka, a tam aby si právě tak počínali, jako tomu bylo zde s chrámem boha kovů a kovářů.

2. Poté celá velká armáda ihned vyrazila a pohybovala se ve 200 dlouhých průvodech, z nichž každý čítal 10.000 mužů, a s nimi šla silná dvorní družina.. Ve třech dnech bylo dosaženo krajiny tohoto chrámu a celá armáda se zastavila asi 5 hodin cesty před chrámem ve volné krajině a čekala tam na bližší rozkazy.

3. Když přišel Fungar-Hellan se svou družinou za ní, dal ihned zřídit velký stan a učinil zde své stanoviště. A když vyšší kněži přišli k němu, aby obdrželi podrobnější pravidla o chování, řekl jim Fungar-Hellan:

4. „Neřekl jsem před pochodem sem, aby se zde postupovalo tak jako to bylo s chrámem boha kovů a kovářů? K čemu mají pak býti dávány ještě podrobnější rozkazy o chování?! Víte kde chrám stojí, a znáte dosti vysoko položenou horskou slují, v níž právě stojí chrám.

5. Proto ji obkličte rovněž ve třech velkých kruzích, a část ať se pak odebere do chrámu a zboří jej do základu, ať shromáždí zlato a stříbro, zajme všechny kněze a ostatní chrámové služby a dopraví pak všechno sem ke mně, a pak se hned ukáže, co tu bude třeba dále činiti! – V tom záleží vše; Jděte tedy a vykonajte to!“

6. A vyšší kněží šli a dali tento rozkaz armádě, a armáda se zařídila k vykonání tohoto rozkazu.

7. V deseti hodinách byl chrám obkliččen, a zničující velký oddíl se odebral k chrámu a žádal o vpuštění.

8. Jelikož přišel dosti pozdě v noci, nebyl vpuštěn.

9. Vrchní velitel však pravil strážci brány: „Jestliže nás ihned nevpustíte, neodejde odtud nikdo z vás živý!“

10. Tu přišli kněží a tázali se důvod vpuštění v tak neobvyklou dobu.

11. A vrchní velitel vyslovil zřetelně důvod.

12. To však přivedlo všechny obyvatele tohoto chrámu v počtu as 1.000 mužů z míry. Vystoupili ihned na okružní zeď a jali se častovati ty, kdož žádali o vstup, kamením.

13. Žadatelé však ustoupili a položili ihned miny. V několika málo hodinách byly zakopány miny a nabity výbušnými zrny, a nežli se ještě rozšířilo, byla celá okružní zeď zbořena.

14. Ozbrojená moc vnikla pak na dvůr, zbořila chrám a zajala všechny kněze i se všemi jejich poklady.

* * *

Kapitola 310.

Rozmluva generála se zajatci a jejich propuštění.

27. června 1844

1. Když po úplném zboření tohoto chrámu byli kněži a ostatní chrámoví sluhové předvedeni vojáky před stan Fungar-Hellana a jeho družinu, a když nosiči zlata a stříbra odevzdali svůj ukořistěný poklad těchto kovů razitelům mincí, tu teprve podrobil generál zajatce ostrému výslechu a zkoušce::

2. „Kdo byl budovatelem tohoto chrámu? Nebyl jsem to já? Jsem-li tedy budovatelem a vlastníkem takového chrámu, zda tu také nemám vždy plné právo dát toto své vlastnictví zničit, kdykoli chci?!

3. Ježto však mám nesporně takové právo, pak se vás táži: Z jakého důvodu a z jakého prokazatelného práva jste se vzepřeli mému vám sdělenému nařízení a obsloužili jste mé vyslance vrháním kamení, a tím jste usmrtili 10 lidí a několik jich více méně těžce zranili?“

4. Tu pravili zajatci: „Pane, kdybychom byli viděli tebe, tehdy bychom byli také uvěřili, že takový rozkaz vyšel z tvých úst. Ještě jsme tě však mezi bojovníky neviděli, a tedy také jsme tvůj dobře poznatelný hlas neslyšeli a domnívali jsme se, že předstírání tvého jména je jen nejhanebnější válečnou lstí nějaké cizí moci, která se nás povstalecky a loupeživě dožadovala, aby se zmocnila tvého zlata a stříbra, jež jsme shromažďovali vždy pro tvé komory.

5. Také jsme nemohli v noci rozpoznat oděv a výzbroj, zda jsou z Hanochu, anebo odjinud. Proto jsme se tedy chopili kamení a hájili tvé vlastnictví, pokud nám to bylo jen možné. A domníváme se, že jsme se před tebou neučinili hodnými trestu, neboť věrný sluha svého pána má vždy být hoden spíše mzdy než nějakého trestu.“

6. Když Fungar-Hellan uslyšel od zajatců tuto úskočnou řeč, řekl jim: „Dobrá; jelikož jste to učinili z věrnosti ke mně, dostane se vám místo trestu odměny. Jste nyní svobodni, odejdete nyní odtud a jedněte tři dny k svému prospěchu. Po této době však přijďte, abych vás pak ve vaší věci potvrdil a dal vám nový řád.“

7. Poté byli všichni propuštěni a směli jít, kam chtěli. Oni se obrátili se znamením svobody ihned opět do hor.

8. Fungar-Hellan poslal však ihned za nimi nejchytřejší vyzvědače, kteří museli na všech cestách a stezkách propuštěné pozorovat.

* * *

Kapitola 311.

Zmizení propuštěných v tajemné díře ve skalní stěně. Návrat a výslech propuštěných generálem.

18. června 1844

1. A kam se odebrali propuštění? Šli přímo na místo, na němž stál dříve chrám. Když tam přišli, odebrali se ke skalní stěně, do níž byla vytesaná zcela neforemná díra, která byla dosti velká, aby do ní mohl vstoupit člověk, jestliže se jen trochu sehne.

2. Do této díry se ztratili konečně všichni propuštění a naši prohnání slídiči čekali tu až do noci, aby viděli, co se tu konečně objeví z této díry. Nechtěl se však objevit ani člověk, ani nějaké zvíře.

3. Proto svolali kvečeru četné strážce, kteří šli za nimi a v určité vzdálenosti dali díru přesně střežit. Každý strážce musel dávat přesně pozor na díru, z d a někdo a k d o tu vyjde, avšak byla to po všechny tři dny marná námaha; neboť z těch, kteří vešli dovnitř, nevrátila se již ani duše.

4. Po třech dnech se část vyzvědačů vrátila a oznámila to Fungar-Hellanovi. Tu se Fungar-Hellan velice podivil a nevěděl, co si má o tom myslet.

5. Avšak neuplynula ani hodina a všichni propuštění se vrátili zcela v dobrém stavu zpět.

6. Tu vyzvědači vyvalovali oči a zlobili se velice, že byli těmito volskými knězi nanejvýš oklamáni.

7. Fungar-Hellan dal však vyzvědačům tajný pokyn, podle něhož museli rychlými posly poslat pro zůstavené tam ještě vyzvědače a strážce.

8. Byli povoláni ihned nejlepší běžci a posláni k těm, kteří stále ještě co nejpečlivěji konali stráž, se vzkazem, aby se vrátili.

9. Než uplynulo sedm hodin, byli také již všichni shromážděni před stanem generálovým. Generál předstoupil a pravil k propuštěným:

10.- „Vy jste se sice správně v určitou dobu opět sem navrátili, ale to mně nestačí, abych vám proto dal nový úřad. Musíte mně také nyní upřímně sdělit, kde jste v těchto třech dnech byli a co jste tam dělali, neboť teprve z toho jasně poznám, zda jste před třemi dny, když moji bojovníci žádali na večer o vpuštění, skutečně je napadli kameny z pravé velké věrnosti ke mně. Proto mluvte nyní a považte že každá lež vám přivodí jistou smrt.“

11. Takto ohrožení však pravili: „Copak jsi nám nedal třídní dobu svobody? Jak můžeš nyní od nás žádat účet? Copak jsme nesměli činit, co jsme chtěli?“

12. Generál však pravil: „Právě touto svobodou jsem vás zkoušel a toho bylo třeba, abych vám svěřil nejdůležitější nový úřad. Proto po této škole přichází nyní hlavní zkouška, v níž můžete buď obstát, anebo navěky padnout. Proto dejte mně ihned bez další odmluvy odpověď na mou vám danou otázku, jinak nechám ihned nad vašimi hlavami 10.000 mečí mávat!“

13. Tu se ohrožovaní mocně zarazili a jeden pravil: „Pane, musíš-li již všechno vědět, pak věz, že jsme v těchto třech dnech konali tvrdé pokání, abychom se sami se sebou smířili, protože jsme tě svou nevědomostí tak velice urazili.“

14. Tu se generál sotva mohl zdržet smíchu, a proto pravil: „Ó, to je přijatelné! Kde však je ono posvěcené místo vašeho pokání, abych tam sám šel a zbudoval velký pomník takové vaší věrnosti je mně?“

15. Tu se falešní kajícíci již kousli do rtů a jen jeden pravil: „Pane, to je strašně ošklivá jeskyně v pohorí a tam by se pomník zajisté velmi špatně vyjímal. Toho tedy nežádej.“

16. Fungar-Hellan však pravil: „To nic nedělá; my už to ošklivé místo učiníme krásným! Proto vyrazíme, a to k posvěcenému místu.“

17. Tu kajícíci zbledli a museli se vydat na tuto horkou cestu.

* * *

Kapitola 312.

Fungar-Hellan před skalní jeskyní. Zpráva Mahalova a oněch propuštěných o jeskyni.

1. července 1844

1. Když průvod s tvrdými kajícíci došel za doprovodu celého oddělení prohnáných vyzvědačů a jejich strážce a v průvodu nyní Fungar-Hellana samého se všemi jeho dvorními důstojníky na místo, kde předtím stál chrám a kde se také v malé vzdálenosti odtud nacházela ve skalní stěně známá díra, tu přistoupil přední vyzvědač k Fungarovi a pravil:

2. „Pane, pane, hle zde je ona díra, kterou jsem ti označil. Do této díry vstoupili tebou na svobodu propuštění a pak se již neobjevili.“

3. Když Fungar obdržel tento pokyn, obrátil se na Mahala a otázal se ho, zda by mu nemohl blíže popsat vlastnosti této jeskyně a její účel.

4. Mahal pravil: „Příteli, není nic lehčího než to. Hle, předně není to díra vytvořená přírodou, nýbrž je to proražená právě ne příliš tvrdou kamennou masou lidskou rukou, a to dlátem, jehož stopy lze dosud velmi zřetelně spatřovat.“

5. Protože je to však dílo lidské, není to za druhé jistě snad vstup k nějaké podzemní, přírodou vytvořené horské síni, nýbrž je to buď průchod do nějaké skalami obklopené horské země, anebo je to vstup do jedné nebo několika podzemních, uměle lidskýma rukama učiněných místností, v nichž tito tvrdí kajícíci asi udržovali v skrytu leccjakou těžkou hroudu zlata.

6. Jedno z těchto označení dává tušit, že se mohli k tobě dostat jinou cestou.

7. Nyní záleží na vyšetření z tvé strany. Ptej se však na to nejprve přísných kajcníků. Přiznají-li pravdu před vyšetřováním, pak jim po obvyklém vyšetřování daruj život. Jestliže tě však obelžou, pak je usmrť, a to zalděním právě do tohoto jejich pekelného díla.“

8. Po těchto slovech Mahalových se obrátil Fungar-Hellan ihned k přísným kajcníkům a otázal se těch, kteří nic neslyšeli z výkladu Mahalova, jak je to s touto dírou, do níž před třemi dny vstoupili.

9. A přísní kajcníci pravili; „Pane, tato díra není nic jiného než smutný vchod do velmi špinavé jeskyně kajcníků, která má ještě užší východ do velmi pusté skalní krajiny, v níž neroste nic jiného než divoké bobule, které sloužily kajcníkům za skrovnou potravu.

10. Z této krajiny se lze dostat ovšem, po neuvěřitelné obtížné cestě dolů do roviny; ale je třeba tu bojovat s tisícerými nebezpečími. A po této cestě jsme kráčeli také dnes my, aby naše pokání bylo dokonalé.

11. Pane, pane! Můžeš dát nyní sám podrobněji prozkoumat tuto díru, a nalezneš-li to jinak, pak s námi můžeš dělat, co chceš.“

12. Generál povolal ihned zákopníky a řekl jim: „Opatřete ihned 10.000 pochodní a pustíte se ihned do zkoumání této díry.“

13. A zákopníci šli a splnili ihned rozkaz generálův.

* * *

Kapitola 313.

Zkoumání tajuplné jeskyně a objevení otvoru v horní stěně jeskyně.

2. července 1844

1. Když sem bylo dopraveno 10.000 pochodní, tu povolal Fungar-Hellan 1.000 nejsilnějších a nejpocitivějších mužů, dal každému 10 pochodní a řekl jim:

2. „Upevněte zde vodící šňůru, zapal pak každý z vás pochodeň a jděte s velkou opatrností a ostražitostí do této díry!

3. Prohledejte vše co nejpřesněji, nenechte žádnou postranní chodbu neprohledánu, a kde by se na vnitřních postranních stěnách snad ukázaly stopy po nějakém umělém ucpání nějakého postranního kanálu – což při svitu 1.000 do běla rozpálených pochodní budete moci snadno pozorovat, tam prorazte a nenechte tu žádnou maličkost bez povšimnutí.

4. Až vše přesně vyzkoušíte, pak přijďte a podejte mi zprávu a já se pak sám o všem přesvědčím a pak vás velmi nádherně odměním a budu s těmito přísnými kajcníky podle nejlepší rady správně jednat. A tak nyní jděte a vykonajte můj rozkaz!“

5. Po tomto rozkazu šlo 1.000 zákopníků k přikázané práci a učinili co nejpečlivěji vše, co jim bylo přikázáno. Avšak na počátku tohoto vyšetřování nenalezli skutečně nic jiného, než co přísní kajcníci vypověděli: nejprve totiž úzkou, nízkou a asi 100 sáhů dlouhou chodbu, která se táhla v různých zakřiveních, na konci chodby byla pak dosti prostorná místnost, která by byla mohla pojmut dobře 2.000 lidí

6. Stěny této místnosti byly na všech stranách z pevného a černého kamene a jen na protilehlé straně měly rovněž tak úzký otvor, jako byl otvor prvý, a tímto otvorem se pak také brzy dostali ve velmi pusté, skalnaté krajiny, v níž se skutečně nevyskytovalo nic jiného než jen několik divokých bobulovitých keřů.

7. Když toto vše zákopníci přesně prohlédli a dále neshledali nic, co by se jim mohlo zdát podezřelé, tu se opět vrátili a sdělili to přesně generálovi.

8. A generál pravil: „Ne, ne! Nemohu věřit, že ti tvrdí a přísní kajcníci jsou tak pocitiví! Dejte mi do ruky pochodeň a důlní vodící šňůru, a já se sám o všem přesvědčím!“

9. Tu vzal generál pochodeň, šel se zákopníky do jeskyně, přišel brzy do oné místnosti, prozkoumal přesně stěny a nenalezl nic jiného podezřelého než jen jejich nadmíru černé zbarvení.

10. I pravil proto zákopníkům: „Toto zbarvení má asi svůj důvod! Stěny jsou sice všude rovné a pevné; ale já shledávám tuto místnost velmi vysokou! Proto mi opatřete dobrý žebřík a ohledáme také vyšší části této kamenné stěny.“

11. Poté sem byl dopraven ihned důlní žebřík, byly prozkoumávány horní části stěny, a k úžasu všech se našel ve výši tří sáhů velmi prostranný otvor a z hluboké dále bylo také slyšet jakoby hlasy mnohých lidí.

12. Tu pravil Fungar-Hellan: „A nyní zpět; neboť delší pobyt by se nám tu mohl stát nebezpečný! Já však nyní již mám, co jsem vlastně chtěl mít; odtud nám budou dělat průvodce přísní kajícíci!“

13. Poté všichni z této umělé jeskyně co nejrychleji vystoupili.

14. A když se Fungar opět zcela v dobrém stavu navrátil, povolal ihned k sobě přísné kajícíníky a otázel se jich na bližší podrobnosti vysokého otvoru ve stěně místnosti uvnitř této skalní stěny.

15. Přísní kajícíníci začali však váhat. Jeden ve své úzkosti pravil: „Nyní je vše ztraceno!“

16. Příště další!

* * *

Kapitola 314.

Odhalení přísní kajícíníci. Rada Mahalova rozhněvanému Fungar-Hellanovi. Vyhození jeskyně do povětří. Přiznání přísných kajícíníků a jejich omilostnění.

3. července 1844

1. Když však Fungar-Hellan spatřil, jak jeho otázka vyvolala u přísných kajícíníků mocně skličující účinek, a když uslyšel také jaksi ono bezděčné: „Jsme ztraceni!“, pravil Mahalovi:

2. „Poslyš, velevážený bratře a příteli! Já myslím, že by se zde měl s těmito 1.000 tvrdými kajícíníky učinit zcela krátký proces! Jejich zločin je zcela prokázán. Co tu ještě potřebujeme?“

3. Tyto chlapy dám ihned porubat a poté dám vložit do této umělé jeskyně 200 pytlů výbušných zrn a pak je nechám zapálit, aby byla celá tato masa rozmetána. Tak přijdeme na tajemství těchto arcitaškářů!“

4. Mahal pravil: „Milý příteli, máš ovšem pravdu, ale dokud můžeme vyřídit věc bez krveprolití, necháme meč v pochvě a budeme jednat bez něho! Jeskyni dej, jak jsi to určil, rozbořit, pak narazíš na leckterá tajemství, která budou mít dost velkou důležitost!“

5. Když toto Fungar-Hellan uslyšel, dal povolat zákopníky, a tito dopravili ihned 200 pytlů co nejmocněji působících výbušných zrn ze zásoby, kterou měli, do černé místnosti. Přiložili pak zápalnou šňůru, a když všichni ustoupili do náležité vzdálenosti, šňůru zapálili a prchli pak také zpět do náležité vzdálenosti. Proč? To se stane jasným bez vysvětlení

6. V necelé půlhodině dospěl běžící oheň k pytlům, nastala vše ohlušující rána, a celá hora ležela rozmetána kolem v troskách.

7. Teprve po tomto výbuchu se přikročilo k novému zkoumání, avšak nenalezlo se pod sutinami hory nic zvláště důležitého. Několik zlatých hrud a několik roztrhaných lidí. To však bylo také vše, co bylo nalezeno.

8. Po tomto asi tři dny trvajícím zkoumání dal předvolat opět přísné kajícíníky a řekl jim: „Věru, ještě nyní vám chci darovat život a dát vám svobodu, řeknete-li mně důvod, proč jste se mnou ustavičně jednali jako podvodníci, ač jsem vám přece odjakživa poskytoval tak mnohé výhody! Proč jste tuto jeskyni udělali a proč jste v ní ukryli i zlato?“

9. Tu předstoupil jeden a pravil: „Pane, pane, to jsme učinili z příliš velkého strachu před tebou! Neboť měli jsme již dávno silné tušení, že brzy něco učiníš, a proto jsme si chtěli odložit peníz na živobytí pro dny, kdy náš úřad přestane a nebudeme již mít výdělek.“

10. Hle, to je však také již vše a důvod k této umělé jeskyni! Avšak lidé, které jsi slyšel z vysokého tobě podezřelého otvoru, byli naši bratři! Nyní leží pohřbeni. Chtěl bych, abychom byli již s nimi! Nyní víš vše. Považ však, že také my jsme lidé!“

11. Když toto generál uslyšel, dostal také svému slibu: daroval jim život a dal jim nutnou svobodu.

* * *

Kapitola 315.

Odchod armády k slunečnímu chrámu a jeho nekrvavé odevzdání a zničení. Dobyť a zničení chrámu ohně a chrámu boha větru.

4. července 1844

1. Když Fungar-Hellan zařadil napřed oněch 1.000 přísných kajícníků do armády, dal poté shromáždit opět celou armádu a připravit ji k dalšímu tažení.

2. Když se během dne a noci armáda opět shromáždila a připravila k pochodu, nechal ji Fungar-Hellan vyrazit proti slunečnímu chrámu, jehož dobytí a zničení neposkytovalo však nic pozoruhodného, jelikož se jeho kněží ihned vzdali a dokonce na zničení tohoto chrámu spolupracovali. Jen si vyprosili pro jiné vědecké účely velké duté zrcadlo, se kterým se za desetiletého trvání při obětních výkonech seznámili, což jim Fungar-Hellan také rád povolil, neboť on sám byl velkým přítelem všelikých umění a věd.

3. Po třídenním pobytu, který armáda potřebovala k nutnému zotavení a generál k ražení mincí z ukořistěného zlata a stříbra, vyrazila armáda opět a táhla podle rozkazu generálova k chrámu boha ohně. S jeho dobytím a rozbořením šlo to ovšem poněkud tvrdošijně, protože se jeho kněžstvo velice rozmnožilo a na velmi mnohé strany rozšířilo, neboť v blízkosti každého chrliče ohně (oheň chrličí hory; vyd.orig.) byl zbudován vedlejší chrám tohoto Boha, kde se pak za bohaté oběti konaly slavnosti a umělecké kousky s ohněm.

4. A tak si zboření tohoto chrámu a jeho výhonků vyžádalo delší doby a bylo také na různých místech spojeno s více různými obtížemi, než tomu bylo u chrámů dřívějších. Vcelku trvalo 40 dní a odbylo se většinou bez krveprolití – až na jeden vedlejší chrám, který byl vybudován na příkré skále a jehož kněží se spoléhali na jeho pevné postavení a nechtěli uposlechnout vyzvání k odevzdání. Zde byla velká skála ze všech stran podminována a vyhozena do povětří, čímž ovšem byli všichni tvrdošijní kněží zahubeni.

5. Po zničení tohoto chrámu a po skončení ražení zlata a stříbra, jež zde obnášelo přes dva miliony liber, a k jehož další dopravě bylo třeba 2.000 velbloudů, vyrazila armáda proti chrámu větru, kterýžto bůh, dělal však Fungarovi velmi mocné vytáčky, než mohl být podroben, neboť předně kněží udržovali jezero na jeho čtyřech odtocích mocnými stavidly stále vzduť. A přibližovalo-li se z jedné nebo druhé strany něco nepřátelského, byla stavidla otevřena, a mocná vodní masa se zuřivě řítila na nepřátele na každém možném příchodu k tomuto chrámu. A za druhé tito kněží měli též manipulační znalosti v elektřině, pomocí nichž byla učiněna jejich krajina přímo nepřístupnou.

6. A tak zde měl Fungar-Hellan přes půl roku co dělat, než byl s to se zmocnit tohoto chrámu.

7. Po zboření chrámu táhla pak armáda k chrámu boha vod. O dobytí tohoto chrámu dále.

* * *

K a p i t o l a 316.

Pochod armády proti chrámu vod. Obtíže při dobývání chrámu vod.

5. července 1844

1. Když po několikadenním pochodu celá velká armáda dospěla k velkému jezeru, utábořila se na rozsáhlých březích a nábřežích tohoto jezera, v jehož středu se nacházel ostrov, na němž byl zbudován chrám vod.

2. Teprve po třídenním odpočinku udělal Fungar-Hellan podrobnější rozkazy k útoku na tento od přírody tak nadmíru dobře opevněný chrám a na místo, na němž stál.

3. Fungar chtěl zpočátku dát celé, mnoho mil v obvodu mající jezero, obklíčit jednoduchou bojovou linií; leč narazil brzy na nepřekonatelné územní potíže, které učinily tento plán zcela neproveditelným, neboť toto jezero končilo na mnohých místech daleko sahajícími příkrými kamennými stěnami, na mnohých místech se ztrácelo v nepřehledných rozsáhlých bažinách a močálech.

4. Ježto tedy takovýto plán musel nutně padnout, byl ihned navržen jiný. Ten plán záležel v tom, že Fungar-Hellan dal během 6 týdnů zříditi 20.000 plochých člunů, z nichž každý měl po-

hodlné místo pro 100 mužů. Vory-čluny byly zhotoveny z nejkrásnějších cedrů, z nichž každý strom byl 12 sáhů dlouhý, takže celý člun měl tu délku, při níž pak měl také 6 sáhů šířky.

5. Když byly tyto čluny hotovy a opatřeny nutnými vesly, zábradlím, lavicemi a kovovými krby na vaření a skříněmi na potraviny a jinými malými skladišti pro všeliké vojenské náčiní, byly obsazeny mužstvem s příkazem, aby oblehly celý ostrov a přísně dbaly na to, aby se žádný člověk z ostrova nevzdálil a nikdo se k tomuto ostrovu nepřiblížil.

6. Kdyby oblehatelé byli dotazováni obleženými obyvateli ostrova, co to má znamenat, pak ať zcela rovnou sdělí vůli generálovu a řeknou: „Podrobíte-li se bezpodmínečně vůli generálově, stanete se jeho přáteli; v opačném, případě však budete jeho největšími nepřáteli, které zahubí mečem!“

7. S tímto poučením se odebrali osádky člunů k dosti dalekému ostrovu a oblehli jej svými čluny zcela tak, že nikdo nemohl ani vyjít, ani vejít.

8. Obležení však netrvalo ani den, když se kněži již dozvěděli, co to znamená. Proto vyslali ihned poselstvo k oblehatelům s prosbou, že chtějí ihned splnit vůli velkého Fungar-Hellana; neboť jinak by mohl být bůh vod velmi snadno pohněván.

9. Když toto oblehatelé od poselstva uslyšeli, byli velice potěšeni a ihned 10.000 mužů jelo k ostrovu a odebralo se na ostrov. Když však přišli až na místo chrámu, nenalezli již ani stopy po chrámu, zato však všude jen velmi slušné venkovské domy, v nichž bydleli zcela obyčejní venkované

10. Když toto oněch 10.000 při prohledávání celého ostrova spatřilo, pravili: „Co zde máme nyní učinit? Zde není co bořit, proto se nyní jen opět vrátíme a oznámíme to vše generálovi.“

11. A jak řekli, tak učinili. Když se toto Fungar dozvěděl, tu se převelice podivil a nevěděl, co by učinil.

12. Příště dále.

* * *

Kapitola 317.

Mahalova zpráva i zmizelém chrámu a lest kněží. Pozvání kněží před generála.

8. července 1844

1. Ježto však Fungar-Hellan nemohl poznat a pochopit, že by na tomto jemu velmi dobře známém ostrovu nebylo možno nalézt již ani stopy po chrámu, když tu ještě sám opřed dvěma léty byl s králem Guratem a velmi dobře se přesvědčil o existenci chrámu, obrátil se opět na Mahala s otázkou, zda by mu nemohl říci, jak je to vlastně s tou neexistencí tohoto chrámu.

2. A Mahal pravil: „Jak se můžeš domnívat, že by tito velmi vychytralí kněži nic neslyšeli o zboření ostatních modlářských chrámů?!

3. Hle, byla jim podána zpráva již o zboření chrámu boha kovářů! Oni jí ihned použili, strhli zde vše, co bylo zasvěceno modle, učinili z modlářského ostrova velmi krásnou obytnou zemi, zbudovali domy a rozdělili si pak pozemek, zlato, stříbro a bohyně krásy, které sem před nedávnem při jisté příležitosti uprchly. Jsou s nimi a nyní již přes rok zde žijí, světsky vzato velice šťastně.

4. Ale v duchovním ohledu jsou zcela mrtvi, neboť o nějakém pravém věčném Bohu již nevědí ani slůvka! Proto netřeba ti přihlížet k hmotně trvajícím pohanství, nýbrž spíš uvažovat o zničení nejúplnější duchovní temnoty, která je nyní domovem na tomto velmi bohatém a krásném ostrově!

5. Neboť hle, protože tito kněži nesmějí nyní již mít chrám, vzývají nyní vodu jezera a velebí nejvznešenějšími, ale také nadměru lživými výroky prameny a udržují školy a hlásají moc a sílu a věčnou čest vody, líčí ji jako pravou životně svatou podstatu Boží, v níž přebývá všechna plnost života. Krátce, pravím tobě, tito kněži učí božskosti vody, takovým způsobem, že ani ty bys nebyl jist, že nebudeš tímto učením skrz naskrz uchvácen.

6. Proto je zde nutné poučit tyto kněze o něčem lepším, jinak bude všechen lidský duch v nebezpečí, že přejde do vody těchto kněží!“

7. Když to Fungar-Hellan uslyšel, přál si jít sám na ostrov a vzít všechny kněze do své školy.

8. Mahal však pravil: „Příteli, takto mnoho nepořídíš; máme tu však řečníci, mou dceru Aglu a řečníka, mého syna Kisarella.“

9. Poté poslal generál ihned silnou moc pro velmi chytré kněze. Kněží přišli také hned s největší ochotou a odevzdaností do vůle generálovy.

* * *

Kapitola 318.

Hloupé oslovení generála knězi vody. Poučení knězů vody krásnou Aglou. Hloupost a zamilovanost knězů.

9. července 1844

1. Když knězi vody přišli před tvář Fungar-Hellana, tu se nesmírně hluboko poklonili a jeden z nich promluvil takto:

2. „Nekonečný, nejvyšší, nejmocnější bože bohů, kníže knížat, pane pánů! Ó, ty, před nímž se všechny pevniny Země zachvívají a všechny vody s chvěním naslouchají zvuku jeho hlasu, ty, jenž jsi založil nebe i zemi a zbudoval podle svého zalíbení velké město pro miliony národů, ó, sděl nám nejošklivějším červům před tebou co nejmilostivěji, čeho od nás žádáš!“

3. Z tohoto nejvyš hloupého oslovení povstal ve velkém stanu generálově všeobecný smích a generál se obrátil ihned k Agle a prosil ji, aby se nyní podle rady svého otce obrátila na tyto naprosté blázný a několika správnými slovy je přesvědčila o jejich bláznovství a dala jim pak náležité poučení.

4. A Agla předstoupila ve svém šedém šatě z pozadí, rozhrnula vlasy a ukázala velmi lichotivým řečníkům svou nadmíru krásnou tvář, která učinila chlípne kněze ihned téměř nemluvnými, neboť stáli tu jako zkamenělí a žádný nepohnul ani o vlas hlavou, aby ani na okamžik neztratil takovou rozkošnou podívanou.

5. Agla po nějakou dobu přehlížela kněze a konečně pravila: „Proč stojíte tak němí a hloupí přede mnou? Řekněte mně raději, zda vaše dřívější oslovení generála bylo od vás vážné, a já vám dám jiné slovo! Mluvte. Přikazuji vám to ve jménu velkého věčného Boha!“

6. Když však kněží uslyšeli Aglin sladký hlas, byli tím tak vzrušeni, že nedostali ze sebe nic jiného než pouze němé anebo spíše nečláňované zvuky jako: „Á – á – á - - ó – ó – ó - -!“

7. Jen jeden měl ještě tolik síly, že ze sebe vypravil tuto velmi hloupou větu, která zněla takto: „Ó, - ó – ó ty – jsi, - jako žádná tobě rovná! Ó – ó – ó , nekonečný soujem vší – vší – vší – ženské krásy! Kdo tě může zřít a zároveň žít? Kdo je s to mluvit, jestliže jeho uši uslyšely nebeské zvuky s harmonií sfér tvých úst?! Ó, - ó – ó – ty nejkrásnější, nejkrásnější, nejkrásnější, - ty nebeská – nebeská – nebeská!“

8. Tu vzrušení ochromilo také ústa a jazyk tohoto řečníka, a tak tu byli nyní všichni kněží němí.

9. Fungar-Hellan se tomu musel bezděčně smát a pravil Mahalovi: „Tu máme nyní ty blázný! Co tu s nimi dělat? Jsou pohledem Agliným celí okouzleni! Musíme milou Aglu nechat opět ustoupit, jinak se nám ti chlapi ještě z lásky zblázní a pak s nimi budeme mít nejvyš hanebnou nesnáz.“

10. A Mahal, sám toto uznávaje, povolal Aglu k sobě a řekl jí: „Milá dceru, zde nic nepořídíš, proto se jen opět skryj, jinak zažijeme ještě hanebnou podívanou!“

11. A Agla dala svému otci za pravdu a s nepořízenou ustoupila.

12. Poté byl povolán Kisarell. Když se objevil, považovali jej kněží za přestrojenou Aglu, jelikož ostatně byl Agle velmi podoben. Způsobil proto u kněží jen ještě větší vzrušení, ale k řeči nikoho nepřivedl, a proto musel též ustoupit.

13. Co dále, přistě.

* * *

Kapitola 319.

Mahalovo vysvětlení Fungar-Hellanovi. Nezdařené poučování kněží vody obrazem neúspěchu božské lásky k nám, lidem.

10. července 1844

1. Když se nyní Fungar- Hellan a Mahal přesvědčili, že se zde poprvé právě rada Mahalova nezdařila, otázal se Fungar-Hellan Mahala: „Bratře v Bohu, jedině věčně pravém, jak to tedy nyní přijde, že zde tvá rada je bezúspěšná a nemá také jak se zdá správný základ?”

2. A Mahal pravil: „Bratře, před několika okamžiky mně samému to připadalo zvláštní, jelikož přece nic jiného nemluvím, než jen co mně přijde z Ducha Páně, ale nyní chápu dobře, proč mne tato rada napadla a proč musela zůstat neúspěšnou.

3. Hle, tato celá událost představuje nyní náš celkový poměr k Bohu.

4. Tito chlípní světsky smýšlející kněží představují nám lidi v této době. Přišli jsme k těmto služebníkům vody s velkým vojskem. Tak přišel také Bůh zpočátku jako všemohoucí, neúprosný soudce před prvý lidský pár.

5. Ale tento pár pojal lítost nad svým spáchaným hříchem před Bohem, a Bůh přišel ve vlídném rouchu a postavil člověka opět do jeho duchovního blahobytu. Tu zapomněl člověk brzy opět na hněv Boží a hřešil na Boží přátelství!

6. Bůh však nechtěl Svě přátelství proměnit ihned opět v hněv, nýbrž ještě ve větší lásku, milost a slitování a chtěl jedině láskou zkažené lidské pokolení opět úplně získat.

7. Leč když lidé spatřili tvář lásky Boží a uslyšeli její přesladký hlas, nevěděli si ze samé opětovné lásky zpočátku téměř rady, ale právě v této lásce spatřovali časem v Bohu tak velkou shovívavost a trpělivost, že začali považovat Boha přímo za neschopného, že by kdy mohl přikročit opět k nějakému soudu.

8. Zpočátku milovali lidé Boha tak mocně, že čistou láskou objímali vše, co Bůh stvořil, ale časem Inuli svou láskou vždy víc a více k viditelným tvorům a ponenáhlu zcela opět zapomínali na Boží lásku a zašli v tom tak daleko, že Boží trpělivost obdržela velmi silnou trhlinu a musela lidské, zcela na venek obrácené pokolení navštívit všeobecným soudem. Nyní je bude muset tím víc navštívit, protože lidé o Bohu j i ž nevědí jako právě tito kněží zde, jimž jsi dal moc na tomto ostrově, jako kdysi Bůh lidem na Zemi.

9. Poněvadž však této moci zneužili, přišli jsme, abychom jim ji vzali. Oni nás však prohlédli a urovnali své poměry tak, že jim nemůžeme uškodit.

10. Proto jsme se tedy nad nimi smilovali, povolali jsme je k sobě a chtěli jsme jim tou nej příjemnější tvář lásky v osobě Aglině a Kisarellově vrátit právě onu pravou lásku a poznání Boha.

11. Ale jaký účinek to vyvolalo u těchto kněží? Hle, stali se ještě chlípnější a smyslnější – dokonce před naší tvář! Právě takoví jsme my, lidé, vůči Bohu! Čím více lásky a trpělivosti nám prokazuje, tím více se obracíme smyslně na venek, stáváme se pak samolibými, sebelibivými a nakonec si nechceme mimo sebe nikoho již vážít, a proto také Boha ne!

13. I když také vyznáváme Boha ústy, zapíráme Ho však přece jen každým svým skutkem! Neboť Bůh Se zcela zapírá a obrací k nám všechny Svě poklady, my však v nejlepším případě jednáme tak, že dáváme jen nejnepatrnější část bratrům a největší však podržujeme vždy jen pro sebe!!

14. Hle, proto to nyní Pán také před našima očima dopustil, abychom z toho viděli, že se nyní právě tak chováme jako tito bratři k nám!

15. Abychom však ve svém sobectví úplně nezešíleli, musí Bůh nyní také ve Svě lásce ustoupit tak, jako museli ustoupit Agla a její bratr před těmito knězi!

16. Rozumíš nyní nezdaru mé rady? Hle, to je obraz nezdaru božské lásky na nás, lidech!“

17. Další příště.

* * *

Kapitola 320.

**Upřímná kritika Fungar-Hellana Mahalova vysvětlení.
Mahalovo zarmoucení o proctví o průlomu obyvatelů vysočiny.**

11. července 1844

1. Když Fungar-Hellan obdržel od Mahala tuto, jemu poněkud nesrozumitelnou obšírnou odpověď na jeho krátkou otázku, pravil:

2. „Příteli, můžeš mít ovšem pravdu; ale přesto se zdá být tvé vysvětlení týkající se nezdaru tvé rady spíše moudře vymyšlenou vytáčkou než vlastní pravdou!

3. Neboť, hle, také se velmi dobře vyznám ve vědě o podobenstvích a vím velmi dobře, co vězívá za nějakým přirozeným zjevem, ale přes tuto svou znalost nenalezl bych v tomto zjevu to, co ty jsi tu objevil.

4. Věru, bylo by mi bývalo od tebe, jenž nyní požíváš veškeré mé důvěry, neocenitelně milejší, kdybys mi otevřeně doznal, že ses jednou také zmýlil, než abys mně přišel s touto rozvláchnou floskulí (pěknými slovy) moudrosti, s níž nyní mohu činit, co chci. Mohu jí věřit, a mohu ji však právě tak dobře popřít.

5. Řeknu ti však, jaký je vlastní důvod nezdaru tvé rady.

6. Hle, je zcela přirozený: Mínil jsi to dobře, a myslel sis, že se tento zdivočelý druh kněží dá obrátit nejprve řečí překrásné ženské bytosti, a proto jsi mně dal takovou radu, při čemž však jsi ovšem vypustil ze svého výpočtu velkou chlípnost těchto chlapů, v čemž však spočíval skrytý důvod nezdaru.

7. Ostatně, to nic nevadí! Přesto přece jen zůstáváš mým nejdůvěrnějším přítelem. Jen by mně bylo milejší – jak jsem již pravil - kdybys mně přišel ihned s pouhou pravdou místo své tentokrát velmi za vlasy přitažené moudré definice.

8. Proto tě však prosím, aby ses nyní za to chopil správné rady a pověděl mi, co mám s kněžími udělat. Řekni mně čistou vůli Boží, a já budu okamžitě podle ní jednat.“

9. Když Mahal toto uslyšel od Fungar-Hellana, pravil poněkud pohnutým tónem: „Příteli a bratře, proč jsi nyní toto ke mně mluvil, a tím označil ne mne, nýbrž Boha Samého za lháře?!

10. Hle, to ti bude nyní brzy stát velký boj, v němž budeš Bohem těžce potrestán! Hle, protože jsi neuvěřil mé řeči, která byla velmi mírná, pak tedy věř, co ti řeknu nyní!

11. Ty jsi zcela zapomněl na obyvatele vysočiny a již myslíš, že bys s nimi již neměl co dělat, ale oněch deset dosud žijících knížat uvažovalo časem přece jen o řeči posla z výšiny, odvolali svůj zákon o plození – této řeči odporující, za to však slíbili velkou odměnu tomu, kdo by vyznačil cestu do nížiny.

12. A pravím tobě: Právě teď stojí jeden člověk před oněmi deseti knížaty v jejich zlatém paláci a ukazuje jim vyšším vnuknutím plán jím vynalezený, podle něhož nezadržitelně může být a bude dosaženo nížiny! A již zítra bude přiložena ruka k dílu, a uzříš s miliony očí práci, a přece jí nebudeš schopen ani v nejmenším zabránit!

13. To ti však bude znamením, že mé vysvětlení nebylo prázdným úskokem mého ducha, nýbrž věcnou pravdou z Boha!

14. A co máš s těmito knězi učinit? Tu praví Pán: „Nech je jít, odkud přišli. Na jejich duchu nelze již nic měnit, neboť necudností jejich těla se stali mrtvými. Až však přijdou vody, budou první, kdo naleznou ve vodách smrt!“

15. Když toto Fungar-Hellan uslyšel, propustil ihned tyto kněze a svolal armádu a táhl pak na místo, které mu Mahal potom přesněji označil, kde totiž obyvatelé vysočiny prorazí.

* * *

Kapitola 321.

Tábor vojska Fungar-Hellanova podél horské stěny. Výhružka pochybujícího generála Mahalovi. Mahalovo prorocké varování. Strašné zřícení horské stěny, podmínované obyvateli vysočiny. Mahalova mírová rada.

13. července 1844

1. Místo však, kde si obyvatelé vysočiny razili cestu do nížiny, se nalézalo 100 mil podle dnešní míry severovýchodně od Hanochu a 30 mil od jezera, které mělo na svém ostrově sluhly vody. A toto místo bylo rozsáhlou pustinou, v níž mimo několika divokých bobulovitých keřů nic nerostlo. Nicméně však svou dobou bylo toto pohoří také zde na délku 20 hodin, do výšky 30 sáhů škarповáno, takže nebylo možné se dostat ani nahoru ani dolů. 150 sáhů od horské stěny zřídil Fungar-Hellan svůj stan žluté a červené barvy; a když takto celá, velká armáda byla roz-

dělena a utábořena podél horské stěny, tu pravil Fungar-Hellan Mahalovi, jenž se uvelebil na svém loži:

3. „Příteli, nyní jsme zde podle tvé rady utábořeni, ale já ještě žádným smyslem nepostřehuji nic, co by odpovídalo tvé předpovědi. Byl to žert? Věřu, ač jsem tvým nejuprímnějším přítelem, přece jen ti však pravím, že by ti takové škádlení přišlo velmi draho!“

4. Mahal však pravil: „Dej jen pozor, aby to škádlení shora nepřišlo snad nakonec draho tobě! Co mne se týká, jsem již dávno s tebou v tomto, jakož i v každém jiném ohledu, doúčtoval.“

5. Sotva Mahal vyslovil tato slova, tu se ozvalo z pohoří náhle hrozné dunivé hřímání.

6. Všichni spěchali ihned ze stanů, aby se podívali, co se tu asi přihodilo, a spatřili vysočiny plné kouře, jenž pochází obyčejně z výbušných zrn, jsou-li zapálena, a viděli za ustavičného hřímání 1.000 mocných lavin země a kamení řítit se do nížiny. Pravoúhlý prostor mezi příkře skosenou stěnou a pustou rovinou byl jimi vyplněn.

7. A ježto několik takových lavin následovalo tu a tam podél celé stěny pustiny, byla stěna také hned na různých místech zasypána, a tím byla nezadržitelně ražena cesta z vysočiny do nížiny, kterémuž zhoubnému výjevu musel Fungar-Hellan zcela klidně přihlížet, jelikož mu nebyl s to zabránit, neboť kde by se byl mohl odvážit, odstraňovat dolů se řítící laviny, když v krátkých údobích za sebou následovaly vždy nové a mocnější laviny?!

8. Při této hrozné události se tázal Mahal Fungar-Hellana, zda i tento zjev považuje za škádlení.

9. Fungar-Hellan opravil: „Ó, strašný proroku z Boží výšiny! Pročpak musíš jen zvěstovat hrozné věci, které se tak proklatě správně dostavují, a proč ne také dobré věci, které by se tu také tak správně mohly dostavovat?! Řekni mně nyní však také, jak se uhájíme proti nejvyš pomstychtivým obyvatelům vysočiny!“

10. Mahal pravil: „Právě tím, že jsme zde! Neboť naše přítomnost jim poví, že jsme mohli, jsouce jen vyšší mocí inspirováni, vědět, kde zřídí své cesty do nížiny. To jim vlije velkou úctu k nám a místo boje se s námi pustí do zcela pokojného vyjednávání.“

11. Jen je nesmíš, až půjdou dolů, napadnout nepřátelsky; ale silnou stráž můžeš vždy kolem svého stanu mít, abys jim vléval velkou úctu k naší moci!“

12. Když toto Fungar-Hellan uslyšel, učinil ihned podle toho. Byli také již objeveni vyzvědači, kteří se dívali, zda prostory jsou již náležitě vyplněny.

13. Co dále, - příště!

* * *

Kapitola 322.

Armádní rozkaz generálův k obrannému postavení. Nástup vojska vysočiny. Poselstvo obyvatel vysočiny před Fungar-Hellanem a smrt poselstva rukou Fungar-Hellanovou. Mahalův přechod k obyvatelům vysočiny. Strašná bitva. Téměř úplné potření 5 milionů bojovníků.

15. července 1844

1. Když se Fungar-Hellan přesvědčil sám o vyzvědačích vysočiny, udělil své armádě rozkaz, aby se od oddílu k oddílu soustředila hromadně na bodech přechodu a aby byla připravena k boji všude, kdekoli by zpozorovala nejmenší výpad se strany nepřitele. V celku ať se nechová jako moc útočná, nýbrž jako moc obranná a ochranná.

2. Takto vypadal rozkaz a byl rychlými posly také již v jednom dni sdělen celé armádě; a tato doba byla přesně vyměřena.

3. Neboť sotva se celá armáda zpola podle rozkazu Fungar-Hellana uspořádala, tu se již objevilo nesmírné množství nejlépe vycvičených bojovníků vysočiny. Prozkoumali nejprve pevnost nové cesty na sutinách lavin, a když ji shledali úplně pevnou, vstoupili ihned zmužile na ni, a šli vstříc moci proti nim stojící tak neohroženě, jako by tu této moci pro ně vůbec nebylo.

4. Tato nejvyš udatná vážnost byla Fungar-Hellanovi nápadná, a proto poručil houfu v síle asi 100.000 mužů, aby napadl a odrazil nepřátelskou armádu, kdyby se mu snad přes 10 kroků přiblížila.

5. Ale nepřítel to neučinil, nýbrž ve vzdálenosti vrhu se postavil rovněž do hustých houfů a vyslal pak tři posly do skvoucího stanu generálova a dal se o otázat, co asi v celku stálo okosení svahů hor předsevzaté před 10 lety

6. Prý jejich nejvyšší generál by to rád věděl, neboť nyní přišel, aby zaplatil tak velký dluh vojevůdcům Hanochu, neboť tak nesmírný obnos peněz a námahy vynaložený jediné pro obyvatele vysočiny, nemůže být od nich požadován zadarmo.

7. Až bude tento dluh zaplacen, pak teprve zapraví před deseti léty na vysočině samé s králem Guratem a tehdejším nižším knězem Fungar-Hellanem smluvený nyní desetiletý desátek.

8. Když Fungar-Hellan uslyšel takovou sarkastickou otázku, byl velmi rozhněván a pravil: „Fungar-Hellan jsem já sám a jsem zde s mocí dvou milionů nejvybranějších bojovníků! Já jsem nyní vlastním pánem celého Hanochu a jeho nezměrné říše!

9. Chcete-li se rouhat tomu, jemuž starý Pán a Bůh nebes a země vyznačil přesně místo, kde vy ze svých havraních hnízd vtrhnete mezi obyvatele rovin, abyste je jako hejno kobylek zpusťovali?!

10. Když poslové obdrželi od generála tuto odpověď, pravili: „Mluvíš sice mocnou řeč a přicházíš nám vstříc se starým pravým Božstvím; ale tu ti také my již musíme říci, co nám právě týž Bůh řekl skrze proroka!

11. Hle, Jeho slova zněla krátce takto: „Až na označeném místě prorazíte cestu do nížiny způsobem, jak jsem vám ukázal, zastihnete tam velkou moc Hanochu, neboť Já ji tu skrze bratra Noemova, jenž kvůli svým dětem odpadl od Mé přízně, vydám do vašich rukou! Bratra a jeho děti však ušetřete, neboť toho potrestám Já Sám!“

12. Hle, takto zní naše proroctví! Chceš-li se však vyhnout veškerému krveprolévání, pak se nyní dobrovolně vzdej; neboť jinak mimo bratra Noemova a jeho dětí žádný člověk neopustí živ tuto pustinu!“

13. Když toto Fungar-Hellan uslyšel, tu vzplál vztekem; uchopil ony tři a vlastní rukou je usmrtil.

14. Tu povstal Mahal se svými dětmi a přešel, vyšší mocí veden, nezadržitelně k nepřátelům a sdělil jim zločin Fungarův.

15. A to bylo znamením k bitvě, jíž potom nikdy rovné nebylo, neboť z vojska Hanochu zbylo jen 1.000 mužů a asi ze 3 milionů vojska vysočiny jen 3.007 mužů

16. Co dále, příště.

* * *

Kapitola 323.

Fungar-Hellanův útěk a zpráva králi Guratovi. Postavení nové armády, 4 milionů bojovníků Fungar-Hellanem.

16. července 1844

1. Mezi zbylými nacházel se také Fungar-Hellan se dvěma plukovníky a prchl se zbytkem zpět do Hanochu, byv pronásledován zbytkem obyvatel vysočiny.

2. Když přišel do Hanochu, tu pospíšil ihned ke Guratovi, jenž mu šel s otevřenou náručí vstříc. Zde oznámil králi nejvyšší smutný výsledek svého polního tažení takto:

3. „Bratře! Nyní je vše ztraceno! Obyvatelé vysočiny si na jednom pustém místě prorazili proklatou cestu dolů, asi 60 hodin za velkým jezerem na místě, které mi předtím označil ten hanebný starý taškář Mahal. Bylo jich o milion více než nás!

4. Krátce, když se ten starý taškář se svou čeládkou způsobem do této chvíle mi nepochopitelným ode mne vzdálil a jistě jako naprostý zrádce přešel k nepřátelům, když jsem byl předtím vlastní rukou zardousil tři nanejvýš drzé posly, tu nás nepřítel zuřivě na tisíce místech napadl!

5. Započal vražedný boj a trval tři dny a tři noci. Čtvrtého dne jsem byl až na nejvyšší 2.000 mužů, mezi nimiž bylo už jen 1.000 vlastních bojovníků, poražen a když jsem nechtěl být do posledního muže potřen, musel jsem se dát na útěk.

6. Také nepřítel ztratil jistě přes dva miliony, neboť, pravím tobě, třetího dne jsme zápasili na horách mrtvol! Moji bojovníci bojovali jistě udatněji než nepřátelé, neboť moji bojovníci usmrtili jistě asi 3 miliony nepřátel, zatímco nepřátelé nebyli ještě s mými 2 miliony hotovi; avšak jejich přesila byla příliš velká, než abychom je mohli zdolat.

7. Nyní je však třeba sestavit rychle 4 miliony bojovníků a vykonat jimi na vysokomyslných knížatech vysočiny pomstu, jakou se Země nebude s to na věky vykázat! Ale tu je třeba přiložit rychle ruce k dílu, jinak nás obyvatelé vysočiny co nejdříve předejdou!

8. Běda vám, vrahové mého lidu! Fungar se stane nyní králem všech ďáblů nad vámi! Bude se proti vám postupovat s ukrutností, již se zhrozí i nejhorší a nejzlomyslnější satan! Tisícerá kletba tobě, zemi, a všemu stvoření na tvé půdě. Já ti zasadím ránu smrtelnou! Nyní vzhůru, a utvoří se armáda, nejhroznější armáda!“

9. Po této řeči se Gurat ulekl a nemohl mluvit.

10. Fungar-Hellan však spěchal odtud a nařídil ihned nejsilnější odvody a najímání.

11. A v jednom měsíci stále již k boji připravená armáda přes 4 miliony kolem Hanochu a v Hanochu.

12. Co dále, příště.

* * *

Kapitola 324.

Nová 2 milionová armáda obyvatel vysočiny. Mahalova úspěšná výstraha před tažením proti armádě Hanochu.

17. července 1844

1. Avšak také obyvatelé vysočiny shromáždili novou silnou armádu počtem přes 2 miliony a radili se, se svými deseti knížaty, jak by opět měli a mohli potrestat Hanoch.

2. Tu pravil Mahal, který byl nyní i se svou rodinou co nejpohostinněji přijat deseti knížaty:

3. „Přátelé, váš počet se nyní podle přesného počtu téměř o 3 miliony zmenšil, a nyní máte dostatek místa v této velké hornatině, která vám všem poskytuje zcela dostatečné množství chleba.

4. Proto nechte Hanoch Hanochem! Víím dobře, že se Hanoch vzchopí k mocnému boji s vámi a že postaví armádu přes 4 milióny; ale to ať vás ani v nemějším nemýlí! Neboť nepotáhnete-li vy k nim dolů, zajde jim pro všechny časy časů chuť odebrat se k vám nahoru, neboť tak chytří již jsou, že proti deseti na skále se nemůže pustit v zápas ani sto v nížině.

5. Proto můžete zde také být úplně jisti, neboť předně Hanochité – i kdyby jejich počet byl sebevětší – se nikdy neodváží vniknout sem a za druhé však také již n e m o h o u , neboť mimo místa, kde vy jste razili cesty dolů není nikde možný výstup, leč přes svaté výšiny mého bratra Noema! Tu však budou muset Hanochité zanechat všude cesty nahoru, neboť na bojišti v pustině jim půjde na mnoho hodin vstříc mor a všechny je velmi zle usmrtí! A tak toto místo nebude schůdné do 20 let ani pro ně, ani pro vás!

6. Co se však týká svaté výšiny, kde přebývá můj bratr, ta je v nejmocnější Boží ochraně, a táhnout proti Bohu byla by asi pro lidi jistě nejvyšší marná námaha! Proto následujte této rady, a pochodíte dobře!“

7. Když deset knížat uslyšelo tuto radu, zamysleli se a pravili: „Mluvil jsi dobře; ale myslíš, že vztek Fungar-Hellanův nás nechá na pokoji? Anebo nevynaloží on, jehož duch má přestrašnou sílu podnikavosti, spíše vše na to, aby si na tisíce jiných místech zjednal k nám příchody, jstliže si jich snad dosud již sto nezaopatřil?! A přijde-li do naší země, co bude potom s námi?!“

8. Tu pravil Mahal: „Nechte toho! Já jsem vám hned zpočátku řekl, co činí můj bratr Noe. Věru, než bude Fungar hotov se svými 100 výstupními věžemi, bude hotov Noe se svým vodním domem! Až bude však tento dům hotov, pak také nepomohou Fungar-Hellanovi ani jeho věže, ani hory; neboť tehdy vytáhne proti celému světu k boji Pán a nebude šetřit pro velkou zlomyslnost lidí žádné stvoření!“

9. O této řeči Mahalově deset knížat velmi přemýšlelo a tři dny nic nemluvalo, ale rady nicméně následovalo.

* * *

Kapitola 325.

Smutek krále Gurata nad odchodem Mahalovým a jeho řeč k Fungar-Hellanovi naplněná tušením. Chytrá odpověď generálova a stavba výstupní věže.

18. července 1844

1. Když Fungar-Hellan uspořádal v nížině novou velkou armádu a vyslal velké množství stavitelů, aby postavili na okosené horské stěně vysoké věže, opatřené širokými stupni k výstupu, odebral se opět ke králi Guratovi, a když ho našel velmi smutného, otázel se ho na důvod tohoto jeho smutku.

2. Král odpověděl: „Milý příteli, povážím-li, že již nemůžeme Božího muže nazvat naším, tu se mne zmocňuje velký smutek. A tvé prvé volání „Jsme ztraceni!“, které jsem uslyšel, když jsi přišel po svém nešťastném polním tažení ke mně, se vždy živěji vynořuje v mé duši.

3. Neboť hle, co by nám prospěla všechna naše opatrnost, když se Hanoch za vedení nižších kněží spikl proti nám, kdyby nás nebyla vedla moudrost Mahalova?!

4. Nyní však, jelikož jsi jistě někde a někdy ukrutně jednal proti jeho radě, opustil tě a přešel ke knížatům vysočiny a je asi jejich vůdcem!

5. Kdekoli ty pak proti těmto knížatům něco podnikneš, prohlédne tě z velké dálky jeho moudrost a dovede zmařit každý z tvých plánů a porazit a zahubit, jako jsi to ty učinil po jeho boku se všemi chrámy, k čemuž by ti také ani všechna tvá moc nic neprospěla, kdybys nebyl měl kol sebe moc tohoto Božího muže.

6. Proto jsem nyní také toho jistého, přesvědčujícího mínění, že nám stavba tvých sto věží málo prospěje a rovněž tak i nová nesmírná armáda, která nás stojí denně 25.000 liber zlata, nicméně nám však nikdy ani za slabý stříbrňák neprospěje!

7. Kdyby to bylo možné, aby byl Mahal kdy opět náš a my jeho milými dětmi, pak bychom kráčeli jistě ve svých zdech; ale b e z něho bude jistě brzy neradno kráčet uličkami a ulicemi našeho města, neboť jsme všichni slepí a nevidíme, kde nás čeká nějaká propast!“

8. Když toto Fungar-Hellan od Gurata uslyšel, zamyslel se velice a nevěděl, co by králi odpověděl.

9. Teprve po chvíli pravil: „Králi můj a příteli můj, máš sice pravdu a nedá se tu nic namítat, ale jsme-li jednou nastaveni ráně, pak je přece jen lépe k naší bezpečnosti něco dělat než zcela pro nic za nic odpočívat?“

10. Přisahal jsem knížatům největší pomstu, a tedy také Mahalovi, ale jelikož se můj hněv poněkud utišil, nebudu to s přísahou brát tak příliš přesně; ale ozbrojení musíme nicméně vždy být, neboť před mocným přepadnutím obyvatel vysočiny nejsme jisti ani hodinu.

11. Mahalova moudrost sem nebo tam! Musíme se nicméně pokud možno zajistit, nechceme-li v každém okamžiku čekat svůj zánik!

12. Ostatně, kdyby sem nyní Mahal přišel, přijal bych jej zase právě tak vlídně, jako byl dřívě v tomto hradu přijat, a mám za to, že více nebude moci nikdo pro něho učinit.

13. Jak bude však moci opět sem přijít? Přes bojiště nepůjde, proto ať má stavba věží postupuje co možno naživu!“

14. S tímto prohlášením byl Gurat spokojen, a proto doporučil generálovi zřízení aspoň j e d n é věže na okosené stěně.

15. A Fungar-Hellan to se vši pílí učinil. V 30 dnech stála tu jedna věž na stěně úplně hotová.

* * *

Kapitola 326.

Mírové poselstvo k deseti knížatům a k Mahalovi. řeč hlavního řečníka poselstva před deseti knížaty.

19. července 1844

1. Když byla věž u hlavního východu na vysočinu postavena, a to tak mohutná, že po jejích schodech mohli dokonce zcela jistě a pohodlně kráčet velbloudi a osli, sestavili také ihned generál Fungar-Hellan a král Gurat velmi mocně výmluvné poselstvo a vyslali je na vysočinu, aby tam vyhledali Mahala a přivedli ho opět do Hanochu.

2. V několika dnech bylo poselstvo sestaveno, oděno bílými mírovými rouchy a takto vysláno na vysočinu.

3. Po pětidenní cestě na velbloudech (na den čítáno 40 hodin cesty, kterou takové zvíře snadno urazí) dorazilo poselstvo na vysočinu, kde bylo také strážemi ihned zajato a jako zajaté předvedeno před deset knížat.

4. Když zajaté poselstvo přišlo před deset knížat, otázal se jeden z knížat, co je pohnulo hledat na vysočině svou záhubu.

5. Hlavní řečník poselstva pravil: „Vznešení, moudří vůdcové svého lidu! Žádný ani v nejbližším smyslu zlý úmysl nás sem s velkými náklady nepřivedl, nýbrž jen nejlepší a nejpokojnější úmysl byl naším vůdcem!

6. Vy jste porazili naši armádu a jako vítězové jste uhájili velké bojiště, proto máte také nejúplnější vojenské právo žádat od nás vítězný poplatek.

7. Víme však, že také vy jste utrpěli velkou ztrátu a snad proto byste sotva již asi měli odvahy žádat od nás poplatek, jelikož můžete na základě své hluboké moudrosti soudit a jistě předpokládat, že máme ještě ozbrojenou moc téměř 5 milionů vojáků v záloze.

8. Byli jsme sem tedy naším králem posláni, abychom se vás jeho jménem otázali, jakou byste předně žádali od něho válečnou náhradu, aby vám ji pak ihned dal, a za druhé vás však prosí o mír a o přátelství, ke kterémuž účelu staví nyní 100 spojovacích věží, aby vám jednou provždy umožnil opětné spojení s Hanochem.

9. To je důvod našeho poslání, který je ve všech částech pravdivý, k čemuž máme ovšem ještě vzkaz k Mahalovi, je-li dosud naživu a je-li dosud ve vašem středu!“

10. Když toto knížata od poselstva uslyšela, otázala se poslu, čím by mohli pravdu své výpovědi nepochybně dosvědčit.

11. Poslové pravili: „Je-li Mahal dosud mezi vámi, zavolejte nám jej; on vám vydá o nás svědectví.“

12. Když to oněch deset knížat uslyšelo, poslali ihned pro Mahala.

* * *

Kapitola 327.

Mahalova vážná a moudrá slova vyslancům a deseti knížatům.

22. července 1844

1. Když nyní Mahal vstoupil do poradního sálu, tu se poslové jeho vážné tváře ulekli a žádný z nich se neodvažoval slovo vypustit z úst.

2. Když tu celé shromáždění po nějakou dobu mlčky stálo, tu se jich otázal Mahal: „Pročpak jste si mne žádali?. Jsem snad jako nějaké cizí zvíře, které vodí známí krotitelé zvířat na řetězech a za několik kovových plíšků je vystavují na podívanou?! Mluvte! Proč jsem byl sem volán?“

3. Po tomto tázajícím vyzvání pravil jeden z knížat: „Muži Boží! Hle, oni sem byli posláni z nížiny a udali nám takový a takový důvod své cesty sem! Řekni nám, zda jim máme věřit, či ne.“

4. Mahal pravil: „Ano, můžete jim věřit, co vypovídal, neboť je tomu nyní tak; ale jen nabídka válečné náhrady nebyla vlastním hlavním důvodem jejich příchodu sem, nýbrž hlavním důvodem všeho toho jsem já!

5. Král Gurat a jeho generál Fungar-Hellan chtěli by mne opět mít na svém dvoře a tito vyslanci mne mají k tomu pohnout; ale oni, jakož i jejich velitelé nevědí, že se Mahal nedá nikdy pohnout lidmi, nýbrž jedině Bohem.

6. Řekněte tedy svým velitelům, že se k nim vrátím jen tehdy, jestliže mne Hospodin vyzve. Řekněte jim však také, že budu ve jménu Páně velmi přihlížet k tomu, jak dodrží svou dvojí nabídku deseti knížatům.“

7. Když toto Mahal řekl vyslancům, tu se obrátil opět k deseti knížatům a řekl jim: „Nechte nyní tyto posly opět v pokoji odejít, protože vám nabídli pokoj, dbejte však toho, aby jejich návrh byl v určité lhůtě splněn.

8. Neboť dá-li někdo někomu slovo, musí mu je dát na určitou lhůtu, jinak je jen licoměrník a zchytralý řečník, který činí sice slib, ale ježto neurčuje dobu, během které by dostal slibu, je jeho slib pouhou lží, neboť splnění svého slibu může natáhnout do nekonečna a může učinit něco teprve v 1.000 anebo 10.000 letech, co by jinak musel učinit v ustanovené době.

9. Proto nestačí říci: „To učiním“, nýbrž musí se říci: „To učiním dnes anebo zítra, anebo za rok tak a tak, dá-li mi Pán dožít času určeného ke splnění mého slibu.“

10. To tedy také vy žádejte od těchto poslů a nechte je potom – jak již bylo řečeno – v pokoji odejít.“

11. Oněch deset knížat uznalo důležitost tohoto připomenutí, dali poslům lhůtu tří měsíců a nechali je pak ihned zcela nerušeně odejít a po jejich odchodu postavili ihned k hlavnímu vchodu zesílené stráže.

* * *

Kapitola 328.

Velké rozpaky Fungar-Hellana a Gurata. Druhé poselstvo k deseti knížatům vysočiny a jeho neúspěch.

23. července 1844

1. Když poslové přišli do Hanochu a sdělili tu Guratovi a Fungar-Hellanovi veškeré výsledky svého poslání, tvářili se tu k tomu oba páni z Hanochu velmi kysele.

2. Avšak Gurat pravil po chvíli generálovi: „Co učiníme? Zde je třeba kousnout jednou do kyselého jablka a nic jiného, ani pod tím, ani nad tím. Za měsíc je třeba dodat 100.000 mandelů pšenice, rovněž tolik žita a rovněž tolik ječmene a pak 20.000 velbloudů, 40.000 volů a 200.000 ovcí, jinak jsme načisto vystaveni obyvatelům vysočiny.

3. Je jen otázka: Odkud v tak krátké době vezmeme velkou spoustu toho všeho? Odkud, nechceme-li sami se svým lidem začít skutečnou válku, ano, naprostou lupičskou válku?!”

4. Tu se Fungar-Hellan zaškrabal velmi silně za ušima a pravil: „Příteli a bratře, jak se mi zdá, jsme tak jako tak vystaveni nátlaku! Jsem nyní toho mínění, že bychom měli nechat Mahala sedět na vysočině a s válečným poplatkem zůstat hezky chytře doma!

5. Kdyby obyvatelé vysočiny žádali zlato a stříbro, to bychom jim mohli snadno v desateronásobně větší míře v Librách dodat, neboť máme jej tolik, že by se jím dal celý Hanoch pokrýt, ale obilí v těchto beztoho velmi hubených létech a tolik volů, velbloudů a ovcí, a to v těchto – jak již bylo řečeno hubených letech – to není možné, a najednou již vůbec ne.

6. Kdyby nám obyvatelé vysočiny dali k tomu lhůtu deseti let, byla by ta věc ještě proveditelná; ale, příteli, za jeden měsíc, za jeden měsíc je to naprostou nemožností.

7. Proto pošleme ještě jedno poselstvo nahoru, které bude jednat o desetiletou lhůtu. Bude-li s tím deset knížat srozuměno, dostojíme také slovu, v opačném případě ať si dělají, co chtějí!”

8. S tímto návrhem byl Gurat spokojen. Bylo svoláno a na vysočinu posláno nové poselstvo. Žel bez účinku; neboť oněch deset knížat trvalo na svém požadavku a nedalo se sebou ani o stater jednat.

9. Co dále, příště.

* * *

Kapitola 329.

Zlost Guratova a Fungar-Hellanova na obyvatele vysočiny pro neúspěch druhého poselstva a jejich plán pomsty: podminovat a do povětří vyhodit hory vysočiny.

24. července 1844

1. Když se toto druhé poselstvo vrátilo s nepořízenou opět do Hanochu, a sdělilo špatný výsledek své cesty králi a Fungar-Hellanovi, tu byli oba jednomyslně rozzlobeni a pojali pevné rozhodnutí, že neodevzdají obyvatelům vysočiny válečné náhrady ani za stater.

2. Fungar-Hellan pravil: Ať si tedy přijdou pro ni sami! Přijdou-li však, pak je již náležitě přjmeme!

3. My však víme, že jsme potomci Setovi a že otrocký národ vysočiny pochází jen od zavrženého Kaina! Měla by se tedy naše síla dokonce tak velice scvrknout, že bychom se snad nestali pány těchto vysokomyslných otroků?!

4. Nebudeme nyní již blázny, abychom je vyhledávali naší mocí v pohoří; však již je dovedeme vylákat dolů. A až tu budou, pak běda jim. Věru, okusí náš spravedlivý hněv!

5. Víš, příteli Gurate, co nyní učiníme? Pošleme ještě jedno poselstvo nahoru, a to s touto zprávou:

6. Odevzdáme na oko celou říši Hanochu do jejich rukou, a to pod záminkou, že bychom při takovém mocném požadavku nemohli nikdy vládnout.

7. Neboť bez násilí nebylo by možno sehnat ve vlastní říši tento nesmírný objem obilí a dobytka v tak krátké době. Bude-li však proto vykonán na vlastních státních občanech takový násilný čin, pak se celá říše pozdvihne proti nám a svou velkou přesilou nás zcela zničí.

8. Jelikož jsme toto dobře vypočetli, proto jim tedy proti slušnému doživotnímu důchodu odevzdáme raději v pokoji celou říši; neboť nasýtíli jsme se panování a dáváme mnohem spíše přednost klidu před tak pohnutým životem.

9. Na znamení pravdy vezmou si poslové s sebou ihned klíče a několik padělaných korun Hanochu a odevzdají je oněm deseti; zároveň je však také pozvou, aby se odebrali do Hanochu a převzali vše, jak to leží a stojí! Co myslíš, není tato má idea dobrá?“

10. Gurat pravil: „Milý příteli, považ jen, že u oněch deseti je Mahal, a tu je každá lest mar-ná!

11. Jsem však toho mínění, abychom nyní nic již takového nečinili, nýbrž přímo vyčkávali, až oni s námi začnou jednat. Pak se chopíme strašné iniciativy a zničíme vše, co se k nám přiblíží!

12. Zatím však místo 100 výstupních věží uděláme 100 tisíc sáhů hlubokých podkopů do hor vysočiny a nabijeme pak každý takový podkop 10.000 librami výbušných zrn a pak je zapálíme. To uvede pyšné obyvatele vysočiny jistě do dosti silného zmatku!

13. Co se tu má stát, poučí nás to další!“

14. Fungar s tím byl srozuměn a uvedl radu Guratovu ihned ve skutek.

* * *

Kapitola 330.

Bezvýsledná rada obyvatel vysočiny a jejich podezření na Mahala. Mahalova odpověď a proroctví. Neuvěřitelná odpověď deseti knížat.

26.července 1844

1. Oněch deset knížat na vysočině svolalo však ihned radu, aby se usnesli na tom, co by učinili, kdyby Hanochité nedostáli slovu. Tato rada trvala však tři měsíce, aniž by se mohli v této věci sjednotit.

2. Jelikož však chybili, že nepřizvali k radě Mahala, a to proto, že se domnívali, že by Mahal mohl být přece jen zcela potají dorozuměn s Hanochity a mohl by jim potom uděli také radu, kterou by tím spíš mohli být vydáni do rukou Hanochitů.

3. Toto podezření na Mahala čerpali však z toho, že ho slyšeli mluvit příliš mírně s vyslanci Hanochu, ač oni spíš od něho očekávali pro tyto posly rozsudek smrti.

4. To však Mahal velmi dobře pozoroval, a byl nad tím velmi pohoršen.

5. Když oněch deset knížat po tříměsíční poradě, která nevedla k žádnému rozhodnutí, povolalo k sobě Mahala, jenž žil v malém horském městě v jednom zcela odloučeném domě, a tázali se ho, co by měli proti Hanochitům podniknout za to, že nedostáli slovu, neboť ze slíbeného válečného poplatku nedošlo dosud ještě ani to nejmenší, pravil Mahal:

6. „Milí přátelé, je mi v srdci líto, že jste přišli ke mně tak pozdě, ježto má rada vám již nemůže prospět. Kdybyste se mne byli raději hned na počátku své prázdné porady, která trvala pro nic za nic tři měsíce, tázali na náležitou radu, byl bych vám mohl také již správnou radu dát, ale nyní je již příliš pozdě.“

7. Neboť za vaší porady získali velmi činní Hanochité přesně náležitý čas a mohli zcela nerušeně razit na 100 různých velmi příznivých místech přes 1000 sáhů hluboké podkopy a také již každý nabít 10.000 librami nejsilnějších výbušných zrn. Ještě dnes budou všechny tyto podkopy vyhozeny do povětří, čímž bude vaše země na 100 místech zcela zničena!

8. A vy se budete muset dát na útek, budete-li chtít ujít pomstě Hanochitů! Prchněte tedy raději ihned; neboť zítra by mohlo být příliš pozdě!“

9. Když to oněch deset knížat od Mahala uslyšelo, smáli se a pravili: „Příteli, jestli není jinak nic, pak zde můžeme zcela klidně zůstat, neboť víme přesně, jaký účinek mají ta výbušná zrna, a jak hluboko lze ve třech měsících do země kopat.“

10. Hle, jestliže za tři měsíce vnikli jen 40 sáhů hluboko do kamene, pak vykonali div. Neřku-li 1.000 sáhů! Proto tedy jsme také zcela klidni!“

11. Tu se oněch deset knížat smálo a opustili tedy Mahala.

12. Co dále, - přistě!

* * *

Kapitola 331.

Mahal napomíná děti, aby důvěřovaly v Boha. Zkaženost lidí v nížině. Odchod Mahala a jeho dětí na výšinu.

27. července 1844

1. Mahalovy děti se však tázaly svého otce, co mají dělat, kdyby Hanochité provedli tento násilný čin proti obyvatelům vysočiny.

2. A otec řekl: „Děti! Důvěřujte v Boha a buďte zcela klidné, neboť jsme jisti a ukryti všude na Boží zemi, dokud je Pán Bůh s námi“

3. Jestliže jsme se však o jeho milost a slitování a lásku připravili, pak nás bude pronásledovat a nepřátelsky se proti nám postaví vše, cokoli jen sluje bytost a předmět. Ani svému stínu nebudeme moci důvěřovat, aby nás neprozradil všelikým nepřátelům!

4. Proto se však nyní budeme tím pevněji držet Boha, abychom kráčeli jistě po zemi Boží.

5. Já však vám nyní pravím, mé milé děti, jak to nyní vidím ve svém duchu: Řád věcí, jaký je nyní na Zemi, nemůže již ani deset let trvat!

6. Člověk je proti člověku, národ táhne proti národu, každý chce ve své sféře vládnout a nedbá žádného představeného a žádného krále.

7. Tak jsou nyní v celé říši Hanochu samí neodvislí páni a král se chvěje před občany svého města, a všichni jako vasalové a všichni zemští správcové v okolních městech jsou zcela svémocní páni a dělají si, co chtějí. Ukládají venkovanům nesmírné daně; ale král, jakož i jeho generál, ani zbla o tom nevědí.

8. Přespolní vasalové se stali zcela neodvislími pány, vedou mezi sebou ustavičné války, takže již po dlouhou dobu neuplyne den bez krveprolévání.

9. Tu a tam jsou opět lidová povstání. Loupí se, plení a vraží a každý, kdo byl v čele při nějakém takovém povstání, chce pak zůstat diktátorem, a zůstal-li jako takový, stává se potom mnohem horším, než byli dřívější tyrané a despoté!

10. Zejména zle zacházejí ustavičně potají již od mnoha let vystěhované děti výšiny s dětmi nížiny. Nejsou vůbec již ani považováni za lidi; nýbrž za pouhá rozumu schopná zvířata a tak se také s nimi jedná; a nikdo se již nechce dát Duchem Božím vést, vychovávat a trestat.

11. Od pekelného vynalezení výbušných zrn, zemních vrtáků a rozleptávání kamene není již žádná hora jista před ničivou zuřivostí lidí.

12. Řekněte: „Může Bůh takovému běsnění, zuření, řádění, vraždění, lhaní, přetvařování, podvádění, krádežím a loupežím a všelikému smilstvu dále ještě tak zcela klidně přihlížet?“

13. Děti se tímto popisem věcí ve světě ulekly.

14. Mahal však pravil: Opustíme za noci a mlhy také tuto půdu a půjdeme na výšinu k Noemovi; neboť od nynějška nebude pro nás již nikde trvání.“

15. Poté vzal Mahal také ihned všechny své věci a se všemi svými dětmi se odebral na výšinu k Noemovi.

16. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 332.

Mahal u Noema. Mahalova zpráva o stavu národů v nížině. Noemův a Mahalův smutek.

29. července 1844

1. Za deset dní dorazil Mahal na dosud posvátnou výšinu k Noemovi, jenž mu již šel značný kus cesty vstříc.

2. Když se oba staří bratři sešli, objali se a měli velkou radost, že se zase vidí.

3. Noe se však ihned tázal Mahala, jak to v nížinách a říších vypadá, zda se obracejí k Pánu, anebo zda jen stále více k světu.

4. A Mahal pravil: „Bratře, úplná bezbožnost všech národů, s kterými jsem se nyní na svých dalekých cestách seznámil, je hlavním důvodem, proč jsem nyní již zde.“

5. Byl jsem doposud vždy pln nejlepších nadějí, že se mně milostí Páně podaří získat národy pro Boha skrze jejich krále a knížata; leč před deseti dny dal mi Pán jasně uzříť, jak to s lidstvem na Zemi dopadá, a pak také co nejjasněji poznat, že s lidmi nelze nic poříditi ani zázraky, ani jakýmikoli jinými prostředky.

6. Neboť lidé jsou tak velice obráceni k světu, že v nich veškerý duch dočista zanikl. Kde však v člověku již žádný duch nezavládá, jak by mohl přijímat duchovní a božské věci?!

7. Kdyby šlo ještě snad o nemnohé lidi, dalo by se spíš myslet, že by bylo možné je obrátit. Ale co zmůže jednotlivý člověk proti tak mnoha milionům zatvrzele bezbožných lidí?!

8. Poslouchají sice člověka po jistou dobu; ale brzy se k němu zcela lhostejně obrátí zády. Jde-li to dobře, buď se mu vysmějí a dokonce soucitně jako blázna politují; jde-li to však jen poněkud hůř, pak ho zmrskají, zavrou, ale také připraví o život! Neboť pravím tobě: život lidský platí v nížině právě tolik jako asi zde život komára.

9. Bratře, hrůza mne obchází, pomyslím-li nyní na nížiny! Věřu v pekle, o němž již dávno víme, jaké je, daří se téměř lépe.“

10. Když Noe uslyšel od svého bratra Mahala takové líčení, hluboce vzdychl a pravil: „Je to tedy správné tak, jak mi to ukázal Pán v duchu. Světe, světe, proč se již nechceš dát od tak mírného Ducha Božího trestat a chceš raději do soudu a do své věčné záhuby?!“

11. Odtud šli oba bratři zcela mlčky na návrší, kde přebýval kdysi Adam, a plakali spolu nad tak nádherně stvořenou Zemí.

12. A Mahal si také hned všiml téměř již dokončeného velkého korábu a divil se velice, že se v tak krátké době tak dokonale zdařil.

* * *

Kapitola 333.

Mahalovo vyptávání na koráb. Noemovo vyprávění o dějinách archy. Úpadek lidí a velká shovívavost Páně.

30. července 1844

1. Když však Mahal ohledal poté koráb uvnitř i zevně, pravil Noemovi: „Bratře, řekni mně, jak ti vlastně Pán přikázal tuto zvláštní stavbu! Víím sice něco, avšak podrobně, a tedy také úplně jasně, není mi tato věc známa, proto mi to sděl úplně, abych tedy také já věděl, co bych měl svého času činit.“

2. A Noe pravil Mahalovi: „Bratře, ty znáš dobu, kdy se lidé na Zemi od dob Lamechových začali velmi množit a plodili potom velmi krásné dcery; a ty víš, že jakmile to děti Boží na výšině

zpozorovaly, začaly pak brzy opouštět svatou výšinu a stěhovaly se do nížiny a že si tam braly dcery, které chtěly, a plodily s nimi děti.

3. Když následkem toho výšina Boží, již Bůh tak vysoce a draze požehnal Svým dětem, byla téměř bez mužů, ježto dokonce manželé zde nechali na holičkách své ženy a odcházeli dolů, aby si vyhledali ženy z dcer lidí v nížině, načež je pak také brzy velmi mnohé zde zanechané ženy následovaly do nížiny a dole se též snoubily se syny země, hle, tu brzy poté řekl Pán:

4. „Noe, lidé se již nechtějí dát Mým duchem trestat, neboť stali se pouhým tělem! Dám jim nicméně lhůtu 120 let.“

5. Když mi Pán toto říkal, byl jsi přítomen; víš tedy také, co jsme po celých sto let podle vůle Boží činili k obrácení dětí, stavších se nejsprostšími pozemskými lidmi. To vše zůstalo bez nejmenšího trvalého výsledku.

6. Neboť děti Boží plodily z dcer lidí mocné a slavné lidi. Tito lidé se stali všelikými mistry ve zlých věcech před Bohem a krutými tyrany k dětem světa a ze samých vládychtivých důvodů také stále spolu válčili. A v takovémto stavu uplynulo více než sto let.

7. Ježto však Pán viděl, že se lidé na Jeho denní všeliké napomínání nejen neobraceli, nýbrž ve své zlomyslnosti se stávali jen vždy většími a mocnějšími, a že všechno jejich počínání se stávalo stále jen horší, hle, tu litoval, že učinil lidi na Zemi, a proto byl ve Svém srdci velmi zkormoucen.

8. A hle, v této době – asi před dvakrát sedmi léty – řekl mi opět Pán: „Noe, poslyš! Já zahladím ze Země lidi, které jsem učinil, počínajíc od člověka až k červu, a až k ptákům pod oblohou, neboť lituji, že jsem je stvořil na této Zemi.“

9. Já, Noe, jsem však našel milost před Bohem, a Bůh mne nečítal k lidem země, kteří se stali zlí! A hle, Bůh shlédl v té době opět k Zemi; Země však byla před Jeho očima zkažena a byla plna zločinu.

10. Přesto však posílal Bůh ke zkaženým lidem posly a chtěl Se nad nimi slitovat. Poslové však mluvili k hluchým uším a byli považováni za zcela obyčejné lidi a nikdo si jich nevšímal a nedbal jich.

11. Poté shlédl Pán ve velmi krátké době opět na Zemi a řekl mi: „Noe, poslyš: V e š k e r é M é ú s i l í a v e š k e r á M á l á s k a j s o u m a r n é. Konec všeho těla přišel přede Mne; neboť Země je plna lidských zločinů. A nyní slyš: Zahladím je všechny ze Země!“

12. A hle, v této době jsem také musel, jak víš, porazit stromy k stavbě korábu, který tu nyní až na jednu maličkost stojí před námi hotov! Chceš-li však také podrobněji znát stavební plán, pak ti jej podle vlastních slov Páně sdělím.“

13. A Mahal prosil Noema, a Noe pravil Mahalovi: „Pojď tedy napřed do mého domu a ve jménu Páně se posílíme; pak ti odhalím stavební plán korábu.“

14. Mahal učinil podle přání Noemova.

* * *

Kapitola 334.

Noemova zpráva o Božím stavebním plánu archy. Mahalův zármutek pro jeho vyloučení z archy.

1. srpna 1844

1. Když se Noe se svým bratrem Mahalem a s jeho dětmi a se svou vlastní ženou a se svými vlastními dětmi posílili na těle, pravil Mahalovi:

2. „Nuže, bratře Mahale, chceš-li mne slyšet, sdělím ti Boží stavební plán k tomuto velkému korábu.“

3. Mahal jej o to prosil: „Ano, předrahy bratře, učiň to, prosím tě opětovně o to, abych z toho seznal, co bych měl činit.“

4. Když Mahal toto řekl, tu pravil Noe Mahalovi: „Dobrá, tak tedy poslyš! Jen tě však prosím, aby ses nezlobil, neboť pak bys musel sobě samému přičíst vinu, kdyby tě vlastní tvůj hněv strávil.“

5. Mahal ujišťoval Noema, že se nebude nikdy zlobit, ani kdyby mu Pán hodil hořící trnitý keř na nahá záda.

6. Poté pravil Noe: „Tak tedy poslyš; neboť takto pravil poté Pán Bůh Cebaot ke mně, když bylo přikázané poražené jedlové dříví otesáno:

7. „Noe! Udělej si z jedlového dříví koráb a v něm komory a zasmol je uvnitř i vně smůlou. Koráb udělej takto: 300 loktů délka; 50 loktů šířka a 30 loktů výška. (Loket byl polovice sáhu.)

8. Jen je dno okno na něm udělej, a to nahoře na střeše. To budiž jeden loket veliké (stejně dlouhé a široké, opatřené uzavíracími dvířky z prkem.)

9. Vstupní bránu dej doprostřed strany (korábu)! Koráb sám budiž zdola nahoru rozdělen třemi podlahami na tři patra, takže celý koráb ať má dole jednu, uprostřed jednu a nahoře jednu jako třetí ve výšce pro člověka a jeho potřeby.“

10. Já, Noe, jsem však pátral dále ve vůli Páně, k čemu má tento koráb sloužit.

11. A Pán mi opět pravil: „Noe, hle, nechám přijít mocnou povodeň na hřích na zemi, abych zahubil všechno tělo, v němž je živoucí dech pod nebem. Vše, co je na zemi, zahyne!

12. Ale s tebou učiním smlouvu: Vejdeš do korábu se svými syny, se svou ženou a s ženami tvých synů.

13. Vedle toho však dáš do korábu také všeliká zvířata všeho těla. Od každého pár, samce a samici, aby zůstala živá u tebe.

14. Z ptáků podle jejich druhu a z všelijakých červů na Zemi podle jejich druhu ať vejde po páru k tobě do korábu, aby zůstali na živu!

15. Tak vezmi s sebou také všeliké pokrmy a nashromáždí je v náležitě míře u sebe, aby sloužily tobě i zvířatům za potravu.“

16. I padl jsem před Pánem na tvář a plakal a snažně prosil: „Pane, jak to vše mám já, slabý jediný člověk vykonat? Kde schytám všechna zvířata a kde naleznu správnou píci pro ně? Odkud vezmu pro všechny ty masožravce maso, a odtud trávu pro všechny ty velké býložravce, a odkud neznámou mně stravu pro všechny ty červy? Kdy, Pane, budu s tím velkým korábem hotov?“

17. Tu pravil Pán: „Noe, nestarej se, nýbrž přilož jen ruku k dílu, a Já ti pomohu, abys tíhu práce necítil.“

18. A hle, bratře, tu jsem přiložil ihned ruku k dílu, a vše se zázračně samo sebou zařídilo. Měl jsem se svými nemnohými pomocníky lehkou práci. Korábu den ze dne mocně přibývalo a nyní je až na okénko na střeše hotov.

19. Takový tedy byl stavební plán, a tak je nyní také dílo dokonalé!“

20. Když toto Mahal uslyšel, tu nadmíru zesmutněl; neboť neslyšel, že by také on měl jít do korábu.

21. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 335.

Noe napomíná bratra. Zaslepení samospravedlivého Mahala a jeho svár s Bohem.

2. srpna 1844

1. Noe však velmi brzy zpozoroval velký vnitřní smutek jak na svém bratru Mahalovi, tak i na jeho dětech; neboť všichni byli hluboce zděšeni, když slyšeli, že jedině Noe se svou rodinou našel milost před Bohem.

2. Proto pravil Noe Mahalovi: „Bratře, proč se nyní rmoutíš? Copak jsi mi předtím nedal slovo, že se nebudeš zlobit, i kdyby ti Pán vrhl hořící trnový keř na nahá záda?!

3. Ó, bratře, jak tu stojíš ve svém mně daném a tak vysoce stavěném slově?! Copak nevíš, jak dobrý je Pán, a neznáš Jeho nekonečnou trpělivost a Jeho věčně neomezené slitování?!

4. Řekni mně, kdy Pán někdy někoho nevyslyšel, když se na Něho kajícím v opravdové lásce svého srdce obrátil, jako se obrací právě dítě na svého jedině pravého a skutečného Otce?! Učiň rovněž tak, a nebude ti jistě třeba takto truchlit!“

5. Poté se Mahal vzchopil a řekl Noemovi: „Bratře, ukaž mi jediný hřích, kterého jsem se kdy proti Pánu Bohu dopustil, a já budu nad tím po celý život truchlit a plakat a snažně prosit o odpuštění a slitování.“

6. Copak nejsem tak čistý jako ty?! Proč mne tedy Pán chce soudit? Copak jsem učinil protivného před Jeho očima, že přede mnou uzavírá tento koráb?

7. Že jsem se chtěl shledat se svými dětmi v nížině, kam Pán Sám poslal mého Valtara? Když však byl dole, propustil jej, takže padl a zahynul. Bratře, bylo to mou vinou? Kdy jsem zhřešil předtím a kdy potom, že mne Pán takto bil?

8. Ty jsi však pravil, že Pán lituje, že stvořil lidi! Je-li tomu tak, co je potom člověk Země? Pravím tobě: Je hříchem Boha! Já však míním, že Bůh by přece neměl být schopen žádného hříchu?!

9. Ježto Pán však vůči mně, vždy spravedlivému, takto jednal a na mně se co nejhanebněji prohřešil, pak tedy myslím, že také Bůh může hřešit. Neboť bez hříchu není lítosti. Kdo však praví „Lituj!“ ten zhřešil!

10. Proto pravím: Mne Bůh nemůže ze žádného hříchu vinit, já však Mu chci ukázat Jeho hřích na mně, vždy spravedlivém.

11. Noe se ulekl, když uslyšel od Mahala tato slova.

12. Mahal však hněvivě povstal a šel se svými dětmi na návrší.

* * *

Kapitola 336.

Mahal se svými dětmi na návrší. Kisarelova vážná otázka otci Mahalovi, jak může Boha vinit z hříchu. Mahal haní Boha.

3. srpna 1844

1. Když se Mahal nacházel sám se svými dětmi na návrší, ve svém hněvu na Boha, tu přistoupil k němu jeho syn Kisarel a pravil:

2. „Otče, řekni nám, nám, svým dětem, to řekni, zda jsi mínil to, co jsi řekl Noemovi, úplně vážně.

3. Neboť já nemohu pochopit, jak můžeš vinit Boha z hříchu vůči tobě! Jak je možné, aby Bůh byl hříšníkem? Vůči komu tedy a v čem? Vůči nám, vůči Svým ostatním tvorům, anebo snad vůči Sobě Samému? Jak by se to však mohlo myslet, když přece právě Bůh Sám je základem zákonem ve všech věcech jako jejich Prazáklad v Sobě Samém?!

4. Otče, považ přece, že Bůh je od věčnosti všemohoucí; my však jsme vůči Němu jen bezmocní červi prachu! Zda nemůže nás náhle zahladit, jsme-li proti Jeho řádu?!

5. Mahal pravil synovi: „Mluvíš, jak tomu rozumíš! Copak nevíš, co Bůh zamýšlí?!

6. Chce uvést, a uvede nejdále během 5-6 let celou Zemi pod vodu přívaly z vodstva oblohy! A tu v těchto přívalech nalezne vše smrt; jen Noe sám zůstane se svou rodinou a se zvířaty vzatými do korábu!

7. Řekni, nebylo by tedy lépe, kdyby Bůh probudil mezi národy moudré, nějakou zázračnou mocí vyzbrojené učitele, kteří by k Němu stále obraceli lidská pokolení, než aby jednou ranou usmrtil tolik milionů!?

8. Kdo jiný má vinu na tom, když lidé na Boha zapomínají, než Bůh Sám?!

9. Jemu se zalíbí jednou za tisíc let několika lidem se zjevit, ostatní lidi však nechává na holičkách. Nejsou-li Mu však nicméně po chuti, pak všechny hned soudí, vědoucí jako nevědoucí, poučené jako nepoučené!

10. Tak budou za 6 let utopeni slepí jako vidoucí! A proč? Protože o Bohu buď málo anebo ničeho nevědí, protože neměli nikdy štěstí něco o Něm slyšet! Ale také my budeme utopeni, i když také Boha co nejlépe známe, a to proto, že se to Bohu líbí!

11. Kdybychom byli kameny, pak by zajisté mohl právem s námi činit, co by chtěl; ale On nás stvořil jako svobodné bytosti. A tu nás chce v naší, Jím Samým dané svobodě zahubit, a hle, to je. hřích Boha na nás, anebo my sami jsme jakoby chybou, tedy hříchem Jeho moudrosti a mocí! Rozumíš nyní hříchu Boha na nás?“

12. Co dále. – příště.

* * *

Kapitola 337.

**Noe u svého bratra Mahala na návrší. Otvírá mu oči, ukazuje
na jeho hlavní chybu. Domnělá spravedlnost základním
kořenem pýchy. Mahal vyzývá Boha. Pán se objevuje.**

5. srpna 1844

1. Brzy však přišel také Noe na návrší a našel svého bratra a jeho krásné děti pohlížet zcela vzrušeně na sebe. Šel k Mahalovi a řekl:

2. „Poslyš mne, bratře! Ty jsi obviňoval Boha z hříchu proti tobě, protože ses domníval být nejspravedlivějším mužem na celé Zemi, a to proto, že ti tvé svědomí musí ovšem říci, že jsi před Bohem nikdy nehřešil, neboť jsi vždy co nejpřesněji ve všech částech zachovával Jeho přikázání.

3. Ale hleď, právě tato tvá velká čistota svědomí v tobě zplodila jistou vítězoslavnou mysl a tím velkou spokojenost se sebou samým, následkem které ses často tázával: „Může Bůh Sám žít od věčnosti ve svém řádu čistěji a spravedlivěji než já v tomto mém čase?!

4. A tvé vítězoslavné nejčistší svědomí ti pak vždy odpovídalo: „Ne, Bůh ve Svém poměru jako Bůh nemohl být nikdy čistší než jsem já ve svém poměru jako člověk k Bohu, a tedy také k člověku!“

5. Hle, bratře, tato vítězosláva ve spravedlnosti je však právě Pánu Bohu méně příjemná než nějaké protizákonné jednání, jakožto hřích sám, neboť je to potom právě ve svém základním kořeni pýcha sama, která musí z člověka ven, má-li člověk před Bohem za něco platit.

6. Ale nejen tato tvá pýcha ve spravedlnosti učinila tě v očích Páně příkrým, nýbrž ještě více následující tvá z ní vycházející moudrost, která zní takto:

7. „Jelikož jsem již tak čistý a spravedlivý jako Bůh Sám, přitom však nicméně nesmím být svatý, protože svatost Boží je nedotknutelná, budu tedy nicméně i ve své omezené moci ve svém poměru k lidem dokonaleji jednat než Bůh Sám!

8. Že Bůh ve Svém jednání vystupuje napřed vždy nedokonale a teprve po mnohém nezdaru uskuteční nějakou dokonalost, tomu se učím od veškerého Jeho stvoření!

9. Neboť na celé Zemi není zajisté nikde nic dokonalého a dokončeného. Žádná věc není zcela bez poskvrny; ani Slunce není úplně čisté, a měsíc je nedokonalý a nedokonalé je světlo hvězd.

10. Proto však chci a také mohu ve své sféře jako člověk každým svým jednáním Boha předstihnout; neboť každé své jednání zařídím tak, aby tu bylo hned jako dokonalé, a nepotřebovalo žádného dodatečného zlepšování.

11. Nepřipustí-li však někdy Bohem nedokonale stvořená hmota úplné zdokonalení díla, bude tu nicméně toto dílo v mé myšlence a v mém chtění dokonalé. Co však bude možno na mých skutečných dílech nalézt nedokonalého následkem Bohem nedokonale stvořeného?!

12. Hleď, bratře! Tímto způsobem platil u tebe Pán již velmi dlouho za hříšníka proti tobě, a to bylo ono zlé símě v tobě, které se nyní stalo hlasitým a přetrpkým plodem! Neboť nyní hlasitě obviňuješ Boha z hříchu proti tobě!

13. Myslíš, že snad takové obvinění není hříchem před Bohem?! Anebo myslíš, že Bůh bude muset teprve jít k tobě do školy, aby se stal dokonalejším Bohem?!

14. Bratře, uvažuj o tomto svém velkém omylu, poznej jej jako nehrubší hřích a lituj ho, a tak Pán v době soudu a nesnáze koráb před tebou neuzavře!

15. Avšak Mahal pravil: „Bratře, s tebou se nemám co přít a vyrovnávat, neboť žil jsem s tebou jako pravý bratr a slávu tvého kmene jsem nikdy ani slůvkem nepoškodil.

16. Svou věc mám s B o h e m ! Boha vyzývám při Jeho svatosti, abych se s Ním přel na základě svého jednání! Musí mě dokázat, kdy jsem před jeho tváří zhřešil!“

17. Tu povstala mocná bouře. Pán přišel viditelně na návrší před Mahala a Noema.

* * *

Kapitola 338.

**Rozmluva Páně s Mahalem. Mahalovy vyzývavé otázky
dané Pánu a moudrá odpověď Páně. O podstatě Boží
lítosti. Přirozené příčiny potopy.**

1. I ulekli se všichni velmi mocně, když po bouři spatřili mezi sebou stojícího Pána. Poznali ho. Sám Noe měl velký strach.

2. Avšak Pán pravil Noemovi: „Noe, neboj se Mě, neboť nepřišel jsem, abych soudil tebe, aniž koho jiného. Jelikož Mne však tvůj bratr Mahal vyzval před soudnou stolicí své moudrosti a žádal ode Mne odpovědnost za Můj hřích na jeho spravedlnosti, musel jsem zajisté přijít, abych zachránil Svou čest před tebou a tvými dětmi, jakož i před dětmi Mahalovými! A tak si tedy promluvíme s Mahalem.“

3. Tu Se obrátil Pán k Mahalovi a řekl mu: „Mahale, synu Můj! Jelikož jsem prý Se již prohřešil na tvé spravedlnosti, oznam Mi tento hřích, jakož i hřích na celém lidstvu Země, a Já jsem úplně hotov veškerý Svůj hřích zde na vás tisícíronásobně napravit. Mluv tedy, Můj synu Mahale.“

4. Tu povstal Mahal, postavil se s vážností naproti Pánu a pravil: „Pane, mluv! Proč lituješ, že jsi stvořil člověka? Vždyť jsi přece od věčnosti viděl, jakým bude člověk! Kdo Tě nutil, aby Sis s člověkem uvázal na krk hřích?!”

5. Nebylo by tedy nyní nekonečně lépe pro nás, Tebou stvořené lidi, kdybychom z Tebe nikdy v samostatné jsoucno nevstoupili, a nebylo by to také lépe pro Tebe, neboť jistě bys byl neměl zapotřebí říkat: „Lituji.“

6. Čeho jiného můžeš litovat než jen hříchu dopuštěného na Sobě Samém nedokonalým stvořením člověka, hříchu, jenž je tedy také hříchem na nás lidech, zejména však hříchem na mně, jenž se může naproti Tobě směle každým okamžikem svého života postavit a může se tě otázai:

7. „Pane, ukaž mi v mém běhu života od dětství okamžik, v němž bych byl zhřešil proti Tvému řádu, a já chci být Tebou proklet, jako jsi kdysi proklet hada! Nemůžeš-li mně však ukázat žádný hřích, pak mi uveď důvod, proč chceš soudit mne, a proč ne také mého bratra!“

8. A Pán pravil: „Mahale, jak strašně temně to musí v tobě vypadat, že mluvíš ke Mně tak, jako tu ještě nikdy žádná bytost nemluvila!

9. Řekni Mi, jak by mohl být člověk myšlen dokonaleji, než když je vystaven z Mé všemohoucnosti svobodně tak, že se může jako nějaký druhý bůh přít Se Mnou, svým věčně všemohoucím Tvůrcem, o svůj vlastní vytvořený řád? Že je svým vlastním soudcem a může hřešit proti Mému řádu, v němž je ostatně věčně souzena celá nekonečnost?!”

10. Tu Mahal mlčel; neboť shledával nepochopitelnou dokonalost člověka v jeho nejvyšším svobodném stavu.

11. Pán však pravil dále: „Ty tedy myslíš, že má lítost je jako lítost člověka, jenž zhřešil? Hle, tu jsi také ve velikém omylu! Má lítost je jen bolem v Mé lásce, která tu musí přihlížet, jak lidé, Mnou tak nanejvyšším dokonale postavení, sami sebe soudí a hubí!

12. Copak myslíš, že jsem pojal plán, abych kdy soudil a hubil člověka? Hle, Já činím vždy jen opak!

13. Ale abych právě ve Svě všemohoucnosti lidstvo nesoudil, musím nyní žel dopustit, aby si lidé sami násilně otevřeli stavidla Země, z nichž vystoupí mocné vlny a utopí vše, co dýchá v tomto největším obydleném okrsku Země!

14. Já jsem to dávno předvídal; proto jsem také stále lidi varoval. Ale nyní podnikli válku dokonce proti Mně, a svými výbušninami chtějí zničit celou Zemi, jako nyní také vyhodili do vzduchu horu za horou; a to je jejich vlastní soud!

15. Hle, pod těmito horami jsou však velké vodní nádrže a obsahují 3 miliony krychlových mil vody. Tato voda však prorazí a vystoupí přes velehory těchto obývaných okrsků a zahalí také okruh zemský parami, z nichž bude mocně pršet.

16. Řekni, neučinil jsem správně, když jsem dal postavit mně dosud poslušnému Noemovi tento koráb k zachránění aspoň jeho života, když Mne již jinak nikdo nechce slyšet?!”

17. Řekni Mně nyní, kdy jsem ti zapověděl použít koráb. Pak budu opět mluvit Já!“

18. Mahal opět zmlknul; Pán však mluvil dále, jak následuje.

* * *

Pán vyzývá Mahala. Pošetilé namítané otázky Mahalovy a moudré a mírné odpovědi o smrti a nesmrtelnosti. Mahalova otázka o původu satana a jeho zlomyslnosti a jasná odpověď svatého Otce.

7. srpna 1844

1. A takto mluvil Pán: „Hle, Můj synu Mahale, jenž jsi Mne tak přísně vyzýval, nyní jsi tichý a nemůžeš mluvit a přít se se Mnou pro Můj hřích na tobě, jakož i na celém lidském pokolení. Nemůžeš-li však nyní nic říci a přít se, jak ti tedy budu moci nabídnout odškodnění?!

2. Pravím tobě: „Vylož Mi, co ti na mém stvoření není vhod a Já to okamžitě změním; jen Mně však musíš napřed důkladně dokázat, že je v mém stvoření skutečně něco špatného, a tedy zavržitelného. Mluv, a Já budu ihned podle toho jednat.“

3. Tu se Mahal na chvíli zamyslel, potom se vzchopil a řekl Pánu: „Pane, považuješ za moudrého t o h o, jenž s největší a nejvhodnější účelností uskuteční nadmíru umělé dílo, a když je tu však ve své nejvyšší dokonalosti, zhroutí je, vrhne do jámy, kde shnije a vezme za své?!

4. A Pán pravil: „Kdyby to nějaký dělmistr učinil bezúčelně, byl by to zřejmý pošetilec a byl by hoden prokletí, spojuje-li s tím však dělmistr nějaký vyšší svatý účel, kterého by nebylo možno dosáhnout bez takového postupu, jenž se ti zdá být pošetilý a nemoudrý, pak jedná jistě velmi chytře a moudře, když takové, byť i umělé předběžné dílo zničí a vrhne do jámy zetlení, neboť tím přece dosahuje vyššího a svatého účelu!

5. Hle, símě je jistě také nejvyš umělé dílo jak co do konstrukce, tak i do substanciálních částí, z nichž je složeno; shledáváš však nemoudrým zařízením, že musí napřed v zemi zetlít, aby potom z této zetleliny stonásobně opět povstalo?!

6. Jestliže však moudrý Dělmistr učinil takové zařízení u obyčejného semene, myslíš snad, že toto zařízení ve své nejvyšší dokonalosti u člověka postavil stranou a že toto nekonečně dokonalejší dílo vrhne do jámy zetlívání pouze proto, aby učinil zadost svému rozmaru?!

7. Ó, Mahale, jak slepý musíš být, když Mně máš za tak pošetilého dělmistra! Cožpak ti tvůj vlastní pocit nepraví, že bys mohl žít věčně a že bys mohl hlouběji ohledávat Má mnohá nekonečná díla?! Myslíš, že bys měl tento pocit, kdybys byl stvořen jen pro časné bytí?! Věru, pravím tobě, Já, tvůj Stvořitel, tehdy bys měl také jen časný a nikoli věčný životní pud!

8. Ježto však máš v sobě věčný životní pud a můžeš vyhlížet do nekonečna, pak chováš zajisté již živý důkaz v sobě, že ve své jámě nebudeš zetlívát proto, aby nejdokonalejší dílo Mé ruky vzalo za své, nýbrž právě teprve tímto podle tvého zdání nemoudrým prostředkem dosáhneš v hojnosti a v nejvyšší dokonalosti toho, co v tomto předběžném díle cítíš a po čem navěky živoucně toužíš!

9. Hle, Země je tělo, z něhož se mnoho rodí, a ty nevíš, jak to přijde, že se tak děje; musí tedy zajisté také tvé pozemské tělo být uloženo opět do země, aby tvé duchovní, nezničitelné tělo svobodně v úplnosti povstalo k věčnému životu.

10. Že se však tato věc tak má, o tom jsi již ve svém těle prožil mnohonásobné důkazy, neboť jsi mluvil již s velmi mnohými, jejichž tělo také již bylo položeno do země.

11. Myslím, že tedy tvá Mně učiněná námitka je neodůvodněna, a proto přikroč k jiné, - jinak Mě k žádnému odškodnění nepřinutíš!“

12. Když Mahal uslyšel tuto řeč od Pána, byl přesvědčen, že Pán v této věci jedná d o k o n a l e; ale vzpomněl si tu na satana a pravil Pánu:

13. „Pane, poznávám, že podle Tvého věčně pravdivého slova je zřízení s Tvými díly dobré, neboť můžeš zajisté jen touto cestou dosáhnout se Svými díly nejvyšších účelů, Jestliže však podle toho vyšlo od Tebe vše dobré a dokonalé a mimo Tebe v celé nekonečnosti není nic a vše, co tu je, musí podle toho být jako Ty dobré a dokonalé. Ó, řekni, jakého původu je tedy satan a jeho neomezená zlomyslnost? Odkud bere to, čím nyní bouřil všechny lidi proti Tobě, takže Tebou opovrhují, a kdyby to bylo možné, Tebe Samého i se všemi Tvými díly by zničili? Ó, řekni, kdo je tvůrcem a dělmistrem satana?“

14. A pravil Pán: „Ó, slepý zápasníku za slepá práva svého sobectví, co mluvíš?! Cožpak jsi zapomněl, jak dokonalého jsem stvořil člověka, že může mimo Mou všemohoucnost dělat, co chce, jako nějaký druhý bůh, podle svobodně jím stanoveného řádu?! Myslíš, že satan jako svobodná bytost má být nedokonalejší než ty?! Můžeš-li ty vůči Mně činit, co chceš, bez ohledu na Můj řád, mělo by to být onomu svobodnému d u c h u nemožné?!

15. Nemusím vás nechávat jednat, jak chcete, nechci-li vás mít ve Své všemohoucnosti souzené?! Je-li však tomu tak, pak řekni, jak bych měl prvního ducha stvořit, aby musel podle tvého smýšlení v mém řádu jednat, a přitom však měl dokonalou svobodnou vůli! Či není dokonalost bytosti v t o m, že mohou zcela svobodně chtít a jednat, ať již je to p r o, anebo p r o t i Mému řádu!“

16. Tu Mahal již opět umlkl a nevěděl, co by řekl.

17. Ale Pán mluvil dál, jak následuje.

* * *

Kapitola 340.

Další láskyplný rozhovor Páně s Mahalem. Mahalovy námitky s poukazováním na jeho bezhříšnost. Zármutek svatého Otce a Jeho slova o zvláštních životních vedeních. Objevení andělů a Valtara.

8. srpna 1844

1. A takto mluvil Pán: „Mahale, synu Můj, máš-li ještě něco proti Mně, pak mluv, a Já ti podle lásky, práva a slušnosti odpovím! Neboť vidím ještě vždy zlost v srdci Tvém na Mne. Tato zlost musí však od tebe napřed ustoupit, máš-li od Mne očekávat vykoupení, neboť duch na svého Boha a Tvůrce rozzlobený nemůže se s Ním nikdy sjednotit. A tak tedy mluv.“

2. A Mahal pravil: „Pane, dopustil jsem se kdy hříchu proti Tvému řádu?! Hle, Ty, jakož i všechna Tvá nebe a tato Tvá Země musí mně vydat svědectví, že jsem za celých 490 let svého života nikdy nezhřešil ani proti Tobě, ani proti nějakému andělu, ani proti lidem a zvířatům, ba ani proti kameni.

3. Že jsem se odebral kvůli svým dětem do nížiny, to jsem považoval za svou jistě nejtrpčí povinnost, neboť ve svém duchu jsem uviděl, jak to dopadlo s mým synem Valtarem a pak také s touto mou dcerou Aglou, která se odebrala za svým bratrem.

4. Hle ty jsi Valtara požádal a on se odebral dolů. Když však byl dole, nechal jsi jej na holičkách, a sestru, která ho ovšem bez Tvého a mého příkazu následovala, nechal jsi klesnout až do nejnižšího pekla, a to vše Tě nermoutilo, což jsem dobře věděl ze svého ducha. Tu pak bylo zajisté nejtrpčí povinností pro mne, starce vysokého věku, abych se vydal na dalekou cestu do Hanochu a zachránil tam pokud možno své děti.

5. Prosil jsem Tě velmi často, abys chránil mé děti; leč ty jsi nechtěl mé prosby vyslyšet a nutil jsi mne takřka dolů. Šel jsem, a ač jsem našel své děti Tebou opuštěné – Valtara mrtvého a Aglu v pekle. – přece jsem na Tebe nereptal, nýbrž chválil a velebil jsem vždy slovem i skutkem Tvé nejsvětější jméno.

6. Nyní však, když za mého velkého bedování v nížině postavil můj bratr podle Tvé rady koráb k uchování života, necháváš mne na holičkách jako nejhoršího hříšníka a necháváš mne zahynout jako nejsprostšího zemského červa. Tu se Tě táží: Jakým právem to činíš a podle jakého řádu? Mluv nyní co chceš. Věc je jednou taková a ne jiná!

7. Neboť jestliže také nyní řekneš: „Když jsem řekl, že nesmíš v čas potřeby použít koráb, když jsem již povolal Noema.“, pak taková omluva přede mnou nic neplatí, neboť soudil jsi mne právě tím, že jsi mne nepovolal jako Noema, a toto Tvé mlčení vůči mně bylo právě také slovem, které mi zavřelo koráb, a tak mne tedy též soudilo a k smrti odsoudilo.

8. A hle, Pane, to je tedy ten vlastní hřích z Tvé strany vůči mně proto, že já jsem nikdy proti Tobě nezhřešil. Nyní Ti však pravím: Od nynějška budu proti Tobě hřešit, abys měl důvod přede mnou koráb zavřít a s mými čtyřmi dětmi mne zahubit, neboť od nynějška nebudu k Tobě nikdy volat: „Pane, zachraň mne!“, nýbrž „Pane, zahub mne!“

9. Tu se tvář Páně zachmuřila a Pán pravil Mahalovi: „Ó, synu, ježto jsem tě měl tak rád, chtěl jsem tě na této Zemi vychovat na veleknížete Mých nebes. Ty jsi však v Mé příliš velké lásce spatřoval jen zanedbávání z Mé strany. Ó, jak slepým tě učinila tvá vlastní spravedlnost!“

10. Abys však viděl, že jsem tento koráb dal připravit nejen pro Noema, nýbrž pro každého. Přijdou od této chvíle andělé nebes jako lidé mezi lidi a budou je varovat před hříchy a zvat je, aby v čas potřeby vstoupili do tohoto korábu.

11. A také nyní uvidíš svého syna Valtara a budeš s ním mluvit a on ti dá svědectví o Mně a řekne, zda jsem jej opustil tak, jak jsi Mne předtím obvinil.“

12. Tu vzhledl Pán vzhůru, a v okamžiku stálo na návrší mnoho tisíc andělů a mezi nimi též svítící Valtar. Šel k Mahalovi a těšil ho a svědčil o nekonečné dobrotě, lásce, mírnosti, trpělivosti a slitování Božím.

13. Mahal se však dotazoval Valtara, zda je skutečně Valtar a žije jako takový.

14. A Valtar dosvědčil před Mahalem naprostou pravost svého bytí.

15. Tu se teprve začal Mahal před Pánem zcela jinak chovat. Leč Pán nyní zmizel, aby Mahal nebyl souzen; andělé a Valtar však zůstali.

* * *

Kapitola 341.

Mahalův rozhovor s Valtarem o důvodu neviditelnosti Páně. Mahalovo sebepoznání a lítost. Slova odpuštění Páně ze světlého oblaku.

9. srpna 1844

1. Mahal však, ježto již nespatořoval Pána, tázal se Valtara, co se nyní s Pánem stalo, jelikož Ho již nemůže mezi těmi mnohými posly z nebes vidět.

2. A Valtar pravil: Ó, Mahale, hled, že Se před tebou skryl, toť opět Jeho nekonečná dobrota a láska! Neboť kdyby byl nyní ještě před tebou viditelný, pak bys byl již souzen mocí Jeho viditelné přítomnosti, která by tě nyní jala a nepopsatelnou mocí k Pánu přitáhla! V tomto násilném tahu bys však utrpěl ztrátu veškeré své svobody a tvého ducha by potkala smrt.

3. Hle, to Pán velmi dobře věděl, a proto ti z očí zmizel. Neboť je nekonečný rozdíl mezi Tvůrcem a tvorem, a to jako dnem a nocí anebo životem a smrtí.

4. Slunce oživuje zajisté též svým světlem celou Zemi, neboť vystupují z něho životní duchové do organického stvoření této země a oživují všechny mrtvé duchy ke svobodnější činnosti v jejich ústrojích, a ty pak spatřuješ půdu zemskou se zelenat a vzkvétat ve všeliké libé útvary, které jsou dílem nově oživených duchů v ústrojích této Země.

5. Kdyby však Slunce na poledním nebi ustavičně svítilo a nepřišla do toho noc, přinášející nutný klid veškeré činnosti, co by se tu velmi brzy stalo se všemi věcmi na půdě zemské? Hle, uschly by a konečně shořely. A to by byla naprostá smrt věcí.

6. Hle, ještě mnohem horší by však byla stálá viditelná přítomnost Páně, neboť v ní by žádná bytost nemohla život zachovat.

7. Hle, také my, kteří žijeme v Říši věčného Božího světla v duchu, postrádáme většinou viditelnou přítomnost Páně. Vidíme sice Jeho s v ě t l o, v němž přebývá, ale J e h o nevidíme, podobně jako ty vidíš jen světlo Slunce, nikoli však samo vlastní Slunce, které je domovem ve světelném obalu, jenž jedině je ti viditelný.

8. Toto vše však svědčí o nekonečné dobrotě a lásce Pána, která ustavičně vši Svou nekonečnou moudrostí a všemohoucností usiluje, aby Své děti utvářel a svobodně upevnil tak, aby jednou také Jeho v i d i t e l n o u přítomnost navěky snášely bez nejmenšího ublížení na své svobodě. Řekni mi, nejsi s takovým zřízením Páně spokojen?!

9. Tu spadla Mahalovi jakoby pokrývka z očí a spatřil, jak velkého bezpráví se dopustil na Pánu. Dal se do hlasitého pláče a přitom zvolal: „Ó, věčně dobrý Otče, budeš mně moci kdy ve věčnosti odpustit mou nejhrubší opovážlivost vůči Tobě?“

10. A jakýsi hlas z blízkého světlého oblaku pravil: „Synu Můj, Já jsem ti odpustil již dávno předtím, než jsi zhřešil, a proto buď klidný a miluj mne, svého svatého Otce.“

11. Poté ustoupil světlý oblak k východu a stal se tam neviditelný. Všichni andělé a lidé se však na výsostech klaněli velké slávě Boží.

* * *

Kapitola 342.

Řeč Valtarova o posledním pokusu Božím varovat a zachránit lidi před potopou Svými anděly. Mahalovo poslání a odchod andělů do nížiny.

10. srpna 1844

1. Po tomto nejvyš vznešeném klanění Nejvyššímu pravil opět anděl Valtar Mahalovi: „Nuže, Mahale, pozemský svědku mého někdejšího pozemského těla, nadešel opět čas, kdy se praví: Jděte a splňte Mou vůli! Mně však není nyní třeba, abych ti ji sděloval, neboť Pán Sám ti zjevil, proč nás povolal z nebes.“

2. Hle, nyní jde o poslední, mimořádný pokus zachránit lidi této Země. Nepodaří-li se tento pokus, pak také Pán dopustí, že zlí lidé naleznou ve svém pošetilém úsilí svůj vlastní soud a svůj zánik. To bude pak aspoň pro jejich duchy hmotou opět pohlcené k rozumu přivádějícím poučením, že tvorové, jimž Bůh dal velkou svobodu života, nemají nikdy tak pošetile a lehkomyslně ničivě zasahovat do velkého řádu Božího.

3. Bůh Sám postavil hory na Zemi a uspořádal k tisícírovnoběžnému užitku a vykopal pod horami velké a hluboké vodní nádrže, v nichž odpočívá stokrát tolik vody, než jí je v mořích na povrchu zemském. A toto podzemní vodstvo je takřka krví Země, která má svůj oběh rozsáhlými kanály Země, a způsobuje většinou podle řádu Páně stále stejný pohyb Země, a tedy její vnitřní organický život, neboť také světové těleso musí mít život, má-li být nositelem a živatelem života.

4. Ale jestliže se nyní lidé jako hlodaví červi usadili a vrtají všude na tisíce a tisíce sáhů hluboko pod hory a boří je, a tím otvírají žíly Země, pravím: Čí vina a soud to bude, naleznou-li tím tito slepí pošetilci svůj zánik?!

5. Kdybys nastavil někde hadici plnou vody a přišli by k ní červi a chtěli by ji rozhodat, zda by po rozhodání nezačala ihned všude mocně pronikat voda otvory a zda by všechny ty špatné hlodavé červy neutopila?!

6. A hle, právě tak tomu bude také zde s lidmi a skrze ně se všemi zvířaty a věcmi! A hle, to je také již ona odjakživa prorokovaná nádoba, která přejde k soudu všeho stvoření t o h o místa, jehož míra bude ohavnostmi naplněna!

7. Zůstaň však zde, a poučuj ty, kteří snad přijdou sem a budou hledat záchranu, ale zločince odtud zaženete bleskem a krupobitím.

8. Jelikož nyní však víš vše, jak se tu věci mají, nehádej se již více s Pánem, nýbrž zůstavej ve svém starém řádu, tak budeš podle nejmoudřejšího plánu Páně jako tvůj bratr zachráněn.“

9. Po této řeči řekli všichni andělé „Amen!“ a opustili pak výšinu a odebrali se do nížiny.

10. A co tam za 5 let pořídili, a jak přivedli Noemovi zvířata i s pící do archy, bude ukázáno příště.

* * *

K a p i t o l a 343.

Činnost 12.000 andělů v nížině. Král Gurat a Drohuid poučování Valtarem.

12. srpna 1844

1. A jaké věci konali tedy tito nyní mimořádní poslové v nížině?

2. 12.000 andělů se odebralo nejprve do Hanochu, kde se setkali jen s králem Guratem a s dávno již propuštěným setníkem Drohuitem, kteří tu byli právě zaměstnáni čtením zpráv o podnicích Fungar-Hellana válčícího s Bohem.

3. Tito nebeští poslové se však v Hanochu rozdělili a jen sto se jich odebralo do hradu ke králi. Král ihned své válečné zprávy odložil, přijal tyto domnělé vyslance jako obyčejně s největší dvorní politickou slušností a tázal se jich na jejich prosbu.

4. Tu předstoupil ihned anděl Valtar a pravil Guratovi: „Gurate, ty již neznáš zavražděného místokrále Valtara, bratra Aglina?!

5. Tu se král ulekl, a ještě více Drohuit, neboť oba jen až příliš brzy poznali s jistotou Valtara a nevěděli, jak si toto zjevení vysvětlit.

6. Teprve po chvíli se otázal král Valtara: „Jakže? Valtare, ty jsi tedy nebyl zavražděn dráby své sestry?! Jak se stalo, že nyní žiješ? Vždyť vrahové přinesli zpět zřejmě tvou hlavu Agle, která ji pak dala balzamovat!“

7. Valtar pravil: „Ano, Gurate, jsem zcela týž Valtar. Ale nyní žiji navěky v nově duchovním, nezničitelném těle, které je spolu-duchem se mnou a úplně jedno se mnou.. A tak jsem nyní Božím poslem z nebes, jako všichni ti, kteří tu jsou, jakož i ještě velmi mnozí, kteří jsou již rozdělení v městě, aby hlásali lidu velmi blízký soud Boží tak, jako my ti zde oznamujeme, že jste nyní téměř již nezachránitelně ztraceni.

8. Vaše války proti národům vysočiny vám způsobily nepochybný zánik, neboť díky své vědě a poznání jste použili prostředku, jímž nyní do základu boříte hory jako hromádky zemních hrabošů, aniž byste věděli, co je v Zemi pod horami.

9. Hle, hory jsou příklopy velkých podzemních vod a jsou tudíž většinou z tvrdých, podle řádu Božího spojených kamenů, aby jim podzemní vody nemohly uškodit.

10. Boříte-li však tyto mocné ochrany proti podzemním vodám, zda nezačnou vody velmi mocně vnikat na povrch Země a nevystoupí tu nad nejvyšší pohoří a všechny vás neutopí?!

11. Dvacet velmi silných nových proudů začalo již proměňovat rovinu 120 mil odtud vzdálenou v jezero a dnes jich přibude zase pět, a tak každý týden několik! Řekni, jaký tu bude v krátkosti váš osud?“

12. Tu vyvalil Gurat oči a nejvýš mocně se ulekl a nemohl promluvit. Valtar jej však ihned vyzval, aby prchl na výšinu, kde se může ještě zachránit, chce-li tak učinit.

13. Co dále – to příště.

* * *

Kapitola 344.

Odmítavá odpověď nevěřícího Gurata Valtarovi. Valtar naposled napomíná Gurata. Andělé bezvýsledně napomínají Fungar-Hellana a venkovský lid.

13. srpna 1844

1. Když však Gurat obdržel tuto výzvu od anděla Valtara, pravil: „Příteli z nebes anebo snad dokonce odněkud se Země! Tvá rada je velice přátelská a dobře míněná, ale z tvé varovné řeči také vyplývá, že ty a tvoje společnost jste buď velmi lehkověrní, anebo jste zakuklení vyslanci někdy uprchlých obyvatel vysočiny a chtěli byste mě nyní jako poslové z nebí zastrašit, abych odtud brzy uprchl, byste se pak mohli zmocnit Hanochu.

2. Víš, můj milý Valtare Druhý, my zde v Hanochu nejsme tak hloupí, abychom tak zcela rychle uvěřili, co se nám od leccjakých horských tuláků namlouvá. V prvním okamžiku mne skutečně překvapilo, že jsem tě spatřil jako Valtara, ale během tvé varovné řeči vnuknul mně právě jistě také moudrý genius, že mezi lidmi bývají bratři dvojčata a nápadná podobnost ještě z jiných důvodů.! A právě tak tomu bude asi také s tebou a s oním mystickým Valtarem. Protože ses jistě asi nějak dozvěděl o jeho osudu, vydáváš se nyní za ducha Valtarova. Takto tělesně jako ty však duchové nevypadají.

3. Mohl bych vás sice nyní za vaši velkou drzost dát uvrhnout do žaláře; ale ukrutnost mi nebyla nikdy vlastní. Proto vás nechám opět odejít, jak jste přišli, protože vaše varovná řeč ke mně měla aspoň vlídné zdání. Vaší výpovědi dříve neuvěřím, dokud se na velkých rovinách kolem Hanochu nebude plouti na člunech. Tehdy vaší rady uposlechnu. A nyní jděte a odejděte v pokoji!“

4. Tu pravil Valtar: Gurate, víš co ti nyní řeknu?! Hle, až se již bude kolem Hanochu plout na člunech a až ještě předtím uvidíš, jak se zde Hanochem povede velké množství zvířat nahoru k Noemovi, aby byla přijata do archy pro druhou obnovenou zemi, tehdy bude pro tebe již příliš pozdě!

5. Neboť až se začnou výpary z nitra země vystupující zhušťovat a ve velmi mocných mäsách jako silné vodní přívaly dolů řítit, tehdy bude Noe již dávno se svými v korábu, a tehdy nebude již nikdo do něho přijat. A kdo se mu přiblíží, bude také odtud bleskem a krupobitím zahánán a usmrčen.

6. Nyní víš vše, a naše mimořádné poslání k tobě je skončeno. Čiň nyní, co chceš, a věř, čemu chceš, neboť je vůle Páně, aby nebyl na nikoho činěn nátlak.“

7. Po těchto slovech se tito andělé vzdálili a v okamžiku se odebrali do krajiny, kde operoval Fungar- Hellan. K tomuto hrdinovi se obrátili velmi silnými varovnými slovy.

8. Ale on jim pohrozil: „Noe bydlí příliš vysoko, proto učiním v příštím roce také jeho hory poněkud nižší a pak se podívám na ten záchranný koráb.“

9. Andělé však s ním poté již nemluvili; neboť byl již dočista zlý a úplně proti Bohu.

10. Odtud šli andělé k veškerému venkovskému lidu a kázali mu, ale i při několika zázracích nedošli sluchu ani víry. Proto také brzy od kázání upustili a jali se shromažďovat zvířata.

11. Co dále – přistě.

* * *

Kapitola 345.

Práce andělů při shromažďování a výživě zvířat určených pro archu. O mimořádných dopuštěních před velkými katastrofami.

14. srpna 1844

1. Že těchto 12.000 mimořádných poslů z nebes shromáždilo velmi snadno zvířata, a rovněž i jejich píci, rozumí se samo sebou.

2. Tento děj se zde blíže kriticky uvádí proto, aby se časem sudílkové již netázali, jak Noe shromáždil ta zvířata a jak byl tento nesmírný zvěřinec krmen.

3. Neboť je-li Mně, Pánu, vždy zcela dobře možné, den co den udržovat největší světový zvěřinec, bylo Mně zajisté i tehdy možné udržovat zvěřinec Noemův v arše asi půl roku.

4. Že v této době viditelně konali službu k udržování zbožného Noema a ještě mnoha jiných lidí Moji andělé, to se nijak neliší od obyčejného každodenního udržování Mých tvorů, to je totiž povždy stejným zaměstnáním andělů ze Mne, a viditelnost tu nečiní vůbec žádný rozdíl.

5. Kdyby lidé v této době byli také tak zbožní, jako byl Noe, pak by také častěji viděli, jak tu jsou velmi mnozí andělé dnem i nocí úplně zaměstnáni, aby udržovali Můj velký světový zvěřinec, ale toho nynější lidé, kteří jsou většinou mnohem špatnější než za dob Noemových, neuzří nikdy hrubýma světskýma očima.

6. Kdyby však někdo řekl: „Jak tedy je potom mohli za dob Noemových vidět dokonce i čistě zlí lidé? Jak tu andělé vodili zvířata a nosili za nimi velké spousty píce?!“

7. Tu pravím Já: To činí Mé milosrdenství vždy před všeobecnou pohromou světa, již si hloupí lidé sami připravují pro své velké nepoznání ve všech věcech světa. Před a při každém neštěstí bývají lidé vždy mimořádnými předchozími zjevy napomínáni, aby opustili místo a s důvěrou se odebrali pod Mou ochranu, kde jim jistě nebude ublíženo, avšak tu jsou lidé beati-possidentes (šťastní vlastníci; vyd. orig.) vždy hluší a slepí a často jsou hloupější než zvířata a nechají na sebe píše všechno neštěstí, než by dbali znamení a ihned se odebrali do Mé ochrany.

8. Nechávám-li však již při malých místních nehodách předcházet mimořádným znamením, oč spíše to učiním při tak velké všeobecné pohromě, jako tomu bylo za dob Noemových! Tak tedy zajisté omlouvá potopa předchozí viditelnou činnost andělů z nebes.

9. Takový zjev je sice ovšem též soudem pro lidi, avšak nemá-li někdo opřed sebou nic než dvě zla, a jednoho se musí chopit, pak se chopí zajisté nejprve zla menšího, aby tím možno-li zabránil zlu většímu. Tehdy je pak jistě uchopení malého zla již ochranou. Pak ovšem musí samo sebou následovat zlo velké, v němž pak musí zlo nalézt svůj konec.

10. Myslím, že důvod tohoto viditelného jednání andělů je nyní dostatečně vyložen, a tak se můžeme nyní již zase vrátit k oné události.

11. Jakou pozornost vzbudili však andělé v Hanochu, když tudy vedli shromážděná zvířata, o tom bude řeč přistě.

* * *

Kapitola 346.

Průvod andělů se shromážděnými zvířaty Hanochem. Bezvýsledné poslední napomínání Hanochtů a jejich krále. Návrat nebeských poslů na výšinu.

16. srpna 1844

1. Když mimořádní poslové po uplynutí čtyř let přišli se shromážděnými zvířaty do Hanochu, vzbudilo to velkou pozornost, neboť tito poslové vedli zvířata volně, a nepřemísťovali je v klecích, jako to ostatně bývalo zvykem také již v oné době, a zejména poutalo pozornost a obdiv Hanochitů to, že tu kráčelo pospolu v nejpokornějším pořádku jako jehňata téměř nesčíslné množství zvířat všelikého druhu, podoby, velikosti a všelikých vlastností.

2. Poslové procházeli takto všemi ulicemi a ke všem lidem volali: „Ještě je vám poskytnut krátký čas. Obrat'te se k Pánu Bohu a pojďte v plné důvěře s námi na výšinu Noemovu a budete všichni, kolik vás tu je zachráněni!

3. Neboť hleďte, my nejsme lidé jako vy, což vám ukazuje stejná poslušnost těchto zvířat, která jsou sice svou přirozeností velmi různá, nicméně nás však vesměs poslouchají tak, jako by to byla samá jehňata, ač mezi nimi spatřujete od slona až po plcha jistě i ta zuřivá a nejdravější zvířata!

4. Nám je tedy dána velká moc! A i když nyní Noe k záchraně tisíců připravil přirozeným způsobem jen j e d e n velký záchranný koráb a vy byste v něm nenalezli útulek, protože jsou vás miliony, přece to pro vaši záchranu nic na věci nemění; neboť v případě vašeho opravdového obrácení k Bohu jsme s to zbudovat v jediném okamžiku 100.000 podobných záchranných korábů, v nichž byste se mohli všichni dostat zcela neporušeni a co nejlépe uchováni do obnovené Země!

5. Poslyšte, toto je poslední Boží volání, které proniká k vašim uším! Opusťte vše, a následujte Ho; neboť od nynějška za rok budou stát všechny tyto vaše příbytky a pozemky 3.000 sáhů hluboko pod vodou a bahnem!“

6. Leč ani toto volání nemělo účinek. Lidé se těmto domnělým kouzelníkům a krotitelům zvířat jen vysmáli a nechali je zcela nerušeně jít a volat.

7. Tak přišli také opět ke králi a zvali ho, aby je následoval.

8. On však jim vůbec neodpověděl, nýbrž nechal je zcela s nepořízenou odejít tak, jak přišli.

9. A poslové vyšli zcela zarmoucení z města a se shromážděnými zvířaty se odebrali na výšinu.

10. Další – příště.

* * *

Kapitola 347.

Příchod poslů s jejich stády k Noemovi. Příkazy andělů k zaopatření zvířat. Konečná lhůta k přijetí lidí hledajících ochranu.

17. srpna 1844

1. Když tito mimořádní poslové dospěli se shromážděnými zvířaty na výšinu, k Noemovi, šli jim Noe a jeho bratr Mahal ihned vstříc, a oba se nemohli dosti vynadiviti velkému množství zvířat a jejich velmi různým tvarům a rozdílnému chování.

2. Andělé však pravili k Noemovi: „Otevři dveře do archy, abychom vpustili zvířata do určených pro ně ohrad. Píci pro ně složíme do jejich ohrad a ona z ní budou podle svého vnitřního pudu denně tolik požívat, kolik bude třeba k jejich udržování!

3. Nebudeš se tedy starat o nic jiného než o vodu, což ti však bude snadné. Hle, jelikož koráb bude přes polovinu výšky ve vodě, vyvrtej ve středním patře díru, a nasad' z nitra pípu! Když pípu otevřeš, dostaneš ihned tolik vody, kolik jí budeš potřebovat.

4. Dokud však Pán nedopustí ještě déšť, dotud také nech archu otevřenou a zvířata vycházet a vcházet a hledat si nápoj a též čerstvou potravu, avšak musíš ohrady poznamenat a zvířata nesmíš jinak uspořádat, než jak jsme je nyní uspořádali my.

5. Dále se však také o uspořádání nestarej, neboť my jsme vložili určitou píci pro každé zvíře do jeho ohrady, takže podle toho pozná každé zvíře svou ohradu.

6. Rovněž se také nestarej o čištění ohrad; neboť budou již čištěny bez tvé námahy.

7. A také okno na střeše nech nyní stále otevřené, aby jim mohli ptáci dovnitř. O jejich potravu se jim my postaráme; jen o vodu se budeš se svými (lidmi) starat.

8. Avšak pán Sám ti oznámí, kdy bude třeba archu zavřít a dveře pevně zasmolit.

9. Budou-li lidé hledat u tebe ochranu před deštěm, přijmi je. Začne-li však pršet, ať se již nikdo do archy nepouští!

10. Nyní víš vše. Pán budiž s tebou! Amen.“

11. Poté andělé zmizeli a Noe šel se všemi svými. Chválili a velebili Boha.

12. Mahal však byl jako nějaký přírodopysk se svými dětmi zaměstnán jen pozorováním zvířat a měl velkou radost z tohoto zvěřince.

* * *

Kapitola 348.

Mahal reptá na anděly a pře se s nimi a s Bohem pro Jeho domnělou nedbalost. Poučující a utěšující slova Agly a její náhlé odnesení domů andělem Valtarem.

19. srpna 1844

1. Když Noe chválil a velebil Boha, tu se odebral pak též do archy, aby se podíval, jak tu stojí zvířata v ohradách umístěná, a ve středním patře pak vyhledal vhodné místo pro přikázanou pípu na vodu.

2. Když je našel, vystoupil též do třetího patra a našel zde svého bratra Mahala, jenž se právě bavil se svými dětmi o tom, že andělé se o něm ani slůvkem nezmínili, a byl pln hněvu zejména proto, že andělé sice dali Noemovi přesné pokyny k zaopatření zvířat, ale ani slůvkem se nezmínili o zaopatření jeho a jeho dětí.

3. V přítomnosti Noemově, kterého však nepozoroval, jelikož Noe stál za stěnou jedné ohrady, pravil: Copak já jsem před Pánem méně než zvířata?! Ta mají své ohrady a dostatek píce a o jejich zaopatření bylo postaráno. Ale co máme my?!

4. A také mluvili andělé vždy o zaopatření Noemově a jeho rodiny, ale o našem zaopatření nebylo ani nejmenší řeči! Co je to jiného, než že nám andělé dali na srozuměnou, že archa není postavena pro nás, nýbrž jedině pro Noema a jeho rodinu a pro zvířata!

5. Ale já vím, co udělám! Hledte, je tu ještě mnoho otesaného dřeva. Promluvím se služebníky Noemovými a s Noem, aby byl postaven zvláštní koráb pro mne, v němž budeme mít místo my. Noe může pak obývat sám velký koráb.

6. Chce-li nás Pán zachovat, dobře, a nechce-li, jak se to ukazuje, pak Ho o to prosit nebudu, neboť za těchto stísněných okolností se mi nyní stala celá podstata života beztoho ošklivostí.“

7. Tu pravila Agla: „Otče, myslím, že mluvíš příliš mnoho! Neboť hle, já jsem viděla též Valtara a on viděl mne, a nepotěšil mne, a přece proti Pánu nereptám. Proč to děláš ty, který jsi přece obdržel od Pána Samého největší útěchu?!

8. Já si však říkám: , Pane, staniž se mně, největší hříšníci, podle Tvého slitování!‘ A musím-li se již stát též kořistí smrti, budiž Pán i za to pochválen a veleben!“

9. Mahal užasl nad touto řečí plačící Agly a Noe předstoupil a chválil Aglu za tuto správnou řeč před Bohem.

10. V tom okamžiku stál však světlý anděl před Aglou a řekl jí: „Aglo, hle, ty se nestaneš nikdy kořistí smrti, nýbrž staneš se jen kořistí života navěky! Podej mi tedy ruku a následuj mne, svého bratra Valtara!“

11. Tu Agla podala andělovi ruku a v okamžiku zmizela. Nezůstalo z ní nic jiného než jen její šat a v něm trochu popela.

12. Tento zjev uvedl všechny v největší úžas, a oni nevěděli, jak se to stalo.

13. Jediný Noe se vzchopil a padl na tvář. Velmi chválil a velebil Boha.

* * *

Kapitola 349.

Noe napomíná reptajícího Mahala. Stavba malého korábu pro Mahala a jeho rodinu.

20. srpna 1844

1. Když Noe Pána asi hodinu chválil a velebil za to, že tak neobyčejně nejvyšší milostivě přijal ztracenou dceru svého bratra do věčně živoucí říše duchů z Boha, tu opět povstal, obrátil se k svému bratru Mahalovi a řekl mu:

2. „Bratře, nechtěl by ses nyní zase hádat s Hospodinem za to, že ti prokázal tak nekonečně velkou milost?! Hle, v tobě není nic jiného než pouhá zastřená pýcha!

3. Hle, mrzí tě vždy potají, že Pán vyvolil mne, a nikoli tebe ke stavbě archy a že nebýváš při každé příležitosti zvláště volán a vyvolen. A jelikož tedy nemáš jinak nikoho, s kým by ses mohl kvůli tomu hádat, vyléváš si vztek pýchy na Pána Samého a chceš mu dokonce při každé příležitosti vzdorovat.

4. Ptej se však sama sebe, zda takové chování k Tomu, jenž tě před čtyřmi léty tak nejvyšší láskyplně nazval Svým synem, je správné a slušné! Myslíš, že si snad na Pána něco vyvzdoruješ?!

5. Hle, satan vzdoruje Pánu již od nejnepamětnějších dob! A co tím již získal?! Vždyť Pán nikdy nic neučiní, co on chce! A tak zůstává satan stále poraženým otrokem své vlastní tvrdošijnosti, která je plodem jeho pošetilosti, Pán však zůstává věčně Pánem a koná, co On chce, aniž by dbal při tom na křik bláznů světa.

6. Bratře, copak je to tak příliš těžké se pokořit před svatým, nejlepším Otcem a dát si Jeho svatý řád líbit?!

7. Pán ti přece hmatatelně ukázal, že před tebou ještě nikdy neuzavřel koráb Svě lásky, milosti a slitování, a tak jistě také tuto archu ne.

8. Chceš-li se však ze skryté zloby sám vyloučit, myslíš, že tě potom Pán bude za vlasy do ní přitahovat?! Změň svou pošetilost a nevystavuj trpělivost Páně stále novým zkouškám. Tak najdeš brzy také pro sebe zde v arše komůrku.“

9. Tato nanejvyšší dobře míněná řeč Noemova způsobila však malý účinek u Mahala a on trval na tom, aby mu byl postaven zvláštní koráb

10. A Noe učinil podle přání svého bratra a dal pro něho zbudovat malý koráb 4 sáhy dlouhý a 2 sáhy vysoký, jenže v něm nebyly komůrky.

11. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 350.

Noe odevzdává malou archu Mahalovi. Mahalův vzdorovitý požadavek na Pána. Odnětí tří dětí Mahalových ohněm Božího hněvu.

21. srpna 1844

1. Když byl Noe hotov s malým korábem pro Mahala, řekl Mahalovi: „Nuže, zde je dokončen koráb tvé tvrdošijnosti. Hleď však, aby mu Pán požehnal pro tebe a tvé tři děti; jinak ti poskytně málo bezpečnosti!

2. Já jsem mu požehnal stavbou, avšak toto požehnání bez požehnání Páně bude neplodné! Proto jdi před Pána, vzdej Mu čest a pros ho, aby ti požehnal koráb k tvé bezpečnosti!“

3. Mahal však pravil: „Ty mluvíš svým způsobem a neznáš mou nesnáz! Copak nejsem člověk jako ty, a nemáme j e d n o h o o t c e a j e d n u m a t k u ?! Tobě Pán nabídl dokonce tuto archu tvou podle udané míry k tvé záchraně, ač jsi Ho o to ani neprosil; mne však nechal po Zemi pobíhat pro mé děti jako divoké zvíře, a neřekl mně, abych také já si postavil záchranný koráb!

4. Mluvíval sice pocitem ke mně a v nížině mi oznamoval, co mám dělat, a já jsem jednal vždy podle toho; ale o nějakém zachránění neřekl mi nikdy nic určitého, ač jsem přece byl rovněž tak čistý, jako jsi ty!

5. A hle, v tom spočívá nesnáz mého srdce, a proto nebudu nic dělat a počkám na výslovné slovo Páně. Bude-li se mnou určitě mluvit, pak také budu určitě podle jeho slova jednat. Ale nutit nechci Pána k ničemu ani prosbou, ani obětí. Spíš zahynu, než abych Pána rušil v jeho svobodném činu na mně!

6. Bude-li chtít tento koráb pro mne požehnat, pak to učiní bez mé prosby, tak jako poručil tobě postavit archu bez tvé prosby. Nebude-li však chtít, pak koráb nepoužiji, nýbrž budu se

svými srdnatě sdílet tvrdý osud milionů a budu ještě k tomu svědkem, jak zlí lidé budou za svůj zločin pykat! Amen.“

7. Poté Mahal povstal a se svými třemi dětmi šel dále do lesa a čekal tu na slovo Páně.

8. A Pán ho nechal jít tři dny; čtvrtého dne se však nebe začalo kalit mraky.

9. Tu se Mahal na Pána rozhněval a hádal se mocně s Bohem, a to tónem, který nebude nikdy znovu oznámen na Zemi.

10. Když se Mahal až do ochraptění narouhal, tu snesl se oheň z mraků před Mahalem k Zemi a z ohně pravil hlas:

11. „Mahale, ty nezdárný! Nasytil jsem se tvého rouhání! Nepovažuješ-li Mne, svého Boha a Pána za hodna cti, pak také Já nepovažuji tebe za hodna záchrany!

12. A tak tedy zůstaň zde, a budiž svědkem Mého hněvu na Zemi a nad tebou; ale tvé děti, ježto k tvé písni nepřizvukovaly, vezmu od tebe, a tak Mne poznáš aspoň v mém hněvu, když jsi Mne nechtěl poznat v Mé lásce! Staň se!“

13. Tu uchvátil oheň ony tři děti a v okamžiku je strávil. A Mahal zůstal nyní sám a hrůzou zcela oněměl.

14. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 351.

Mahalův útěk na vysokou skálu a do jeskyně Adamovy. Mahalova samomluva. Milostivé slovo Páně Mahalovi. Počátek temnoty a Mahalovo bloudění.

22. srpna 1844

1. Noe však dal hledat Mahala; ale Pán nechtěl, aby byl Mahal Noem opět nalezen na zemi.

2. Mahal sám však vystoupil na vysokou skálu a vzal s sebou požitelné kořeny, chleba a sýr na 20 dní, a ježto skála měla pramen, bylo o potravu, tedy o pokrm a nápoj postaráno.

3. Na této skále strávil 7 dní. Když se však obloha den ze dne vždy víc a více zachmuřovala, tu povstal Mahal také ze své skály, vzal potraviny a odebral se s nimi do proslulé jeskyně Adamovy.

4. Když se tam pracně dostal, tu pravil k sobě: „Zestárl jsem a zeslábl, a Pán mně odňal veškerou oporu. Chtěl by snad také za to být díky zahrnován, chválen a veleben?“

5. Ano, Pane! Nyní, ježto jsem se stal Tvým nátlakem hříšníkem před Tebou, nyní teprve Tě budu oslavovat, chválit a velebit. Neboť když jsi na mne šlápl, bolelo mne to, a vzpínal jsem se a kroutil jako červ před Tebou, nyní však příliš velký bol mne učinil bezcitným. Nepocit'uji již ani bol, ani smutek a rovněž také žádnou zlost ani hněv; proto Tě mohu, ó, Pane, opět oslavovat, chválit a velebit.

6. A tak tedy buď oslaven, chválen a veleben, můj Bože a Pane, a můj všemohoucí, svatý Stvořiteli a Otče! Přel jsem se s Tebou, neboť jsem měl bol, nyní se však nechci a nikdy nebudu s Tebou přít, neboť nemám již bol.

7. Dokud jsem byl u Tebe v nebi Noemově, neměl jsem též bol, a mohl jsem být spravedlivým před Tebou, ó, Pane, v každé době, a mohl jsem Tě vždycky chválit, oslavovat a velebit. Protože jsi mne však nechal jít do pekla, byl jsem pln zloby a pln bolu, a musel jsem se octnout s tebou ve sporu. Nyní však jsem opět bez bolu; proto nyní Tě mohu zase oslavovat, chválit a velebit.

8. Proto nenech mne jít nikdy opět do pekla, kde Tě nemůže nikdo oslavovat, chválit a velebit, neboť tam je jen oheň, hněv a kletba a bol.

9. Jelikož Tě, však nyní, ó, Pane, již taktó oslavuji, chválím a velebím, prosím Tě však také, vezmi mne nyní také ze světa, a nenech mně být svědkem spravedlivého přívalu Tvého hněvu na veškeré Tvé stvoření. Tvá vůle děj se vždy! Amen.“

10. Po tomto oslovení Mahalově zaznělo z vnitřních prostorů jeskyně jakoby ozvěnou: „Mahale, Já jsem Se ztlumil ve Svém hněvu vůči tobě, protože ty ses ztlumil, ježto jsem ti dal mocné rány pro tvou tvrdost vůči Mně, ale nicméně musíš na zemi pykat za své někdejší rozmanité pošestlosti, dokud tě nepřijmu, neboť tvůj zločin proti Mně byl veliký!“

11. Buď ale trpělivý ve všem, co na tebe přijde, a čekej na Mne. Já tě nenechám potopou udusit, ale tvá chodidla budou nicméně napřed opláchnuta přívalem, než tě zprostím tvého těla. Tak se tedy staň!“

12. Mahal však poznal v této ozvěně hlas Páně a odevzdal se do Jeho vůle.

13. Když však strávil sedm dní v jinak jasné jeskyni, tu se nechtělo již rozedníť, neboť obloha byla již tak hustě mraky jak uhel černými naplněna, že nemohl již proniknout ani paprsek.

14. Proto Mahal opustil také jeskyni a šel, kde by našel světlo; ale marně bloudil sem a tam. Pro samou tmou nemohl již nalézt cestu, nicméně však nereptal, nýbrž trpělivě vyčkával, co přijde na Zemi.

15. To byl však také již čas, kdy Pán vyzval Noema, aby vešel se svými do archy.

16. Jak? Je to sice již podrobně popsáno v první knize Mojžíšově, 7. kap. - nicméně to bude příště ještě podrobněji popsáno.

* * *

Kapitola 352.

Slova útěchy Páně k Noemovi a hluboké hoře Páně nad lidmi. Poslední pokusy Páně, aby zachránil lidi nížiny.

23. srpna 1844

1. Takto však tomu bylo, když Pán vyzval Noema, aby vešel do archy:

2. Když se začala obloha velmi mocně kalit a mračna halila nejbližší vrcholky hor v hustou noc a nížina v nedohledných dálkách kouřila jako nějaké hořící město. Tu přišel Pán k Neomovi, jakoby pln žalu a smutku a řekl mu:

3. „Noe, neboj se, neboť slyš, Já Pán všeho stvoření a všech věcí, jsem u tebe, abych tě střežil a chránil od jakékoli nesnáze, kterou nyní musím nechat přijít na svět proto, že to lidé, kteří se stali zlími, chtěli tak mít.

4. Pohled, pohled, jak smutně to nyní vypadá na této staré Zemi. Umění lidí bez jejich vědomí a chtění uvolnilo před časem zlé zajaté praduchy této Země, čímž by bez soudu všechna nebe byla ohrožena. Je tedy nyní prostor od Země až k Měsíci naplněn takovými duchy. A kdyby nepřišlo na půdu zemskou jasno místním rozžhavením mraků, v nichž uvolnění zlí duchové nyní zuří a řádí, byla by zde taková noc, že by se veškerý život musel udusit, neboť těmito spoustami mraků a výparů nemůže světlo sluneční již proniknout.

5. Leč lidé nížiny strach nemají. Osvětlují města pochodněmi a velkými olejovými lampami a jsou při tom veselí. Ještě se namlouvají a dávají namlouvat a pořádají hostiny, hry a tance, zatímco Já, jejich Tvůrce pro ně truchlím a nemohu jim pomoci, abych je nezničil v jejich duchu na věky.

6. Ó, Můj Noe, to je krutý stav pro Otce, jenž vidí Svě děti před propastí a nemůže a nesmí jim pomoci – leč novým nejkřutějším zajmutím, jímž je nastávající, nyní již nevyhnutelný soud. Co mám na to říci?!

7. Hle, na Zemi, v územích velmi odtud vzdálených, jsou potomci Kainovi. Těm postačilo jedno š p i n a v é zjevení a oni do této chvíle ještě žijí v mém řádu. A nemnozí mezi nimi, kteří mnohdy nějakým činem zatížili víceméně své svědomí, spínají v této všeobecné noci nastávajícího soudu ruce ke Mně a prosí Mne snažně o slitování.

8. Já však pravím tobě: Slyš, Já se také nad nimi v jejich nesnázi slituji, ale tento velký okresek zemský, který tu obývají Mé děti pomísené s dětmi světa, zakusí nyní Můj nejvyšší neúprosný soud.

9. Než však ještě nechám padat vody z mračen Zemi, budu ještě po sedm dní lidi v nížině všelikými zjevy děsit, a tím je pokud možno nutit, aby utekli sem.

10. Sedm dní budeme tedy ještě zde v této noci čekat a Já nechám odtud až k Hanochu a dále ještě táhnout slabý jas, aby každý našel cestu sem. Kdo se ještě chce zachránit, a kdyby sem snad někdo přišel, a i kdyby to byl Fungar-Hellan sám, bude do archy přijat.“

11. Po této řeči se rozšířilo od výšiny směrem k Hanochu a dále a Pán otevřel Noemovi duchovní zrak, takže mohl zřít zároveň s Pánem do veškerých nížin; ale nebylo vidět nikoho vyjít ven z města.

12. Nastalo mocné volání, znělo jako hřmění, ale nikdo se po něm neobrátil. V Hanochu vypukly ohně a uvedly mnohé do veliké úzkosti a hrůzy; nicméně však nikdo nechtěl vyjít z města. Vyrázily podzemní vody a zaplavily do výše muže náměstí a ulice Hanochu. Chudší sice prchali na blízké pahorky, ale bohatí vzali lodky a čluny a jezdili s jásotem po náměstích a ulicích, a nikdo se již neodebral na výšinu.

13. Tyto katastrofy trvaly v nížině 7 dní; a přece se nikdo po nich neobrátil.

14. Tu přešla Pána trpělivost, i vedl Noema k arše.

15. Jak a co dále – příště.

* * *

Kapitola 353.

Noemův vstup do archy a pokyny a výklady Páně. Pán uzavírá archu. Začátek katastrofy.

24. srpna 1844

1. Když však Noe přišel s Pánem k arše, řekl mu Pán: „Noe, jdi nyní se svým celým domem do korábu; neboť v této době jsem našel jedině tebe spravedlivého před Sebou!

2. Vezmi však z čistého dobytka po sedmi kusech a z nečistých zvířat jen po páru, ale všude po jednom samci a po jedné samici, rovněž i z ptáků pod nebem po sedmi a sedmi samců a samic, aby zbylo živé na celé půdě zemské.

3. Neboť za sedm dní od tohoto okamžiku dám 40 dní a nocí pršet a vyhubit na tomto okrsku zemském vše, co má živou podstatu, kterou jsem stvořil.“

4. Noe padl před Pánem na kolena a klaněl se mu pro velkou milost, kterou mu prokázal.

5. Pán však ho pozdvihl ze země a řekl mu: „Noe, ty přemýšlíš, jak to, že jsem ti již předtím jednou přikázal, abys vzal do archy, bez rozdílu ode všech zvířat podle druhu jen jeden pár, nyní však z čistých zvířat sedm párů z každého druhu, tedy také z ptáků vzduchu bez rozdílu. Jen u nečistých zvířat má zůstat při jednom páru.

6. Poslyš, důvod spočívá v tomto: Tehdy jsem pomyslel v srdci se Svou odvrácenou vševidoucností: „Vždyť přece přijdou lidé z nížiny a budou zde hledat ochranu!“

7. A hle, nechtěl jsem se tázat ve Své vševidoucnosti, zda lidé, které jsem tak často volal, to učiní. Když jsem však nyní na ně shlédl, tu jsem již neviděl žádnou vůli, ježto všichni duchové byli stráveni tělem a světem a také jsem uviděl, že žádný nepřijde!

8. Proto místo nejvyš nečistých lidí, kteří klesli pod veškerá zvířata, vezmi k sobě více čistých zvířat, a tedy také více ptáků nebeských. Ta zvířena ti na Nové Zemi prospěje.

9. Rozumíš-li nyní tomu, pak jdi a jednej podle toho! Neber si však do korábu žádné umělé světlo, neboť Já Sám budu ti osvětlovat koráb ze Sebe. Amen.“

10. I šel Noe a učinil vše, jak mu Pán přikázal. Pán však byl s ním a pomáhal mu vše vykonávat.

11. Když Noe vše to s pomocí Páně v největším pořádku vykonal, tu se odebral do archy ve věku 600 let, a to sedmnáctého dne druhého měsíce, kterým by byl podle nynějšího počítání doby 17. únor.

12. Když se Noe nacházel se všemi svými blízkými a se všemi jemu přikázanými zvířaty v arše, vzal Pán Sám velkou bránu archy a zavřel ji vlastní rukou, a tím požehnal korábu. Tak byl nyní Noe zajištěn a Pán střežil koráb.

13. Když tedy byl Noe takto zajištěn, tu pozdvihl Pán Svou všemohoucí ruku a přikázal mrakům, aby spustily ze sebe v nejmocnějších proudech na Zem déšť, a tak také mocným studnám v zemi, aby vyhnaly své vody na povrch zemský. Tu ve veliké hloubce vyrazily studny a otevřela se stavidla nebes.

14. Byla tu nesčetná velmi mocná zřídla na půdě zemské a vyháněla své vody až k mrakům, a z mraků padal déšť jako vodopády z vysokých sněhem pokrytých hor, čímž přibývalo nad půdou zemskou tak rychle vod, že lidé nemohli ani dost rychle uprchnout na hory; a ti, kdož ještě prchali na hory, byli přivaly mocně přes skály se řítícími opět strženi a utopeni.

15. Jen velmi málokterým se silou zoufalství podařilo dosáhnout výšiny Noemovy. Když tu za stálého blýskání spatřili tento mocný záchranný koráb, volali o pomoc a záchranu; ale moc

Páně pudila je odtud a oni spěchali k nejvyšším horským vrcholům a s krvácejícíma rukama šplhali nahoru. Ale blesky je strhaly se stěn a svrhly dolů do mocně rostoucích přívalů.

16. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 354.

Mahal v jeskyni žasnoucím svědkem nejhroznějších událostí. Mahalova úzkostlivá samomluva. Příchod tří uprchlíků do jeskyně. Vzájemné poznání Mahala a tří uprchlíků - Gurata, Fungar-Hellana a Drohuita. Zjevení Páně v jeskyni.

26. srpna 1844

1. Mocný déšť zahnal však Mahala do jeskyně, v níž přecházel sem a tam a časem užaslý a zcela zoufalý vyhlížel ven, jak se přemocné proudy řítily přes skály, rvaly půdu, vyvracely z kořene největší stromy a potom je s nejstrašnější mocí vrhaly do nížin a také celé skály uvolňovaly a s tisícerým hromovým hukotem je pak valily do roklí a slují.

2. Byl sice velkým přítelem velkých přírodních podívaných, leč tyto podívané byly přece jen příliš silné, neboť tento jinak tak hrdinný Mahal viděl tu zřejmý zánik všeho světa a sebe samého. Proto se chvěl strachem a pravil u sebe:

3. „Ó, Pane, věru, Tvou moc poznává člověk teprve v Tvém spravedlivém hněvu. I když jsi také zázračně velký, svatý a vznešený ve Svém pokoji, nicméně málo toho však dbá zvykem otupělý člověk a dovede na Tebe, ó, Pane, zcela zapomenout, ale taková scéna Tvé moci ukazuje tupému a na svou hloupost pyšně spoléhajícímu červu Země, že Ty, ó, Pane, jsi nekonečně více než ve svém pokoji tak nadutý člověk.

4. Jen kdybych tu nestál tak zcela sám, pak by se dalo na tuto scénu ještě povzneseněji pohlížet, ale být tak zcela ode vsí živé společnosti opuštěn, to je zajisté zoufalé a strašné. Takto lze očekávat jistý zánik všech věcí, a tedy také zánik vlastní!

5. Ó, Pane, vezmi mne ze světa, a nenechávej mne být déle svědkem tohoto Tvého nejstrašnějšího soudu! Tvá svatá vůle se staň!“

6. Když Mahal ukončil takto svou samomluvu, přišli tři uprchlíci z nížiny a hledali ochranu v této jeskyni. To bylo pro Mahala nejvyšší žádoucí, aby měl přece jen někoho, s kým by se mohl sdílet v tomto svém nejvyšším stísněném postavení.

7. Proto šel ihned k oněm třem, ochranu hledajícím a uvítal je a otázel se jich, kdo jsou.

8. A tito tři pravili: „Jsme ti tři největší pošetilci z nížiny! Ještě před několika málo dny jsme se domnívali, že jsme pány Hanochu, a tedy také celého světa; ale nyní nám starý Bůh ukázal, že jen On jediný je Pán. Proto jsme puzeni nejstrašnější vodní nesnází uprchli sem a také jsme již snad jediní živí z Hanochu, neboť tam je vše již na mnoho sáhů hluboko pod vodou a bahnem. Naše jména jsou: Gurat, Fungar-Hellan a Drohuit.

9. Tu vzkřikl Mahal a pravil: „Ó, Pane, jak divuplné řízení! Své největší nepřátele jsi přivedl sem a dal jsi je jakoby do mé ruky!

10. Víte, kdo já jsem? Slyšte: Jsem Mahal, který k vám velmi často mluvil o tomto soudu. Ale vaše uši byly zacpány! Nyní je opřed vašima očima vaše vlastnoruční dílo, nejstrašnější Boží soud. Co tomu nyní říkáte? Kde je vaše moc a sláva?!”

11. Tu se oni tři ulekli a chtěli opět z jeskyně prchnout, leč v tom okamžiku vstoupil do jeskyně Pán a dal se všemi čtyřmi ihned poznat.

12. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 355.

Mahalovo pokorné vyznání hříchů před Pánem. Svědectví svatého Otce o jeho lásce a slitování. Soud potopy zvláštním výtvozem pošetilých lidí. Pán povolává satana. Guratova, Fungar-Hellanova a Drohuitova cesta do pekla. Pán vede Mahala k arše.

27. srpna 1844

1. Když však Mahal spatřil Pána, předstoupil před něho, padl jako kající hříšník na tvář a pravil:

2. „Ó, Pane nebes a Země, všemohoucí Bože, můj svatý, nejvyšší láskyplný Otče! Těžce jsem se prohřešil na Tvém srdci v těchto svých posledních dnech. Ano, na Tvém nejsvětějším srdci, které je naplněno nejvyšší nekonečnou věčnou otcovskou láskou, jsem se těžce prohřešil! Ó, svatý Otče, věčná lásko, naleznu já, bídný červ prachu, nicoty, před tvou nejsvětější tváří někdy zase slitování a milost?“

3. Pán však pravil: „Mahale, synu Můj, jenž si byl ztracen a nyní ses dal opět nalézt a mnou uchopit, povstaň! Neboť Já, tvůj věčný svatý Otec, pravím tobě: Před Mou věčnou a nekonečnou láskou nikdo ode Mne neodpadl tak daleko, abych ho nemohl přijmout, kdyby přišel ke Mně v kajícím poznání svého hříchu!

4. Kdo tu však nepřijde, ten si sám napsal svůj rozsudek na čelo, neboť Já nepozvednu (nedržím; vyd. orig.) nikoho proti jeho svobodné, Mnou jemu vdechnuté vůli a netáhnou nikoho proti této vůli.

5. Vše však, co Já, Všemohoucí, činím, je, že jako jediný věčný, pravý Otec volám Svě děti, aby přišly ke Mně. Blaze těm, kdo toto volání nepřeslychají a slyší-li je, podle něho se pak obracejí.

6. Tak jsem dosud volal, učil a varoval doposud asi po 2.000 let Svě děti, leč nechtěly si toto Mé, v lásce spravedlivé varování nikdy dát líbit, nýbrž kladly své ucho a srdce jen na stará lživá ústa satanova, a satan jim ukazoval cesty k záhubě. A ony po těchto cestách tak dlouho neúnavně kráčely, až si poté ukořistily, co přišlo nyní na ně a na tento celý okrsek zemský!

7. Tento soud nad Zemí jsem nevyřkl Já a nejsem jeho tvůrcem, nýbrž zde ti tři to jsou. Oni chtěli Zemi zničit, a tu je nyní jejich dílo před jejich očima.

8. Oni z hněvu proti Mně, svému Stvořiteli, píchli opovážlivě do Země a satan je vedl přímo na ona místa Země, kde jsou její tepny nejměkčí. Zde svým leptadlem a svými zrny z pekla trhali pevnou kůži ze žil Země, a nejmocnější páry a proudy začaly, nuceny tíží horní pokožky Země, prorážet vzhůru. A tato vše pustošící a usmrcující potopa na tomto okrsku zemském je nyní plodem jejich horlivosti pro peklo.“

9. Při těchto slovech se začali oni tři zcela mocně chvět; neboť pozorovali, že jejich zločin způsobil smrt milionům a že oni byli téměř jedinými viníky tohoto soudu.

10. Tu však povolal Pán satana, a když satan zlobou celý rozpálený zde v okamžiku stál, tu pravil jemu Pán: „Bídný pokušiteli Mé shovívavosti, lásky a trpělivosti! Hle, zde stojí tvoji tři nejvěrnější sluhové. Provedli tvůj plán mistrovsky! Jakou odměnu jim za to dáš nyní?“

11. A satan pravil: „Zda neměli na Zemi vše, po čem jejich srdce žíznilo?! Jakou odměnu chtějí za to mít?! Smrt budiž jejich osudem.“

12. Tu pravil Pán: „Slyšeli jste nyní, jak váš mistr odměňuje své sluhy? Jste s tím spokojeni?“

13. Tu začali oni tři bázní a úzkostí vřeštět a prosili Pána o pomoc.

14. Pán však pravil: „To činí nyní úzkost ve vás, lítost však nemáte! Proto odstupte ode Mne, sluhové satanovi, a pykejte s ním v jeho ohni za svůj zločin!“

15. Tu projel mocný blesk jeskyní a usmrtil ony tři, a moc Páně hnala pak tyto čtyři duchy do pekla.

16. Mahal se však přimknul k Pánu; Pán jej však ihned vedl z jeskyně k arše.

* * *

Kapitola 356.

Léčivá řeč Páně k mrznoucímu a úzkostí sklíčenému Mahalovi. Mahalovo uzdravení v nově vzniklé lásce k svatému Otci. Mahalovo vykoupení a proměnění v anděla světla.

28. srpna 1844

1. Když přišli k arše, prosil Mahal Pána o smrt těla, jelikož již nemůže snést tak mocné vylévání deště na jeho slabé tělo a horečku ve všech jeho vláknech z velkého chladu.

2. Pán však pravil: „Mahale, jak si můžeš naříkat na déšť a chlad v takovéto Mé mimořádné blízkosti?! Nejsem to Já, jenž dal Cherubovi jeho žár, Serafovi jeho lesk a všem Sluncím oheň, světlo a teplo ze Sebe?!

3. Myslíš, že by tě tento déšť omočil a dal údům tvým mrznout, kdybys byl v srdci úplně u Mne?!

4. Ó, nikoli! Pravím tobě: Každá kapka, která tu padne na tvou hlavu, by byla občerstvením, jakým je unavené a nyní zpola usmrčené Zemi, přes niž právě tato potopa musela přijít, aby pod zločinem lidí nezemřela a nezahynula

5. Tyto vlny vyléčí a zajizví opět rány Země, a Země se opět zotaví a uzdraví a bude opět sloužit lidem a zvířatům za příbytek.

6. Rovněž tak tomu však bude také s tebou! Také na tebe musí napřed přijít velkou činností tvé lásky a z toho vycházející lítosti potopa. Ta tě uzdraví a rozehřeje k věčnému životu ze Mne v tvém duchu.

7. Bude-li tvá láska živá ve Mně, bude tvůj duch také živý ze Mne. A v tom je ono pravé teplo, jež nemůže nikdy vychladnout žádným chladem, který rozsela smrt mocí lži v ní v celé nekonečnosti.“

8. Tu se Mahal rozohnil a pravil z nově rozdmýchaného žáru svého srdce „Ó, přesvatý, nejvyšší, lásky nejplnější Otče! Jak nekonečně dobrý musíš přece jen být ve Své podstatě, že Se můžeš tak nejvyšší láskyplně obírat se mnou, nejnicotnějším hříšníkem, jako bys neměl jinak již žádnou bytost v celé nekonečnosti!

9. Ó, jak mocně nyní lituji, že jsem Tě mohl kdy tak velice zneužívat a že jsem se mohl nejvyšší nevděčně hádat s tebou, ó, svatá, věčná lásko, jako nějaký nezbedný hoch se sobě rovným! Ó, Otče, svatá, věčná lásko, je ještě snad možno, abys mně odpustil tento zločin?“

10. Tu se Pán dotkl Mahala prstem, a smrtelné tělo se v okamžiku zhroutilo v prach a popel; ale proměněný duch Mahalův stál jako svítící Seraf vedle Pána a chválil a velebil nesmrtelnými rty věčnou Otcovu lásku, která se vyznačuje i v soudu stejnou přenekonečnou hojností jako v pokoji věčného řádu.

* * *

Kapitola 357.

Anděl Mahal ochranným duchem archy. Stoupání zátopy. Střední Asie hlavním místem zátopy. Aralské jezero a Kaspické moře jakožto zbytky potopy a jako hrob obrovského města Hanochu.

29. srpna 1844

1. V době, kdy Pán osvobodil Mahala od jeho těla, trvala potopa již sedm dní a voda stoupala s takovou rychlostí, že v době sedmi dnů dosáhla již místa, kde stál Mahal s Pánem u archy; a tak se splnila také na Mahalovi předpověď Páně, podle níž nesměl být oproštěn od svého těla, dokud nedosáhne voda k jeho nohám.

2. Když však osvobozený Mahal vzdal čest Pánu, řekl mu Pán: „Jelikož jsi nyní osvobozen, záleží nyní tvá prvá andělská služba v tom, abys vedl tento malý svět přes vlny a neopustil jej dříve, dokud opět neopadnou vody zátopy a Já nepřijdu a nerozepnu ducha míru nad novou Zemí! Teprve potom obdržíš jinou službu! Má vůle budiž tvou silou navěky!“

3. Poté zmizel Pán ve Své mimořádné osobnosti a Mahal viděl pak tak jako ostatní andělští duchové jen Slunce nebes, v němž Pán sídlí v nepřístupném světle od věčnosti do věčnosti.

4. A tak řídil Mahal archu přesně podle vůle Páně.

5. Avšak voda stoupala na zemi tak velice, že již sedmého dne od vysvobození Mahalova vyzdvihla koráb a začala jej nést. Tu řídil pak Mahal koráb, aby podle houpání vln nekolísala, nýbrž aby plul tak klidně, jako pluje labuť na neklidnější jezerní hladině prosté vln.

6. O sedm dní později zaplavila voda již nejvyšší hory tohoto okrsku zemského až k nejvyššímu pohoří Himaláje, které dělilo zemi Sihinitů od celé ostatní Asie.

7. A jedině toto pohoří vyčnívalo patnáct loktů nad nejvyšším stavem vodním; všechny ostatní nejvyšší hory byly však nejméně tak hluboko pod vodou. Ovšem podle různého výškového poměru byly také mnohé nižší hory několik set sáhů pod vodou.

8. Ale jak a kam se vylévalo vodstvo potopy? Hlavní částí byla Střední Asie, kde jsou ještě dnes nejuvš pamétihodnými zbytky jezero Aralské a moře Kaspické; neboť tam, kde je nyní moře Kaspické, stával kdysi převeliký a pyšný Hanoeh a ještě dnes by bylo možné nalézt zbytky tohoto města, ale v hloubce více než tisíc sáhů!

9. A na místě jezera Aralského stávalo kdysi ono jezero se svým okolím, a se svým ostrovem vodního Boha, které též velmi dobře známe; rovněž také jezero Bajkalské aneb nyní Balkašské a Tsanyrské jsou podobné památníky, skrývající v sobě hříšné zbytky předpotopní doby.

10. Z těchto hlavních míst se vylévalo vodstvo co nejhojněji do Sibiře, jakož i do Evropy, která však tehdy nebyla ještě obydlena. Jedna část se valila k jihu směrem k dnešní Východní Indii a nejsilnější část přes Arábii; také severní Afrika byla silně postižena až k vysočině, odkud pak tato země utrpěla jen malé záplavy. Amerika byla jen od Sibiře na severu poněkud postižena; jih však zůstal zcela volný, tak jako většina ostrovů velkého moře.

* * *

Kapitola 358.

Podrobnější zprávy o velké zátopě. Pokyny k pochopení textů k tomu se vztahujících. Místní povahy potopy.

30. srpna 1844

1. Proč zde bylo řečeno, že se potopa rozlévala tam a tam? Cožpak nepršelo na celé Zemi? A nebyla zátopa všude stejně silná?

2. Tu pravím: Potopa se rozlévala tu a tam, protože nepršelo na celé Zemi, a tudíž také potopa nemohla mít stejnou sílu, a to proto, že všude nemohlo pršet a potopy nebylo všude třeba.

3. Mohlo by snad pršet v chladných polárních krajinách, kde mrzne dokonce i vzduch?! A k čemu by byl čtyřicetidenní déšť v oněch krajinách, kde ještě žádný člověk nebydlel a také málo anebo žádná zvířata?! Anebo: Co by měl způsobit déšť nad světovým mořem? Snad utopit ryby? A konečně, kdyby přirozené vodstvo potopy dosáhlo nad každým místem celé Země ihned výšky 3.000 sáhů, kam by potom mělo odtéci a se rozběhnout?!

4. Mohlo by se sice říci: Dílem se vypařilo a dílem vsáklo do Země.

5. Kdyby však na zmenšení takového vodstva postačil rok, pak by světové moře již dávno až do poslední kapky zmizelo ze Země, ježto ono není ani desetina oné vodní masy, kdyby celá země obdržela zvýšení vodní téměř 4.000 sáhů!

6. Mimoto vypařováním se nic neztrácí; neboť vypařená voda se opět shromažďuje v mračnech a padá vždy zase ve stejném množství k Zemi zpět. Týž případ je však také s vodou vsáknutou do pórů Země; vsáknutá voda se tu shromažďuje v určitých nádržích a vystupuje pak na povrch zemský dílem mlhami a dílem občasnými prameny.

7. Z tohoto důvodu by pak taková stejně vysoká potopa Noemova stála ještě dnes v téže výši jako je tu až do této chvíle veškeré moře s nemnoha místními obměnami tímtež jako bylo za dob Adamových.

8. Proto potopa byla ve svém zhoubném vystoupení jen tam, kde bylo domovem zlé lidstvo, a pokrývala tu zvláště střední Asii do výše 4.000 sáhů nad hladinou mořskou, odkud se pak velmi daleko a široko na všechny strany rozlévala.

9. A jestliže se v Písmu praví: „Přes všechny hory Země, a mimo to, co nesla archa, nezůstalo na půdě zemské nic živého.“, pak se to nemusí doslovně vztahovat na přirozenou Zemi samu, neboť „horami“ se rozumí jen pýcha a vládychtivost ze strany lidí. A že na Zemi nezůstal žádný život mimo archu, značí to, že jedině Noe podržel co nejvěrněji duchovní život v Bohu a z Boha.

10. Kdo o tom dobře uvažuje, ten zajisté pozná, že potopa Noemova byla sice místně velická, ale proto přece nikoli úplně všeobecná, a to proto, že jen ve Střední Asii lidé sami dali k tomu hlavní podnět pošetilou smělostí, jakéhož smutného případu v ostatních dílech světa nebylo.

11. Co dále, - příště.

* * *

Pokračování těchto fyzických výkladů potopy.

31. srpna 1844.

1. Slovo „Flut“ („potopa“) značí však již rozlévání vodstva po Zemi, a Hanochu, a nikoli stav vodstva na celé Zemi.

2. Hanoch sám pokrýval se svým rozsáhlým okolím okrsek s hustě obydlenou plochou téměř 8.000 čtverečných mil, tedy zemi o sobě, která byla velmi způsobilá a dosti velká, aby byla v dnešní době značným královstvím. Mimoto vládl až na nepatrnou výjimku nad celou Asií a tropil všude nepřijemnosti.

3. Nuže nechme přijít nad tento převeliký prostor hromadu vody přes 3.000 sáhů vysokou, a pak se ukáže, jak daleko může pak zátopa sahat, zejména když lze prokazatelně předpokládat, že Střední Asie byla nejvyšším územím na Zemi a směrem k jihovýchodu je jím ještě nyní.

4. Mohlo by se zde ovšem namítnout: „Dobrá, byla-li potopa Noemova jen velká místní povodeň, jak tedy mohla přirozeně dosáhnout tak děsné výše, aniž by se dříve odtékajíc na všechny strany v proudech 100 mil širokých, nerozlila?“

5. Na tuto spornou námitku ať poslouží tato oprava: Předně čtyřicetidenní déšť byl sice rozprostřen nad celou Asií, nad velkou částí Evropy, jakož i nad severní Afrikou, a způsobil již o sobě velké údolní záplavy; ale ježto v těchto cizích zemích nepřistoupily k němu podzemní vody, nemohla záplava anebo potopa dosáhnout takové výše, jako právě v Asii, kde hlavní položku činilo vystoupení podzemních vod.

6. Může-li však někdo zcela jistě předpokládat, že za druhé v Asii přistoupilo k nejsilnějšímu dešti několik set tisíc nejmocnějších zřidel, z nichž nejmenší dodávalo na povrch zemský za minutu deset milionů krychlových stop vody² pak se stane pochopitelným, jak mohla potopa Noemova přes všestranný a současný nejvyšší mocný odtok dosáhnout nad Asií takové výše.

7. Odtud se pak mohla ovšem s nejstrašnější mocí vylévat do všech krajin světa a vytvořit ony diluviální útvary, které ještě přítomnost všude co nejrozhodněji vykazují, které se však nesmějí zaměňovat s útvary, které pocházejí od občasných střídání moří³

8. Hlavní stopy potopy Noemovy jsou mnohonásobně se vyskytující, na dosti značných výšinách spočívající oblázky, tu a tam se vyskytující zkamenělé kosti přednoemovských zvířat, jakož i často se vyskytující ložiska hnědého uhlí, pak také zřejmě splaveniny hor, takže tu stojí nyní zcela nahé. Všechny útvary přináležejí buď putování moří, anebo velkým místním sopečným výbuchům.

9. Tak by tedy nyní byla vylíčena podstata noemovské potopy také fyzicky, a přejdeme tedy k jejímu trvání a konci.

* * *

Trvání a průběh potopy. Archa na Araratu. Holubice s olivovým listem. Otevření střechy archy na nový rok. Východ Noema z archy.

2. září 1844

1. A jak dlouho trvala nezmenšená stejně vysoká zátopa na zemi?

2. Stejně vysoká, tedy nejvyšší zátopa trvala plných 150 dní.

3. A jak to bylo možné, když podle prvého tvrzení přšelo jen 40 dní?

4. Proud deště sice po 40 dnech přestal, ale stále mocnější proudění zdola nahoru trvalo 150 dní a udržovalo stále trvajícím výšku vody.

² Tato, jakož i jiná číselná udání vyskytující se ve spisech Lorberových, která zanechávají ve čtenáři dojem nadsazování, byla v dřívějších vydáních značně zmírněna, my však zde podáme původní text v naději, že se čtenář nebude pozastavovat nad případnými nadsázkami způsobenými duševními vlivy Lorberovými. Vyd. Orig.

³ Viz „Domácnost Boží svazek 2 kapitola 183; VEJ svazek 5 kapitola 198 svazek 7 kapitola 115, svazek 8. kapitola 72, a „Země a měsíc“! Vyd. originál

5. Teprve sto padesátého dne obrátil Pán Svou tvář opět k zemi, a zřídla nížiny byla ucpána a vodní hadice etheru byly úplně zavázány; neboť až do sto padesátého dne stále místy přšelo, podobně jako při bouřkách padne na zem příval.

6. Teprve po této době se začala voda rozbíhat a sedmnáctého dne sedmého měsíce (17. červenec) našla archa půdu a vedena duchem Mahalovým silou Páně usedla na velmi prostranném vrcholu Araratu.

7. Vody však potom až do desátého měsíce (října) zřejmě ubývalo, a všechny hory – i ty, které byly sotva 70 sáhů vysoké – čněly od této doby z vody, která nyní pokrývala již jen údolí a nižší pahorky.

8. O 40 dní později, tedy 10. listopadu, otevřel Noe poprvé okno na střeše archy a nechal vylétnout havrana. Ten však již našel svou zemi, létal od místa k místu a do archy se již nevrátil.

9. Jelikož se však havran nevrátil, tu nechal Noe vylétnout ihned holubici, aby zvěděl, zda voda na zemi opadla.

10. Jelikož však bylo ještě vše holé a vlhké a v údolích zuřily mocné odtékající proudy vody a holubice našla místo pro svou nohu, vrátila se zpět a posadila se na oknem vystřčenou ruku Noemovu a Noe ji vzal opět do korábu.

11. I vyčkával Noe ještě sedm dní a osmého dne nechal opět holubici vylétnout. Vrátila se teprve k večeru a přinesla v zobáčku uškubnutý lísteček olivy, a to bylo Noemovi znamením, že vody na Zemi opadly.

12. Neboť jen tak se to mohl dozvědět, ježto mu to tak skrytě v jeho srdci radil Pán.

13. Za dalších sedm dní nechal Noe zase vylétnout holubici, avšak ona se již nevrátila, neboť našla již potravu na suché a nově porostlé půdě zemské.

14. Avšak Noe vyčkával ještě prvý měsíc nového roku, kdy mu byl již 601 rok.

15. Tehdy vody až po normální stav na zemi většinou otekly do všelikých moří a Země oschla ustavičným váním teplých a jižních větrů.

16. Tu se postil Noe 1. ledna se svými syny do práce. Odrazil střechu od korábu, a pohlížel pak poprvé na obnovenou Zemi dolů z vysokého Araratu, a nespatoval již vody a viděl zemi úplně suchou.

17. Nicméně však vyčkával až do 27. února na slovo Páně.

18. Tu přišel Pán k Noemovi a vyzval ho, jak je to popsáno v první knize Mojžíšově kap.8., aby vyšel z archy.

19. A Noe otevřel ihned velkou bránu a vše letělo, šlo a se plazilo z korábu a hledalo si příbytky na obnovené Zemi. Pán se staral, aby vše ihned našlo svou potravu.

20. A tak prožil Noe rok a deset dní se svými v arše.

21. Další – příště.

* * *

Kapitola 361.

Noemova děkovaná oběť a požehnání Páně.

3. září 1844

1. Když však Noe a vše, co mělo život, vyšlo z korábu, tu zřídil Noe se svými syny z hladkých kamenů oltář, dal přinést dřevo svržené střechy archy, porazil ode všech čistých zvířat samce a zapálil Pánu velkou zápalnou oběť a chválil a velebil se svým celým domem o překot Pána.

2. A Pán cítil libou vůni oběti, jíž tu byla láska Noemova a jeho (rodiny) k Bohu, a proto také pravil ze srdce i ve svém srdci Noemovi: „Budoucně již nebudu Zemi kvůli lidem klnout, neboť smýšlení a snažení lidského srdce je od mládí zlé! A tak budoucně nebudu již bít vše, co tu žije, jako jsem to učinil nyní, a dokud bude Země Zemí, nepřestane símě a žeň, mráz a horko, léto a zima, den a noc!“

3. Poté vložil Pán pravici na hlavu Noemovu a požehnal mu a tím jeho celému domu.

4. A když Pán Noemovi takto požehnal, tu pravil opět k němu: „Buďte plodní a množte se a naplňte celou Zemi jak svým pokolením, tak i svým duchem!“

5. Vaše bytost budiž k bázni a hrůze všem zvířatům země, všem ptákům pod nebem a všemu, co se tu plazí na půdě zemské; a rovněž také všechny ryby budťěž dány do vašich rukou!

6. Vše, co se hýbe a žije na Zemi, budiž vaším pokrmem. Já vám to dávám, tak jako zelinu. Avšak maso, jež se ještě hýbe ve své krvi, nejezte (neboť krev nosí, jak u zvířat, tak i u lidí Můj hněv a Mou pomstu) proto pomstím veškerou krev člověka, jakož i krev zvířat. (Neboť v krvi je smrt).

7. Tak také pomstím tělesný život každého člověka kvůli člověku. Protože jedině Já jsem Pán. Nikdo ať krev člověka neprolévá. Kdo ji však bude prolévat, toho krev také bude prolita!

8. Já jsem stvořil člověka k svému obrazu. Ale z jeho krve přišel hřích. Proto je také smrt v krvi a Můj hněv a Má pomsta v krvi, a tak bude veškerá krev ustavičně mstěna smrtí těla!

9. Zvířata jsem vložil do tvé ruky, aby duše člověka byla dokonalá; ale člověk zůstane v ruce Mé, aby se jeho duch nezkazil. Proto buďte plodní, a množte se na Zemi!

10. Já zřizuji svazek s vámi, a tak také se všemi vašimi potomky. A to činím také kvůli vám se všemi zvířaty u vás; na všech ptácích, na všem dobytku a na všech zvířatech Země a na všech t ě c h zvířatech, které s vámi vyšla z archy, bude tento svazek zřejmý, aby byla vaše duše dokonalá, abych budoucně již nemusel nechat přijít na zemi takovou potopu. Neboť Země je nyní očištěna, hříšné tělo zahlazeno!

11. Proto množte se znovu na Zemi; neboť takto jsem vložil do vašich rukou vše, aby vaše duše zůstala dokonalá, a váš duch se v mé ruce nikdy nezkazil.“

12. Pokračování řeči Páně následuje.

* * *

Kapitola 362.

Viditelné znamení nové smlouvy. Země Erivan. Nové a přece jen Staré přikázání lásky. Pán jako Melchisedek, Kanaan a Salem.

4. září 1844

1. A dále mluvil Pán s Noemem: „Hle, takto jsem nyní zřídil s vámi novou smlouvu, podle níž budoucně již nepřijde žádná taková potopa na Zemi, aby zahubila všechno tělo na půdě zemské.

2. Avšak dám ti také viditelné znamení na stálou památku této Mé s vámi učiněné smlouvy. Toto je znamení smlouvy, kterou jsem učinil mezi Mnou a vámi a mezi všemi živými zvířaty u vás, budoucně na věky:

3. Svou duhu jsem vložil do oblaků. Bude znamením této smlouvy mezi Mnou a Zemí; a stane-li se, že povedu přes zemi oblaky, pak se bude tato Má duha spatřovat v oblacích.

4. Tehdy budu vzpomínat na tuto Mou smlouvu mezi Mnou a vámi a všemi živými zvířaty ve všelikém těle, aby budoucně již nepřišla potopa a nezahubila veškeré tělo!

5. Má duha bude tedy v oblacích, abych na ni pohlédl a potom vzpomínal na tuto svou věčnou smlouvu mezi Mnou a veškerým stvořením na zemi!

6. A to pravím Já, Tvůj Bůh a Pán, tobě, Noe: To budiž pravým znamením smlouvy, kterou jsem učinil nyní mezi Mnou a všelikým tělem na zemi!“

7. Po této řeči o smlouvě vedl Pán Noema do velmi úrodné krajiny, a to zejména do krajiny, která sluje dnes Erivan.

8. Když sem Noe přišel, divil se, jelikož se zde nacházel v ráji, naplněném všelikými již úplně zralými plody - v třetím měsíci nového roku.

9. A Pán požehnal této nádherné krajině třikrát a dal ji úplně do vlastnictví Noemovi a jeho dětem.

10. A Noe o překot oslavoval a velebil za to Boha a pravil: „Ó, Pane, jakou žádáš ode mne nyní službu, která má navěky zůstat u veškerého semene ze mne?“

11. A Pán pravil: „Ty víš, co jsem řekl Henochovi. Hle, tento řád budiž stále řádem tvým, a tak v něm povždy zůstávej. Neboť Já věčně nežádám od lidí nic jiného, než aby Mne jako svého Boha, Pána a Otce nade všechno milovali. To jsem žádal od Henocha a to žádám také od tebe a od veškerého tvého semene.

12. Nyní však ti zjevím ještě jednu věc: Slyš, jelikož se Mně nyní líbí na této Zemi, zřídím si jako pravý Kníže knížat, Pán pánů a Král králů na této Zemi příbytek! Nedaleko odtud si postavím město a v něm budu přebývat až do velkého Času časů, kdy budu Já Sám mezi Svými pravými dětmi v těle kráčet.

13. Tak bude nyní Země místem, na němž Mé nohy spočinou a budou kráčet.

14. Když jsem přišel k tvým otcům, stal jsem Se opět neviditelným, ale ty Mne budeš nyní vidět jít odtud na Mých nohou přes půdu Země jako člověka směrem k západu nahoru do země, která bude slout Kanaan (požehnaná země).

15. Dosáhneš jí v sedmnácti cestovních dnech. Tam si postavím město. Nazveš je – i všichni tvoji potomci – „Salem. Mé jméno však jako jméno Knížete knížat, Pána pánů a Krále králů bude“ „Melchisedek“ (a starší kněz) od věčnosti.

16. Ty jsi svobodný; avšak tvoji potomci Mně budou muset dávat ode všeho desátek. Ti, kdož se budou zdráhat, budou z Mé blízkosti vyhnáni. Amen.“

17. Tu se odebral Pán viditelně k západu nahoru, Noe se však klaněl Pánu, dokud ho spatřoval.

18. Co dále – příště.

* * *

Kapitola 363.

Osídlení Noemovo. Návod k rolnictví a vinařství. Noeho opojení z neznalosti. Kletba Kanaanu a zapuzení rodiny Chamovy.

5. září 1844

1. Po nějakém čase se rozhlížel Noe ve své krajině, aby našel dřevo z dobrého kmene k stavbě chaty. Nebylo možno však téměř nic nalézt, jelikož potopa buď zanesla všechny lesy na několik sáhů hluboko pískem, anebo je zejména z hor zcela odplavila a v údolích pod bahnem a oblázky pohřbila.

2. Proto prosil Noe Pána, aby mu pověděl o dřevu, z něhož by si mohl postavit chatu.

3. A ihned přišel posel z krajiny, kam Se Pán odebral a zavedl Noema na místo, kde se nacházel krásný les, a řekl mu: „Hle, Noe, tento les Pán uchoval pod vodou pro tebe! Proto se usídliš zde poblíž tohoto lesa a postavíš si zde podle své potřeby chatrč! Rovněž také založíš pole a naseješ všelike obilí, které sis přinesl v korábu sem.

4. Hle, zde u svých nohou máš keřovitou rostlinu; je to vinná réva. Zasad' její haluze řádně do země, pohnoj je a pečlivě okopávej. Přinesou ti velmi sladké hrozny plné nejlepší šťávy!

5. Tyto hrozny vytlač potom také do dobré nádoby, která se musí uzavřít. Nech pak šťávu v nádobě dobře vykvasit, a až bude čistá, pak ji mírně pij a tím se posílíš a velmi rozjaříš a rozveselíš. Tak tomu chce Pán. Čiň podle toho, a budeš velmi veselý a jarý po celý svůj život.“

6. Po těchto slovech opustil posel Noema a Noe se svými syny, kteří sluli Sem, Cham a Jafet se pustili ihned do práce, a tak měl Noe v sedmi letech po potopě dobrou a pevnou chatu a mnohá pole, louky a velmi krásnou vinici, která však teprve za deset let začala podle vůle Páně nést plody.

7. Tu sesbíral Noe hrozny a vytlačil je do vhodné nádoby z cedrového dřeva, nechal pak šťávu dobře vykvasit, a když byla šťáva čistá, ochutnal ji a shledal ji znamenitou, takže požil značnou dávku.

8. Ježto však neznal účinek této šťávy, stalo se, že se jí notně opojil a upadl do hlubokého spánku. Ježto mu však víno způsobovalo v těle velmi mnoho horka, svlékl se a ležel nahý na zeleném trávníku pod stinným fíkem, kolem něhož byl zbudován příbytek bez střechy.

9. Když nyní Cham, otec Kanaanův (Kanaan se narodil v druhém roce po potopě) přišel, veden Kanaanem, do otevřené chaty a spatřil Noemovo přirození, šel k bratrům a venku jim to vyprávěl.

10. Sem a Jafet však vzali plášť, přehodili si jej přes ramena, šli pozpátku do chaty k otci a přikryli otcovo přirození. Jejich tvář byla odvrácena, aby neviděli přirození svého otce.

11. Když se Noe z opojení vínem probudil a pak se dozvěděl, co učinil malý Chamův syn, řekl Chamovi: „Proklet budiž za to tvůj syn Kanaan. Zůstane po všechny časy časů sluhou sluhů a bude nejnepatrnější mezi bratry, protože on ti nejdříve prozradil mé přirození!“

12. Poté se obrátil k ostatním dvěma synům a pravil: „Pochválen buď Bůh, a kéž rozmnoží pokolení (kéž rozmnoží pokolení – je doplněk naší rukou. Vyd.orig.) Semovo! Kanaan budiž jeho služebníkem! Rovněž tak kéž Bůh rozmnoží také Jafeta a nechá jej přebývat v chatách Semových. Kanaan však budiž služebníkem jeho!“

13. Poté požehnal Semovi a Jafetovi; ale Chama vystrčil s ženou a dětmi z chaty.

14. Ještě něco dalšího přišťe.

* * *

Kapitola 364.

Noemova slova o falešné lítosti Chamově. Rozprávka mezi třemi syny Noemovými. Chamova jemná pomsta. Deset přikázání Pána ze Salemu.

6. září 1844

1. Poté poznal Cham, že jednal před svým otcem nesprávně a velmi necitelně a litoval toho velice.

2. To zpozorovali oba požehnaní bratři a šli k Noemovi a vyprávěli mu, že Cham lituje svého hříchu na něm.

3. Avšak Noe pravil. „Poslyšte, moji milovaní synové, já vidím sice Chama plakat, ale on nepláče kvůli mému otcovskému srdci, nýbrž pláče kvůli své služebnosti! Rovněž lituje svého bezpráví na mně proto, že tím upadl do služebnosti; ale proto, že způsobil mému otcovskému srdci bol, svého hříchu nelituje! A tak ať zůstane služebníkem, protože neví, že živé srdce jeho otce stojí výš než jeho služebnost. Jděte a povězte mu to.“

4. A Sem a Jafet to sdělili ihned Chamovi.

5. Cham však pravil: „Věřu, bratři, kdyby měl Noe živé srdce, nikdy by mne nebyl proklel k věčné služebnosti, protože však nemá v prsou živé otcovské srdce, učinil to.“

6. Tu pravil Sem: „Věřu, ty velice křivdíš otcí, neboť takto z tebe mluví jen sebeláska! Srdce se dá jen opět srdcem nalézt, ať už nějaké srdce je, anebo žádné není.“

7. Kdybys ty měl srdce k otcí, pak bys také našel jeho srdce, protože ty však zrovna srdce k otcí nemáš, nemůžeš také nalézt srdce otce a nyní je pochopitelné, proč v tobě otec nenalézá nic, co by bylo jeho srdce.“

8. Tato poučná řeč však zamrzela Chama, takže vzal ženu a děti a několik krav, volů a ovcí a odešel odtud nahoru do krajiny dnešního Sidonu a Tyru a pojmenoval zemi po svém synu a pravil:

9. „Nyní ve jménu Páně, jenž požehnal také mně, uvidím, jak, kde a kdy se stanu služebníkem svých bratří.“

10. Věřu, kletba Noema, mého otce, mně způsobilá bol, ačkoliv jsem si ji zasloužil. Proto se také na Otcí i na bratřech pomstím; ale nikoli zlem – ne, toho jsem dalek! – nýbrž požehnaním pomstu vykonám.

11. Budu žehnat těm, kdo mne prokleli a toto požehnaní se stane řeřavým uhlím nad jejich hlavami a rozpálí jejich srdce. A tak země syna mého nebude nikdy zemí kletby a služebnosti, nýbrž bude zemí slávy a požehnaní.

12. Rovněž tak můj kmen nepřijde nikde k tomu, aby hledal služby v chatách potomků mých bratřů, zato však o n i přijdou a budou hledat a naleznou příbytek v této požehnané zemi a zde v mých městech. Amen.“

13. Tu přišel posel ze Salemu a řekl Chamovi: „Tato země patří Salemu. Kdo ji chce obývat, musí dávat ode všeho desátek do Salemu Králi králů.“

14. Cham však pravil: „Pane, zde je vše, co mám. Vezmi to, neboť je to zajisté Tvoje od věčnosti.“

15. A posel pravil: „Protože vůle tvá je taková, budiž požehnána tato země pro děti Páně. Ty budeš věrným jejich služebníkem.“

16. Toto se Chamovi líbilo a dal ihned ode všeho desátek, ale nechápal, že posel označil dětmi Páně potomky Jafetovy.

17. A tak žili Chamité a Kanaanité až do dob Abrahamových nerušeně v této zemi, protože Cham žehnal těm, kdož ho prokleli.

18. Ještě něco dále.

* * *

Kapitola 365.

Závěr.

Krátké dějiny rodiny Noemovy až do Abrahama. Pokyny o hlavním účelu tohoto díla.

7. září 1844

1. Chamovy děti se však ještě za života Noemova velmi rozmnožily, neboť Noe žil po potopě ještě 350 let, takže se celkem dožil 950 let.

2. Cham měl syna, který slul Chus, a ten zplodil mocného lovce Nimroda, jenž založil město Babel. Byl to obr a měřil dvanáct stěevíců a byl největší z dětí Chusových, které byly všechny obrovské velikosti.

3. Ježto tedy byl Nimrod velmi mocný před lidmi a přitom však nicméně velmi zbožný, takže byl nazýván lovcem Božím, tu pomyslel dosud dlouho dobře žijící Cham: „Které jiné by mohly být dětmi Božími, než děti Chusovy, jimž bude Kanaan sloužit?“

4. Tu přišel opět posel ze Salemu k Chamovi a řekl mu: „Proč se stáváš ješitným pro Nimroda? Hle, ne s tebou, nýbrž se Semem a Jafetem zplodí Pán Svě děti a budou pocházet z kmene Sem a z dcer Jafetových. Proto děti Boží budou od Sema a přijdou z Jafeta.“

5. Když to Cham uslyšel, tu se zarmoutil, neboť nyní spatřil nad sebou účinek kletby Noemovy.

6. Posel však pravil Chamovi: „Pán ze Salemu není jako člověk, aby někoho hned proklínal, proto nepřijdou od tebe děti Boží snad následkem kletby, nýbrž jedině kvůli Božímu řádu.

7. Neboť i kdybys nebyl proklet Noemem v Kanaanu, přece by děti Boží nepřišly na svět skrze tebe, protože nejsi prvorozený. Sem však je prvorozený a Jafet posledně zrozený před potopou, proto zůstane sláva při Semovi a Jafet, jako nejmladší, dá dcery.

8. Ty však jsi podle řádu Páně služebníkem všech, a proto také jsi Pánu blíže než tvoji bratři! A proto také Pán vyznamenává tvůj kmen silou, počtem, moudrostí a nejvyšší mužnou zdatností a nechává tebe bydlet v zemi, do níž teprve později povede Svě děti.

9. Nedomnívej se však, že všichni potomci Semovi a Jafetovi budou slout dětmi Božími. Ó, nikoli! Hle, já mám Semův rodokmen. Odhalím ti jej a nakonec uvidíš, kdy a kým teprve přijdou děti Boží zázračně na svět. A tak poslyš.

10. Sem zplodil za dva roky po potopě Arfachsada, jako ty Kanaana, . Ty však jsi již v prvním roce zplodil dvojčata Chusa a Mizraima a v druhém roce Putha a Kanaana a chtějí tě vyznamenat před tvými bratry.

11. A hle, to nebylo dokonalé před Pánem. Pán se tedy obrátil k Semovi a Jafetovi, protože oni byli poslední, a dal Semovi Arfasada teprve s tvým čtvrtým synem a požehnal mu již v těle mateřském.

12. Arfachsádovi dal Salaha, Salahovi Ebera, Eberovi Peleka, Pelekovi Regu, jenž se narodil dnes, Regovi pak dá Seruga, tomu dá Nahora, tomu Taraka. Z něho teprve vzejde Abraham a jeho bratři Nahar a Haran.

13. A hle, teprve Abraham bude povolán za vlastního otce dětí Božích!

14. Avšak ještě ty, i sám Noe, uvidíte Abrahama, a budou mu žehnat všechna od Noema žijící pokolení, ani ty mu svého požehnání neodepřeš!

15. Dosud uplynulo 131 let po potopě. Abraham se narodí roku 229 po potopě. Poznáš tedy ty s Noemem, jenž od nynějška bude žít ještě 219 a vcelku po potopě 350 let, otce dětí Božích, neboť od nynějška budeš žít ještě přes 300 let.

16. Hle, tak to Pán určil, a to vše je dobré; proto s tím buď spokojen, a tak budeš mít u Boha stejný podíl navěky. Amen.“

17. Poté opustil posel opět Chama, jenž žil v Cidonu (Sidon, dnes Saida). S touto odpovědí byl Cham spokojen a upustil úplně od svého sobectví pokud se týká moci svých potomků.

18. A taková byla až do Abrahama Má domácnost, o níž se tu stala na počátku tohoto díla zmínka a určení.

19. Bylo by ovšem třeba ještě mnoho povědět od Noema až po Abrahama, ale jelikož se již o tom zevrubněji zmiňuje Mojžíš a podle toho může každý, kdo je zběhlý ve vědě o podobnostech, nalézt každou maličkost. Budiž tím tedy toto beztoho již velmi rozsáhlé dílo dokončeno.

20. Blaze tomu, kdo učiní základem svého života zákon lásky v tomto Díle prozařující; neboť v tom pak také nalezne pravý, věčný život!

21. Kdo je však bude číst jen jako jinou pohádkovou dějepisnou knihu, ten sklídí velmi hubenou žeň pro ducha!

22. Kdo se však bude tomuto dílu vysmívat a je pronásledovat, ten jistě časně i věčné smrti neujde, neboť Já ho uchopím nenadále, kdy to bude nejméně očekávat.

23. O uveřejnění tohoto díla dojde pak již v pravé době Můj příkaz tomu či onomu z těch, kteří jím byli k znovuoživení ducha svého hned z počátku podělení.

24. Tím budiž tedy vám všem, Mým milým přátelům a dětem, poskytnuto Mé nejhojnější požehnání, Má Otcovská láska a Má nejúplnější milost! Kráčejte věrně a neohroženě po těchto cestách života, a Já, vás všech Pán a Otec a Bůh, vás povedu za ruku do Svého domu a nebude nikomu ani vlas na hlavě zkriven!

Amen, Amen, Amen.

Konec tohoto díla.
Deo gratias!

D O D A T E K.

Podoba země před Noemem.

Přijato skrze Jakoba Lorbera 30. března 1864

Abyste mohli snáze pochopit a důkladněji porozumět podobě a složení Země, je především nutno, abyste si jako v obraze postavili před oči tehdejší h l a v n í pohoří jak Asie, tak Evropy a Afriky, neboť po mnohých pohořích oné doby nelze v dnešní době nalézt již ani stopy. Za ústupu moře byly dílem odplaveny a rozervány a jejich staré spojovací hřbety leží nyní hluboko pohřbeny pod údolními proudy valounů, a přítomné jsoucí veletoky a řeky se musejí tu a tam prodírat horskými soutěskami jimi odštípnutými. Co se však týká velehor, změnilo tyto – až na nemnohé – působením různých povětrnostních poměrů svou dřívější podobu tak, že by jich člověk, který žil před 1.000 léty, nyní snadno nepoznal, kdyby byl s tehdejším vědomím postaven do krajiny, kterou jako člověk obýval před 1.000 lety.

Třeba jen prozkoumat valouny nějakého jen několik hodin širokého údolí veletoku a povšimnout si masy, která se v něm odloučena vodou z krajiny velehor až do hloubky 400 sáhů nachází, počínajíc od vzniku veletoku až k jeho vyústění do nějakého moře, a budeme pak moci snadno pochopit, že hory měly před sotva 2-3.000 léty zcela jinou podobu než nyní.

Toto bylo nutno předeslat, abyste tím snáze pochopili stav hor před Noemem.

Začneme na severu Evropy a přejdeme dílem do Asie a do jižních částí Evropy a na konec Afriky.

Z pohoří, která se táhnou téměř středem Švédska a Norska, vycházelo silné pásmo horské v nejzazším severu až k pohoří Uralskému, spojovalo se s ním ve stálém stoupání a mělo v úpatí šířku 100, ano až 200 německých mil. Toto pásmo horské se však také spojovalo s nynějšími pohořími Dánska a odtud dále s oním pásmem horským, které ještě dodnes více méně odděluje planinu Evropy od hornaté dnešní německé Evropy a Švýcar, a tak byla tedy pohoří švýcarská spojena s Uralem a Ural Střední Asii s vysokým Tibetem. To byl tedy nepřetržitý horský věnec, jehož i nižší části měly ještě vždy výšku mezi 5-6000 stopami nad hladinou mořskou. Nebyly však všude stejně pevné, a proto při pádu středních moří v oné době s mořem hlavním nespojených, který bude ještě popsán, byly vodními přívaly prolomeny a v různých směrech odplaveny.

V oné době byla dvě hlavní střední moře.

Severní sestávalo z oné velké nádrže, která se, vycházejíc od dnešního Černého moře, spojovala s dílem přes celé evropské Rusko a všechny přilehlé planiny s nynějším Baltským mořem a dílem také svými vlnami jako hora vysokými za velkých bouří, oplachovala roviny nynějšího Turecka až k dnešním tak zvaným Železným vratům, jakož i soutěsky až k Bělehradu a Zemuni. To bylo tedy severní střední moře.

Druhé střední moře, které s tímto mořem nebylo v nižádném spojení a má ještě dnes jméno „Středozevní moře“ nebylo rovněž tak jako druhdy „Černé moře“ s žádným světovým mořem spojeno; ale jeho povrch byl v celku tak velký jako povrch dříve jmenovaného „Černého moře“ anebo „Severního moře“. V krajině dnešní Rjcky se táhne široké a dlouhé údolí do Chorvatska a odtud dále v různých rozvětveních do řečiště Sávy až do Kraňska a tam až do oněch krajin, kde začínají jeho velehory (zde chybí asi věta) (Snad třeba dodat: Toto široké, dlouhé údolí bylo pokryto tímto druhým Středozevním mořem). Na druhé straně pokrývalo nynější království benátské, jakož i Lombardii a také některé východní části Francie, táhlo se do Afriky údolím Nilu až k vodopádům a pokrývalo také dnešní velké písečné pustiny.

Neboť od Asie se sem táhlo značně vysoké pásmo horské po němž jsou tu dnes zcela značné stopy. Toto pohoří se táhlo od severovýchodní části Afriky až k rovněž vysokým vodopádům, které jsou dále ve spojení s dnešními velehorami Afriky. Cesta gibraltarská byla rovněž ve spojení s nynějším Španělskem, a to dosti vysokým pohořím, a vytvořila tedy druhé Střední moře, které co do plošného rozsahu nezůstávalo nikterak ze mořem severním, jenže bylo celkem o mnoho sáhů hlubší než severní Středomoří, jehož zbytkem je dodnes ještě Černé moře.

Dále pak bylo ještě třetí Středomoří. Abyste zjistili, kde to se nacházelo, pohlédněte jen na ony roviny a údolí, jimiž protéká dnes Dunaj, Dráva a Mura a jejich přítoky. Toto menší Středomoří nebylo ovšem v oné době nikomu známé, protože v onom pravěku nebyla dnešní Evropa obývána ještě žádnou lidskou bytostí; zato však tu byla spousta všelikých zvířat obyčejně obrovské postavy, jejichž zbytky (zkameněliny) se dodnes ještě nacházejí v určitých horských jeskyních a naplaveninách, pískovitých a šterkovitých horách.

Nesmíte si však myslet, že toto malé Středomoří se tu vyskytovalo jakoby o sobě jsoucí; neboť po něm bylo zejména v Evropě ještě mnoho značně velkých jezer, která byla s tímto třetím Středomořím ve spojení jen již tehdy jsoucími odtoky. Kraňsko, anebo jeho roviny hluboko až do horního Kraňska, bylo o sobě uzavřeným jezerem, jehož zbytkem je dnešní tak zvaná „Lublaňská bažina“, které se však silným odlivem až do krajiny dnešního Rannu spojovalo s druhým Středomořím, které pokrývalo rozsáhlé krajiny Chorvatska. Hlavní s třetím Středomořím spojená část se rozprostírala přes dnešní údolí Drávy až do krajiny panství Fall a dále tam, kde si Dráva musela dlouhou řadou hor razit cestu až do krajiny dnešního ledu, tam začínalo druhé dosti značné jezero, jehož zbytkem je tak zvané Vrbské jezero. Část tohoto jezera se pak táhla podle údolí Drávy daleko až přes Bělák, s nímž byla ve spojení ještě mnohá menší jezera. Tak bylo dnešní údolí Enže rovněž o sobě jsoucím jezerem, které si razilo cestu dnes tak zvaným Gsäus a odtud dále, až se spojovalo s mnohem větším jezerem, které podle údolí Dunaje nahoru pokrývalo všechny plochy Bavor a dílem také širokého údolí Innu v Tyrolsku. Dnešní Mura byla podobně jako Dunaj v plochém spojení s třetím Středomořím. Krajinu dnešního Wildonu až do dnešního Göstingu zaujímá menší jezero, a za Göstingem se prostíralo jiné, Murské jezero podél celého území murského a jeho změlčených údolí, která měla v pozadí rovněž opět menší jezera a malými odtoky byla spojena s hlavním jezerem. Dnešní Švýcarsko mělo velké množství podobných malých jezer, jichž zbytky trvají dodnes.

Tím máte podán dostatečný obraz o předpotopním stavu horstva a vodstva tohoto malého světadílu. Nyní se podíváme ještě zvláště do Střední Asie a vezmeme také v úvahu hlavní pohoří, které dělí střední Asii od Asie jižní a je vlastní kolébkou adamitského lidského pokolení!

Od Uralu se táhlo – jak bylo již ukázáno – horské pásmo až k vysokému Tibetu, který byl však již v oné době zbrzděn množstvím neúrodnějších údolí, kterými probíhaly řeky přicházející z hor a odtékající většinou na sever. Tato pohoří byla potom za dob Hanochu, a zejména za potomků Setových, obydlena, zatímco Hanochité se usídlili v rovinách také daleko přes toto pohoří. Ježto však viděli, že obyvatelé hor jsou na tom mnohem lépe než oni ve svých úrodných a velmi rozsáhlých rovinách, začali tyto horské obyvatele stále víc a více škádlit a pronásledovat a přes napomenutí, která jim byla často dávana, nezanechali těchto pronásledování, nýbrž pomocí svých výbušných zrn, jejichž potomkem je ještě dnešní čínský prach, jali se tyto hory,

do nichž navrtávali hluboké díry, přímo rozmetávat a ničit. Tím zjednali ve své slepotě nejhlubší průchod nejen velkému vodstvu, nad jehož nádržemi stály tyto hory, nýbrž také ve velkém rozsahu vodstvu, které pokrývalo Tibet a Taurus, a severně v rozsáhlých rozlohách Ural. Tím povstalo zejména v krajině dnešního Kaspického jezera, kde stál kdysi Henoch, převeliké snížení a průlom vodstva byl tak mocný, že dosáhl výše 7 až 8.000 stop nad ostatními moři, a byl ještě dlouho trvajícím deštěm nad celou Střední Asii zvětšován a podporován.

Tento mimořádný vysoký vodní stav v celé střední Asii si pak razil značným dílem mocný odtok dnešním údolím Volhy a toto Středomoří zvýšil o mnoho sáhů; tím se nemohla zejména v krajině dnešního Cařihradu již ubrániti průlomu beztoho málo pevná zemská úžina, a to tím méně, že se při této příležitosti vytvořily neobyčejně nadále vše pustošící ohnivé sopečné výbuchy.

Jak vysoko vody Střední Asie samy sebou vystoupily, dokazuje to, že Noe našel se svým korábem půdu na vysočině Araratu, na níž zůstala archa sedět. Většina vodstva této Střední Asie našla pak svůj hlavní odtok ovšem jen směrem k severu a k východu; ale velmi značná část také směrem k jihu a západu. Tím bylo druhé velké Středomoří tak přeplněno, že si dílem svou tíží a největším dílem podzemními ohnivými sopečnými výbuchy učinilo dravý východ do Atlantického oceánu a za několik set let tak opadlo, že všechny bezprostředně s ním spojené nynějším dílem velmi úrodné roviny byly většinou vysušeny, načež zejména přímoří mohla být z Asie poněmáhla zalidněna.

Z velké části to však učinili dosud na živu zůstavší národové vysokého středohoří Asie a Uralu, jenž byl v oné době až k Severnímu moři širokým úrodným pruhem země, z něhož byla pak také zalidněna ostatní severní část Evropy zejména na horách. Z oněch národů pocházeli také Tauriskové, kteří se usadili na horách Štýrska a mnohých jiných zemí a dlouho žili mezi sebou klidně, dokud je nevyhledala hrabivost a ziskuchtivost Římanů a Řeků.

Úžina zemská, která v době hanochitské potopy spojovala Evropu s Asií, slula po tamním praotci – jenž přináležel též k horalům a byl jaksi prorokem daleké západní Asie a slul Deukalion, to je „Od Boha poslaný“ anebo „od Boha přicházím“ – též úžina Deukalion, a proto také potopa byla nazývána národy, kteří obývali jihoasijskou část, po dlouhou dobu potopou Deukalinskou, až teprve za několik staletí potomci Neomovi sdělili hlavní příčinu a původ této potopy i se všemi vedlejšími okolnostmi. V průběhu mnoha let se stala Střední Asie po zbytcích velkých jezer suchou, ale žel dosud ještě pustou a neobydlitelnou zemí; jen směrem k Číně a k severním úpatím tibetských velehor je úrodná a obyvatelná.

Z těchto částí země pochází známí vám Mongolové, Hunové, Tataři a Turkomani, kteří po přelidnění svých území viděli a shledali nutnost se vystěhovat a obrátili se dílem na východ a dílem na západ, kde způsobili všude dříve tam žijícím obyvatelům velké nesnáze.

Na východě pocítili staří Sihinité a v Japonsku Meduhedité moc a tíhu Mongolů, a na západě se učinili velmi pocíitelnými zejména Hunové ve spojení s Tatary, a později Turkomani a způsobili v oněch dobách dobře vám známá velká stěhování národů.

V nynější době se konaly v pustých částech Střední Asie sice již často pokusy učinit je na způsob oáz úrodnými, ale rozum k zúrodnění takových pustých území je ještě hluboko pohřben v noci jejich pohanské pověry, a proto tento velký pruh země bude muset ještě velmi dlouho čekat, než dospěje k své staré přednoemovské úrodnosti.

Jak úrodné byly v oné době tyto země i s velkou částí Sibiře, to dokazují podnes ještě často nalezené pod věčným sněhem a ledem odpočívající mamuti a ještě mnoho jiných trávou a listím se živících zvířat, která se po zničení této nadmíru úrodné země nemohla již uživit, a tedy již dávno úplně vymřela. Sem patří také vedle velkého mamuta obrovští jeleni, obrovské ovce, jednorohý obrovský kůň a podobných více, jichž zkameněliny se nacházejí ještě dílem v pohoří uralském a z velké části v jeskyních severního Tibetu a také pod sněhem a ledem Sibiře.

Zde by se snadno mohl někdo tázat, proč se nevyskytují také zejména v Sibiři zbytky lidských těl. A odpověď je: Protože lidské tělo bylo stvořeno z prvopočátku ve všech svých částech éteričtější, a tím také zetlívateľnější, tedy, co se týká potomků Adamových.

Co se však týká předadamitských, tak zvaných zvířecích lidí, zvaných cephasims (pozorovatelé oblohy), vyskytují se sice ještě tu a tam jejich zbytky, jako se také ještě tu a tam vyskytují potomci tohoto druhu zvířecích lidí a zaujímají své místo mezi potomky Kainovými a nyní se vyskytujícími opicemi, jako šimpanzy a orangutany.

Mezi všemi druhy zvířat měli však největší instinktivní inteligenci a stavěli si tu a tam své ovšem nejvyšší jednoduché příbytky a překonávali také právě nepřilíš široká místa potoků a řek kladením kamenů, a tím si stavěli přes taková místa jakýsi druh mostu. Začala-li voda přes takové mosty přetékat – což se obvykle stávalo – pak kladli ihned za starým místem, kam přicházel proud, druhý a vyšší most, a v této práci pokračovali nezřídka tak dlouho, až takto v nedovedných terasách vzniklo často deset i více takových mostů, které jim však nakonec pramálo prospěly, protože se za nimi voda začala vždy vzdouvat a proudila opět přes tyto mosty.

Tito lidé opatření krátkým ohonem porostlým však mocným chumáčem chlupů stavěli také zdi, jejichž stopy existují ještě dnes, a jimž se připisuje vysoké stáří, jak tomu také někdy je, takže mnohé z těchto nalezených zdí, zejména v horských krajinách, přesahují daleko stáří Adamovo; ale to jsou právě tak málo díla svobodného lidského rozumu jako zcela účelně postavené domečky bobrů u oněch vod, v nichž tato zvířata nacházejí hojnou potravu.

Jsou ještě jiné zvířecí druhy na Zemi, které si takto budují a zřizují své příbytky, že lidé sami, naleznou-li je, velice nad nimi žasnou, ale tyto příbytky se nicméně velmi snadno poznají jako díla zvířecí, protože se vyskytují stále ve stejném způsobu a tvaru. Také látka, z níž jsou budovány, může být zajisté zkušeným chemikem analyzována, z čeho se skládá, ale stavební materiál lze právě tak málo z přírody uskutečnit, jako látku, z níž přede pavouk své vlákno, včela staví své buňky a hlemýžď svůj dům. A jak je tomu s takovými zvířaty, tak je tomu také o nemnoho lépe s vlastními předadami (viz také Velké evangelium Janovo, sv.8, kap.72 Vyd. orig.), kteří se vyskytují v lesích Afriky a tu a tam Ameriky.

Myslím, že jsem vám co nejstručněji více než dostatečně jasně ukázal adamitskou dobu Země, a nebudete se na to muset dále již více tázat.

Jen dvě závěrečné poznámky ještě učiním:

Prvá je, že nynější Dunaj si teprve o několik set let později prorazil nynější cestu Železnými vraty, při čemž však musely být nicméně zaměstnány také lidské ruce, aby Železnými vraty upravily řece ono dlouho již velmi platné řečiště, takže toto místo bylo pak splavné i pro větší lodi.

Kam si dříve popsaná Murská jezera dopravila své orámující je překážky, k tomu si třeba jen blíže povšimnout pahorků murskou půdu obklopujících, jakož i murské půdy samé, a jejich valouny vám ihned povědí, jak povstaly tato pahorky a vedle toho také nynější třetí Murou vytvořený břeh. Naleznete tu snadno zbytky poněmhu zničených pobřežních hrází.

Na půdě kolem Štyrského Hradce naleznete snadno ještě v nepřilíš značné hloubce centy těžké, většinou velmi tvrdé valouny. Pod Wildonem je Mura již mírnější; jen tu a tam, ale již v dosti značné hloubce, se vyskytují ještě těžší odvalené (kameny) vápence, dále pod Radkersburgem až k jejímu vtoku do Drávy naleznete jen spíše písek než odvalené kameny, a to proto, že Mura již tam měla velmi široké koryto a nemohla již vykonávat žádný velký tlak, protože její spád byl příliš nepatrný.

Jdete-li do Egypta, naleznete téměř až do blízkosti vodopádů jen velmi málo valounů, zato však tím větší množství červenohnědého a někdy také bělavého písku. Je to proto, že řeka má až do krajiny vodopádů stále ještě malý spád k nynějšímu Středozemnímu moři, zatímco ostatní řeky mají k moři větší spád, až na Dunaj k Černému moři, Volhu k moři Kaspickému a veletok Amazonky v Americe k moři Atlantickému.

Co se pak týče předpokladu potopy Ameriky, o níž kolují mezi praobyvateli tohoto světadílu některé temné pověsti, je tím řečeno k důkazu tamní všeobecné potopy tolik jako zcela nic! Neboť v oné době byly nížiny tohoto světadílu beztoho ještě pod vodou. Časem se tento rozsáhlý světadíl, od severu k jihu se prostírající, většinou vnitřními ohnivými sopečnými výbuchy vždy víc a více zvedal nad hladinu mořskou a moře bylo nuceno vždy víc a více odtékat.

K tomu přistoupila ještě jiná pro tuto Zemi velkolepá přírodní událost.

V onom pravěku Země, v němž se podle zákona o putování moří větší díl moře nacházel ještě více na severu, táhla se od nejzazšího západního pobřeží Afriky nepřetržitá řada ostrovů až k východnímu cípu dnešní Brazílie a tak rozdělovala severní moře Atlantického oceánu od moře jižního; a obě tato moře byla spojena jen množstvím mořských úžin, z nichž největší úžina měla šířku sotva Rudého moře.

Avšak v oné době, v níž všechny tehdejší světadíly, zejména pak mořské dno, utrpěly podzemní ohnivou mocí mnohé změny, ponořila se také největší část zmíněné řady ostrovů, jakož i

mnoho tisíc větších a menších ostrovů velkého oceánu do hlubokého dna, a Severní moře se pak mohlo touto širokou branou nerušeněji vlévat do Moře jižního, a tehdy se v severnější části Země prospěšně objevily mnohé ostrovy a jiné planiny, a tedy také území Ameriky.

Zato však je druhy ještě daleko k jižnímu pólu sahající špička Afriky až dosud ještě pod vodou; proto tedy také tvoří moře daleko pod Předhořím (mysem) Dobré naděje jakousi horu, přes níž lodi zejména za špatných větrů těžko přecházejí a často musely učinit velkou okliku, aby se dostaly na plochou část Východního moře. Parolodi mají to nyní ovšem snazší.

Tu máte tedy nyní také potopu Ameriky a mnoha větších ostrovů, a nepátrejte o tomto sdělení dále, jinak bych vás musel uvést zpět do údobí prastvoření a mnohých poutí moří, a tu byste se nedozvěděli mnoho užitečnějšího než ona stará žena, která nemohla pochopit, jak přišla k tak mnohým záhybům a vráskám, přestože žila vždy dobře a cudně, a když byla ještě děvčetem dvacetiletým, nebyl by nikdo objevil na celém jejím těle ani za cenu světa jedinou vrásku.

Ano, tu pak nelze nic jiného říci než: „To vše Pán Bůh zařídil tak, že se časy mění a my lidé i se vším, co nás obklopuje, se měníme s těmito časy.“

Nechme tudíž nyní Zemi odpočívat. Za 1.000 let bude beztoho již zase zcela jinak vypadat. A tak tedy dosti na tomto vysvětlení, které jsem vám dal proto, abyste snáze pochopili leccos ostatního z evangelií a spisů Mojžíšových.

A m e n .

O b s a h :

Čís.kapitoly	Název	Strana
178.	Úspěšné zpracování 97 rádců Danelem. Odpor zdánlivého krále Midehala. Dekorování Midehala jako osla a jeho pokoření a obrácení	1
179.	Ohladova bratrská a pravá královská řeč k Danelovi. Jednomyslnost mezi 110 shromážděnými ku blahu všech.	2
180.	Průvod shromážděných do chrámu k přijetí požehnání. Ohnivě moře a Ohladova moudrá uklidňující řeč. Vstup do chrámu.	3
181.	Ohlad u oltáře před Pánem. Varování Páně a zákaz klevetivých návštěv a zábavných společností	3
; 182.	Ohladova pošetilá prosba k Pánu. Důležité společenské pokyny Páně. Kde jsou dva a nebo tři pospolu ve jménu Mém, tam jsem Já uprostřed nich.	4
183.	Ohlad zpravuje Danela a rádce o vůli Páně. Danel se diví zdánlivé malichernosti Boží. Souhlas mužů a „ale“ žen.	5
184.	Ženy se táží Danela na vysvětlení. Danelova světla plná odpověď týkající se společenských klepařských návštěv a jejich zhojbného vlivu na duši a ducha v člověku	6
185.	Ohlad chválí Danela za jeho dobrou řeč a pobádá ho, aby za ni poděkoval Pánu	7
186.	Slova Páně Ohladovi a Danelovi o pravém uctívání Boha. Ohlad a Danel, potomci Kisehelovi. Vyzvání Páně k pokání všem národům	8
187.	Žehnání 98 misijním poslům. Náрек žen a uklidňující slova řečníka deseti	9
188.	Tříletá misijní práce 99 poslů. Velký vítězný oblouk díků. Pohana Páně	10

189.	Nový chrám na vítězném oblouku. Předměstí hospod, počínající pohanství. Tříštění názorů ze zjištěných důvodů.	10
190.	Udržení pořádku v Hanochu až do smrti Ohladovy a deseti ministrů. Dronel, syn Ohladův, králem. Dronelovo reptání na Pána.	
11		
191.	Převzetí vlády Kinkarem, synem Dronelovým. Dronelova řeč k Pánu při poděkování se. Odpověď Páně. Falešná přísaha Kinkarova. Nebezpečí naturalismu.	12
192.	Král Kinkar sběratel zákonů Božích a spisovatel dvou knih „Svaté písmo a vaše spása“ a „Svaté dějiny Boží“.Dronel chválí Kinkarovu práci.	13
193.	Kinkarův zákoník na chrámovém oltáři.Ustanovení kněží znalých písma. Kinkar „místodržícím Božím na Zemi. Duchovní úpadek Hanochu.	14
194.	Kinkarova naučená moudrost. Doba rozkvětu vynálezů a umění v Hanochu Rouhavé zaslepování a vzdělávání Hanochitů	15
195.	Nesmírné bohatství Hanochu a jeho přirozené následky. Kinkarova smrt. Japell, Kinkarův syn, jako nástupce. Japellova politika a zákony.	15
196.	Veřejné školy a divadla v Hanochu. Japellova vyzvědačská soustava. Tanec, hudba a estetická představení. Péče o chudé z politiky. Láska a Politika jako navzájem protivné póly.	16
197.	Dobyvačná politika Jappelova, jeho ministrů a kněží.Skvělé vítězství popskou Istí. Noe a jeho lid zůstávají věrni Pánu. Japellova odměna kněžím.Zavedení kastovnictví	17
198.	Mocenská politika kněží. Potlačování kasty otroků. Zavedení zповědi a inkvizice. Hanoch peklem lidstva.	18
199.	Odpor kněžské kasty proti prohlášení druhého syna Japellova za krále. Smrt krále Japella. Podstata politiky. Nový zdánlivý král. Druhý syn Japellův Na výšině u Noema.	19
200.	„Práce“ nového krále. Nelidské zacházení s chudými cizinci v Hanochu.	20
201.	Opětné objevení cesty. Bádání pokolení v Hanochu. Noe a vyděračská karavana. Pomoc Páně a zvěstování soudu.	21
202.	Návrat10 zachráněných zvěďů do Hanochu, jejich výslech knězi a jejich zchytralá zpráva o cestě.	22

Čís.kapitoly	Název	Strana
203.	Jednání mezi knězi a 10 zvědy a jejich povýšení do kněžské kasty	23
204.	Tajná porada deseti vyslanců a jejich rozhodnutí docílit chytrými prostředky dobrých účelů.	24
205.	Deset zvěďů před radou 5.000 kněží a ve zkoušce ohněm.	24
206.	Porada kněží lačnicích po zlatě. Chytrost proti Isti.	25
207.	Odpor zvěďů proti plánu kněží dobýt zlaté hory	26
208.	Deset zvěďů podezíráno veleknězi. Chytrá úspěšná odpověď deseti zvěďů	27
209.	Vyšší kněží přistoupili na radu deseti zvěďů.	28
210.	Obtíže kněží s vykoupením otroků. Zdar plánu 10 chytrých vyslanců.	29
211.	Bezradnost vyšších kněží při návrhu výkupu otroků. Rada deseti zvěďů	29
212.	Shromáždění majitelů otroků a jejich vysoké požadavky na výkup otroků.	30
213.	Hloupé otázky vyšších kněží dané deseti zvěďům. Smlouva s držiteli otroků.	31
214.	Dodání a nákladná udržování otroků.	32
215.	Ozbrojení, výcvik a poučování otroků	33
216.	Úspěšná lest deseti vojevůdců, aby se zbavila vyzvědačů vyšších kněží.	34
217.	4.000 cvičitelů z vyšších kněží se vzdalo úřadu. Roztržka deseti vojevůdců s vyššími knězi. Výprava obrovského vojska s 200.000 velbloudy a 800.000 osly	35
218.	Velké vojenské ležení severně od Hanochu. Nově obsazené a krásné horské údolí. Odhalení vlastního plánu oněch deseti. Nařízení k zastavení a opevnění horského údolí	36

219.	Práce odeševších. Nález zlata a blahobyt osídlení. Lstivý plán deseti vojevůdců vůči Hanochu.	36
220.	Noemovi poslové hlásající pokání obyvatelům vysočiny a Hanochitům, jejich úspěch a osud.	37
221.	Bezvýsledná porada pomstychtivých vyšších kněží o útoku na obyvatele vysočiny	38
222.	Nové shromáždění vysoké rady vyšších a nižších kněží. Plán pomsty zchytralých nižších kněží proti obyvatelům vysočin.	39
223.	Prvý politicko-diplomatický podnik vůči obyvatelům vysočiny.	40
224.	Setkání poselstva z Hanochu s deseti vůdci lidu vysočiny. Neúspěch a návrat poselstva do Hanochu bez svého vůdce.	41
225.	Zpráva 30 vyslanců před kněžstvem Hanochu a její účinek	42
226.	Odpadnutí provincií od Hanochu. Postavení 5 milionového vojska proti obyvatelům vysočiny. Marné útoky na vysočinu.	43
227.	Vojenská zpráva odražených vyšších kněží. Roztržka mezi vyššími knězi. Zrada provinciální armády.	43
228.	Válečná rada deseti vůdců na vysočině proti Hanochu. Dobrá řeč posla Páně. 1.000 vyzvědačů Hanochu u obyvatelů vysočiny	44
229.	Porada a plány mocenské strany v Hanochu. Nové poselství na vysočinu. Dobrovolné podrobení Hanochu obyvatelům vysočiny.	47
230.	Porada obyvatelů vysočiny. Gurat dosazen za krále Hanochu	47
231.	Podpis „Svatých aktů“. Guratova námitka a její vyvrácení. Mravní politické poměry vysočiny k Hanochu. Odchod krále Gurata do Hanochu.	48
232.	Guratovo přijetí v Hanochu. Dobré zákony Guratovy pro Hanoch. Odbojná strana vyšších kněží a její uchlácholení jejím úskočným rádcem.	49
233.	Úspěšné vyjednávání nižšího kněze s králem Guratem	50
234.	Obalamucení povstaleckých vyšších kněží králem pověřeným nižším knězem	51
235.	Zpráva nového dvorního rady u krále Gurata a jeho spokojenost. Jmenování nižšího kněze generálním vyšším knězem	51
236.	Generální vyšší kněz u vyšších kněží. Nezdařené přepadnutí povstalců a jejich degradace na nižší kněze. Jmenování nižších kněží vyššími knězi.	52

Čís. kapitoly	Název	Strana
237.	Generální vyšší kněz v hradu zdánlivého krále. Krvavé podrobení velekněží a zbavení trůnu zdánlivého krále	53
238.	Výslech 30 velekněží generálem a jejich omilostnění.	54
239.	Další jednání generála se zdánlivým trůnu zbaveným králem a jeho hloupá nastudovaná řeč. Násilné odstranění bývalého krále a odevzdání hradu králi Guratovi.	55
240.	Gurat zkoumá nová kněžská zařízení. Setkání krále Gurata s knězi. Vzдорovitá, ale dobrá a varovná řeč někdejších vyšších kněží. Vyobcování vyšších kněží.	56
241.	Duchovní politika generálního vyššího kněze a jeho řeč před kněžskou radou.	57
242.	Izolace obyvatel vysočin zaškarpováním horských úbočí. Energie pranárodů. Budování nových pohanských chrámů.	58
243.	Popis několika nových pohanských chrámů. Volský chrám.	58
244.	Sluneční chrám a jeho podvod.	59
245.	Větrný chrám.	60
246.	Vodní chrám.	61
247.	Chrám ohně.	61
248.	Chrám Venuše se zahradou v Hanochu.	62
249.	Chrám kovů a rud.	63
250.	O dalších chrámech v Hanochu a okolí. Daňová svoboda v Hanochu. Odřiznutí	

	obyvatelé vysočiny hledají východ do roviny. Stopy práce Guratovy v Tibetu. Nový posel Noemův k deseti knížatům.	64
251.	Poselství vyslance Noemova k obyvatelům vysočiny. Oznámení soudu. Rozkaz Páně Noemovi, aby stavěl archu. Lhůta 20 let.	65
252.	Zděšení 10 knížat vysočiny. Poslovo buď anebo. Bezbožná rada plukovníků. Hledatelé vlaštovičníku.	66
253.	Posel Noemův před generálním vyšším knězem v Hanochu. Rozumově kultivovaná odpověď generálního vyššího kněze. Zchytralý rozumový stát.	66
254.	Posel Noemův před králem Guratem. Svedení posla a jeho rozhodnutí zůstat v Hanochu. Přání poslovo a touha po jeho sestře.	68
255.	Lstivý plán najatého zločince, aby chytil sestru Valtarovu. Agla hledá svého bratra Valtara.	68
256.	Guratovo ucházení se o Aglu. Prohlášení zklamaného Valtara učiněné své sestře a králi. Aglin ženský bádající úskok lásky. Oklamáný Valtar	69
257.	Král Gurat a jeho švagr Valtar v zahradě chrámu Venuše. Sedm bohyň krásy jako ženy Valtarovy.	70
258.	Aglina panovačnost jakožto královny Hanochu a její pomsta na Valtarovi. Valtarův útěk a smrt.	71
259.	Odměna pochopům. Ženy Valtarovy dýkou probodené Aglou. Králův strach.	71
260.	Vystavení 21 Valtarových žen dýkou probodených v chrámu Venušině. Zděšení vojenského oddílu generálního vyššího kněze nad ukrutností Královny Agly.	72
261.	Balzamování mrtvol a jejich vystavení ve skleněných rakvích. Plán královny Agly zavraždit veškeré bohyně chrámu Venušina a jeho zkřížení útekem bohyň.	73
262.	Zuřivost královnina. Uchláhlení královny zchytralým setníkem.	74
263.	Setník Drohuit u krále Gurata. Drohuitova lstivá rada a Guratovo a Aglino svolení.	75
264.	Pokračování pekelné pletichářské hry. Drohuit u Fungar-Hellana. Generál v síti.	75
265.	Srdečné přijetí u krále. Gurat, Fungar-Hellan a Drohuit u královny Agly. Aglino úspěšné vyznání lásky Fungar-Hellanovi.	76

Čís. kapitoly	Název	Strana
266.	Gurat a Drohuit tváří se spokojeně ke zlé věci. Licoměrná řeč Aglina před Fungar-Hellanem.	77
267.	Mistrovsky lživá řeč Aglina na ospravedlnění jejího ukrutného jednání.	78
268.	Fungar-Hellan se udiven táže Drohuita. Drohuitova chytrá zchlazující odpověď.	79
269.	Fungar-Hellan v chrámové zahradě bohyň krásy. Zkouška výpovědí Agliných a Drohuitových. Podezření Fungar-Hellanovo na Aglu. Krása Aglina vítězem nad Fungar-Hellanem. Agla ženou Fungar-Hellana.	80
270.	Zpráva Drohuitova a Guratova jejich kuběním. Zmařený útěk. Drohuitovo a Guratovo úspěšné útočiště ke Isti a k pokrytectví. Usmíření.	81
271.	Drohuitova pokrytecká řeč před Aglou. Satanská Agla v síti Drohuitově. Dvě sestry Agliny odměnou Fungar-Hellanovi a Drohuitovi.	82
272.	Setkání Agliny karavany s pastýři Mahala, otce Aglina.	82
273.	Chvalozpěv pastýřů příštího jitra. Slovo a hora pastýřům. Setkání karavany s Mahalem a s jeho dcerami.	83
274.	Příchod Mahala a karavany k chrámu Venušině. Úžas Mahalův a Kisarellův. Velké přijetí v královském paláci.	84
275.	Mahalův nezničitelný 500 letý horský oděv. Tvrdohlavost Mahalova kvůli změně oděvu. Lest Aglina.	85
276.	Rodina Mahalova u stolu královského. Mahal se ptá na Valtara. Agliny vytáčky. Zazdění hlavy Valtarovy. Mahal v královském šatě.	85

277.	Fungar-Hellan žádá obě sestry Agliny. Výměnný obchod Fungar-Hellana s Drohuitem. Drohuit králem. Agla ženou Drohuitovou.	86
278.	Mahalova prosba o vysvětlení a Aglina odpověď. Mahal poznává pekelné stavy.	87
279.	Kisarellovo jmenování strážmistrem sídelního náměstí. Mahalovo proročké prohlášení. Mahalův smutek nad smrtí jeho syna Valtara.	87
280.	Závažná řeč Mahalova k Fungar-Hellanovi a jeho omlouvavé námitky světského rozumu.	88
281.	Mahalova moudrá odpověď Fungar-Hellanovi a jeho kritika politiky v Hanochu.	89
282.	Průvod do zahrady bohyň krásy za vedení Mahalova. Fungar-Hellan u urny s hlavou Valtarovou.	90
283.	Fungar-Hellan v chrámu bohyň krásy pod vedením Mahalovým. Objevení lotrovské peleše nad zakrytou propastí.	90
284.	Mahal a Fungar-Hellan v besídce chrámové zahrady. Polštářování trůnu s otrávenými špičkami jehel.	91
285.	Nový objev. Tajná Drohuitova armáda.	92
286.	Tajné spiknutí 70.000 velkoobčanů v jednom z dřívějších ústavů pro zkrašlování žen.	93
287.	Průvod do hradu a do příbytku generálova. Otrávené střeptiny skla na podlaze.	93
288.	Přizvání metařů a čističů. Otrávené studny, otrávené pokrmy a otrávené domácí náčiní.	94
289.	Odhalení kuchařů. Mahalova rada kuchařům. Násilné dopravení pozvaných hostů k hostině.	95
290.	Drzá Aglina otázka Fungar-Hellanovi a jeho jasná odpověď. Marné vytáčky Agliny. Agla a Drohuit v kleci na středním stole hostiny.	96
291.	Omilostnění vyšších kněží a strašlivý soud nad tisíci nižšími knězi v jídelně.	97
292.	Vyprázdnění a spálení hradu na rozkaz Mahalův,	97
293.	Různá mínění lidu o požáru paláce. Utlumení hrozícího povstání lidu řečí Fungar-Hellanovou.	98

Čís. kapitoly	Název	Strana
294.	Škádlivá řeč Fungar-Hellana k Agle nacházející se v kleci a prosící za odpuštění.	99
295.	Sbírka pokladů roztavených na spáleništi. Rozkaz ke znovupostavení paláce. Varovné tajuplné volání shora.	99
296.	Mahalovo vysvětlení o zázračném hlasu Fungar.Hellanova zlost a žaloba na Boha. Mahal v rozpacích o odpověď.	100
297.	Mahalova úspěšná modlitba o pomoc. Mahalova energická řeč ke generálovi a oznámení blízkého soudu. Fungar-Hellanova úzkost.	101
298.	Boží mocné volání k pokání v trůnním sále. Požehnání pravé lítosti Ošklivost v nížině. Božský rozkaz Fungar-Hellanovi, aby zničil Veškeré pohanské chrámy.	102
299.	Mobilizace armády. Gurat prosí Fungara o úředníky. Nařízení o oněch dvou obyvatelích klece.	102
300.	Agline pokorné vyznání hříchů a vroucí prosba o osvobození, anebo smrt. Volba mezi dýkou a klecí. Omilostnění Agline.	103
301.	Fungar-Hellanova nařízení pro Drohuita. Dobrá řeč Aglina k svému otci.	104
302.	Drohuitova licoměrná řeč a odpověď Fungar-Hellanova. Agla v žíněném rouchu.	105
303.	Mahal se táže Agly na její nejtěžší hřích. Aglina dobrá odpověď, lítost a nářek. Mahalův dík Bohu. Agla na prsou svého otce Mahala.	106
304.	Řeč Fungar- Hellanova o pošetilosti vnějšího lesku a moudrost prostoty.	

	Mahal chválí generála.	106
305.	Armádní rozkaz generálův k vojsku připravenému k pochodu a k řízenému útoku na chrám boha kovů a kovářů.	107
306.	Přední voj Fungar-Hellanův před chrámem kovářů. Odmítnuté ultimatum, ohnivé kousky templářů.	108
307.	Odmítnutí Fungar-Hellana strážci u brány. Okružní chrámová zeď vyhozena minami do povětří. Porubání 5.000 templářů.	109
308.	Fungar-Hellan a Mahal poučují poselstvo pánů hutí. Odmítavé rozhodnutí pánů hutí v příčině obrácení se k Bohu.	109
309.	Útok na chrám býka a jeho rozboření	110
310.	Rozmluva generála se zajatci a jejich propuštění	111
311.	Zmizení propuštěných v tajemné díře ve skalní stěně. Návrat a výslech propuštěných generálem.	112
312.	Fungar-Hellan před skalní jeskyní. Zpráva Mahalova o oněch Propuštěných, o jeskyni.	113
313.	Zkoumání tajuplné jeskyně a objevení tajného otvoru v horní stěně jeskyně.	113
314.	Odhalení přísní kajícíci. Rada Mahalova rozhněvanému Fungar-Hellanovi. Vyhození jeskyně do povětří. Přiznání přísných kajících a jejich omilostnění.	114
315.	Odchod armády k slunečnímu chrámu a jeho nekrvavé odevzdání a zničení. Dobytí a zničení chrámu ohně a chrámu boha větru.	115
316.	Pochod armády proti chrámu vod Obtíže při dobývání chrámu vod.	116
317.	Mahalova zpráva o zmizelém chrámu a lest kněží. Pozvání kněží před generála.	117
318.	Hloupé oslovení generála kněžími vody. Poučení kněží krásnou Aglou Hloupost a zamilovanost kněží.	117
319.	Mahalovo vysvětlení Fungar-Hellanovi. Nezdařené poučování kněží vody obrazem neúspěchu božské lásky k nám, lidem.	118
320.	Upřímná kritika Fungar-Hellana Mahalova vysvětlení. Mahalovo zarmoucení a proroctví o průlomu obyvatelů vysočiny.	119
321.	Tábor vojska Fungar-Hellana podél horské stěny. Výhrůžka pochybujícího generála Mahalovi. Mahalovo proročké varování. Strašné zřícení horské stěny podminované obyvateli vysočiny. Mahalova mírová rada	120

Čís. kapitoly	Název	Strana
322.	Armádní rozkaz generálův k obrannému postavení. Nástup vojska vysočiny. Poselstvo obyvatelů vysočiny před Fungar-Hellanem a smrt poselstva rukou Fungar.Hellanovou. Mahalův přechod k obyvatelům vysočiny. Strašná bitva. Téměř úplné potření 5 milionů bojovníků.	121
323.	Fungar-Hellanův útěk a zpráva králi Guratovi. Postavení nové armády 4 milionů bojovníků Fungar Hellanem.	122
324.	Nová 2 milionová armáda obyvatel vysočiny. Mahalova úspěšná výstraha před tažením proti armádě Hanochu.	123
325.	Smutek krále Gurata nad odchodem Mahalovým a jeho řeč Fungar-Hellanovi naplněná tušením. Chytrá odpověď generálova a stavba výstupní věže.	125
326.	Mírové poselstvo k deseti knížatům a k Mahalovi. Řeč hlavního poselstva před deseti knížaty.	124
327.	Mahalova vážná a moudrá slova poslancům a deseti knížatům.	125
328.	Velké rozpaky Fungar-Hellana a Gurata. Druhé poselstvo k deseti knížatům vysočiny a jeho neúspěch.	126
329.	Zlost Guratova a Fungar-Hellanova na obyvatele vysočiny pro neúspěch druhého poselstva a jejich plán pomsty podminovat a do povětří vyhodit hory vysočiny.	126
330.	Bezvýsledná rada obyvatel vysočiny a jejich podezření na Mahala Mahalova odpověď a proroctví. Neuvěřitelná odpověď deseti knížat.	127

331.	Mahal napomíná děti, aby důvěřovaly v Boha. Zkaženost lidí v nížině. Odchod Mahala a jeho dětí na výšinu.	128
332.	Mahal u Noema. Mahalova zpráva o stavu národů v nížině. Noemův a Mahalův smutek	128
333.	Mahalovo vyptávání na koráb. Noemovo vyprávění o dějinách archy. Úpadek lidí a velká shovívavost Páně.	129
334.	Noemova zpráva o Božím stavebním plánu archy. Mahalův zármutek pro jeho vyloučení z archy.	130
335.	Noe napomíná bratra. Zaslepení samospravedlivého Mahala a jeho svár s Bohem.	131
336.	Mahal se svými dětmi na návrší. Kisarelova vážná otázka otci Mahalovi, jak může Boha vinit z hříchu. Mahal haní Boha.	132
337.	Noe jsa u svého bratra Mahala na návrší otvírá mu oči na jeho hlavní Chybu .Domnělá spravedlnost základním kořenem pýchy. Mahal vyzývá Boha. Pán se objevuje.	132
338.	Rozmluva Páně s Mahalem. Mahalovy vyzývavé otázky dané Pánu a moudrá odpověď Páně. O podstatě Boží lítosti. Přirozené příčiny potopy.	133
339.	Pán vyzývá Mahala. Pošetilé otázky Mahalovy a moudré a mírné odpovědi o smrti a nesmrtelnosti. Mahalova otázka o původu satana a jeho zlomyslnosti a jasná odpověď svatého Otce.	134
340.	Další láskyplný rozhovor Páně s Mahalem. Mahalovy námitky s poukazováním na jeho bezhříšnost. Zármutek svatého Otce a jeho slova o zvláštních životních vedeních. Objevení andělů a Valtara.	136
341.	Mahalův rozhovor s Valtarem o důvodu neviditelnosti Páně. Mahalovo sebepoznání a lítost. Slova odpuštění Páně ze světlého oblaku.	137
342.	Řeč Valtarova o posledním pokusu Božím varovat a zachránit lidi před potopou Svými anděly. Mahalovo poslání a odchod andělů do nížiny.	137
343.	Činnost 12.000 andělů v nížině. Král Gurat a Drohuit poučování Valtarem.	138
344.	Odmítavá odpověď nevěřícího Gurata Valtarovi. Valtar naposled napomíná Gurata. Andělé bezvýsledně napomínají Fungar-Hellana a venkovský lid Hanochu.	139
345.	Práce andělů při shromažďování a výživě zvířat určených pro archu. O mimořádných dopuštěních před velkými katastrofami-	140

Čís. kapitoly	Název	Strana
346.	Průvod andělů se shromážděnými zvířaty Hanochem. Bezvýsledné poslední napomínání Hanochitů a jejich krále. Návrat nebeských poslů na výšinu.	140
347.	Příchod poslů s jejich stády k Noemovi. Příkazy andělů k zaopatření zvířat. Konečná lhůta k přijetí lidí hledajících ochranu.	141
348.	Mahal reptá na anděly a pře se s nimi a s Bohem pro Jeho domnělou nedbalost. Poučující a utěšující slova Agly a její náhlé odnesení domů andělem Valtarem.	142
349.	Noe napomíná reptajícího Mahala. Stavba malého korábu pro Mahala a jeho rodinu.	142
350.	Noe odevzdává malou archu Mahalovi. Mahalův vzdorovitý požadavek na Pána. Odejmutí 3 dětí Mahalových ohněm Božího hněvu.	143
351.	Mahalův útěk na vysokou skálu a do jeskyně Adamovy. Počátek temnoty a Mahalovo bloudění.	144
352.	Slova útěchy Páně Noemovi a hluboké hoře Páně nad lidmi. Poslední pokusy Páně, aby zachránil lidi nížiny.	145
353.	Noemův vstup do archy a pokyny a výklady Páně. Pán uzavírá archu. Začátek katastrofy.	146
354.	Mahal v jeskyni žasnoucím svědkem nejhroznějších událostí. Mahalova úzkostlivá samomluva. Příchod tří uprchlíků do jeskyně. Vzájemné	

	poznání Mahala a tří uprchlíků - Gurata, Fungar-Hellana a Drohuita. Zjevení Páně v jeskyni.	147
355.	Mahalovo pokorné vyznání hříchů před Pánem. Svědectví svatého Otce o Jeho lásce a slitování. Soud potopy zvláštním výtvozem pošetilých lidí. Pán povolává satana. Guratova, Fungar-Hellanova a Drohuitova cesta do pekla. Pán vede Mahala k arše	147
356.	Léčivá řeč Páně k mrznoucímu a úzkostí sklíčenému Mahalovi. Mahalovo uzdravení v nově vzniklé lásce k svatému Otci. Mahalovo vykoupění a proměnění v anděla světla.	148
357.	Anděl Mahal ochranným duchem archy. Stoupání zátopy. Střední Asie hlavním místem zátopy. Aralské jezero a Kaspické moře jakožto zbytky potopy a jako hrob obrovského města Hanochu.	149
358.	Podrobnější zprávy o velké zátopě. Pokyny k pochopení textů k tomu se vztahujících. Místní povaha potopy.	150
359.	Pokračování těchto fyzických výkladů potopy.	151
360.	Trvání a průběh potopy. Archa na Araratu. Holubice s olivovým listem. Střechy archy na nový rok. Východ Noema z archy.	151
361.	Noemova děkovná oběť a požehnání Páně.	152
362.	Viditelné znamení nové smlouvy. Země Erivan. Nové, a přece jen staré přikázání lásky. Pán jako Melchisedek. Kanaan a Salem.	153
363.	Osídlení Noemovo. Návod k rolnictví a vinařství. Noemovo opojení z neznalosti. Kletba Kanaanu a zapuzení rodiny Chamovy.	154
364.	Noemova slova o falešné lítosti Chamově. Rozprávka mezi třemi syny Noemovými. Chamova jemná pomsta. Deset přikázání Pána ze Salemu.	155
365.	Krátké dějiny rodiny Noemovy až do Abrahama. Pokyny o hlavním účelu tohoto díla.	156
	DODATEK	
	Podoba Země před Noemem.	157

* * *

Korektura: 2012 Josefa Růžičková
ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit